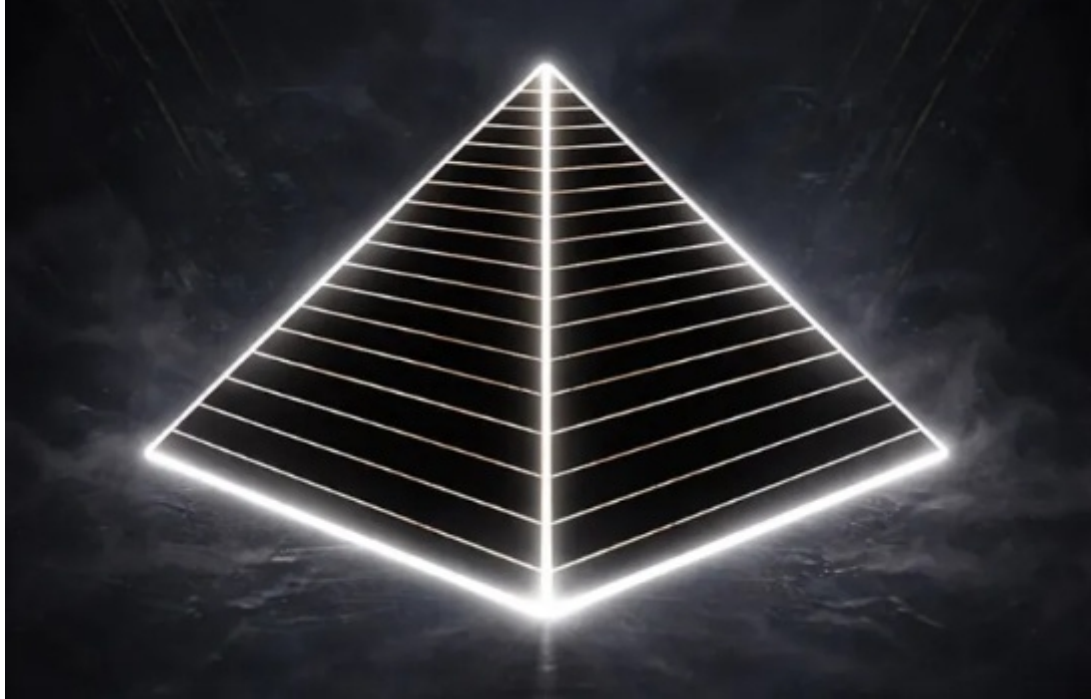

De Machtspiramide

door
Derrick Broze

Nederlandse vertaling: Erick van Dijk

Inhoudsopgave

Inleiding

Hoofdstuk 1: Machtig onderwijs

Hoofdstuk 2: Machtige Media

Hoofdstuk 3: Machtige Tech

Hoofdstuk 4: Het Hollywood-Inlichtingencomplex

Hoofdstuk 5: Machtig Draadloos

Hoofdstuk 6: De oligarchie

Hoofdstuk 7: Machtige Farma en het medisch kartel

Hoofdstuk 8: Voedsel als wapen

Hoofdstuk 9: Het gevangenis-industrieel complex

Hoofdstuk 10: Het non-profit-industrieel complex

Hoofdstuk 11: Het kartel van banken en de toekomst van geld

Hoofdstuk 12: Misdaden van de inlichtingengemeenschap

Hoofdstuk 13: De technocratische staat

Hoofdstuk 14: Het bedrog van de valse vlag

Hoofdstuk 15: De pedoklasse

Hoofdstuk 16: Religie en geheime genootschappen

Hoofdstuk 17: De top van de Piramide

Erkenning

Inleiding

Van maart tot oktober 2018 reisde ik door de Verenigde Staten voor de tournee *Liberate Your Mind* (Bevrijd je geest). Tijdens de tournee bezocht ik 54 steden en in elke plaats deelde ik een presentatie van 2 ½ uur die ik de titel *De Machtspiramide* gaf.

In mijn presentatie onderzocht ik de mechanismen waardoor het overgrote deel van onze planeet ten prooi is gevallen aan spirituele, mentale en fysieke slavernij. Ik keek naar de verschillende machtige instituties, organisaties en individuen waaruit deze piramide is samengesteld. Ik verkende ook hoe wij, als leden van de wereldbevolking, bewust of onbewust steun verlenen aan deze systemen. Tot slot deelde ik voorstellen, mogelijke oplossingen en andere manieren van leven die steun aan enig systeem omzeilen dat niet overeenstemt met onze waarden.

In elke plaats die we aandeden luisterde het publiek naar mijn uitleg over deze systemen die mensen tot slaven maken. Al tijdens de tournee besepte ik dat er een betere manier was om zo'n gedetailleerde en verdiepende informatie te presenteren. Daarom besloot, meteen toen de tournee erop zat, om van mijn presentatie een documentaireserie te maken.

Gedurende 2019 en 2020 begon ik met het schetsen van wat uiteindelijk de documentairereeks *De Machtspiramide* zou worden. Vanaf begin 2021 werkte ik met mijn eerste videomonteur, Jeremy Martin, en in mei van dat jaar publiceerden we de eerste vier delen, het eerste seizoen van *De Machtspiramide*.

Wat begon als tiendelige serie werd al snel twaalf delen, toen zestien en uiteindelijk zeventien afleveringen. Het laatste hoofdstuk deelde we in tweeën. Dit boek is de aangepaste en geüpdate versie van de oorspronkelijke zeventien video's.

Mijn doel bij het maken van de serie, en nu dit boek, was om de best mogelijke informatie uit al bestaande documentaires en boeken te nemen en terug te brengen tot begrijpelijke stukjes, aangevuld met mijn eigen onderzoek.

Wat ik hoop is dat de docuserie en het boek zullen dienen als bruikbaar gereedschap voor zowel doorgewinterde onderzoekers als degenen die net beginnen vragen te stellen bij de krachten die onze wereld vormgeven. Ik ben trots te melden dat het aantal views van alle afleveringen bij elkaar al in de honderdduizenden loopt. Als dit aanhoudt zal dit aantal binnen een paar jaar miljoenen zijn.

Het is van het grootste belang dat we de moeilijke vragen stellen over wie er achter de schermen de wereld bestuurt. Net zo belangrijk, vandaag de dag meer dan ooit, is om serieuze pogingen te ondernemen om los te breken van hun systemen die mensen tot slaven maken. Met dat in gedachten, maak gerust gebruik van de oplossingen die aan het einde van elk hoofdstuk worden geboden.

De zoektocht naar kennis is slechts een deel van deze reis. Wanneer we eenmaal de waarheid hebben ontdekt zouden we ons moeten bevrijden van de belemmerende, bedrieglijke en vernietigende onderdelen van *De Machtspiramide*. Alleen wanneer we onze individuele soevereiniteit opeisen kunnen we de mensheid collectief bevrijden van de spreekwoordelijke en letterlijke ketenen en uit de gevangenissen waarin de zogenaamde heersende klasse heeft geprobeerd ons allemaal op te sluiten.

Derrick Broze
December 2025

Hoofdstuk 1 - Machtig onderwijs

Openbaar onderwijs is een ritueel dat de meeste kinderen ondergaan tijdens de meest beïnvloedbare jaren van hun leven. Het aangenomen doel hiervan is om kinderen te onderwijzen zodat ze dokter kunnen worden, of leerkracht, kunstenaar of een toekomstig leider. Maar sommigen vermoeden dat er een duisterder agenda speelt. Sommigen denken dat verplicht onderwijs een instrument is geworden voor overheden wereldwijd - en de onderwijsorganisaties die overheden adviseren - om de meningen van de jeugd te beïnvloeden en te manipuleren.

Hoe juist zijn deze beweringen? Is betrokkenheid van de overheid bij onderwijs een mislukte poging om een nobel doel te bereiken? En welke rol speelt overheidsonderwijs bij het beïnvloeden van de geest van de jeugd?

Voor een antwoord op die vragen moeten we terug naar de oorsprong van onderwijs. Plato's *De republiek* is welbekend voor het populariseren van het concept van verplicht onderwijs. Maar andere bronnen merken op dat Joodse leiders al in de tijd van het oude Judea van ouders eisten om hun kinderen enige vorm van onderwijs te geven.

In de vijftiende en zestiende eeuw maakte het Azteekse Rijk onderwijs verplicht voor jongens en meisjes vanaf vijftien jaar. Er waren zeker twee typen onderwijs voor Azteekse kinderen. Eén was gericht op praktisch en militair gebaseerd onderwijs, een ander focuste op leren schrijven, astronomie, theologie en andere gedachtegoed.

In 1496 kwam er in Schotland onderwijs voor alle kinderen van welgestelde families. Met de invoering van de School Establishment Act in 1616 waren alle kinderen verplicht om onderwijs te volgen. Het verplichte schoolmodel dat zich geleidelijk over de wereld verspreidde was echter gebaseerd op het Pruisische onderwijsmodel dat in 1763 werd gevestigd.

Hoewel de Pruisische koning Frederik Willem I het concept van verplicht onderwijs al in 1716 uitdroeg werd het pas verplicht in 1763, toen zijn zoon, koning Frederik de Grote, besloot dat kinderen een door de staat opgezette school moesten bezoeken. Onder de nieuwe wet waren kinderen tussen vijf en dertien of veertien jaar verplicht naar school te gaan en waren er boetes voor verzuim.

Er is veel geschreven over het Pruisische onderwijsmodel. Lang werd er naar dit model verwezen als het “industriële model” of “fabrieksmodel.” In recenter jaren hebben sommige leerkrachten en historici zich verzet tegen het idee dat het Pruisische model was ontworpen om gehoorzame arbeiders voort te brengen.

Dus, waar ligt de waarheid?

Allereerst is het belangrijk op te merken dat het Pruisische onderwijsmodel werd betaald uit belastinggeld. Sommige onderzoekers beschrijven de vroege jaren van scholen als “gratis” publiek goed. De werkelijkheid is dat elke onderdaan van het Pruisische Rijk meebetaalde aan het verplichte onderwijs via belastingen.

De opvatting dat het Pruisische schoolsysteem ging om het onderhouden van controle over onderwijs, en daarmee het volk, werd bevestigd toen koning Frederik in 1794 nog een besluit uitvaardigde. Hierin werd verklaard:

- Scholen en universiteiten zijn staatsinstituten belast met het instrueren van de jeugd
- Deze instituten mogen alleen worden opgericht met kennis en toestemming van de staat
- Het is de plicht van schoolinspecteurs om erop toe te zien dat alle kinderen in de schoolgaande leeftijd op school blijven, indien nodig met dwang en het straffen van nalatige ouders

Horace Mann, ook wel bekend als “de vader van het Amerikaanse openbaar onderwijs,” was een sterk voorstander van het Pruisische ontwerp, hoewel hij erkende dat het systeem niet vrij was van kritiek. Hij schreef in 1843:

In Engeland verschenen talloze publicaties waarin het hele Pruisische onderwijssysteem fel werd bekritiseerd. Volgens de auteurs was het niet alleen bedoeld om blinde gehoorzaamheid aan willekeurige macht te kweken, maar deed het dat in de praktijk ook — zowel op geestelijk als op maatschappelijk vlak. Kortom: een onderwijssysteem dat de menselijke geest eerder onderdrukt dan bevrijdt.

Naarmate het Pruisische model vastere vorm kreeg kwam er internationale interesse in het systeem. Onderwijsfilosofen raakten gefascineerd en gingen pleiten voor een vergelijkbaar systeem in Europa en de Verenigde Staten. Massachusetts was de eerste staat waar in 1852 onderwijs verplicht werd. Tegen 1918 had iedere staat

een vergelijkbare wet aangenomen. In deze tijd werden de zaadjes geplant die uit zouden groeien tot de de moderne centra bekend als openbaar onderwijs.

Onderwijs volgens Rockefeller

Laat negentiende eeuw was John D. Rockefeller senior één van de rijkste en meest gehate mannen. Hij was eigenaar van de Standard Oil Company, een monopolie dat betrokken was bij elk facet van de olie-industrie, van boren tot transport. Hij verzamelde genoeg rijkdom om vele instituties te beïnvloeden, waaronder het Amerikaanse onderwijssysteem.

In 1902 stichtte Rockefeller sr. de General Education Board (Algemene Onderwijsraad) met een eerste gift van een miljoen dollar. Hij richtte deze raad op met de hulp van dominee Frederick T. Gates. Hun verklaarde doel was het steunen van hoger onderwijs en medische opleidingen in de Verenigde Staten. De Raad was ook geïnteresseerd in het bevorderen van landbouw in de zuidelijke staten en het opzetten van scholen voor Afrikaans Amerikanen.

In januari 1903 werd de General Education Board officieel ingesteld door het Congres van de Verenigde Staten. Het doel was “het bevorderen van onderwijs in de gehele Verenigde Staten, zonder onderscheid te maken tussen ras, geslacht of overtuiging.” Het statuut van de Raad kreeg steun door een wetsvoorstel van senator Nelson W. Aldrich van Rhode Island.

Toevalligerwijs was de dochter van senator Aldrich getrouwd met John D. Rockefeller junior. Senator Aldrich zou ook van cruciaal belang zijn bij het creëren van de Federal Reserve Act uit 1913. Uiteindelijk zou de familie Rockefeller ruim \$180 miljoen schenken voor het financieren van de Onderwijsraad.

De oprichting van de Raad werd voorafgegaan door verschillende vroege onderwijsorganisaties en privébijeenkomsten tussen John D. Rockefeller jr. en andere invloedrijke figuren uit die tijd. Eén van de aanwezigen was Daniel Coit Gilman. Gilman zou lid worden van de Raad. Hij was ook medestichter van de Russell Trust Association - de zakelijke naam voor het in New Haven, Connecticut gevestigde Skull and Bones, dat een geheim genootschap runt binnen de universiteit Yale. Naarmate we ons door de volgende hoofdstukken werken en de Machtspiramide verkennen zul je zien dat dezelfde namen en instellingen verschillende keren terugkomen. Het is belangrijk om te zien hoe deze mensen en organisaties met elkaar verweven zijn.

Na een bestaan van vijf jaar stopte de Algemene Onderwijsraad onder die naam en werd opgenomen in de Rockefeller Stichting.

Leden van de familie Rockefeller waren niet de enige rijke magnaten die geïnteresseerd waren in het financieren van onderwijsprojecten. In 1905 richtte de

beruchte staalmagnaat Andrew Carnegie de Carnegie Foundation for the Advancement of Teaching op. Carnegie en Rockefeller waren er allebei op gebrand hun imago te veranderen van rijke, wereldvreemde roofridders naar vriendelijke oudere heren die begaan waren met de armen. Voor dit doel creëerden ze allerlei stichtingen en goede doelen om hun enorme welvaart en invloed te verspreiden.

Het Pruisische onderwijsmodel dat door deze “liefdadige” organisaties werd aangemoedigd was het perfecte instrument om bij de massa de boodschap van hun keuze in te prenten, het in het systeem van openbaar onderwijs verankeren van hun eigen opvattingen over welk leermateriaal en welke structuur gepast zou zijn voor de jeugd van het land.

In de eerste twee decennia van de twintigste eeuw groeiden zowel Amerikaanse steun voor als kritiek op het Pruisische onderwijssysteem. In 1918 publiceerde Thomas Alexander, een professor in lager onderwijs aan het George Peabody College for Teachers, een boek getiteld *The Pruisian Elementary Schools* (De Pruisische lagere scholen). Alexander had onderzoek gedaan naar de aard van het Pruisisch model en kwam tot deze conclusie:

Wij menen echter dat een zorgvuldig onderzoek naar het Pruisische schoolsysteem iedere onbevooroordeelde lezer ervan zal overtuigen dat de Pruisische burger niet vrij kan zijn om zelf te handelen en te beslissen; dat de Pruis in hoge mate wordt geknecht via zijn school; dat zijn opleiding, in plaats van hem tot zijn eigen meester te maken, juist de ketens smeedt waarmee hij in slavernij wordt gehouden; dat het hele stelsel van het Pruisische lager onderwijs is vormgegeven met het uitdrukkelijke doel om vijftien-negentig van elke honderd burgers ondergeschikt te maken aan het heersende huis en aan de staat.

Nog verontrustender zijn de woorden van de al eerder genoemde dominee Frederick T. Gates, de zakelijk adviseur van John D. Rockefeller sr. die hielp bij het oprichten van de Algemene Onderwijsraad. In zijn boek *The Country School of Tomorrow* (De plattelandsschool van morgen) zet Gates de visie van de Raad uiteen waarvan hij één van de oprichters was.

In onze droom hebben we onbeperkte middelen en geven de mensen zich met perfecte volgzzaamheid over aan onze vormende handen. De huidige onderwijsgewoonten zullen vervagen uit onze geest en, ongehinderd door traditie, kunnen we onze eigen wil opleggen aan een dankbare en ontvankelijke plattelandsbevolking.

We zullen niet proberen om van deze mensen of hun kinderen filosofen te maken, of geleerden of wetenschappers. Onder hen zullen we geen schrijvers kweken, geen sprekers, geen dichters of taalkundigen. We zullen niet uitkijken naar ontluikende grote kunstenaars, schilders of musici. En evenmin zullen we zelfs maar de

bescheidener ambitie koesteren om uit hen juristen, artsen, predikanten of staatslieden voort te brengen, van wie we er nu al ruim voldoende hebben.

Want de taak waar we ons voor gesteld hebben is zeer eenvoudig en tegelijkertijd heel mooi; deze mensen zoals we hen aantreffen op te leiden voor een perfect ideaal leven op de plek waar ze zich bevinden.

Zorgen betreffende het Pruisische onderwijssysteem en verplicht onderwijs in het algemeen duren voort tot de dag van vandaag.

Charlotte Iserbyt, die in 2022 overleed, was een freelance schrijfster en voormalig senior beleidsadviseuse voor het Amerikaanse Ministerie van Onderwijs. In haar boek *The Deliberate Dumbing Down of America* (Het opzettelijk dommer maken van Amerika) beweert ze dat veranderingen die geleidelijk werden doorgevoerd in het Amerikaanse systeem van openbaar onderwijs erop gericht waren de invloed van de ouders van de kinderen uit te schakelen en de kinderen te kneden tot gehoorzame volgers van de staat. Zij meende dat deze veranderingen voortkwamen uit plannen van de stichting van Andrew Carnegie en de Algemene Onderwijsraad van Rockefeller.

Nog een criticus van het Amerikaanse openbaar onderwijs was John Taylor Gatto, voormalig bekroond onderwijzer in de stad New York en schrijver van *Dumbing Us Down: The Hidden Curriculum of Compulsory Schooling* (Dommer maken: Het verborgen lesmateriaal van verplicht onderwijs) en *The Underground History of American Education* (De verborgen geschiedenis van Amerikaans onderwijs). Gatto was een uitgesproken tegenstander van verplicht onderwijs na zijn carrière als leerkracht tot zijn dood in 2018.

Zijn belangrijkste stelling was dat het schoolsysteem leerlingen in de war brengt. Hij zei dat het moderne onderwijssysteem een onsamenvangende samenstelling van informatie presenteert dat het kind van buiten moet leren om op school te blijven, in plaats dat het leert om kritisch na te denken. Gatto beweert ook dat openbare scholen kinderen emotioneel en intellectueel afhankelijk maken. In *Underground History* schreef hij:

Wat ik probeer te beschrijven is dat wat met onze scholen is gebeurd al besloten lag in het oorspronkelijke ontwerp voor een geplande economie en een geplande samenleving dat aan het einde van de negentiende eeuw zo trots werd vastgelegd.

Gatto merkt ook op dat het ontwerp van het openbaar onderwijssysteem aan leerlingen duidelijk maakt dat ze zich niet kunnen verstoppen - want er wordt altijd op hen gelet. In het tijdperk van oefeningen op scholen ter voorbereiding op een schietpartij staan leerlingen in toenemende mate onder toezicht en bevinden zich in een omgeving die steeds meer op een gevangenis lijkt.

Spijtig genoeg strekken de gevaren van openbaar onderwijs verder dan pogingen om de geest van de jeugd te kneden. Scholen in de VS en het buitenland zijn geïnfiltreerd door inlichtingenbureaus die de knapste koppen willen werven.

In het boek *Spy Schools: How the CIA, FBI and Foreign Intelligence Secretly Exploit America's Universities* (Spionnenscholen: Hoe de CIA, FBI en buitenlandse Inlichtingen heimelijk Amerika's universiteiten uitbuiten) detailleert onderzoeksjournalist Daniel Golden de uitbuitende relatie tussen hoger onderwijs en inlichtingendiensten uit zowel binnen als buitenland. Golden onderzocht verschillende zaken die schetsten hoe de CIA en FBI hoger onderwijs in hun voordeel gebruiken.

Uit zijn boek:

Er zijn verschillende manieren om te werven, en natuurlijk de meest onschuldige, waar ik geen probleem mee heb, waar openlijk wordt geworven op de campus, waar de CIA en FBI naartoe gaan en een banenmarkt organiseren of zoiets, en zeggen "kom voor de CIA of FBI werken," daar is niks mis mee. Ze mogen alleen Amerikaanse staatsburgers aannemen.

Dan is er de methode waar ze willen dat iemand voor hen spioneert, een hoogleraar of onderzoeker die regelmatig voor hun werk naar het buitenland gaat, of misschien iemand die in contact staat met buitenlandse wetenschappers en een bepaalde specialisatie hebben. Dan zeggen ze "weet je, je kunt ons van informatie voorzien." Nogmaals, dit is wat schimmiger maar in ieder geval zeggen ze dat ze CIA zijn en leggen ze uit wat ze willen.

De derde manier, waar ik me het meest op richt, is als ze te maken hebben met buitenlandse studenten, onderzoekers en professoren. Dan, als de persoon geen Amerikaans staatsburger is, zijn ze niet verplicht om zich kenbaar te maken. Zo kan de CIA mensen benaderen die niets in de gaten hebben. Misschien een professor die bevriend is met een student in Iran of China, en professor tegen de student zegt "weet je, ik heb een vriend die je wil betalen om wat werk voor hem te doen" of zoiets maar er niet bij vertellen dat die vriend van de CIA is.

Wanneer je alle gegevens begrijpt die we net bloot hebben gelegd dan wordt duidelijk dat het systeem van verplicht onderwijs een geweldig gereedschap is voor het beïnvloeden, manipuleren en werven van de geest van jongeren. Zelfs als we de overduidelijke invloed van het militaristische Pruisische model even vergeten is het helder dat de stichtingen en instellingen die het openbaar onderwijs financieren zich bewust zijn van de gelegenheid om hun agenda's en waarden te injecteren in het hoger onderwijs.

Kinderen worden niet alleen afgezonderd van hun ouders gedurende acht uur per dag, twaalf jaar of langer. Dit gebeurt in een tijd van hun leven dat ze het meest beïnvloedbaar zijn en het meeste vertrouwen hebben in de volwassenen om hen heen.

Soms zal een leerling een geweldige leraar treffen die individualiteit en kritisch denken aanmoedigt. Maar de gemiddelde leraar papegaait gewoon de leerstof na die de staat heeft goedgekeurd. Als een ambitieuze leerkracht het waagt om af te wijken van de vooraf goedgekeurde inhoud dan kan deze gestraft worden of zelfs zijn baan verliezen.

Tot slot is het belangrijk op te merken dat, als kinderen en jong volwassenen worden onderworpen aan de staatsversie van geschiedenis, gezondheid, politiek en filosofie, er vaak onbewust en in het geniep beperkingen in hun geest worden geprent. Jongeren leren de door de Staat goedgekeurde geschiedenis, die de zittende macht meestal afschildert als de “helden” in elk conflict, de staat vestigt de goedgekeurde versie van geschiedenis en gezondheid en stelt grenzen aan wat als aanvaardbare politieke en filosofische dialoog geldt.

Dus, wat kunnen we eraan doen?

Oplossingen

Het antwoord is losbreken van dit gecentraliseerde, door de staat verplichte model van onderwijs. Het mooie van het digitale tijdperk is dat het de mogelijkheden om te leren heeft verbreed. Niet alleen is het internet zelf beschikbaar als bron voor de dappere en vastberaden student, er zijn in de afgelopen jaren tientallen websites gelanceerd voor online onderwijs.

In plaats van afhankelijk te zijn van de staat voor onderwijs, of zich voor duizenden dollars in de schulden steken om een papiertje te bemachtigen, hebben jongeren van nu meer dan genoeg bronnen voor onderwijs. Er zijn gratis en betaalde websites voor basisonderwijs en gratis en betaalde sites die voortgezet onderwijs bieden. Er zijn letterlijk duizenden scholen op internet die cursussen bieden om verder te leren.

Hoewel het voor ouders niet altijd mogelijk is, of financieel haalbaar, om hun jonge kinderen van school te halen is er een groeiende beweging van ouders die hun kinderen thuis les geven of zelfs hun kinderen “ontscholen.” De bewegingen verschillen en overlappen, maar het punt is dat sommige ouders genoeg hebben van het gevestigde onderwijs en hun kinderen er helemaal uit halen.

Deze ouders willen onderwijs geven aan hun kinderen zonder hen te onderwerpen aan propaganda van de staat. Sommige ouders werken samen en vormen onderwijsgroepjes waar ouders kunnen netwerken en informatie delen over alternatief onderwijs.

Dit soort groepjes zijn vergelijkbaar met één van de oplossingen die we door het hele boek zullen noemen, bekend als Freedom Cells (vrijheidscellen). Freedom Cells zijn een gedecentraliseerde manier om je te organiseren in groepjes van acht mensen voor het bevorderen van vaardigheden, kennis en middelen. Het concept kan makkelijk worden toegepast op groepen van ouders of zelfs leerlingen die zich individueel en als groep willen bekrachtigen. Stel je een Freedom Cell of groep voor die is gericht op onderwijs voor hun kinderen buiten het door de staat gerunde onderwijssysteem. Deze onafhankelijkheid en decentralisatie kunnen helpen om de jeugd te bevrijden van een onderwijssysteem dat is ontworpen om hun potentieel te beperken.

De geest van de jeugd is één van de kostbaarste hulpbronnen die we op deze planeet hebben. Staatshoofden en filantropen zien dit al eeuwen. Het beschermen en met mededogen begeleiden van deze geesten is van het grootste belang. Als ouders niet een actieve rol spelen in het bijdragen aan onderwijs voor jonge mensen dan is het slechts een kwestie van tijd voor anderen blijmoedig de gelegenheid nemen.

99% van leerlingen zijn automaten. Ze kleuren zorgvuldig binnen de lijntjes en volgen nauwgezet de voorgeschreven gewoonten. Dat is geen toeval maar het resultaat van substantiële vorming die volgens de wetenschappelijke definitie neerkomt op onderwerping van het individu.

- William Torrey Harris, onderwijzer en voormalig lid van de Amerikaanse Onderwijscommissie, *The Philosophy of Education*, 1889.

Om meer te leren over het Pruisische onderwijsmodel en de geschiedenis van onderwijs in de VS kun je de volgende boeken lezen:

The Prussian Elementary Schools door Thomas Alexander

Dumbing Us Down: The Hidden Curriculum of Compulsory Schooling
van John Taylor Gatto

The Underground History of American Education: A Schoolteacher's Intimate Investigation Into the Problem of Modern Schooling van John Taylor Gatto

The Deliberate Dumbing Down of America door Charlotte Iserbyt

Spy Schools: How the CIA, FBI and Foreign Intelligence Secretly Exploit America's Universities van Daniel Golden

Ook moedigen we je aan te kijken naar de reeks interviews [Tragedy and Hope met John Taylor Gatto](#).

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Hoofdstuk 2: Machtige Media

Voor veel mensen is één van de eerste dingen die ze 's ochtends doen het kijken naar hun favoriete nieuwsbron, kranten, sociale media feeds en websites om op de hoogte te zijn van de belangrijke gebeurtenissen van de dag. Mensen van elke politieke overtuiging willen geïnformeerd zijn over de wereld om hen heen en de onderwerpen die hen aan het hart gaan. De gemiddelde persoon zal geloven dat de honderden tv-zenders, de miljoenen websites en de nooit eindigende sociale media feeds een eindeloze bron bieden aan feitelijke, geloofwaardige informatie die hen op de hoogte houdt van belangrijke kwesties.

Echter, net als bij het onderwijssysteem, zijn er vele zorgen die te maken hebben met massamedia en hun talloze belangenverstrengelingen. Laten we eerst eens kijken naar de geschiedenis van mediabezit in de Verenigde Staten en wereldwijd.

Begin jaren 1980 hadden ongeveer vijftig bedrijven de controle over de meeste Amerikaanse media, inclusief tijdschriften, boeken, muziek, kranten, filmstudio's en radio en tv-stations. Binnen tien jaar zou dat aantal dalen naar 22 en tegen 2000 controleerden slechts zes bedrijven ongeveer 90% van de media.

Nu, in 2025, zijn het er nog maar vijf. Het zijn Comcast, Disney, AT&T, Paramount Skydance en Fox. Veel eerdere grote mediabedrijven zijn opgekocht of gefuseerd met één uit de top vijf. Per eind 2025:

1] Comcast bezit NBC Universal waar een breed scala aan bedrijven onder valt, zoals Telemundo, NBC News, MSNBC, CNBC, SYFY, Bravo, E!, de streamingsdienst Peacock, filmstudio Universal Pictures, verschillende animatiestudio's (in het bijzonder DreamWorks Animation) en Universal Parks & Resorts.

[2] De Walt Disney Company bezit een enorme portfolio aan eigendom in entertainment, media, pretparken en consumentenproducten. In de afdeling Disney Entertainment zijn er verschillende studio's als Walt Disney Pictures, Walt Disney Animation Studios, Pixar Animation Studios, Marvel Studios, Lucasfilm en 20th

Century Studios. Hun belangrijkste medianetwerken zijn onder meer ESPN, ABC, FX Networks, National Geographic en Hulu. Disney staat ook bekend om zijn themaparken en vakantieoord en als Disneyland Resort, Walt Disney World Resort en Disney Cruise Line.

[3] Fox Corporation heeft een gevarieerde portfolio aan media en entertainmenteigendom, waaronder tv-zenders, nieuws, sport, streaming, en digitale platforms. Belangrijke namen zijn Fox Broadcasting Company, Fox Television Stations, Fox News Media (Fox News, Fox Business, Fox News International, Fox Weather, Fox News Radio, Fox Nation, Fox News Talk) en Fox Sports Media Group.

[4] Op 7 augustus 2025 werd Skydance Media aangekocht door National Amusements en fuseerde met Paramount Global om Paramount Skydance te vormen. Herkenbare namen uit de portfolio van Paramount Skydance zijn onder andere de filmstudio Paramount Pictures en Amerikaanse tv-netwerken CBS, CBS News, CBC Sports, BET, MTV, Nickelodeon, Comedy Central, Showtime, the Movie Channel en the Smithsonian Channel. Paramount Skydance heeft ook streamingdiensten, Paramount Sports Entertainment, Paramount Music en Showcase Cinemas en nog andere belangrijke bezittingen.

[5] AT&T is 's werelds grootste bedrijf in telecom, technologie, media en entertainment als het gaat om inkomsten. Eén van de belangrijke dochterondernemingen van dit megabedrijf is WarnerMedia dat het Turner Broadcasting System omvat (thuishaven van CNN, Warner Bros., HBO, Cartoon Network, DC Entertainment, TBS en TNT). AT&T bezit ook Cricket Wireless, AT&T Mobility, AT&T Fiber en AT&T Latin America, naast andere bedrijven.

Wereldwijd zijn andere grote mediabedrijven onder andere Bertelsmann, Sony Corporation, Hearst Communications, MGM Holdings Inc., en Grupo Globo in Zuid Amerika.

Er zijn ook grote nieuwsorganisaties die niet in bezit zijn van “de grote vijf.” *The New York Times* is in handen van de beurs genoteerde New York Times Corporation. *The Washington Post* is in bezit van Nash Holdings, een type besloten vennootschap waarvan de baas van Amazon, Jeff Bezos, de eigenaar is. Hearst Publications, eigendom van de familie Hearst en heeft 24 kranten, waaronder de *San Francisco Chronicle* en *Houston Chronicle*, naast tijdschriften, tv-stations, kabel en interactieve media.

Rupert Murdoch is uitvoerend mede voorzitter van Fox Corporation en tevens directeur van News Corp, eigenaar van *The Wall Street Journal* en andere uitgaven. Alles bij elkaar heeft deze familie de controle over 120 kranten in vijf landen.

Miljardair Michael Bloomberg is al lang nog zo'n mediamagnaat. Zijn imperium omvat onder andere Bloomberg LP en Bloomberg Media.

Donald Newhouse en zijn broer Samuel erfden Advance Publications, een mediabedrijf in privéhanden met de controle over kranten, tijdschriften, kabel-tv en entertainment waaronder Discovery Channel, Reddit en Conde Nast, dat de tijdschriften *Wired*, *Vanity Fair* *GQ*, *The New Yorker* en *Vogue* uitgeeft.

David Ellison, zoon van medeoprichter van Oracle Corporation Larry Ellison, was de oprichter en directeur van Skydance Media en dient nu als de oprichter, eigenaar, voorzitter en directeur van Paramount Skydance.

Verschillende andere miljardairs, onder hen directeur van Comcast Brian Roberts en voorzitter van Liberty Media John Malone, bezitten of controleren kabel-tvnetwerken die machtig zijn maar niet per se zijn gericht op nieuws.

Een duidelijk voorbeeld van hoe financiering door miljardairs en megabedrijven kan leiden tot een belangenconflict speelde zich af in 2016, toen *The New York Times* een artikel publiceerde dat kritiek uitte op de macht die miljardairs hadden over mediabedrijven. Er was één ultrarijke media-investeerder die *niet* in het verhaal werd genoemd, de Mexicaanse miljardair in telecommunicatie Carlos Slim. In die tijd was Slim de grootste aandeelhouder in de krant. In het jaar na het verschijnen van “Miljardairs achter de schermen” verkocht Slim de helft van zijn aandelen in de krant. Hij is nog steeds de op één na grootste aandeelhouder.

Hoewel er geen duidelijk bewijs is dat Slim een rol speelde in het weglaten van zijn naam in het artikel illustreert het belangenconflict hoe moeilijk het voor de lezer is om in te schatten hoe en door wie hun wereldbeeld wordt beïnvloed.

Ook is duidelijk dat het bundelen van media een kans biedt aan bedrijven, aandeelhouders en individuen achter de media om de publieke opinie te beïnvloeden en te vormen. Dit is één van de redenen waarom de media vaak “de vierde macht” wordt genoemd, wat afstamt van het traditioneel Europese concept van de drie machten; de geestelijken, de adel en het gewone volk. Het vertegenwoordigt een “vierde machtssfeer” binnen de pers en nieuwsmedia die het vermogen heeft om politieke kwesties te beïnvloeden en vorm te geven.

In hun boel uit 1988, *Manufacturing Consent* (Het fabriceren van instemming) betoogden de bekende intellectueel en taalkundige Noam Chomsky en coauteur Edward S. Herman dat de Amerikaanse massamedia effectieve en krachtige instituten zijn die “systeem ondersteunende propaganda” gebruiken om het publiek te beïnvloeden zonder dwang. Zij noemden dit het propagandamodel van communicatie.

In de bijgewerkte inleiding van de herdruk uit 2002 schrijven Chomsky en Herman:

De media staan in dienst van de machtige maatschappelijke belangen die hen beheersen en financieren, en treden op als hun propagandakanaal. De vertegenwoordigers van deze belangen hebben belangrijke agenda's en principes die ze door willen voeren en bevinden zich in een goede positie om mediabeleid te vormen en te beperken.

Chomsky beschrijft de verschillende methoden die de media gebruiken om de publieke opinie te beïnvloeden, waaronder afleiding, geleidelijkheid, het uitstellen van maatregelen tot een later tijdstip, als het volk het makkelijker zal accepteren, neerbuigend praten tegen het publiek alsof het kinderen zijn, het opstoken van de emoties van de kijker, het achterhouden van informatie, waardoor het publiek onwetend blijft, het bevorderen van trends, het publiek de schuld geven van problemen, en het begrijpen en gebruik maken van de onderliggende massapsychologie.

Ben Bagdikian, die als journalist een Pulitzerprijs won, voormalig decaan aan de Graduate School of Journalism van Berkeley en schrijver van *The News Media Monopoly*, beschreef de vijf mediagiganten als een “kartel” met genoeg invloed om beleid in de VS te veranderen en sociale waarden te bepalen. Hij schreef:

De Ford Motor Company en General Motors beconcurreren elkaar niet tot de dood omdat beiden te veel te verliezen hebben in een rivaliteit van “alles of niets.” De grote media onderhouden ook hun kartelachtige onderlinge relaties, waarbij er slechts kleine verschillen tussen hen bestaan — een relatie die ervoor zorgt dat zij allemaal kunnen overleven en floreren, maar die het grootste deel van de Amerikanen opzadelt met kunstmatig beperkte mediakeuzen.

Journalistiek van de heersende klasse

Al in 1973 waren er verslagen die onthulden dat de Amerikaanse inlichtingengemeenschap media in binnen en buitenland infiltreerde. In november van dat jaar berichtte *The New York Times* dat de CIA tientallen Amerikaanse journalisten in het buitenland op de loonlijst had als undercover informanten, sommigen als full time agenten. Geen van de namen van de journalisten werden aan het publiek bekend gemaakt.

In 1975 organiseerde de Amerikaanse Senaat een comité voor onderzoek naar overheidsoperaties met betrekking tot inlichtingenactiviteiten, ook bekend als de Commissie Church, genoemd naar senator Frank Church uit Idaho, die de voorzitter was. Church en zijn team moesten onderzoek doen naar misbruik door het Centraal Inlichtingenbureau (CIA), het Nationaal Veiligheidsagentschap (NSA), het Federale Onderzoekskantoor (FBI) en de Belastingdienst (IRS).

De Commissie Church is welbekend om het blootleggen van vele illegale bezigheden van de inlichtingengemeenschap, waaronder Operatie SHAMROCK,

waar de grote telecombedrijven tussen 1945 en vroeg jaren 1970 hun verkeer deelden met de NSA. Er werd ook gesproken over een gifpijlje dat een hartaanval kon veroorzaken. En natuurlijk waren er de berucht documenten over MK ULTRA, die de inspanningen van de CIA onthulden om de menselijke geest te manipuleren en controleren.

Het eindverslag van de commissie, uitgegeven in april 1976, vermeldde ook de banden van de CIA met zowel buitenlandse als Amerikaanse media. Het zei dat agenten onjuiste verhalen hadden geplant over activisten, onder hen Martin Luther King Jr. Er was ontdekt dat de CIA een netwerk onderhield van honderden individuen wereldwijd die de CIA inlichtingen verschaften en soms probeerden de publieke opinie te sturen door gebruik te maken van heimelijke propaganda. Deze individuen gaven de CIA directe toegang tot vele kranten en tijdschriften, persbureaus en nieuwsdiensten, radio en tv-stations, commerciële uitgevers en andere buitenlandse mediabronnen.

In de Verenigde Staten had de CIA naar schatting zo'n vijftig personen die ofwel Amerikaanse journalisten waren, of medewerkers van Amerikaanse mediaorganisaties. De commissie kwam erachter dat meer dan tien Amerikaanse nieuwsorganisaties en commerciële uitgevers eerder hadden gezorgd voor een dekmantel voor CIA-agenten in het buitenland. Een paar van deze organisaties wisten niet eens dat ze dit deden.

Tijdens een hoorzitting van de commissie in 1975 werd directeur van de CIA William Colby gevraagd of het bureau medewerkers had bij tv-netwerken en kranten. Colby wilde niet antwoorden en stond op een zitting achter gesloten deuren om de details van de regeling te bespreken.

In het artikel van 28 januari 1976 met de titel *Banden van de CIA met journalisten* berichtte *The New York Times*:

Een conceptversie van een rapport van de Commissie Church van vorige week zei dat elf agenten van de CIA zich voordeden als journalisten in het buitenland in verband met hun inlichtingenwerk. Het rapport vermeldde verder dat een aantal agenten werkte als full time correspondent bij organisaties "met een groot algemeen nieuwsbereik." Bovendien zei het verslag dat zo'n vijftien nieuwsorganisaties hadden samengewerkt met de CIA om een "dekmantel te verlenen aan CIA-agenten."

De *Times* verklaarde verder:

De persvrijheid is hier beschermd tegen overheidsbemoeienis onder het Eerste Amendement van de Grondwet. Daarom heeft een lezer, kijker of luisteraar het recht te verwachten dat het nieuws niet wordt gekleurd om overeen te stemmen met een overheidsstandpunt. Een agent die vanuit een buitenland verslag doet aan de VS

heeft de onmogelijke taak om zijn loyaliteit aan zijn echte werkgever, de CIA, te scheiden van die aan zijn nieuwsorganisatie en haar lezers.

De CIA weigerde formeel om de namen bekend te maken van Amerikaanse nieuwsbureaus die samen hadden gewerkt met de CIA door zich te laten gebruiken als dekmantel en de namen van de verslaggevers die in het geheim voor de CIA werkten.

De *Times* merkte ook op dat Sam Jaffe, een voormalig tv-verslaggever die toe had gegeven dat hij voor de FBI werkte, populaire journalisten als Walter Cronkite van CBS ervan beschuldigde op de lijst te staan van door de CIA betaalde journalisten.

De manipulatie door de CIA van de gevestigde media werd bekend als Operatie Mockingbird (spotvogel), hoewel die naam nooit feitelijk werd gebruikt door de overheid. Hoe het programma ook werd genoemd, de infiltratie door inlichtingendiensten bij Amerikaanse en internationale media is bevestigd in talloze berichten uit de gevestigde media.

Carl Bernstein berichtte in zijn artikel in *Rolling Stone* uit 1977, *De CIA en de media*, dat de relatie tussen de inlichtingengemeenschap en de gevestigde media veel uitgebreider was dan zelfs door de Commissie Church werd onthuld. Bernstein beweerde dat de commissie eigenlijk hielp bij het toedekken van de ergste aspecten van de samenwerking omdat het “de beschamende relatie in de jaren 1950 en 1960” zou hebben ontmanteld “tussen een aantal van de machtigste organisaties en individuen binnen de Amerikaanse journalistiek.”

Bernstein berichtte dat tussen 1950 en 1966 ongeveer tien CIA-agenten werden gedekt door *The New York Times* onder een regeling die was goedgekeurd door de wijlen uitgever van de krant, Arthur Hays Sulzberger. Het verschaffen van dekmantels was onderdeel van het algemene beleid van de *Times* om “de CIA assistentie te verlenen waar het maar kan.” Als aanvulling, Sulzberger was nauw bevriend met directeur van de CIA Allen Dulles.

Bernsteins verslag laat ook zien dat in de jaren 1950 de CIA een “formeel trainingsprogramma” had om hun agenten te leren hoe ze moesten functioneren als journalist. “Dit waren kerels die door de rangen opgeklommen waren en werd gezegd ‘jullie gaan journalisten worden,’” zei een official van de CIA tegen Bernstein.

Verder berichtte Bernstein nog dat goede vriend van de voormalig directeur van de CIA Allen Dulles, Henry Luce, oprichter van de tijdschriften *Time* en *Life*, regelmatig toestond dat leden van zijn staf werk deden voor de CIA.

In 1977 kwamen er verdere onthullingen, zoals over Sig Mickelson, vroeger hoofd van CBS, die toegaf dat hij vaak had samengewerkt met de inlichtingengemeenschap in de jaren 1950. Mickelson merkte op:

We waren bij CBS benaderd door de CIA. Eigenlijk, tegen de tijd dat ik het hoofd werd van de hele operatie voor nieuws en publieke zaken in 1954, bestond die relatie al. Ik werd erover ingelicht en gevraagd met hen verder te gaan.

De *Times* vertelde verder dat “wereldwijd tientallen buitenlandse publicaties in het Engels en andere talen op één of andere manier gedurende dertig jaar in bezit waren van of gefinancierd of beïnvloed werden door de CIA” als onderdeel van een globaal propagandanetwerk dat door de dienst werd onderhouden. Misschien nog wel schadelijker, William Colby gaf toe dat sommige Amerikaanse netwerken zonder het te weten valse berichten hadden herhaald die waren geplant door de CIA.

De CIA zei dat de praktijk van het gebruiken van journalisten om berichten te verspreiden in 1973 was gestopt. Echter, in juli 1996 hield de toezichtcommissie voor Inlichtingen van de Amerikaanse Senaat een hoorzitting rond het mogelijke gebruik door de CIA van journalisten, geestelijken en vrijwilligers bij het Vredeskorps.

Toenmalig directeur van de CIA, John Deutch, wilde dat de regels werden veranderd die het gebruik verboden van journalisten, geestelijken en leden van het Vredeskorps in het buitenland voor het uitvoeren van politieke inlichtingenoperaties.

Een artikel in *The New York Times* van februari 1996 merkte op dat Deutch was ondervraagd over rapporten dat de CIA “in buitengewoon zeldzame gevallen” zich in het geheim had ontheven van regels uit 1977 en een journalistieke of mediadekmantel had gebruikt voor inlichtingenactiviteiten in het buitenland. De CIA wilde niet bevestigen of ook kerkleiders waren gebruikt als CIA-agent. Opmerkelijk genoeg meldde het artikel in *The New York Times* dat de controverse over het gebruik door de CIA van “niet-diplomatieke dekmantels” ontstond na aanbevelingen van “een werkgroep die werd gesponsord door de Raad voor Internationale Betrekkingen (CFR).” De werkgroep riep op tot een einde aan “wettelijke en beleidsbeperkingen” die de CIA belemmerden in het gebruik van dergelijke niet-diplomatieke dekmantels als journalisten en geestelijken.

De reden waarom dit opmerkelijk is, is omdat slechts drie jaar daarvoor, begin 1993, Richard Harwood, journalist en voormalig redacteur bij *The Washington Post*, een krachtig artikel schreef getiteld *Journalisten van de heersende klasse*, waarin hij uiteenzette hoe de Amerikaanse commerciële gevestigde media de agenda dienen van de heersende klasse. Harwood richtte zich in zijn column niet op Amerikaanse inlichtingenbureaus die de media gebruiken voor het verspreiden van verschillende soorten propaganda. In plaats daarvan besprak hij de connectie tussen de Amerikaanse media en de Council on Foreign Relations (CFR, Raad voor Internationale Betrekkingen). Harwood schreef:

In het 70-jarig bestaan had hun kwartaalpublicatie Foreign Affairs slechts vijf eindredacteuren. De vijfde, onlangs benoemd, is James Hoge, eerder uitgever van het

New York Daily News en daarvoor redacteur bij de Chicago Sun Times. Het kwartaalblad wordt uitgegeven door de Council on Foreign Relations, waarvan de leden het dichtst in de buurt komen van een heersend establishment in de Verenigde Staten.

De president is lid. Zo ook de Minister van Buitenlandse Zaken en zijn plaatsvervanger, alle vijf onderministers, verschillende van de assistent-ministers en de juridisch adviseur van het departement. De nationale veiligheidsadviseur van de VS en zijn plaatsvervanger zijn lid. De directeur van de CIA (net als al zijn voorgangers) en de voorzitter van de Adviesraad Buitenlandse Inlichtingen zijn leden.

Verder merkt Harwood op dat vele leiders in het Amerikaanse politieke leven lid waren, waaronder “Gerald Ford, Jimmy Carter, Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski, Cyrus Vance, McGeorge Bundy, gouverneur Mario Cuomo, enzovoort.”

In latere hoofdstukken van dit boek komen we terug op de Council on Foreign Relations en zullen we zien hoe non-gouvernementele organisaties, denktanks en non-profits ook een rol spelen in de Machtspiramide.

Het punt is dat media wereldwijd niet alleen worden beïnvloed door geld en belangen uit de zakenwereld maar vaak instrumenten zijn voor het verspreiden van propaganda uit de inlichtingengemeenschap en het vooruit helpen van de agenda van de heersende klasse. Ondanks beloften om de samenwerking tussen spionnenbureaus en journalisten te beëindigen werd de CIA in 2014 nog betrappt op samenwerking met een journalist van *The Los Angeles Times*.

De opkomst van onafhankelijke media

Door het voortdurend falen van de bedrijfsmatige media en hun duidelijke vooringenomenheid hongert het publiek naar ongefilterde en eerlijke verslaggeving die je niet vaak ziet bij tv en radiozenders. Het internet hielp bij het versnellen van de opkomst van “onafhankelijke” of “alternatieve” media, waar burgerjournalisten, activisten en sociale mediacommentatoren direct concurreren met de commerciële media.

We zagen op internet ook de lancering van honderdduizenden nieuwswebsites die niet passen binnen de traditionele rangschikking van de media. Midden jaren 2000, met de geboorte van YouTube en andere populaire sociale medianetwerken, begonnen alternatieve media de gevestigde media voorbij te streven en bereikten de massa's in voorheen ongekennde aantallen.

Tegen 2010 begon zich een groeiend ecosysteem van alternatieve media websites, kanalen, podcasts, blogs en verslaggevers te manifesteren. Sommige van deze nieuwsmedia schuwden de glitter en glamour van de commerciële media en gaven er

de voorkeur aan uit te zenden vanuit woonkamers en vanaf de straat. Anderen richtten zich erop het professionalisme van de mainstream na te bootsen, met behoud van de bereidheid zaken vanuit alle kanten te bekijken.

Helaas is de gedecentraliseerde aard van het internet verlaten ten gunste van gecentraliseerde instellingen die zoekmachines, sociale media en andere internetdiensten bieden. De overgrote meerderheid van het publiek gebruikt Google, Facebook en YouTube om te leren over de wereld om hen heen. Deze mensen denken, ten onrechte, dat ze alles zien dat op internet beschikbaar is. Zoals we in detail zullen zien in het hoofdstuk over Machtige Technologie is dat verre van de waarheid.

Na de Amerikaanse presidentsverkiezingen van 2016 zagen vele onafhankelijke media en journalisten over het hele politieke spectrum zich geconfronteerd met een volgende aanval in de vorm van de meme “nepnieuws.” In eerste instantie populair gemaakt door Donald Trump werd het label van “nepnieuws” als snel geplakt op iedere nieuwsbron die niet de versie van gebeurtenissen in de gevestigde media rond de verkiezingen van 2016 napraatte.

Eén voor één werden onafhankelijke mediawebsites bestempeld als “nepnieuws” of “Russische desinformatie” en werden vervolgens verwijderd van diverse sociale mediaplatforms. Sinds die tijd is het sociale medialandschap, door het gebruik van “feitencheckers” en het rondit verbieden van bepaalde onderwerpen, nog verder verschoven.

Een andere manier waarop de Machtspiramide haar invloed behoudt is door het opkopen en/of financieren van zogenaamde nieuwe mediabedrijven die proberen zich af te schilderen als onafhankelijk en zich typisch richten op een jonger publiek. Ondanks een gelikte presentatie en het gebruik van jongere, meer diverse verslaggevers verpakken deze bedrijven slechts opnieuw dezelfde propaganda die wordt verspreid door miljardairs, megabedrijven en inlichtingenbureaus. Een aantal van dit soort bedrijven zijn Vice Media, Vox Media en BuzzFeed. De Piramide poogt ook om het publieke debat te sturen door het betalen van zogenaamde “influencers” en sociale mediacomentatoren die onafhankelijk lijken terwijl ze in het geheim worden gefinancierd door overheden en zakelijke belangen.

Pogingen van inlichtingenbureaus om de publieke opinie te manipuleren en beïnvloeden gaan verder dan het inhuren van journalisten. Volgens documenten die werd gelekt door Edward Snowden onderhoudt de Britse overheid software voor “online persona management.” De Britse inlichtingendienst GCHQ heeft een elite-eenheid bekend onder de naam Joint Threat Research Intelligence Group (Gezamenlijke Onderzoeksgroep voor Dreigingsinlichtingen) of JTRIG. De gelekte documenten beschrijven de tactieken die door het bureau worden gebruikt, waaronder manieren om de publieke opinie te manipuleren, het menselijk denken en gedrag te begrijpen en het aanmoedigen van volgzzaamheid.

Eén van de verslagen uit 2011 schetste de tactieken van JTRIG, zoals het uploaden van video's op YouTube met "overtuigende communicaties," het opzetten van groepen op Facebook en accounts op X (voormalig Twitter) en het creëren van schijnpersoonlijkheden en schijnsupporters op internet van wie het doel is om "zwart te maken, wantrouwen te bevorderen, te ontmoedigen, af te schrikken, vertragen of verstoren." De elite-eenheid van de JTRIG gebruikt sociale mediacampagnes om "gehoorzaamheid" en "volgzaamheid" aan te moedigen en te cultiveren.

De Britse en de Amerikaanse inlichtingendiensten streven er allebei naar om gehoorzaamheid en volgzaamheid in de publieke sfeer te bevorderen. Ze richten zich erop het publiek gepropagandeerd, afgeleid, onjuist geïnformeerd en in strijd met elkaar te houden. De miljardairs gebruiken hun media en hun vrienden bij de overheid om het publiek in zalige onwetendheid te houden aangaande hun pogingen om meer macht en rijkdom te verwerven.

Oplossingen

Ondanks de censuur en het botweg verwijderen van alternatieve mediajournalisten en websites zijn er wat oplossingen beschikbaar.

Om te beginnen kiezen steeds meer journalisten uit de gevestigde media ervoor de bedrijfstak te verlaten en zich aan te sluiten bij onafhankelijke media in het belang van het brengen van feitelijke, onderzoekende journalistiek. Sinds 2010 zagen we het vertrek van Amber Lyon bij CNN, Sharyl Attkisson verliet CBS en Glen Greenwald verruilde *The Guardian* voor *The Intercept*, om daar vervolgens weg te gaan en volledig onafhankelijk te worden.

Nog een journalist uit de gevestigde media die zelfstandig werd is Ben Swann, voormalig nieuws-presentator bij CBS Atlanta, die vertrok toen hij te maken kreeg met het censureren van zijn verslaggeving. Swann meent dat het idee dat journalisten geen meningen mogen hebben één van de vele mislukkingen is van de gevestigde media.

De opvatting dat journalisten geen mening hebben klopt zonder meer niet. En dat ligt voor de hand. Het is duidelijk dat de menselijke aard dicteert dat elk mens een mening over zaken heeft. Dit is feitelijk een misleidend concept dat al lang wordt opgedrongen door bedrijven als CNN. Het is wat Glen Greenwald noemt "het beeld vanuit het niets," dat is "ik ben de subjectieve journalist. Ik heb geen mening. Ik weet niets. Ik bericht gewoon wat ik zie." Maar dat is geen journalistiek. Dat is een robot. Dat is geen persoon.

Een eerlijker manier om er mee om te gaan is te zeggen "weet je, ik heb wel een mening." Ik ben duidelijk libertarisch in mijn opvattingen. Ik geloof in individuele vrijheid en persoonlijke vrijheden. Daar ben ik heel helder over zodat je weet waar ik

sta. Het is echter niet van belang of je een mening hebt of niet. Het is belangrijk of je wel of niet de feiten van een verhaal neemt en ze verdraait om tegemoet te komen aan jouw mening. Je vervormt ze om aan te sluiten bij je vooropgezette opvattingen. Ik denk dat dit niet is wat we als journalisten doen. Wat we doen is zeggen dat we daar gaan waar de feiten ons brengen in een verhaal, maar natuurlijk zullen we een mening hebben over zaken.

Swann en andere voormalige mainstream journalisten hebben niet alleen de traditionele media achter zich gelaten. Vele van hen gingen gebruik maken van alternatieve sociale mediaplatforms en websites om hun videoverslagen en artikelen uit te zenden. Glen Greenwald en journalist Matt Taibbi gebruiken nu de onafhankelijke dienst Substack om hun verslagen te publiceren. Swann lanceerde zijn eigen videodienst, ISE Media, om vrijelijk te berichten zonder te worden gecensureerd door sociale mediabedrijven en zoekmachines.

Verder zijn er een aantal sociale mediasites en videoplatforms die een censuurvrije ervaring brengen voor wie een ongefilterd sociale media en nieuwsplatform wil. Platforms als Bitchute en Odysee bieden videomakers opties voor het omzeilen van de dominantie van de gevestigde media.

Als mediaconsumenten hebben we de gelegenheid om websites en platforms te steunen die een evenwichtig verslag brengen van belangrijke gebeurtenissen. Zoals Ben Swann al opmerkte betekent dit niet nieuwsmedia die geen mening of vooringenomenheid hebben. Het gaat er juist om dat de media erop vertrouwen dat kijkers content uit een breed scala aan meningen en perspectieven kunnen consumeren, en vervolgens zelf hun eigen oordeel vormen.

Het antwoord is dat we voor onszelf bewust moeten besluiten om ons te onttrekken aan door de staat gerunde propaganda netwerken en online platforms die proberen voor jou te bepalen wat je moet denken. Het antwoord is het steunen van mediaorganisaties en journalisten die het essentiële werk doen van het ontleden van de wereld om ons heen en het presenteren van de feiten aan het publiek. Alleen door bewust te kiezen om echt onafhankelijke media te steunen die niet worden betaald door miljardairs, bedrijven of spionnenbureaus kunnen we hopelijk een vrije media behouden die het publiek bekrachtigt en onderricht.

Als je meer wilt weten over controle en manipulatie van de media dan raden we deze boeken aan:

Manufacturing Consent: The Political Economy of the Mass Media door Noam Chomsky and Edward S. Herman

The New Media Monopoly door Ben H. Bagdikian

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Hoofdstuk 3: Machtige Technologie

De meeste lezers zullen wel bekend zijn met de problemen van sociale media, waar al veel over is geschreven. Sociale media zijn opzettelijk verslavend. Ze roepen bij sommige mensen jaloezie op, een gebrek aan zelfvertrouwen en depressie (of depressieve symptomen). Daarnaast verkopen de grote platforms jouw gegevens voor winst. Ondanks een groeiend bewustzijn zijn de platforms van bedrijven als Facebook, X, Instagram, TikTok en YouTube nog steeds onder de meest gebruikte ter wereld. Miljarden gebruiken deze toepassingen om op de hoogte te blijven van de wereld waarin ze leven. Tenminste, dat denken ze.

Hoewel deze kwesties zorgelijk zijn, het zijn niet de *enige* kwesties waar we ons zorgen over moeten maken. Om de rol van sociale media binnen de Machtspiramide te doorgronden moeten we eerst wat leren over de oorsprong van sociale media. Specifieker, wat we dienen te begrijpen is de oorsprong van de zogenaamde machtige techgiganten achter de sociale media.

De machtige techbedrijven zijn de grootste en meest dominante bedrijven binnen de technologische industrie in de Verenigde Staten, dit zijn Amazon, Apple, Meta en Microsoft.

Soms worden ze aangeduid met de afkorting FAANG, dat verwijst naar naar de vooraanstaande techbedrijven; Facebook, Amazon, Apple, Netflix en Google. of Alphabet Inc., het moederbedrijf van Google. Hier staat Microsoft niet in de lijst.

Het punt is dat deze zes bedrijven informatietechnologie domineren in het grootste deel van de wereld en vorm geven aan de richting van de verschillende markten waarin ze opereren.

Amazon domineert in e-commerce /aankopen op internet, naast de markt voor slimme AI-assistenten en slimme luidsprekers. Apple en Google delen een monopolie waar het gaat om mobiele telefoons.

Google claimt de titel van leider in zoeken op internet wereldwijd, naast het grootste platform voor het delen van video's met YouTube en de meest gebruikte website voor landkaarten en navigatie met Google Maps.

Microsoft overheerst de markt van besturingssystemen, deelt de markt voor werken in de cloud met Amazon en heeft grote invloed op de industrie voor videospellen met hun systeem Xbox.

Facebook staat bekend als één van de top drie bedrijven voor digitaal adverteren, een positie die het verkreeg middels hun sociale netwerken. Facebook heerst ook waar het gaat om het delen van beeldmateriaal met Instagram en het uitwisselen van berichten met Whatsapp en Facebook Messenger.

In feite is de groei van Machtige Tech, als het gaat om rijkdom en invloed in de afgelopen tien jaar, de rijkdom en invloed van de Machtige Media uit hoofdstuk 2 voorbijgestreefd.

Dus, waar komen deze infotechnische bedrijven vandaan? En beïnvloeden ze de wereld ten goede of ten kwade?

Het standaard verhaal, zo wordt ons verteld, is dat grote techbedrijven werden begonnen door briljante mannen die allemaal uit Californië kwamen, uit een gebied dat bekend staat als Silicon Valley. Door hard werken en doorzetten bouwden ze hun bedrijf vanaf de grond op, in hun garage of studentenkamer, tot de reuzen die we vandaag de dag kennen.

Er is slechts één probleem. Deze voorstelling van gebeurtenissen is op zijn best kinderlijk simplistisch en op zijn slechtst ronduit misleidend.

Het is belangrijk te begrijpen dat bijna elk gereedschap van Big Tech dat je nu gebruikt voor een deel werd gefinancierd door de Amerikaanse inlichtingengemeenschap en op verschillende manieren werd gesteund door de Amerikaanse overheid zelf.

De opkomst van Machtige Techbedrijven is geen sprookje van succes van de vrije markt, eerder een duistere en verontrustende vertelling over bedrijfssteun en diepe banden met de inlichtingengemeenschap. Het is zelfs zo dat de meeste digitale gereedschappen die je gebruikt, waaronder de mobiele telefoon, GPS en het internet zelf, begonnen als instrumenten voor het militaire apparaat. Deze instrumenten werden ontworpen door het Amerikaanse Ministerie van Defensie onder leiding van het Defense Advanced Research Projects Agency, of DARPA.

Het complex van Machtige Tech en Inlichtingen

Wat we nu kennen als het internet, of wereldwijde web, werd oorspronkelijk ontwikkeld binnen de krijgsmacht als het ARPANET. Eén van de beste bronnen voor het ware begin van Big Tech is het boek *Surveillance Valley* van onderzoeker Yasha Levine. In dit baanbrekende boek zet Levine de rol uiteen die het militaire apparaat en het inlichtingenapparaat speelden bij de ontwikkeling van deze technologische instrumenten, van exclusief gebruik door het leger tot gebruikt worden door miljarden wereldwijd.

Toen hij in februari 2018 te gast was bij de podcast *The Zero Hour with RJ Eskow* zei Levine:

In die tijd begrepen mensen waar deze technologie voor was bedoeld, het gaat terug tot 1969, het eerste jaar dat ARPANET aan was gezet. In hetzelfde jaar was er een groot protest tegen ARPANET, je had die pamfletten en boekjes die uit werden gedeeld op de campus die het over ARPANET hadden als het begin van een surveillancenetwerk dat wat zij noemden “de politieman van Washington” in de gelegenheid zou stellen de wereld beter te managen en controleren. Dus was het bijna een halve eeuw geleden voor mensen al duidelijk wat dit netwerk was. En dat zijn we eigenlijk kwijtgeraakt. Het had met succes een ander jasje gekregen, beginnend in de jaren 1980 en 1990, als iets Utopisch.

Het kan niet genoeg worden benadrukt dat Levine's boek *Surveillance Valley* een bron van onschatbare waarde is om te begrijpen hoe het militaire apparaat en de inlichtingengemeenschap hielpen bij het financieren van de diverse technologische gereedschappen in de private sector in de hoop dat, door dat te doen, dit hen meer gegevens op zou leveren over het grotere publiek.

In 2017 scheen een voormalig hoofd van de National Science Foundation (Nationale Stichting voor Wetenschap) nog meer licht op het onderwerp toen hij een artikel publiceerde dat het ware begin van Google verkende.

De onderzoekstak van de CIA en NSA hoopte dat de knapste computerkoppen uit de academische wereld in staat waren om “vogels van hetzelfde pluimage” te identificeren. Net zoals ganzen in een grote V-vorm vliegen, of een vlucht zwaluwen harmonieus plotselinge bewegingen maakt, zo voorspelden zij dat gelijkgestemde groepen mensen op internet samen zouden bewegen.

Het doel van hun onderzoek was het volgen van digitale vingerafdrukken binnen het snel uitdijende wereldwijde informatienetwerk dat toen bekend stond als het Wereldwijde Web. Was het mogelijk om een hele wereld aan digitale informatie zo te organiseren dat verzoeken die mensen deden binnen dat netwerk konden worden gevolgd en gesorteerd? Konden hun zoekopdrachten worden gelinkt en gerangschikt naar belangrijkheid? Konden “vogels van hetzelfde pluimage” worden geïdentificeerd binnen deze oceaan van informatie zodat gemeenschappen en groepen op een georganiseerde manier konden worden gevolgd?

Jeff Nesbit, de auteur van het artikel, ging verder met beschrijven hoe Sergey Brin en Larry Page, de vermeende oprichters van Google, in eerste instantie werden gefinancierd “via een geheim en zeer opgedeeld programma dat voor de CIA en de NSA grotendeels werd gerund door bedrijven die voor het leger en de inlichtingendiensten werken. Het werd het Massive Digital Data Systems project genoemd, of MDDS.”

Uiteindelijk werd dit onderzoek door deze financiële steun het hart van de zoekmachine Google. Nesbit schreef:

De inlichtingengemeenschap zag echter een net iets ander voordeel in hun onderzoek. Kon het netwerk zodanig efficiënt worden georganiseerd dat individuele gebruikers uniek konden worden geïdentificeerd en gevolgd?

In 2014 kwamen meer details naar boven over de relatie tussen voormalig president van Alphabet Sergey Brin en voormalig hoofd en uitvoerend directeur van Google Eric Schmidt met de NSA. Een WOO-verzoek onthulde dat Brin en Schmidt nauw bevriend waren met toenmalig hoofd van de NSA, generaal buiten dienst Keith Alexander.

Daarnaast maakte Google deel uit van een “geheim overheidsinitiatief dat bekend stond als het Enduring Security Framework” (permanent veiligheidsraamwerk). Dit initiatief betrof een partnerschap tussen Silicon Valley, het Pentagon en de inlichtingengemeenschap om informatie te delen “met de snelheid van het netwerk.”

Bij de verbanden tussen Google en de aan Inlichtingen gebonden privéondernemingen die tientallen jaren het publiek bespioneerde en het systeem van openbaar onderwijs en de gevestigde media infiltreerden was ook het durfkapitaalfonds van de CIA, In-Q-Tel, betrokken. We weten bijvoorbeeld dat de software die Google Earth zou worden werd geboren uit technologie die oorspronkelijk was ontwikkeld door het bedrijf Keyhole (sleutelgat ...) Inc. dat zelf een nauwe band had met de Amerikaanse inlichtingengemeenschap.

Google was echter niet het enige machtige techbedrijf dat een relatie met In-Q-Tel onderhield. Ook bestuurders van Facebook hadden nauwe banden met de durfinvesteerder van de CIA. Journalist James Corbett berichtte over deze connecties:

In het openbaar presenteert In-Q-Tel zichzelf als een innovatieve manier om de kracht van de private sector te benutten door sleuteltechnologieën in opkomst te identificeren en bedrijven te voorzien van de financiering om die technologieën op de markt te brengen.

Wat In-Q-Tel echter in werkelijkheid vertegenwoordigt is een gevaarlijk vervagen van de grenzen tussen de publieke en private sectoren op een manier die het moeilijk

maakt om te bepalen waar de Amerikaanse inlichtingengemeenschap eindigt en de IT-sector begint.

Twee namen die het meest boven komen met betrekking tot In-Q-Tel behoeven geen introductie: Google en Facebook.

Wat openbaar beschikbaar is over het verband tussen Facebook en In-Q-Tel is vaag. Facebook ontving \$12,7 miljoen aan durfkapitaal van Accel, waarvan de manager, James Breyer, nu in hun bestuur zit. Eerder was hij de voorzitter van de National Venture Capital Association (Nationaal Genootschap voor Durfkapitaal), waar Gilman Louie, toen uitvoerend directeur bij In-Q-Tel, in de raad zat. Geen rechtstreeks verband, maar de suggestie dat de CIA betrokken was bij Facebook, hoe zijdelings ook, is verontrustend in het licht van Facebooks verleden van het schenden van de privacy van hun gebruikers.

Rond dezelfde tijd dat Facebook werd gelanceerd kwam er een einde aan een vergelijkbaar overheidsproject. LifeLog was een project van het Information Processing Techniques Office van DARPA, ontworpen “om in staat te zijn de ‘vezels’ van het leven van een individu te volgen als het gaat om gebeurtenissen, staten en relaties” met de mogelijkheid “het verkrijgen van alle ervaringen van een individu, van gebelde telefoonnummers en bekeken e-mailberichten tot elke ademhaling, elke stap en elke bezochte plaats.”

Over het onderwerp LifeLog schreef *USA Today*:

Camera's en microfoons zouden vastleggen wat de gebruiker ziet en hoort; sensoren zouden optekenen wat hij of zij voelt. Global positioning satellieten zouden elke beweging registreren. Biomedische sensoren zouden alle levensfuncties in de gaten houden. E-mails, sms-berichten, transacties op internet, telefoontjes en voicemail zouden allemaal worden opgeslagen. Post en faxen zouden worden gescand. Koppelingen naar elke beluisterde radio- en televisie-uitzending en elke gelezen krant, elk tijdschrift, elk boek, elke website of database zouden worden bewaard.

DARPA-aannemers legden uit dat de software van LifeLog “in staat zal zijn betekenisvolle patronen in het tijdschema te vinden, conclusies te trekken uit de routines van de gebruiker, zijn gewoonten en relaties met andere mensen, organisaties, plaatsen en objecten.”

Maar op 4 februari 2004 berichtte *Wired Magazine* dat het Pentagon het project LifeLog beëindigde. Ironisch genoeg was dit op precies dezelfde dag waarop Mark Zuckerberg zijn eerste versie van Facebook lanceerde.

In 2018 vertelde de maker van LifeLog bij *Motherboard* dat hij meent dat Facebook in vele opzichten de doelen van LifeLog heeft bereikt. “Ik denk dat

Facebook nu het echte gezicht is van pseudo-LifeLog. Over het algemeen vermijd ik gebruik van Facebook. Ik log alleen af en toe in om te zien waar iedereen mee bezig is, en ik heb nooit iets ‘geliked’.”

Een andere belangrijke opmerking met betrekking tot sociale media en inlichtingendiensten heeft te maken met de onthullingen in 2013 door Edward Snowden, de beroemde voormalig contractant van de NSA en klokkenluider. Volgens één van de documenten die hij lekte onderhoudt de Britse overheid software voor “online persona management.” De Britse inlichtingendienst GCHQ heeft een elite-eenheid bekend onder de naam Joint Threat Research Intelligence Group (Gezamenlijke Onderzoeksgroep voor Dreigingsinlichtingen) of JTRIG.

De gelekte documenten beschrijven de tactieken die door het bureau worden gebruikt, waaronder manieren om de publieke opinie te manipuleren, het menselijk denken en gedrag te begrijpen en het aanmoedigen van volgzaamheid. Eén van de verslagen uit 2011 schetst de tactieken van JTRIG, zoals het uploaden van video’s op YouTube met “overtuigende communicaties,” het opzetten van groepen op Facebook en accounts op X (voormalig Twitter) en het creëren van schijnpersoonlijkheden en schijnsupporters op internet van wie het doel is om “zwart te maken, wantrouwen te bevorderen, te ontmoedigen, af te schrikken, te vertragen of verstoren.” De elite-eenheid van de JTRIG gebruikt sociale mediacampagnes om “gehoorzaamheid” en “volgzaamheid” aan te moedigen en te cultiveren.

De Britse en Amerikaanse inlichtingendiensten streven er allemaal naar om gehoorzaamheid en volgzaamheid in de publieke sfeer te bevorderen. Ze richten zich erop het publiek gepropagandeerd, afgeleid, onjuist geïnformeerd en in strijd met elkaar te houden.

We zouden nog door kunnen gaan met het detailleren van inlichtingenconnecties en samenwerkingsverbanden tussen Facebook, Apple, Google en Amazon, maar waar het om gaat is dat de oorsprong van machtige techbedrijven die de informatietechnologie controleren heel anders is dan in de gevestigde media wordt voorgesteld. Deze bedrijven hebben direct of indirect profijt gehad van financiële investeringen door het Amerikaanse militaire apparaat en de inlichtingensector. Ook hebben ze de bereidheid laten zien om gegevens van gebruikers te delen met wetshandhaving.

Deze Big Tech-bedrijven verstevigen ook de alles doordringende surveillancestaat. Niet alleen volgen Google, Facebook, Microsoft, Apple en Amazon je gewoonten (zowel online als offline), ze verdienen geld met die kennis. Met de groei van AI slimme assistenten en speakers als Amazon Echo, Google Nest, Apple’s Siri en andere apparaten verwelkomen miljoenen mensen wereldwijd de surveillancestaat in hun huis.

Amazon staat bekend om het winkelen op internet. Weinig mensen weten echter dat het machtige techbedrijf gezichtsherkenningssoftware heeft ontwikkeld dat de naam Amazon Rekognition draagt. Deze in de cloud gebaseerde software als dienst (SaaS), begonnen in 2016, is op de markt gebracht voor politieafdelingen in de hele VS met de claim dat het real time surveillance mogelijk maakt door gebruik te maken van bodycams.

In 2018 spanden de Electronic Frontier Foundation (EFF), de Amerikaanse Burgerrechtenbeweging, Human Rights Watch, de stichting voor persvrijheid en bijna veertig andere organisaties een rechtszaak aan waarin werd geëist dat Amazon stopte met het geven van toegang tot surveillancetechnologie aan wetshandhaving.

De EFF verklaarde:

Amazon heeft dit hulpmiddel, 'Rekognition', agressief gepromoot bij wetshandavingsinstanties en het wordt al gebruikt in Florida en Oregon. Dit systeem geeft de overheid een uitgebreide en gevaarlijke macht om te surveilleren en is een bedreiging voor de privacy en vrijheid van gemeenschappen in het hele land. Inbegrepen zijn vele klanten van Amazon zelf, die meer dan 75% van Amerikaanse online kopers vertegenwoordigen.

In 2020 sprak Amazon naar verluidt met de politie van Jackson, Mississippi, om de camera's van Ring deurbellen te verbinden met een rond de klok surveillancencentrum gerund door de politie. Het surveillancencentrum in Jackson zou een proef doen van 45 dagen met het live streamen van de beveiligingscamera's van deelnemende inwoners, inclusief de camera's van de Ring deurbellen. In juni 2020 kondigde Amazon een opschorting van een jaar aan voor het gebruik door de politie van Rekognition, als reactie op de protesten rond George Floyd. In februari 2021 onthulden documenten echter dat de politie van Los Angeles al Ring deurbellen had gebruikt om activisten in de gaten te houden.

Het Big Tech militair-industrieel complex

In 2020 werden mensen zich bewust van de werkelijke macht van grote techbedrijven achter de populaire sociale mediaplatforms.

Facebook, YouTube, Instagram, TikTok, Google en Amazon kozen allemaal voor het degraderen, onzichtbaar maken, wissen en/of weren van informatie die inging tegen de aanvaarde vertelsels over COVID-19, de Amerikaanse presidentsverkiezingen van 2020, en eigenlijk elk ander onderwerp dat werd gezien als controversieel.

Terwijl veel mensen ervoor kozen om deze aanval op de vrijheid van meningsuiting te omkaderen als een aanval op "conservatieven" of "de rechtervleugel," is de realiteit dat vooraanstaande linkse websites hetzelfde lot

ondergingen. Net als rechts had links de doodzonde van sociale media begaan: vragen stellen en beweringen doen die niet waren geaccepteerd door de zogenaamde autoriteiten. Met andere woorden, als je te veel vragen stelde en niet de standpunten van gevestigd links of rechts napraatte dan was de kans erg groot dat je geen geld meer kreeg voor je video's of zelfs helemaal werd verwijderd.

Sommigen komen met het onjuiste argument dat Big Tech bestaat uit private ondernemingen die de vrijheid hebben te beslissen wat is toegestaan op hun platform. Dit argument negeert de rijkdom aan bewijs die wijst naar de nauwe band tussen Big Tech en Amerikaanse Inlichtingen en het startkapitaal dat vele van de techbedrijven ontvingen. Het komt erop neer dat deze bedrijven nooit zo massief zouden zijn als ze nu zijn zonder de steun van de overheid. Ze zijn niet bepaald een vertegenwoordiging van een vrije markteconomie.

Wat ons bij het laatste punt brengt. Deze machtige techbedrijven dienen vaak het doel van het verstevigen van een bepaald narratief dat de Amerikaanse overheid en de inlichtingengemeenschap ten goede komt. Het is niet zomaar een foutje dat de websites en kanalen die werden verwijderd vaak juist degenen waren die onthullingen deden over de Amerikaanse oorlogsmachine, politiegeweld en, in het algemeen, de leugens van de Amerikaanse regering.

Hoewel het grote publiek het niet in de gaten had begonnen de aanvallen op onafhankelijke journalistiek en vrije stemmen serieus meteen na de verkiezing van Donald Trump in november 2016. De media kwamen met verhaal na verhaal dat ingewijden in de overheid bewijs hadden dat de Russen zich hadden bemoeid met de Amerikaanse verkiezingen door nepnieuws te verspreiden dat in het voordeel was van Trump en Hillary Clinton aanviel.

The Washington Post en andere spreekbuizen van de gevestigde orde namen een bericht over van de organisatie PropOrNot (Voorstel ja of nee) die beweerde dat ze websites identificeerden die nepnieuws verspreidden en mogelijk als Russische propagandisten werkten. Op hun lijst stonden vele welbekende Amerikaanse alternatieve mediasites waaronder Activist Post, MintPress, The Free Thought Project en The Anti-Media.

Hoewel Trump de term “nepnieuws” populair maakte werd deze al snel gebruikt voor het demoniseren van alternatieve en onafhankelijke media die zich niet schaarden achter het vertelsel over de Russen. De opkomst van de meme “nepnieuws” had inderdaad direct gevolgen voor de alternatieve media. Vele websites verloren hun toegang tot Google Advertenties voor hun inkomsten, anderen werden onzichtbaar gemaakt op Facebook en Twitter, sommigen werden afgesneden van betaaldiensten als PayPal en abonnementsdiensten als Patreon.

De relatie tussen het militair-industrieel complex en Facebook werd nog duidelijker in mei 2018, toen Facebook een samenwerkingsverband aankondigde met

de Atlantische Raad, een denktank die officieel zegt een forum te bieden aan internationale politieke, zakelijke en intellectuele leiders. De sociale mediareus zei dat de samenwerking gericht was op het voorkomen dat Facebook “zou worden misbruikt tijdens de verkiezingen.” Het persbericht prees Facebooks inspanningen om nepnieuws te bestrijden door gebruik te maken van kunstmatige intelligentie en door samen te werken met externe experts en overheden.

De Atlantische Raad van de Verenigde Staten was in 1961 gevestigd om internationale relaties te ondersteunen. Hoewel niet officieel verbonden met de NAVO promootte de Raad tientallen jaren zaken en thema's die gunstig zijn voor de NAVO-lidstaten. Verder is de Atlantische Raad lid van de Atlantische Verdragsorganisatie (ATA), een overkoepelende organisatie die “optreedt als netwerkplatform in het Euro-Atlantische gebied en daarbuiten.” De ATA werkt op eenzelfde manier als de Atlantische Raad en brengt politiek leiders bij elkaar, academici, militaire officials, journalisten en diplomaten om waarden uit te dragen die gunstig zijn voor de NAVO-lidstaten. Officieel staat de ATA los van de NAVO, maar de scheidslijn tussen de twee is flinterdun.

Het komt erop neer dat de Atlantische Raad een denktank is die bedrijven of landen toegang kan bieden tot militaire officials, politici, journalisten en diplomaten om hen te helpen bij de ontwikkeling van een plan om hun strategie of visie te realiseren. Bij deze strategieën gaat het er vaak om NAVO-regeringen of insiders van een industrie ertoe te brengen om beslissingen te nemen die ze niet zouden nemen zonder een bezoek van een team van de Atlantische Raad.

Hierdoor kunnen individuen of landen hun ideeën naar voren brengen onder het mom van het inhuren van een bureau voor public relations dat in werkelijkheid toegang verkoopt tot belangrijke personen met de macht om beleid te beïnvloeden. En inderdaad heeft ieder bekend figuur uit de gevestigde orde, inclusief presidenten George H.W. Bush en Bill Clinton, toespraken gehouden voor de Atlantische Raad of hun evenementen bijgewoond.

Het is helder dat, ongeacht wat Facebook zegt, deze samenwerking de doelen van Facebook op één lijn zal brengen met het Westerse militair-industrieel complex. Dit werd duidelijk in oktober 2018, toen Facebook aankondigde dat ze ruim 500 pagina's en 200 accounts gingen wissen of zuiveren die werden beschuldigd van het verspreiden van politieke spam. Verschillende van deze pagina's en schrijvers werden op dezelfde dag van Twitter gegooid.

In een blogpost legde Facebook uit:

Vandaag verwijderen we 559 pagina's en 251 accounts die herhaaldelijk onze regels tegen spam en gecoördineerd onecht gedrag hebben overtreden.

Facebook zei dat degenen achter deze vermeende spam “netwerken van pagina’s creëren door valse accounts te gebruiken, of meerdere accounts met dezelfde naam” en “dezelfde clickbait posten in tientallen groepen op Facebook.”

Deze actie van Facebook kwam bekend te staan als “de grote opschoning van 2018” en was slechts de eerste van vele toekomstige zuiveringen. Nu Facebook en andere machtige techbedrijven een draaideurrelatie ontwikkelen met het militair-industrieel complex, is het zeer waarschijnlijk dat stemmen tegen de gevestigde orde blijven worden gesmoord.

Nu we begrijpen dat de machtige techbedrijven kartels van informatietechnologie zijn die diepe banden hebben met de Amerikaanse inlichtingengemeenschap en het militaire apparaat, die gebruikersinformatie verkopen en de emoties van hun gebruikers manipuleren, is het tijd om uit te zoeken wat we aan deze problemen kunnen doen.

Oplossingen: Betere technologie

Eén oplossing voor het omgaan met Big Tech is bedrieglijk eenvoudig: boycot ze. Het is zo eenvoudig en tegelijkertijd zo ingewikkeld als dat. Als we allemaal bewust besluiten om Facebook, Google, Amazon, Apple en Microsoft onze gegevens en geld te onthouden dan kunnen we de manieren waarop ze invloed hebben op ons leven beperken. Hoe ziet zo’n boycot van Machtige Tech eruit?

Laten we beginnen met sociale media. Nu, op dit moment, kun je er voor kiezen om Facebook, Instagram, YouTube, TikTok en X te verlaten. Je kunt hen je gegevens onthouden en in plaats daarvan kiezen om mee te doen met bedrijven die *niet* je data stelen of verkopen of samenwerken met het Amerikaanse militair-industrieel complex. Er zijn betere alternatieven, waaronder Odysee, Minds, PeerTube, Element, Matrix en vele andere.

Natuurlijk hebben deze nieuwere en kleinere platforms niet alle inhoud die je gewend bent op de sites van Big Tech. Maar hoe sneller we mensen aanmoedigen om weg te gaan bij de platforms van machtige techbedrijven en deze betere alternatieven gaan steunen, des te sneller zullen we bij de laatsten de inhoud gaan zien die we kennen, waarderen en vertrouwen.

Zijn er andere oplossingen? Wat dacht je van het laten varen van Big Tech’s e-mail, opslag, kaarten en andere digitale diensten?

Nogmaals, er zijn voor al deze diensten alternatieven die *niet* je gegevens delen met adverteerders en overheden. Je vindt er een aantal op ThePyramidOfPower.net, [onder het tabblad “Solutions.”](#) Het simpele feit is dat het wat inspanning kost om Big Tech achter je te laten. Het zal onvermijdelijk veranderingen in je leefstijl en gewoonten inhouden.

Als het gaat om mobiele telefoons en besturingssystemen voor computers dan kan het wat moeilijker en duurder zijn om alternatieven te vinden, maar ze zijn er wel. Het besturingssysteem Linux biedt gebruikers al tientallen jaren een non-Microsoft-ervaring, en de afgelopen jaren zagen we een groei in mobiele telefoons zonder Google of Apple ingebouwd.

Gelukkig zijn er letterlijk honderdduizenden ontwikkelaars die werken aan gedecentraliseerde technologieën, waaronder gedecentraliseerde versies van het internet zelf, die het potentieel in zich dragen om mensen te bevrijden uit de greep van Machtige Tech. Naargelang de tijd vordert zullen we meer mogelijkheden hebben om uit te kiezen en zal er een einde komen aan de monopolistische controle over ons digitale leven.

Als je meer wilt weten over controle en manipulatie van de media dan raden we deze boeken, artikelen of video's aan:

Surveillance Valley: The Secret Military History of the Internet door Yasha Levine

[“Google’s true origin partly lies in CIA and NSA research grants for mass surveillance”](#), een onderzoek uit 2017 van Jeff Nesbit (geüpdate op 28 januari 2025)

[The Secrets of Silicon Valley: What Big Tech Doesn’t Want You to Know](#), aflevering 359 van *The Corbett Report*, 5 juli 2019

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Hoofdstuk 4: Het Hollywood-inlichtingencomplex

Onze eerste pogingen om de invloed van de verschillende instellingen en individuen in onze wereld te begrijpen richtten zich op het onderwijssysteem, de gevestigde media en de technologiegiganten. Elk van deze onderdelen van de Machtspiramide heeft een immense invloed op de geest - de beslissingen en het

gedrag - van miljarden mensen wereldwijd. Maar geen andere industrie heeft de enorme impact op onze samenleving dan de Amerikaanse filmindustrie.

Zoals we in hoofdstuk 2 schetsten hebben elementen binnen de Amerikaanse inlichtingengemeenschap de gevestigde media grotendeels geïnfecteerd en beïnvloed sinds de jaren 1950. Deze griezelige trend is herhaald in de relatie tussen de filmindustrie en het Amerikaanse legerapparaat en de CIA.

Vroeg jaren 1920 begonnen filmstudio's samen te klonteren in en rond Zuid Californië, meer specifiek in het gebied dat bekend kwam te staan als Hollywood. Vanaf het begin ontwikkelden het Amerikaanse Ministerie van Defensie en de inlichtingengemeenschap een interesse om de filmindustrie te gebruiken als een methode om de publieke opinie vorm te geven. Een aantal van de eerste samenwerkingen tussen Hollywood en het Amerikaanse leger betrof pro-Tweede Wereldoorlog propagandafilms als *Winning Your Wings*.

Tijdens WWII opende het Amerikaanse Kantoor voor Oorlogsinformatie het Bureau voor Film om hun relatie met Hollywood te verstevigen. Tussen 1942 en 1945 beoordeelde dit bureau meer dan 1.600 filmscripts. Projecten die de Amerikaanse regering in een kwaad daglicht portretteerden werden aangepast of afgekeurd.

Volgens Tanner Mirrlees, een universitair hoofddocent communicatie aan de Technische Universiteit van Ontario en schrijver van *Hearts and Mines: The US Empire's Culture Industry* (Harten en mijnen: De cultuurindustrie van het Amerikaanse Rijk), zou Elmer Davis, voormalig hoofd van het Kantoor voor Oorlogsinformatie, naar verluidt hebben gezegd:

De makkelijkste manier om propaganda te injecteren in de geest van de meeste mensen is om het te brengen via het medium van een film ter vermaak, wanneer mensen niet doorhebben dat ze gepropagandeerd worden.

Onder de historische voorbeelden van propaganda in de bioscoop de film met John Wayne, *The Green Berets*. De film werd gemaakt nadat John Wayne persoonlijk de President van de VS Richard Nixon had gevraagd hem te helpen om deze propagandafilm over Vietnam te maken. Het Pentagon stelde niet alleen materieel en militaire bases ter beschikking, ze behielden ook de goedkeuring voor het uiteindelijke script. Het meest verontrustende is het feit dat de film Noord Vietnamese afbeeldde die gewelddadige wandaden begingen die in werkelijkheid waren begaan door Amerikaanse soldaten. Nog een voorbeeld van de Amerikaanse regering en Hollywood die vormgaven aan de realiteit van de onwetende massa's.

Het Amerikaanse defensieapparaat is niet de enige overheidsinstelling die een nauwe band ontwikkelde met Hollywood. Vanaf de oprichting in 1947 is de CIA betrokken geweest bij het bepalen van de richting voor films die het bureau in een

positief daglicht stelden of op zijn minst de negatieve associaties wegnamen. De voorloper van de CIA, The Office of Strategic Services (het Kantoor voor Strategische Diensten) of OSS, had toen al een talent ontwikkeld voor het maken van Hollywoodproducties die hun werk ophemelden, in films als *O.S.S.* en *Cloak and Dagger*, beide oorlogsfilms met spionage, gemaakt in 1946.

Meteen na de Tweede Wereldoorlog zette het Ministerie van Defensie het eerste Bureau voor Entertainment-coördinatie op om te dienen als doorgeefluik voor boodschappen van de Amerikaanse overheid voor de studio's in Hollywood. De CIA vestigde officieel pas een vergelijkbaar kantoor in 1996. Een groot deel van de samenwerking tussen Hollywood en de overheid betrof toestemming voor het gebruik van militaire locaties en toegang tot materieel in ruil voor een bepaalde mate van controle over het eindscript.

Onderzoeker Tom Secker onthulde een memo uit 1958 met de titel "Training Films voor Contraspionage." Het ging over de voorvertoning voor de overheid van twee films, *The Man Who Never Was* en *Walk East On Beacon*. De memo maakte duidelijk dat sommige Hollywoodfilms werden gebruikt om nieuwe rekruten op te leiden.

Secker hielp bij het onthullen van andere verbazingwekkende verbanden tussen de entertainmentindustrie en de inlichtingengemeenschap. In 1996 werd een CIA-agent genaamd Chase Brandon ingehuurd om rechtstreeks met Hollywood te werken om het imago van het Bureau op te poetsen. Chase Brandon is ook een neef van acteur Tommy Lee Jones.

"We zijn altijd onjuist geportretteerd als kwaadaardig en Machiavelliaans," vertelde Brandon aan *The Guardian*. "Het heeft aardig wat tijd gekost om projecten te steunen die ons laten zien in het licht dat wij willen."

Soms betrof Brandons werk bekende films, zoals *The Sum of All Fears*, een politieke thriller uit 2002 gebaseerd op een boek van Tom Clancy met Ben Affleck in de hoofdrol. De CIA gaf Affleck en de filmmakers een persoonlijke rondleiding in het hoofdkwartier van de CIA en toegang tot CIA-analisten. Brandon bezocht de filmset om advies te geven. Ook zag je hem regelmatig op de set van de tv-serie *Alias*, waarin Affleck's toenmalige echtgenote Jennifer Garner de rol speelde van Sydney Bristow, een undercover CIA-agent. Garner zou later nog meewerken aan een promotiefilm voor de CIA.

In 2017 publiceerden Tom Secker en Matthew Alford, docent politiek, talen en internationale studies aan de Universiteit van Bath, hun boek *National Security Cinema: The Shocking New Evidence of Government Control in Hollywood* (De bioscoop voor nationale veiligheid: Het schokkende nieuwe bewijs van overheidscontrole over Hollywood), dat onomstotelijk bewijs levert van de enorme invloed die Amerikaanse Inlichtingen en het militaire apparaat op Hollywood hebben uitgeoefend. Het boek is gebaseerd op documenten die werden verkregen via WOO-

verzoeken. Het vrijgegeven materiaal detailleert hoe het Ministerie van Defensie tussen 1911 en 2017 steun verleende aan ruim achthonderd films.

Hieronder een aantal van de grootste films uit hun tijd: *Transformers*, *Iron Man*, *Pirates of the Caribbean*, *Mission: Impossible* en *The Terminator*. Het onderzoek van Alford en Secker laat zien dat zeven van de tien meest winstgevende filmreeksen aller tijden profiteerden van steun van Defensie en de CIA, waaronder het Marvel Cinematic Universe, James Bond en *The Fast and the Furious*.

Voor de filmreeks *Transformers* betaalde Defensie de filmmakers voor “zeer vroege invloed op de scripts” door hen de grootste militaire assistentie te verlenen uit de geschiedenis van film, waaronder “twaalf typen vliegtuig van de Luchtmacht en personeel van vier verschillende bases.”

Het boek van het paar toont ook aan dat meer dan 1.100 tv-producties steun kregen van het Pentagon. Het overgrote deel ervan werd gemaakt na 11 September. Onder deze *Flight 93*, *Ice Road Truckers*, *Army Wives*, *24*, *Homeland* en *The Agency*. De CIA hielp ondertussen bij ongeveer zestig films en tv-producties sinds 1947.

Bij de publicatie van het boek wees coauteur Alford op het volgende:

Als we de afzonderlijke afleveringen meetellen van lang lopende series als 24, Homeland en NCIS, naast invloed van andere organisaties als de FBI en het Witte Huis, dan kunnen we voor het eerst onmiskenbaar vaststellen dat de nationale veiligheidsstaat steun verleende bij duizenden uren aan vermaak.

De praktijk van leger of Inlichtingen die dienen als adviseur bij Hollywoodfilms is veel gewoner dan de gemiddelde filmkijker zal beseffen. Feitelijk had zelfs de befaamde CIA-klokkenluider John Kiriakou een bijverdienste met het adviseren van Hollywood. Kiriakou diende in een raad die bestond uit voormalig CIA-agenten, diplomaten en FBI-agenten die scripts over spionnen en terrorisme doorlichtten om ze realistischer te maken.

In deze relatie gaat het echter niet alleen om het adviseren van filmmakers hoe ze een gunstig beeld van de Amerikaanse overheid moeten schetsen. In de kern helpt de band bij het versterken van zogenaamde “nationale veiligheidsbelangen,” naast het vormgeven aan de publieke opinie over historische gebeurtenissen.

Volgens de documenten beïnvloedde de Amerikaanse overheid films gedurende drie onderscheiden tijdvakken; 1943-1965, 1966-1986 en 1986 tot het heden.

In het eerste tijdvak werden filmversies van George Orwells *Animal Farm* en 1984 direct door de CIA beïnvloed. In die tijd was Luigi Luraschi het hoofd censuur bij Paramount Studio's, waar hij regelmatig contact had met een anoniem individu van de CIA. Doel van het contact was de CIA te informeren over de mogelijkheden en de

bereidheid van de studio om films te veranderen om tegemoet te komen aan wat de overheid wilde. Zo werd bijvoorbeeld een film uit 1955, *Strategic Air Command*, veranderd zodat Amerikanen niet overkwamen als “een stelletje schietgrage, oorlogszuchtige lieden.”

In het derde tijdperk begon met *Top Gun* uit 1986 de invloed van het leger en Inlichtingen op Hollywoodfilms. De film diende als succesvolle wervingscampagne voor de Amerikaanse Marine. Na het uitkomen schoot de aanmelding voor marinevliegers met 500% omhoog. De schrijvers van *National Security Cinema* denken dat door dit succes de CIA hun strategie aanscherpte voor het beïnvloeden van het publiek via films.

Een greep uit de lijst van moderne films die advies of steun kregen, naast veranderingen in het script:

The Bourne Identity (2002) *The Sum of All Fears* (2002) *The Recruit* (2003) *Avatar* (2009) *Charlie Wilson's War* (2007) *Contact* (1997) *Hotel Rwanda* (2004) *The Interview* (2014) *The Kingdom* (2007) *Lone Survivor* (2013) *Rules of Engagement* (2000).

In 2016 openbaarde professor Tricia Jenkins gelekte memo's als onderdeel van haar boek *The CIA in Hollywood: How the Agency Shapes Film and Television* (De CIA in Hollywood: Hoe het Bureau vormgaf aan film en televisie). Deze en andere memo's lieten zien dat onder andere de film over de moordaanslag op Osama bin Laden *Zero Dark Thirty* en de film *Argo* sterk werden beïnvloed door overheidsambtenaren om de regering indrukwekkender over te laten komen of hun fouten te bagatelliseren.

Als deel van de regeling met de makers van *Argo* mocht Ben Affleck het hoofdkwartier van de CIA in Langley, Virginia bezoeken. Andere acteurs die daar werden verwelkomd zijn onder andere Robert De Niro, Tom Cruise, Dan Akroyd, Dean Cain, Will Smith, Claire Danes, Kevin Bacon, Patrick Stewart en Mike Myers.

Het meest recente voorbeeld waar het leger de publieke perceptie via film wilde beïnvloeden zagen we begin 2021, toen werd onthuld dat het Amerikaanse Korps Mariniers een onmisbare rol speelde bij de ontwikkeling van James Camerons *Avatar*. Bijna 1.700 pagina's, die werden vrijgegeven door het Bureau voor Mediacoordinatie, geven inzicht in hoe deze relatie in de praktijk werkte. Een verslag uit 2009 geeft details over de ontmoetingen met regisseur/schrijver James Cameron.

Avatar werd door sommige critici geïnterpreteerd als anti-oorlogsfilm, waar de buitenaardse planeet werd gebruikt als metafoor voor de behandeling door het Amerikaanse leger van oorspronkelijke Amerikanen of Irakezen.

De documenten laten echter zien dat het leger de film als een propagandasucces beschouwde, onder meer omdat entertainment-liaisonofficieren werden uitgenodigd om te spreken in een militair panel tijdens Comic Con in 2011. Het leger vond de film zo geweldig dat ze vertoningen organiseerden op militaire bases. Acteurs en producenten brachten een bezoek aan het Navy Entertainment Program.

Ondanks de rijkdom aan informatie die nu beschikbaar is weet het grote publiek grotendeels niets over hoe ver de invloed van het militaire apparaat en Inlichtingen op de filmindustrie reikt. Matthew Alford zei dat het Korps Mariniers erkende negentig dozen relevant materiaal in hun archief te hebben. “De overheid lijkt er bijzonder zorgvuldig op toe te zien dat details over daadwerkelijke wijzigingen aan scripts in de 21e eeuw niet op schrift worden gesteld.”

Wat belangrijk is om op te merken is de kracht van film en televisie om de publieke opinie te vormen. Onderzoeker Tricia Jenkins ziet dat één van de redenen waarom de CIA en het leger direct betrokken willen zijn bij films als *Zero Dark Thrty* is omdat zij inzien dat het publiek hoofdzakelijk hun mening over gebeurtenissen in de echte wereld baseert op de fictieve weergave van Hollywood.

In december 2019 werd voormalig CIA-officier die wetmaker werd, Elissa Slotkin, gevraagd wat haar favoriete CIA-film was. Ze erkende eerlijk dat “de CIA Hollywood helpt” om de waarheid over het Bureau te begrijpen:

Sommige films zijn compleet krankzinnig en absoluut geen weergave van de werkelijkheid. In feite heeft de CIA een hele afdeling die Hollywood helpt begrijpen hoe ze moeten verbeelden hoe het echt zit.

Soms zijn veranderingen in het script subtiel, zoals toen, volgens Tricia Jenkins, de Amerikaanse overheid een verandering verzocht in het script van de kaskraker *Independence Day* zodat de helden in de films werkten voor het leger in plaats van als burgers. Een kleine verandering maar de boodschap aan het publiek bleef krachtig: het leger en de Amerikaanse regering zijn helden. Ze moeten worden vertrouwd en bewonderd. Films als deze kunnen de vertelling versterken dat Amerikanen die dienen in de overheid en haar verschillende bureaus de autoriteiten zijn die om ons geven en niets verkeerd kunnen doen.

Als het publiek televisie en film blijft consumeren zonder te begrijpen dat het Amerikaanse legerapparaat en spionnendiensten een rol speelden in het eindproduct dan blijven ze beïnvloed en misleid worden onder het mom van het kijken naar onschuldig vermaak.

Oplossingen: Koppel je los van het Hollywood-inlichtingencomplex

De oplossingen voor het Hollywood-Inlichtingencomplex zijn eenvoudig. De makkelijkste oplossing voor wie zijn geest wil reinigen van propaganda van het leger,

inlichtingenbureaus en andere onderdelen van de Machtspiramide is gewoonweg niet meer kijken. Los te koppelen door te weigeren hun propaganda te consumeren. Wat voor sommigen misschien extreem is. Maar voor anderen zal het de juiste weg zijn.

Word op zijn minst degene die de controle heeft over je hart en geest. Om dit te doen dien je vragen te stellen bij je aannames en je kennis. Vraag jezelf af in hoeverre je wereldbeeld bewust of onbewust is gevormd door wat je zag op tv en in films sinds je een kind was. Hoe dieper je graaft des te meer zul je beseffen dat Hollywood jouw gedachten vormgaf, en die van alle tv-kijkers en bioscoopbezoekers, sinds je een kind was en je eerste Disney-film zag.

Als voorbeeld, misschien werd je opvatting over hoe een vader en moeder met elkaar om zouden moeten gaan sterk beïnvloed door de sitcoms die je als kind keek. Of misschien werd je kijk op hoe stellen zich horen te gedragen als ze verliefd worden, of welke kleding of muziekstijl populair is, allemaal gevormd door de voor je ogen flitsende beelden op een groot of klein scherm.

Het punt is dat, hoe meer je bent afgestemd op je eigen voorkeuren, je eigen gedachten, des te beter ben je in staat om dit soort inhoud te bekijken met een sceptisch oog. Het betekent niet dat je nooit meer van een film of serie zult kunnen genieten. Wel betekent het dat je beter gediend bent bij kijken met onderscheidingsvermogen dan het maar blindelings op te lepelen.

Wanneer wij als mediaconsumenten ons willen bevrijden van propaganda, gericht op het aanreiken van een vooringenomen versie van geschiedenis of cultuur, of gewoon omdat iemand ons een product wil aansmeren, dan dienen we stappen te zetten om ons hart en onze geest te herwinnen. Door die inspanning kunnen we onszelf onttrekken aan de Hollywoodpropaganda, de censuur van Big Tech, de gevestigde media en het door de staat gerunde onderwijssysteem.

Voor verder onderzoek raden we je het volgende leesmateriaal aan:

National Security Cinema: The Shocking New Evidence of Government Control in Hollywood door Tom Secker en Matthew Alford

The CIA in Hollywood: How the Agency Shapes Films and Television van Tricia Jenkins

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Hoofdstuk 5: Machtig Draadloos

In september 2018 begon ik met onderzoek naar de industrie van draadloos, nadat Verizon Communications Inc. hun plannen had aangekondigd om 5G te installeren in Houston, Texas, waar ik woon. Mijn onderzoek resulteerde in de documentaire [*The 5G Trojan Horse*](#) (Het Trojaanse paard van 5G). Het bronmateriaal voor dit hoofdstuk over Machtig Draadloos komt uit deze documentaire.

Laten we om te beginnen verhelderen wie of wat Machtig Draadloos precies is. Hiervoor dienen we wat achtergrondinformatie te begrijpen over de draadloos-industrie en de draadloze technologie zelf, te beginnen met elektromagnetische frequenties, of EMFs. Een EMF is de maat van hoe vaak de piek van een golf een bepaald punt passeert per seconde. Het wordt uitgedrukt in Herz (Hz). Het bereik van mogelijke frequenties noemen we het elektromagnetisch spectrum.

Het elektromagnetisch spectrum is opgedeeld in gescheiden banden, en de elektromagnetische golven binnen elke frequentie hebben verschillende namen, waaronder radiogolven, microgolven, infrarood, zichtbaar licht, ultraviolet, röntgenstralen en gammastralen. Radiogolven zijn van de laagste frequentie (de langste golflengte). Gammastralen zijn van de hoogste frequentie (de kortste golflengte).

Apparaten als mobiele telefoons, Wifi en Bluetooth werken allemaal binnen het microgolfddeel van het spectrum, de op één na laagste frequentie.

Wat mobiele telefoons betreft zagen we elke tien jaar een nieuwe standaard voor mobiel, sinds de introductie van het eerste systeem (1G) in 1979 en door de jaren 1980. Iedere generatie bracht nieuwe frequenties met zich mee, hogere datasnelheden en transmissietechnologie die niet achterwaarts compatibel is.

De tweede generatie, of 2G, kwam in de jaren 1990'. Mobiele telefoons waarmee je ook tekst en beelden kon versturen.

De derde generatie (3G) mobiele telefoons arriveerde rond 2000, toen telefoons met beperkt internet, video en foto's op de markt verschenen.

De vierde generatie (4G) werd de standaard in 2010, met de introductie van de smart phone, met het streamen van video en het gebruik van applicaties.

En in 2019 begon Verizon dus met beperkte 5G-diensten in een aantal Amerikaanse steden. Later dat jaar volgden providers AT&T en T-Mobile met een bredere uitrol. Naast dat het wordt gepromoot als de oplossing voor het streamen van films in 4K wordt verwacht dat de 5G-technologie het begin zal inluiden van “slimme steden,” waar auto’s zonder chauffeur, verkeerslichten, vervuilingssensoren, slimme telefoons en talloze andere slimme apparaten met elkaar contact hebben in wat “het internet der dingen” wordt genoemd. Over slimme steden zullen we het in een volgend hoofdstuk hebben.

Zorgen om de gezondheid in verband met EMFs

Als deel van mijn onderzoek wilde ik de algemene zorgen begrijpen rond EMFs. Ik spitte door honderden studies, zowel uit officiële overheidsbronnen als onafhankelijk gefinancierde onderzoeken. Ik vond studies als *International and National Expert Group Evaluations: Biological/Health Effects of Radiofrequency Fields* (Evaluaties van internationale en nationale groepen van experts: Biologische/gezondheidseffecten van radiofrequentievelden) dat zes decennia aan onderzoek onder de loep nam naar de effecten buiten en in het lichaam van dieren en mensen, of hun cellen, van blootstelling aan radiofrequente (RF) velden.

“Gegevens die werden bericht in collegiaal getoetste wetenschappelijke publicaties waren tegenstrijdig. Sommigen vonden effecten, andere niet,” schreven de onderzoekers van de hierboven genoemde studie.

Maar toch, uiteindelijk stelde de groep van experts “een verlaging voor van blootstellingsniveaus, een voorzorgsbenadering, en verder onderzoek. Dus bleef ik graven.

Ik vond een studie uit 2004 die “een toegenomen risico op akoestische neuroma [tumoren] die verband houden met gebruik van een mobiele telefoon gedurende tenminste tien jaar” vond.

Ook ontdekte ik studies die vaststelden dat er, zoals eentje het beschreef, “geen sluitend bewijs is van een verband tussen het gebruik van mobiele en draadloze telefoons en een meningioma hersentumor.” Dat onderzoek vond een “indicatie van een verhoogd risico,” maar dit werd “niet onderbouwd door statistisch significante toenames in risico” en pleitte uiteindelijk voor vervolgonderzoek.

Ik stuitte op de naam van dr. Martin Pall, emeritus hoogleraar biochemie en basale medische wetenschappen aan de Washington State Universiteit. Pall is een gepubliceerde en vaak geciteerde wetenschapper op het gebied van de biologische effecten van elektromagnetische velden en een expert in hoe draadloos de elektrische systemen in ons lichaam beïnvloeden.

Hij heeft zeven onderzoeken gepubliceerd die gevoeligheid voor elektromagnetische velden aantonen in wat bekend staat als de voltagesensor in elke cel van ons lichaam. Een studie door Pall die verscheen in het *Journal of Environmental Health* ontdekte gevoeligheid in menselijke cellen als reactie op blootstelling aan Wifi. Pall noemde dit effect een belangrijke dreiging voor de menselijke gezondheid.

Ondanks de breedte van zijn werk is dr. Pall grotendeels naar de kantlijnen van de maatschappij gedrongen. En om eerlijk te zijn, zijn werk werd bekritiseerd door andere wetenschappers die hem beschuldigden van vooringenomenheid en het selectief uitkiezen van studies die zijn beweringen ondersteunden. In 2018 vroeg ik dr. Pall waarom zijn onderzoek werd genegeerd of verdreven uit de mainstream.

Er is geen geld. Tussen 1986 en 1999 werd de geldkraan voor dit soort onderzoek steeds verder dichtgedraaid. Sinds die tijd is er bijna niets meer gedaan. Het komt er eigenlijk op neer dat de regering deze technologieën doordrukt en tegelijkertijd helemaal niets doet, nou, bijna niets, om ons te beschermen.

Het debat rond de veiligheid van mobiele telefoons raakte verder verhit in november 2018, toen het Nationale Programma Toxicologie gegevens vrijgaf met de conclusie dat er duidelijk bewijs is dat radiofrequentiestraling (RFS) hart en hersentumoren kan veroorzaken in mannelijke laboratoriumratten.

De studie, met een prijskaartje van \$30 miljoen, duurde meer dan tien jaar om te voltooien. Onderzoekers bestudeerden de effecten van langdurige blootstelling aan hoge niveaus RF-straling, specifiek het type straling dat wordt uitgezonden via 2G en 3G mobiele netwerken. De onderzoekers schreven:

Er was ook enig bewijs van tumoren in de hersenen en de bijnieren van blootgestelde mannetjesratten. Voor vrouwtjesratten en mannelijke en vrouwelijke muizen was het bewijs niet eenduidig of de waargenomen kankers verband hielden met blootstelling aan RFS.

Het meest vernietigend, senator Richard Blumenthal uit Connecticut onthulde het feit dat de draadloosindustrie en de Amerikaanse Federale Commissie Communicatie (FCC) hebben gefaald in het laten uitvoeren van degelijk onafhankelijk onderzoek naar de effecten van de opkomende 5G-technologie. Tijdens een hoorzitting van de Senaatscommissie voor Commercie vroeg Blumenthal vertegenwoordigers van de industrie naar het ontbreken van dit onderzoek. Hij vroeg:

Als je naar de website van de FDA gaat dan staat er een vluchtige en oppervlakkige verwijzing naar bestaande wetenschappelijke gegevens die zegt: “De FDA heeft de industrie van mobiele telefoons aangespoord om een aantal stappen te nemen, waaronder steun voor aanvullend onderzoek naar de mogelijke biologische

effecten van radiofrequentievelden van het type signaal dat door mobiele telefoons wordt afgegeven.

Dus is mijn vraag aan u, hoeveel geld heeft de industrie toegezegd voor aanvullend onafhankelijk onderzoek, ik benadruk, onafhankelijk onderzoek? Vindt dat onderzoek nu plaats? Is er iets afgerond? Waar kunnen consumenten dat vinden? En we hebben het over onderzoek naar de biologische effecten van deze nieuwe technologie.

Brad Gillen, uitvoerend vice-president van het Genootschap voor Draadloos, antwoordde:

Voor zover ik weet zijn er op dit moment geen studies die door de industrie worden gefinancierd.

Aan het einde van de uitwisseling zegt Blumenthal concluderend:

Er wordt dus letterlijk geen onderzoek gedaan. Eigenlijk vliegen we hier blind, als het gaat om gezondheid en veiligheid.

Wat mijn onderzoek voor deze documentaire me duidelijk maakte is dat de zogenaamde gezondheidsautoriteiten, toezichthouders voor de draadloosindustrie en de commerciële media tekortschieten in hun werk.

Dekmantels en gekaapte instellingen

Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Hoe kan de Amerikaanse regering toestaan dat mogelijk schadelijke producten mogen worden verkocht aan en gebruikt door miljoenen?

In 1996 werd de Wet Telecommunicatie aangenomen. Het was een poging om de wet rond telecommunicatietechnologie aan te scherpen in de tijd dat de massa begon met het gebruik van internet. De wet werd ook gezien als een manier om het groeiende monopolie van AT&T in te dammen. Helaas had de wet het tegenovergestelde effect. Het resulteerde in de verdere versterking van bedrijven in telecommunicatie en bleek een grote stap richting het afkalven van lokale macht.

Specifiek verbiedt de Wet Telecommunicatie van 1996 lokale overheden om vermeende gezondheidseffecten mee te wegen bij het nemen van een besluit over een voorgestelde installatie, zoals het bouwen van mobiele telefoonmasten of kleine cellen. In plaats daarvan mogen steden en gemeenten zendlocaties alleen reguleren op basis van de esthetiek en de locatie van de apparatuur.

Sectie 332(c)(7)(B)(iv) van de wet uit 1996 stelt:

Geen enkele staat, lokale overheid of daaraan gelieerde instantie mag de plaatsing, bouw of wijziging van persoonlijke draadloze voorzieningen reguleren op basis van de milieueffecten van radiofrequente emissies, voor zover dergelijke voorzieningen voldoen aan de voorschriften van de Commissie met betrekking tot die emissies.

Het komt erop neer dat, zolang voorzieningen voldoen aan de standaarden van de FCC, ze niet kunnen worden onderworpen aan milieu of gezondheidsvoorschriften.

Maar wat gebeurt er als de standaarden die in 1996 door de FCC werden bepaald niet toereikend waren? Er zijn studies die zelfs gezondheidseffecten aantonen bij niveaus die door de wet uit 1996 zijn toegestaan, om nog maar te zwijgen van het feit dat deze standaarden dertig jaar oud zijn, en gebaseerd op verouderde technologie.

De Wet Telecommunicatie is duidelijk bedoeld om de winst van machtige technologiebedrijven te beschermen. Ergens sinds de wet werd aangenomen hebben de FCC en telecombedrijven een incestueuze relatie aangeknoopt die de stemmen en zorgen van Amerikanen heeft verdrongen.

In 2015 publiceerde het Harvard Edmund J. Safra Centrum voor Ethiek een onthullend verslag van onderzoeksjournalist Norm Alster over de financiële banden tussen de FCC en de telecomindustrie dat aantoonde dat, als gevolg van deze banden, de draadloosindustrie een vrije toegang heeft gekocht tot - en macht over - een grote Amerikaanse regulerende instelling.

Het verslag van [Alster, Captured Agency: How the Federal Communications Commission is Dominated by the Industries It Presumably Regulates](#) (Gekaapte instelling: Hoe de Federale Commissie Communicatie wordt gedomineerd door de industrie die ze zou reguleren), laat in detail zien hoe de FCC, een onafhankelijke overheidsinstantie die werd opgezet in 1934 om communicatie tussen staten via radio, televisie, draad, satelliet en kabel te reguleren, een gekaapte instelling is geworden waar leiders uit Machtig Draadloos op de stoel van de overheid zitten door een draaideurconstructie vergelijkbaar met die van andere federale instituties.

Over het aannemen van de Wet Telecommunicatie uit 1996 schreef Alster:

Door een late lobby verkreeg de draadloosindustrie enorme concessies van wetmakers, waarvan velen grote ontvangers zijn van zowel financiële als niet-financiële bijdragen uit de industrie. Ook stafleden van congresleden die de lobbyisten hielpen bij het schrijven van de wet bleven niet onbedeeld. Dertien van de vijftien stafleden werden later zelf lobbyist.

“Het direct lobbyen door de industrie is slechts één van de vele wormen in deze rottende appel,” merkte Alster op. De FCC, zo maakte zijn exposé duidelijk, is betrokken bij een netwerk van machtige financiële belangen met onbeperkte toegang

en allerlei manieren om om beleid vorm te geven. Volgens Alster is het ergste dat de draadloosindustrie werd toegestaan om ongecontroleerd en nagenoeg zonder regels te groeien, terwijl fundamentele vragen over de volksgezondheid routinematig worden genegeerd.

Maar de situatie is zelfs nog ernstiger dan de corruptie van overheidsinstanties. Onderzoekers die zich uitlaten over mogelijke schade veroorzaakt door draadloze technologie worden stelselmatig zwartgemaakt, gemeden en ontslagen.

Zo werd bijvoorbeeld in de jaren 1990 de biochemicus Jerry Phillips ingehuurd door gigant in mobiele telefoons Motorola om de effecten van radiofrequente straling (RF) te bestuderen die wordt afgegeven door mobiele telefoons. Phillips en zijn collega's keken naar de effecten van verschillende RF-signalen op ratten en op cellen in een petrischaal. Phillips zegt dat de relatie in eerste instantie hartelijk was maar verzuurde toen hij onderzoeksgegevens overlegde waaruit schadelijke effecten bleken op de DNA-structuur als gevolg van blootstelling aan radiofrequente straling. De resultaten van het onderzoek stonden Motorola niet aan. Het management van Motorola begon Phillips onder druk te zetten.

Nog een voorbeeld van de industrie die probeert onderzoeksresultaten te beïnvloeden is de zaak van dr. Henry Lai aan de Universiteit van Washington, en zijn collega onderzoeker, Narendra Singh. De twee wetenschappers onderzochten de effecten van niet-ioniserende elektromagnetische straling - hetzelfde type straling als wordt afgegeven door mobiele telefoons - op het DNA van ratten. Hoewel ze een stralingsniveau gebruikten dat volgens de normen van de FCC als veilig wordt beschouwd ontdekten ze dat het DNA in de hersencellen van de ratten was beschadigd - of kapot was - door de blootstelling aan die straling.

Na de publicatie van hun onderzoek in 1995 zouden Dr. Lai en zijn collega later ontdekken dat er een grootschalige poging was ondernomen om hun experimenten in diskrediet te brengen. Daarna veroorzaakten ze een rel door publiekelijk te klagen over de beperkingen die hun financier — het Wireless Technology Research-programma (WTR) — aan hun onderzoek had opgelegd.

Als reactie op deze openbaring stuurde het hoofd van het WTR een memo aan de toenmalige president van de Universiteit van Washington, Richard McCormick, om Lai en Singh te ontslaan. McCormick weigerde, maar de boodschap was duidelijk. Ontdoe je van iedereen die je product in een kwaad daglicht stelt. In een gelekte memo van Motorola zeggen bestuurders dat ze met succes “oorlogsspelletjes hebben gespeeld” met de experimenten van Lai en Singh.

Lai zei het volgende over de aanval:

Dat schokte me - die brief die me probeerde te belasteren, die memo over “oorlogsspelletjes.” Als wetenschapper die onderzoek doet had ik niet verwacht

betrokken te raken bij een politieke situatie. Het heeft mijn ogen geopend hoe spelletjes worden gespeeld in de zakenwereld. Je bijt niet in de hand die je voedt. De druk is indrukwekkend.

In het geval van Lai gaat het om een internationaal bedrijf dat probeert druk uit te oefenen op wetenschappers die conclusies trekken die aantonen dat hun producten mogelijk de volksgezondheid kunnen schaden. En erger nog, de experimenten van dr. Lai toonden de negatieve gevolgen voor de gezondheid aan bij niveaus die werden gezien als “veilig” door de FCC.

Het verslag van Alster maakt duidelijk dat dit type corruptie plaatsvindt vanwege “de vrije stroom van bestuurders tussen de FCC en de industrieën waarop ze toezicht horen te houden.”

Bijvoorbeeld, in de tijd dat dit rapport verscheen was Tom Wheeler de voorzitter van de FCC. Hij had sterke banden met de draadloosindustrie. In 2013 werd Wheeler voorgedragen als voorzitter van de FCC door voormalig President Obama nadat Wheeler ruim \$700.000 had opgehaald voor Obama’s verkiezingscampagnes. Waar kwam Wheelers vermogen om zo veel geld op te halen vandaan? Simpel. Hij leidde de twee machtigste lobbygroepen voor de industrie, de National Cable & Telecommunications Association (NCTA) en de al eerder genoemde CTIA, The Wireless Association.

Ajit Pai, die sinds april 2017 voorzitter is van de CTIA, is ook zo’n voorbeeld van een “gekaapte instelling” in actie. Pai bewoog heen en weer tussen de private en de publieke sector sinds hij in 1997 als griffier voor een federale rechter werkte. Tussen 2001 en 2003 diende hij als adjunct-juridisch adviseur bij Verizon Communications Inc. waar hij ging over mededinging en regelgeving. Pai werd in 2012 door Barack Obama benoemd tot commissaris bij de FCC en in januari 2017 door Donald Trump als voorzitter van de FCC.

Nog een illustratie van een overheidsambtenaar die nauw samenwerkt met de industrie en relaties onderhoudt waar duidelijk een belangenconflict speelt is Brendan Carr. Aan Carr wordt de versnelde uitrol van 5G toegedicht. Voor hij bij de FCC kwam was hij een advocaat bij de firma Wiley Rein LLP, waar zijn klanten onder andere Verizon, AT&T, Century Link, CTIA (het Draadloos Genootschap) en de USTA (de telecomlobby) waren. Dat advocatenkantoor, Wiley Rein, is een landingsplaats voor gewezen overheidsofficials en toezichthouders voor de industrie. Eén van de oprichters van het kantoor is Richard Wiley, zelf voormalig voorzitter van de FCC.

Op 30 september 2019 waren commissaris Carr en andere ambtenaren in Houston bijeen om te praten over de toekomst van 5G. Ik was bij die vergadering aanwezig. Ik vroeg commissaris Carr naar de zorgen omtrent zijn connecties met de industrie van draadloos. Ook vroeg ik hem naar Alsters verslag, *Gekaapte instelling*, dat werd

uitgegeven door Harvards School voor Ethiek. Spijtig te melden dat meneer Carr niet geïnteresseerd was om in te gaan op deze vragen. De volgende dag had ik opnieuw de gelegenheid om commissaris Carr vragen te stellen. En opnieuw ontweek hij mijn vragen.

Een groot deel van de draaideurrelatie tussen industrie en overheid is te herleiden naar de CTIA. Gevestigd in 1984 zegt de CTIA de industrie voor draadloze communicatie te vertegenwoordigen, van dragers tot producenten van materieel. De CTIA is actief in een breed scala aan kwesties waaronder spectrumbeleid, draadloze infrastructuur en het Internet der Dingen. Ook organiseert het evenementen over onderwerpen die variëren van digitale veiligheid tot 5G.

In de bestuursraad van de CTIA zitten de directeuren, CEO's en andere hooggeplaatste officials van Verizon, T-Mobile, Nokia, Ericsson, Intel, General Motors, Tracfone en EZ Texting.

Brad Gillen, die we eerder al identificeerden als uitvoerend vice-president van CTIA, was eerder juridisch adviseur van een commissielid van de FCC en werkte in andere hoge beleidsrollen bij de FCC en bij DISH Network. Gillen was ook partner in Wilkinson Baker Knauer, LLP, een advocatenbureau dat afgeladen was met voormalige werknemers van de FCC. En hij werkte voor de Administratie Nationale Telecommunicatie en Informatie (NTIA), de Federale Handelscommissie (FTC) en bezette andere overheidsposities op staatsniveau.

Meredith Attwell Baker kaatste de afgelopen twintig jaar heen en weer tussen lobbyen voor Machtig Draadloos en werken voor de landelijke overheid. Van 1998 tot 2000 diende Baker als Directeur Congresaangelegenheden bij CTIA. Ze werd door Obama benoemd om te dienen als commissaris bij de FCC tussen juli 2009 en juni 2011. Tussen juli 2014 en april 2025 was ze de president en uitvoerend directeur van CTIA en had de leiding over de zogenaamde “race naar 5G.” De race naar 5G zou je kunnen beschrijven als een slim marketingconcept, ontworpen om consumenten een upgrade te verkopen waarvan ze niet wisten dat ze die nodig hadden of wilden. Nog los van het feit dat deze upgrade aanleiding heeft gegeven tot rechtszaken en tot tal van zorgen over gezondheid en privacy. Als onderdeel van de nog voortdurende race naar 5G promoten telecombedrijven deze technologie als de oplossing voor snellere downloads en het streamen van films in hoge kwaliteit. Hoewel niet helder is of het publiek snellere downloads eiste stuwen de telecombedrijven, overheden wereldwijd en de techsector de overgang naar 5G krachtig vooruit.

Ook al klopt het dat 5G het potentieel heeft om vernieuwingen op medisch gebied, in productie, entertainment en andere industrieën te bevorderen was er nooit een werkelijk organische vraag vanuit het publiek naar deze opkomende technologie. Veel van de hype rond 5G komt van de CTIA zelf.

Het lijkt erop dat de CTIA - de organisatie die werd opgericht om expliciet te lobbyen voor de draadloosindustrie - samen met partners bij overheidsinstellingen, advocatenkantoren en internationale gezondheidsautoriteiten feitelijk Machtig Draadloos zijn. Deze instituties werken samen om elk onderzoek dat de schadelijke effecten van hun producten aantoont te onderdrukken. Ze plaatsen ook trouwe vertegenwoordigers op posities bij overheid en toezichthouders.

Maar waar waren de media tijdens deze race naar 5G? Waarom hebben gevestigde journalisten niet bericht over en gewaarschuwd voor de vele zorgen rond 5G?

De media, zo blijkt, heeft de mobiele industrie ondersteund door haar te helpen tegengas te geven tegen het groeiend aantal professionals in gezondheid, politici en wetenschappers die zich uitspreken over de gevaren van 5G en elektromagnetische straling.

Bijvoorbeeld, in maart 2019 schreef William Broad van *The New York Times* een stuk waarin hij het idee promootte dat degenen die zich zorgen maakten over de gezondheidseffecten van 5G simpelweg het slachtoffer waren van Russische propaganda, ontworpen om Amerika “de race naar 5G” te laten verliezen. Zijn artikel, *Your 5G Phone Won't Hurt You. But Russia Wants You to Think Otherwise* (Je 5G-telefoon zal je geen kwaad doen, maar Rusland wil dat je daar anders over denkt) probeerde de schuld voor uitingen van bezorgdheid over de risico's te leggen bij Amerika's favoriete boeman, de Russen.

Opmerkelijk genoeg verscheen Broads artikel toevallig net een paar dagen voor zijn werkgever een samenwerking aankondigde met Verizon om een “5G journalistiek laboratorium” te presenteren. Dit lijkt een nieuwe trend bij de commerciële media. *The Washington Post* kondigde in november 2019 een vergelijkbare overeenkomst aan met AT&T. Op vragen over mogelijke belangenverstrengelingen is niet ingegaan.

Dr. Devra Davis, die een doctoraat heeft en president is van het Environmental Health Trust, reageerde op de Rusland-connectie van Broad door op te merken:

Door zorgen over 5G weg te zetten als een truc van de Russen gaat hij volledig voorbij aan het feit dat de zogenaamd onafhankelijke internationale autoriteiten waarop hij zich beroept, die verklaren dat 5G veilig is, deel uitmaken van een exclusieve club van wetenschappers die loyaal zijn aan de industrie. China, Rusland, Polen, Italië en verschillende andere Europese landen laten tot honderden keren minder draadloze straling van microgolfantennes in het milieu toe dan de VS.

Davis ging zelfs nog verder door de behandeling van degenen die probeerden bij het publiek het bewustzijn te kweken over de impact van radiofrequente microgolfstraling te vergelijken met hoe werd omgegaan met wetenschappers in de jaren 1950 en 1960 die de klok luiden over de gevaren van tabak.

Wetenschappers die de schadelijke effecten van tabak aantoonde hadden de grootste mogelijke moeite om aandacht en financiële steun te krijgen. Voor de gezondheidseffecten van draadloze straling tekent zich een vergelijkbaar patroon af. Telkens wanneer een overheidsinstelling in de VS positieve bevindingen produceerde werd geld weggehaald bij onderzoek naar gezondheidseffecten. Het Bureau voor Maritiem Onderzoek, het Nationaal Instituut voor Arbeidsveiligheid en Gezondheid, het Ministerie van Volksgezondheid, Onderwijs en Welzijn en het Agentschap voor Milieubescherming hadden ooit allemaal een bruisend onderzoeksprogramma dat de gevaren van draadloze straling optekende. Bij al deze instellingen werden deze programma's geschrapt, een weerspiegeling van de druk van degenen die dit werk in de kiem willen smoren.

Dit brengt ons tot een nieuw begrip. De draadloosindustrie, de media en overheidsinstellingen die werden opgezet om toezicht te houden op die industrie spannen al ruim twintig jaar samen om hun corruptie toe te dekken, waarmee ze de volksgezondheid in gevaar brengen. Ook moeten we niet vergeten dat dit geen exclusief Amerikaans probleem is. In de hele wereld zijn er bureaus en instellingen die hetzelfde doen.

Dus wat kunnen we eraan doen?

Oplossingen

Als het gaat om strijden tegen corruptie binnen overheidsinstellingen dan is de eerste stap om het bloot te leggen. We hebben massabewegingen nodig die zich richten op het ontmaskeren van alle elementen van de Machtspiramide, inclusief Machtig Draadloos.

Voor degenen die geloven in verkiezingen en strijden in de politieke arena, onderneem actie om af te raken van deze corrupte politici bij gekaapte instellingen. Ook al is het zo dat commerciële media hebben geprobeerd om iedereen die zorgen uit over draadloze technologie af te schilderen als “complotdenker” groeit het aantal “complotrealisten.” Als wij “realisten” doorgaan met het onthullen van de leugens, het bedrog en onveilige praktijken dan kunnen we een beweging bouwen die steun verleent aan het aan het licht brengen van de waarheid.

Tegelijkertijd kunnen we proberen onze blootstelling aan en gebruik van draadloos te beperken. Dat kan belachelijk klinken in een wereld die zo verbonden is als de onze. Maar als we geen persoonlijke verantwoordelijkheid nemen dan zijn inbreuken op onze privacy, de mogelijk schadelijke effecten van straling en steun aan een corrupte industrie uiteindelijk onze eigen schuld. Het is aan ieder van ons om te beslissen hoe onze individuele bijdrage eruitziet.

Er zijn bedrijven die beschermende middelen maken, kleding, en apparaten die beschermen tegen blootstelling aan EMFs. Er is ook de mogelijkheid om ons huis opnieuw te bedraden door te kiezen voor met een kabel aansluiten op een modem in plaats van Wifi of Bluetooth te gebruiken. We kunnen een bedraad toetsenbord kopen, een bedraade muis en monitor. Je zult je wat moeten aanpassen maar het kan. Net als met alle oplossingen die in dit boek worden aangedragen, zaken verbeteren behoeft individuele verantwoordelijkheid en actie en ook het bouwen aan een beweging voor collectieve bevrijding. Samen kunnen we ons eindelijk ontworstelen aan de greep van Machtig Draadloos.

Voor meer informatie over dit onderwerp raden we je aan te kijken naar de documentaire [*The 5G Trojan Horse*](#) en het lezen van [*Captured Agency: How the Federal Communications Commission Is Dominated by the Industries It Presumably Regulates*](#) van Norm Alster.

Ook een aanrader om te kijken is [*Public Exposure: DNA, Democracy and the Wireless Revolution*](#), gepubliceerd in 2000 en sinds 2010 op YouTube. Deze documentaire van een uur was het eerste onafhankelijke onderzoeksverslag over de gevaren voor de menselijke gezondheid van radiofrequente straling (RFS) van mobiele telefoons en zendmasten - en wat we kunnen doen om onszelf te beschermen. Het vertelt het verhaal van biochemicus Jerry Phillips en de druk die op hem werd uitgeoefend door zijn werkgever, Motorola.

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Hoofdstuk 6: De Olie-garchie

Petroleum, of olie, is één van de meest gebruikte substanties ter wereld. Olie en de bijproducten, petrochemische stoffen, worden op vele manieren in ons dagelijks leven gebruikt; als brandstof en smeermiddel in onze voertuigen en als kunststoffen in huis, in winkels en restaurants. Er zijn oorlogen uitgevochten om olie en fortuinen verdiend met het uit de grond halen ervan. Het goedje speelt duidelijk een cruciale rol in de geschiedenis van de mensheid.

Zij die de reusachtige olie-industrie zoals we die nu kennen hebben opgebouwd - vaak aangeduid als Machtige Olie, Big Oil of de Olie-garchie - hebben enorme

winsten binnengehaald. Waren de bedoelingen van deze magnaten puur gericht op het bouwen van een succesvol bedrijf en het bevorderen van de menselijke vooruitgang en vernieuwing? Of, zoals vele onderzoekers menen, schuilt er een boosaardiger agenda achter de geschiedenis en de toekomst van de Olie-garchie?

Het monopolie van Standard Oil

De wortels van de hedendaagse grote oliebedrijven liggen bij het opzetten van de olie-industrie door John D. Rockefeller. Net voor het begin van de Amerikaanse burgeroorlog in 1861 vestigden Rockefeller en verschillende andere partners een rederij in Cleveland, Ohio. Het bedrijf ging investeren in ruwe olie, en tegen 1870 had het twee raffinaderijen in Cleveland. De vijf partners, waaronder John D. en zijn broer William Rockefeller, richtten hun bedrijf in Ohio op onder de naam Standard Oil Company.

Het bedrijf van Rockefeller groeide snel en had al gauw een monopolie over de ontluikende olie-industrie. In maart 1872, tijdens wat bekend kwam te staan als “de slachting in Cleveland,” kocht Rockefellers Standard Oil 22 van hun 26 concurrenten en controleerde 25% van de Amerikaanse olie-industrie.

John D. Rockefeller wordt alom geprezen om zijn arbeidsethos - die misschien wat weinig “ethiek” bevatte, maar des te meer “arbeid” in het verpletteren van concurrenten. Hij geloofde dat grote industriële conglomeraten waren voorbestemd om de kleinere concurrenten te vervangen. Tegen 1880 bezat of controleerde Standard Oil 90% van de Amerikaanse industrie voor olieraffinage. Uiteindelijk verhuisden Rockefeller en zijn handlangers het bedrijf van Cleveland naar New York om een trust te vormen dat hen toestond om een groot aantal bedrijven te controleren die geheel of voor een deel in handen waren van Standard Oil.

Standard Oil maakte zijn fortuin met het produceren van olie voor lampen en de controle over duizenden pijpleidingen die olieproducten naar het hele land brachten. De olielampen die in miljoenen huishoudens en bedrijven werden aangestoken vanaf het midden van de 19de eeuw ontbrandden het fortuin van Rockefeller. Hij werd Amerika's eerste miljardair door de enorme winsten die werden gemaakt door bedrijven waarin hij een meerderheid van aandelen had.

Rockefeller werd echter niet universeel geëerd. Velen begonnen weerstand te bieden tegen zijn agressieve manier van zaken doen en stelden vragen bij de legitimiteit van zijn olie-imperium. Beginnend in 1887 spanden tien staten en het Oklahoma Territory rechtszaken aan tegen bedrijven die in bezit waren van het Standard Oil Trust. Hoewel het conglomeraat veel zaken verloor ontdekten ze dat ze veroordelingen konden ontlopen door hun operaties naar de volgende staat te verhuizen.

Rockefellers geluk raakte op toen het publiek genoeg begon te krijgen van monopolies, dankzij speurwerk en publicaties van onderzoeksjournalisten die bekend kwamen te staan als “muckrakers” (modderwroeters).

Beginnend in november 1902 schreef pionier en hervormingsgezinde “muckraker” Ida Tarbell een 19-delig onderzoek naar de praktijken van Standard Oil. Ze detailleerde hoe John D. Rockefeller meedogenloos zijn concurrenten dwong om “te verkopen of ten onder te gaan.”

Tarbell meldde ook dat Rockefeller in het geheim korting had geregeld voor vervoer per spoor. Vergeleken met de hogere tarieven die kleinere bedrijven en boeren moesten betalen om hun producten met de trein te vervoeren genoot Standard Oil een voorkeursbehandeling. Dit soort overeenkomst werd verboden door de invoering van de Wet voor Handel tussen Staten in 1887. Het verslag van Ida Tarbell toonde aan dat deze heimelijke afspraken en andere speciale deals die Rockefeller maakte essentieel waren voor het in standhouden van Standard Oils monopolie. Ze schreef:

Rockefeller en zijn zakenpartners bouwden Standard Oil niet in de bestuurskamers van Wall Street. Ze vochten zich een weg naar de macht via kortingen en terugbetalingen, omkoping en chantage, spionage en prijsverlagingen, en door een niets ontziende efficiëntie in hun organisatie.

Amerikanen waren niet alleen Rockefeller gaan wantrouwen maar ook andere zogenaamde “roofbaronnen” uit die tijd. Steun voor antitrustwetgeving bereikte een hoogtepunt toen bijna dertig staten wetten aannamen om misbruik door monopolies te stoppen. De berichtgeving van Ida Tarbell en haar collega “modderwroeters” creëerden het klimaat dat leidde tot de rechtszaak die de Amerikaanse overheid op 18 november 1906 aanspande tegen Standard Oil New Jersey. De aanklacht betoogde dat het Standard Oil Trust de Sherman Antitrustwet van 1890 had overtreden.

Het proces tegen Standard Oil begon in 1908 in een federale rechtbank in Missouri. Er werd bewijs gepresenteerd dat Standard Oil inderdaad illegale kortingen had verkregen voor vervoer per spoor, concurrenten had weerhouden van het gebruik van oliepijpleidingen, andere bedrijven had bespioneerd en politici had omgekocht. En omdat Standard Oil zijn markten domineerde kon het de prijs van zijn producten tussen 1895 en 1906 met 46% verhogen. De rechter, en daarna de Hoven van Beroep, oordeelden dat Standard Oil een illegaal monopolie was omdat het de eerder genoemde antitrustwet schond. De aanbeveling van de rechter was om Standard Oil op te delen in onafhankelijke bedrijven.

Rockefeller en zijn Standard Oil Trust gingen in beroep bij het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten. Op 15 mei 1911 hield het Hof unaniem het oordeel in stand dat Standard een monopolie was dat schuldig was aan het illegaal belemmeren van handel. De negen rechters waren het eens dat de beste manier om de concurrentie

binnen de industrie te herstellen was om het bedrijf op te splitsen in kleinere. In werkelijkheid stond de overheid toe dat de aandeelhouders van Standard Oil fracties van aandelen ontvingen in alle vierendertig bedrijven die uit de trust werden gevormd. Dit betekende in feite dat de bedrijven dezelfde aandeelhouders hadden als voorheen

De belangrijkste bedrijven van Standard Oil die werden opgebroken waren onder andere:

- Standard Oil Company of New Jersey, dat Esso werd tot het uiteindelijk samenging met een ander bedrijf en Exxon werd
- Standard Oil Company of New York, dat uiteindelijk Mobil werd; nog later fuseerden Mobil en Exxon om ExxonMobil te vormen
- Standard Oil of California, dit werd Chevron
- Standard Oil Company of Indiana, dat later American Oil Company zou gaan heten en onderdeel werd van British Petroleum, wat nu BP heet
- Continental Oil Company, dat na een aantal fusies en naamsveranderingen, zoals ConocoPhillips in 2002, de activiteiten voor raffinage en distributie afsplitste en nu het onafhankelijke Phillips 66 is (dat eigenaar en exploitant is van de merken Conoco, Phillips 66 en 76 Fuel)

Hoewel de beslissing van het Hooggerechtshof vaak wordt bewierookt als het “opbreken” van Standard Oil lijkt het een tijdelijke breuk, voor het trusts reorganiseerde, de concurrenten opslokte en fuseerden om ExxonMobil, Chevron en Phillips 66 te vormen - gangbare namen die de gemiddelde Amerikaan herkent zonder te weten van de connectie met Rockefeller.

De Rockefellers waren niet de enigen die uit waren op rijkdom, macht en dominantie in de oliemarkt. Ook de beruchte Rothschild-dynastie wilde haar voordeel halen uit de rijkdom en macht die werden gecreëerd door de Olie-garchie.

In zijn documentaire [*How Big Oil Conquered the World*](#) (Hoe Machtige Olie de wereld veroverde) legt de onafhankelijk journalist James Corbett uit:

Eén zo’n concurrent kwam op uit de Kaukasus in de jaren 1870, waar het imperiale Rusland de enorme oliereserves van de Kaspische Zee had opengesteld voor particuliere ontwikkeling. Twee families bundelden al snel hun krachten om gebruik te maken van de gelegenheid: de Nobels, geleid door Ludwig, met zijn broer Alfred, de uitvinder van dynamiet en initiator van de Nobelprijs, en de Franse tak van de beruchte bankiersdynastie Rothschild, met Alphonse Rothschild aan het hoofd.

In 1891 sloten de Rothschilds een contract met M. Samuel & Co., een rederij die op het Verre Oosten voer met het hoofdkwartier in Londen met Marcus Samuel aan het roer, om te doen wat nooit eerder was gedaan; de door Nobel aangeleverde Kaspische olie door het Suezkanaal te verschepen naar de Oost Aziatische markten. Een immens project. Niet alleen was een hoogwaardige techniek nodig om de eerste olietankers te bouwen die voldeden aan de standaarden van de Suez Canal Company, maar ook strikte geheimhouding.

Als er iets over de onderneming uit zou lekken en Rockefeller zou ervan horen via zijn uitgebreide internationale inlichtingennetwerk dan zou dat de woede kunnen wekken van Standard Oil, dat het zich kon veroorloven om de prijzen sterk te verlagen en hen uit de markt te drukken. Uiteindelijk slaagden ze, en 1892 voer de eerste tanker, de Murex, door het Suezkanaal op weg naar Thailand.

In 1897 werd M. Samuel & Co. de Shell Transport and Trading Company. Met het besef dat de afhankelijkheid van de Kaspische olie van Rothschild/Nobel hen kwetsbaar maakte voor verstoringen in de toelevering ging Shell in het Verre Oosten op zoek naar nieuwe oliebronnen. In Borneo kregen ze te maken met Royal Dutch Petroleum, in 1890 in Den Haag gevestigd met de steun van de Nederlandse koning Willem III, om olievelden in Nederlands Oost Indië te exploiteren. De twee bedrijven, bang voor concurrentie van Standard Oil, gingen in 1903 samen en werden Asiatic Petroleum Company, in gezamenlijk bezit met de Franse Rothschilds. Sinds 1970 heet het Royal Dutch Shell.

Om het nog eens te benadrukken, het merendeel van de grote Amerikaanse oliebedrijven zijn voor een deel in bezit van de familie Rockefeller, terwijl Royal Dutch Shell, eigenaar van de Shell Oil Company, het product is van het samenzwerven tussen de Franse Rothschilds en de Nederlandse koninklijke familie. Hoewel er geen exacte cijfers zijn over precies hoe groot het aandeel van de Nederlandse koninklijken in Royal Dutch Shell is, men denkt dat zij in de miljarden winst hebben gemaakt.

Het Nederlandse koningshuis was niet het enige dat betrokken raakte bij de oliehandel. De Britse Kroon bezat het meerderheidsbelang in British Petroleum (BP). Net als de Rockefellers zullen we de Rothschilds en de koninklijke clans van Denemarken en Groot Brittannië regelmatig terugzien in dit boek wanneer we de vele rollen gaan verkennen die zij spelen in de Machtspiramide.

De families uit de Olie-garchie waren niet tevreden met het overheersen van de snel uitbreidende olie-industrie. Ze zagen in dat hun financiële ambities, nu vervlochten met het lot van olie, beter gediend waren bij het fabriceren van crises en zelfs het steunen van oorlogen, als dat meer winst betekende, en het bevorderen van hun geopolitieke belangen.

In *How Big Oil Conquered the World* schetst James Corbett de contouren van deze zetten:

In het tweede deel van de operatie hielp Henry Kissinger bij het onderhandelen van een overeenkomst met Saoedi Arabië: In ruil voor Amerikaanse wapens en militaire bescherming zouden de Saoedi in de toekomst al hun olie verkopen in dollars en die dollars recyclen door de aankoop van staatsobligaties via banken aan Wall Street. De deal was een goudmijn voor de olie-garchen; niet alleen konden ze prijsstijgingen aan hun klanten doorberekenen, ze profiteerden ook nog eens van de enorme sommen geld die in hun banken vloeiden. De Sjah van Perzië (nu Iran ...) parkeerde de inkomsten uit de National Iranian Oil Company bij Rockefeller's eigen bank, Chase Manhattan, inkomsten die in de nasleep van de oliecrisis opliepen tot \$14 miljard per jaar.

Met het in het leven roepen van dit nieuwe systeem, de “petrodollar,” bereikten de olie-garchen ongekende niveaus van controle over de economie. Niet alleen dat, ze hadden in één stap het wereldwijde monetaire systeem ondersteund met hun grondstof, olie, en de potentiële concurrentie van opkomende producenten onder hun controle gebracht.

Met de Amerikaanse dollar nu gevestigd als officiële valuta voor het kopen en verkopen van olie bevonden de machtige oliemagnaten zich in een positie om zich te verankeren in het Westerse politieke establishment zodat ze verder konden gaan met het manipuleren van wereldgebeurtenissen.

Peter Dale Scott, auteur van *Drugs, Oil and War* (Drugs, olie en oorlog), naast andere boeken, heeft uitgebreid geschreven over de rol die olie - samen met drugs - heeft gespeeld in de talrijke oorlogen en geopolitieke conflicten. Hij vertelde me:

Sinds de Tweede Wereldoorlog is de Amerikaanse economie afhankelijk geweest, niet zozeer van olie op zich maar van het vermogen om de oliemarkt te domineren, en de CIA speelde daarin een sleutelrol. Toen Reagan aan de macht kwam en tegen de Joodse belangen in het Congres de verkoop goedkeurde van geavanceerde wapens, vooral vliegtuigen, aan Saoedi Arabië was dat een enorme verkoop. Zo'n 10% ervan was beloofd aan de Saoedi in ruil voor steun aan operaties die de CIA wilde uitvoeren maar te omvangrijk waren om te kunnen betalen uit het budget dat de CIA van het Congres ontving. Wat eigenlijk betekende dat de CIA werkte in dienst van dit internationale olieconglomeraat, en dat was trouwens de sleutel tot het beëindigen van de Sovjet Unie.

Machtige Olie veroverd de auto-industrie

De beslissing van het Hooggerechtshof uit 1911 om het Standard Oil Trust op te breken betekende nauwelijks een terugslag voor de dynastie van Rockefeller. Na dit oordeel van het Hof bezat John D. Rockefeller 25% van alle splinterbedrijven, wat

hem de rijkste man van Amerika maakte, en de eerste miljardair. Rockefeller stond niet te trappelen om al zijn rijkdom, macht en aanzien op te geven. Hij en andere grote olie-garchen zagen hun macht van alle kanten bedreigd. Gedurende de vroege 20ste eeuw verzette Machtige Olie zich tegen het gebruik van elektriciteit, dat langzaamaan de olielampen ging vervangen. Deze bedrijven en hun rijke directeuren maakten zich zorgen dat ze met hun olieproducten zouden blijven zitten terwijl de wereld geen behoefte meer had aan olie en dat ze hun dominantie in de markt zouden verliezen.

Het was echter ook de tijd dat de eerste door benzine aangedreven voertuigen van Machtige Olie begonnen te verschijnen. Benzine werd eerder gezien als een bijproduct van olieraffinage, met een beperkt nut. Maar nu, met wat lobbywerk en promotie door Machtige Olie, zou de wereld al snel rondrijden in luidruchtige door benzine aangedreven auto's. En opnieuw vierde de olie-industrie monumentale winsten.

Maar de heerschappij van Big Oil in de markt van motorvoertuigen werd bedreigd door alcohol, alom bekend als een goedkope en makkelijk beschikbare energiebron. In 1906 werd de belasting op alcohol ingetrokken en werd ethanol uit maïs goedkoper per liter dan benzine. Als deze rage door zou zetten dan zou iedereen met ruw plantaardig materiaal zijn eigen brandstof kunnen maken. Zoals Corbett berichtte merkte een geologisch onderzoek uit 1909 dat gas- en alcoholmotoren vergeleek op dat er minder beperkingen golden voor alcoholmotoren. Dit gaf brandstoffen op basis van alcohol een voordeel.

John D. Rockefeller kwam in 1883 in actie door het steunen van zijn persoonlijke vriend Howard Hyde Russell met de financiering van de Anti-Saloon League. Feitelijk werd die club vanaf dat moment betaald uit de jaarlijkse donaties van Rockefeller. Diens geld gaf Russell de gelegenheid om de League te gebruiken als spreekbuis voor anti-alcoholpropaganda. Toen er in 1920 een verbod op alcohol kwam, de Drooglegging, werden in toenemende mate beperkingen opgelegd aan de producenten van ethanol. Ze waren wettelijk verplicht om dodelijke petroleumproducten aan hun ethanol toe te voegen voor het mocht worden verkocht. De industrie van op alcohol gebaseerde brandstof was niet opgewassen tegen deze laatste poging van Rockefeller om de concurrentie te smoren.

Alcohol was niet het enige alternatief voor de benzine aangedreven voertuigen dat verpletterd lijkt te zijn door het gewicht van Machtige Olie. In de documentaire [*Who Killed the Electric Car?*](#) horen we getuigenissen over de rol die Machtige Olie speelde bij het onderdrukken van de productie van elektrische auto's.

Naast elektrische auto's werkten uitvinders aan andere alternatieve vormen van energie om een schonere brandstof voor auto's te maken. Sommigen zeggen dat hun uitvinding werd vernietigd, dat hun leven werd bedreigd, of dat hun uitvinding werd opgekocht om vervolgens op de plank te blijven liggen, weg van het publiek.

Machtige Olie in de 21ste eeuw

Op het eerste oog lijkt het dat vele mensen zich bewust zijn geworden van de agenda van Machtige Olie. Jongere generaties zijn klimaatverandering gaan zien als de belangrijkste existentiële dreiging van hun tijd. Ze protesteren en staken en eisen dat 's werelds grootste bedrijven meer belasting gaan betalen en hun vervuiling compenseren via CO2-regelingen. Alles wijst erop dat Machtige Olie is ontmaskerd.

Helaas is de waarheid minder optimistisch. De realiteit is dat veel van de grootste bedrijven die de strijd tegen klimaatverandering steunen, en de mandaten van de Verenigde Naties - zoals het VN-verdrag inzake Biologische Diversiteit uit 1992, de Duurzame Ontwikkelingsdoelen en Agenda 2030 - dezelfde Machtige Oliebedrijven zijn die het meest zouden lijden onder voorgestelde veranderingen aan de gewone gang van zaken. Zou het kunnen dat deze petroleumproducenten gewoon zien wat eraan zit te komen en stappen ondernemen die verzekeren dat ze hun rijkdom zullen behouden? Of misschien is het zo dat de reuzen van Machtige Olie gewoon weigeren om te worden onttroond en om het even wat zullen doen om hun huidige positie te behouden?

Onderzoek uitgevoerd door InfluenceMap laat zien dat de vijf grootste beursgenoteerde olie en gasbedrijven - Exxon Mobil, Royal Dutch Shell, Chevron, BP en Total - meer dan \$ 1 miljard van de fondsen van hun aandeelhouders hebben geïnvesteerd in misleidende klimaat gerelateerde propaganda en lobbying. Zij deelden mee:

Deze inspanningen staan grotendeels haaks op de doelstellingen van dit baanbrekende mondiale klimaatakkoord en zijn bedoeld om hun maatschappelijke en juridische vrijbrief te behouden om fossiele activiteiten te blijven uitbreiden.

Doorgaan met het gebruik van fossiele brandstof is maar één aspect van de schijnmilieubeweging van de olie-garchen. Ze promoten ook actief gevaarlijke oplossingen voor ecologische kwesties. In een verslag van Navdanya International getiteld *Global Citizens' Report 'Gates to a Global Empire* (Het Global Citizens-rapport: Van Gates naar een wereldrijk) schijnt ETC Group (Actiegroep voor Erosie, Technologie en Concentratie) het licht op de betrokkenheid van moderne roofbaron Bill Gates bij technologie die ogenschijnlijk is gericht op het *bestrijden* van klimaatverandering terwijl deze doorgaat met het *financieren* van klimaatvernietigende industrieën. De technologie waar Bill Gates geld insteekt staat bekend als geo-engineering. De term "beschrijft een scala aan technologieën die zijn gericht, door grootschalige en opzettelijke aanpassingen aan het energie-evenwicht van de Aarde, om de temperatuur te verlagen en de door de mens veroorzaakte klimaatverandering tegen te gaan."

Er liggen een aantal voorstellen voor geo-engineering maar de populairste, gefinancierd door Bill Gates, staat bekend als Solar Radiation Management. SRM betreft het sproeien van aerosolen en andere chemische stoffen via de uitlaat van vliegtuigen met als doel het reflecteren van een deel van de zonnestralen terug de ruimte in om op die manier de planeet af te koelen.

Tallose studies hebben gewaarschuwd voor de onbekende gevolgen van geo-engineering, waaronder het verlies van blauwe lucht, droogten en zelfs nog extremer weer. Hoewel de meeste berichtgeving beweert dat geo-engineering en andere manieren van weersmodificatie zich nog in een experimenteel stadium bevinden legt een groeiend aantal burgers en onderzoekers duidelijk bewijs vast van reeds bestaande weeraanpassing. In een later hoofdstuk gaan we hier dieper op in.

Een rapport van de ETC Group, *The Sugar Daddy of Geo-engineering* (De suikeroom van geo-engineering) kijkt naar de manieren waarop de Bill and Melinda Gates Foundation (veranderd in de Gates Foundation in januari 2025) wereldwijd een enorme invloed uitoefent. Volgens het rapport:

Feitelijk is Gates in de afgelopen tien jaar, met eigen geld en investeringen, één van de belangrijkste financiers geweest van de meest extreme vormen van geo-engineering. Vooraanstaande geo-engineers als Ken Caldeira en David Keith bevinden zich onder zijn naaste adviseurs, en zijn donaties steunen een aantal van de meest controversiële voorgestelde experimenten.

Verborgen achter Gates' zorgvuldig gecultiveerde persona van een onthechte nieuwsgierigheid naar klimaatoplossingen schuilen aanzienlijke financiële belangen in de winning van fossiele brandstoffen.

Het verslag gaat verder met beschrijven dat Gates grootaandeelhouder is in de nationale spoorwegen van Canada en flinke winsten haalt door het vervoeren van ruwe olie uit de Canadese teerzanden naar de markt. Het halen van olie uit teerzanden is bestreden en aangevochten door inheemse volken en milieuactivisten die zeggen dat die operaties de meest vervuilende en verwoestende vorm van oliewinning zijn.

Terwijl Gates beweert te strijden voor het milieu, onder meer met een boek dat hij schreef en in 2021 uitgaf, is hij nog steeds aandeelhouder in de Canadese Spoorwegen en gaat hij door met het promoten van projecten voor geo-engineering.

Gates profiteert ook van Machtige Olie via zijn geschatte \$70 miljard aan aandelen in Microsoft. Microsoft heeft zwaar geïnvesteerd in de oliegianten en sloot overeenkomsten met Exxon Mobil, Chevron, Shell en BP. Gates is slechts één voorbeeld van de huidige bedrijfsreuzen die blijven profiteren van olie terwijl ze uitdragen te strijden tegen klimaatverandering en te staan achter beleid van de Verenigde Naties, dat lokale politieke macht zal afpakken en plaatsen in de handen

van internationale, gecentraliseerde instituties. De doelen die ze promoten interesseren hen niet, zolang ze maar machtig en invloedrijk blijven.

Ook al is de geschiedenis van deze organisaties en families niet algemeen bekend, ze hebben nog steeds een grote invloed in de wereld. Bijvoorbeeld, in de eerste week van de eerste regering Trump tekende hij een decreet voor het versnellen van de Dakota Access Pipeline, een project met een verleden van olielekken en gemilitariseerde politie. Als aanvulling tekende hij in april 2019 twee presidentiële bevelen dat goedkeuring of afkeuring voor pijpleidingen, wegen en spoorwegen langs de Amerikaanse grens niet langer zal duren dan zestig dagen en dat het besluit direct van de president komt - wat hem de macht geeft om eenzijdig olieprojecten goed te keuren. Deze decreten veranderden de eerdere regels, die de Minister van Buitenlandse Zaken de autoriteit verleenden om vergunningen af te geven voor grensoverschrijdende pijpleidingen en vergelijkbare infrastructuur, een proces dat in sommige gevallen jaren duurde.

Een maand eerder, in maart 2019, kwam verder bewijs bovendien van de knusse relatie tussen Machtige Olie en de Amerikaanse overheid toen eerdere gesprekken tussen Minister van Binnenlandse Zaken David Bernhardt en oliebazen werden gelekt. In een geheime opname zijn oliedirecteuren te horen die Bernhardt prijzen en opscheppen over de toegang die ze hadden tijdens de eerste regering Trump. De opname werd gemaakt tijdens een vergadering in 2017 van het Onafhankelijke Amerikaanse Genootschap voor Petroleum (IPPA) in Zuid Californië.

Het erfgoed van Machtige Olie begon 150 jaar geleden bij John D. Rockefeller. Het mag dan lijken dat de stemming in de tussenliggende jaren is veranderd, alsof het publiek klaar is om de invloed van Machtige Olie te doorbreken. Maar het verhaal is nog niet compleet.

Corbett beschrijft de context waarvan hij denkt dat de meesten die niet zien:

De wurggreep die Machtige Olie had op de economie van de 20ste eeuw is in de 21ste eeuw niet hetzelfde, hoewel helder is dat oliebedrijven nog steeds een belangrijk deel van de economie uitmaken. Er vindt nu een duidelijk zichtbare verschuiving plaats waar zelfs oliemaatschappijen zelf proberen te diversificeren, weg bewegen van petrochemische stoffen en een zogenaamde "groene economie" promoten. Dat is een duidelijke verandering die gaande is. Er is de verleiding voor mensen die tegen Machtige Olie en waar ze voor stonden waren om te zeggen "de overwinning is behaald. Machtige Olie gaat ten onder!"

Ik denk dat dit volkomen buiten beschouwing laat dat het de olie-garchen uiteindelijk niet te doen was om olie. Het ging om geld, macht en controle. Dat geld, die macht en die controle zijn gewoon verschoven naar andere delen van de economie en andere ondernemingen. Daarom zien we de ogenschijnlijke tegenstelling van bijvoorbeeld de familie Rockefeller die weg beweegt van olie en gas

*terwijl dat natuurlijk hetgeen was dat de Rockefellers maakte tot “de Rockefellers.”
Waarom zouden ze dat doen?*

Natuurlijk geven ze niet hun macht en controle op, alleen hun investeringen in olie en gas. Zij zijn het zelf die vooroplopen bij de beweging richting technocratische ideeën die uiteindelijk de op olieproducten gebaseerde economie van de afgelopen eeuwen zal gaan overschaduwen. Die technocratische ideeën zijn afhankelijk van alternatieve manieren om elektriciteit op te wekken. Maar uiteindelijk zal het ons brengen bij dingen als het slimme netwerk dat energie effectiever verdeelt - en natuurlijk de klok rond alles in de gaten houdt en controleert wat er in je huis gebeurt via het 5G-netwerk en het Internet der Dingen.

Al deze concepten houden verband met elkaar. Je ziet dat dezelfde lieden en families achter de olie-garchie nu zwaar investeren in deze nieuwe technologieën die hen een nog grotere controle zullen geven over het volk dan de industrie van oliewinning en productie zo'n honderd jaar geleden deden.

Op een bepaalde manier is dit de bekroning van wat de olie-garchen wilden, en nogmaals, dat had niet specifiek met olie te maken. Als zij over de wereld kunnen heersen met iets anders dan olie dan zullen ze dat zonder meer doen. Dat is de kant die de dingen nu opgaan en daarom moeten we niet te snel de overwinning op de olie-garchen en de overgang naar een groene economie vieren.

De vraag is: wat is een groene economie? Wie controleert deze? Welke bedrijven? Waar verkregen ze hun startkapitaal? En wat zal dit betekenen als het gaat om de controle over ons leven die er zal zijn naarmate we worden afgezonderd in ons CO2-budget, en waar elke actie en interactie in real time wordt geobserveerd om het milieu te beschermen?

Wie is de aanjager van de beweging voor duurzame ontwikkeling? Wat zegt het wanneer gebieden van de wereld worden afgesloten zodat alleen een selecte, goed verbonden elite er toegang toe heeft? En zien we de namen als de Rockefeller en de Rothschilds en de verschillende koninklijke families die achter de olie-industrie zaten? Pas op, ik ga het verklappen. Ja, die zien we.

Het begrijpen van de hele geschiedenis van de giganten van Machtige Olie en van de Olie-garchie die zij creëerden kan overweldigend zijn. Zoals we hebben geleerd over de Machtspiramide zijn er vele invloedrijke en meedogenloze machten die de wereld behandelen als hun schaakbord. Onder deze machten families en organisaties die een verleden lijken te hebben van zakelijke samenwerking en onderlinge relaties. Deze reuzen willen een wereld creëren waar ze winst halen uit alles wat we doen. Of dat nu de benzine is voor onze auto's, de plastic flessen waaruit we water drinken, het rubber van onze fietsbanden, en ga zo maar door - Machtige Olie is Big Business. Ze zijn vastbesloten aan de macht te blijven, ook al slaat het verhaal om en worden juist de producten die hen buitensporig rijk maakten nu veroordeeld.

Oplossingen

Ondanks deze schijnbaar onoverkomelijke omstandigheden zijn er oplossingen die we in ons leven toe kunnen passen om ons te ontworstelen uit de armen van de octopus die Machtige Olie is.

Allereerst, als je vastbesloten bent om oliebedrijven niet nog rijker te maken zoek dan naar manieren om gebruik van hun producten te voorkomen. Denk dan aan geen auto rijden, zelfs geen fiets, en geen plastic dingen te gebruiken als wegwerpbordjes, plastic waterflesjes en andere op olie gebaseerde producten meer te gebruiken.

Dergelijke stappen zullen voor sommigen al extreem genoeg klinken. Anderen doen het misschien al op die manier. Het boycotten van de industrie, voor zover dat kan, is in ieder geval één manier om op te houden met het geven van je zuur verdiende geld aan een industrie die verantwoordelijk is voor zo veel ontwrichting. Nee-zeggers zullen erop wijzen dat “leefstijlactivisme” niet genoeg is om de praktijken van Machtige Olie te beëindigen. Zij zullen misschien de voorkeur geven aan politieke oplossingen, zoals het steunen van een kandidaat die belooft de invloed van Machtige Olie te verwijderen en voorstellen zullen steunen voor wetten die Big Oil beperken. Als deze oplossingen je aanstaan ga er dan 100% voor.

Tegelijkertijd moeten we erkennen dat overheden telkens opnieuw de kant kiezen van de oliegeiganten. Het is misschien geen effectieve strategie om van gekaapte instellingen te verwachten dat ze het milieu zullen redden en het volk zullen beschermen. Desalniettemin, als je denkt dat je bewustzijn kunt kweken of veranderingen kunt bereiken, onderneem actie. Of dat nu is via politiek, activisme of burgerlijke ongehoorzaamheid, we kunnen allemaal stappen zetten om vrienden en familie wakker te schudden over hoe het complex van Machtige Olie werkelijk in elkaar zit. Als ze eenmaal op de hoogte zijn voelen ze zich misschien gesterkt en gemotiveerd om die dingen die hen aanstaan te veranderen.

Als je je verder wilt verdiepen in dit uitgebreide onderwerp dan kunnen we je de volgende boeken aanraden:

The History of the Standard Oil Company van Ida Tarbell
Drugs, Oil, and War door Peter Dale Scott

Je kunt ook kijken naar deze documentaires:

[How Big Oil Conquered the World](#) van James Corbett

[Who Killed the Electric Car?](#) van Chris Paine

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Hoofdstuk 7: Machtige Farma en het medisch kartel

Eén van de meest vitale componenten van de Machtspiramide heeft betrekking op onze gezondheid en de instituties die bepalen wat “gezond” is en wat “veilig.” Net als bij de andere hoofdstukken van de Machtspiramide zijn er wereldwijd veel mensen die denken dat de moderne organisaties voor gezondheid en gezondheidszorg grotendeels gecorrumpeerd zijn en in de ban van wat algemeen Big Farma wordt genoemd.

Wat is Machtige Farma precies?

Over het algemeen is Machtige Farma een afkorting om het netwerk van grote multinationale farmaceutische bedrijven te beschrijven. Er wordt van alles geloofd als het om Big Farma gaat maar het meeste richt zich op de stelling dat de farmaceutische bedrijven en een aantal artsen met elkaar samenwerken op manieren die goed zijn voor hun bankrekening in plaats van goed voor de gezondheid van de patiënt.

Deze bewering wordt ook wel “de complottheorie van Big Farma” genoemd. Meestal is het een bundel van complottheorieën die allemaal beweren dat de medische gemeenschap - en in het bijzonder de fabrikanten van geneesmiddelen, vooral de grootste - werken voor een duister doel en tegen het algemeen belang. Soms worden deze bedrijven beschuldigd van het verzwijgen van alternatieve behandelmethoden en het liegen over de schade die wordt veroorzaakt door bepaalde chemische bestanddelen in hun middelen. En soms is de beschuldiging nog sterker. Velen denken dat Machtige Farma mogelijk ziekten veroorzaakt en verergert.

In een publicatie uit 2013 schreef Robert Blaskiewicz, assistent professor in het Engelse departement aan de Universiteit van Wisconsin, dat de typische Big Farma complottheorie vier klassieke kenmerken heeft:

1. Aanhanger nemen aan dat er een kleine kwaadaardige klik zit achter de farmaceutische industrie.
2. Ze denken dat het grote publiek hier niets van weet.
3. Ze zien het ontbreken van bewijs als bewijs op zich.
4. De argumenten die zij gebruiken om de theorie te ondersteunen zijn irrationeel, misplaatst of onjuist.

Dus, waar ligt de waarheid? Heeft professor Blaskiewicz gelijk als hij zegt dat er geen bewijs is voor deze ongefundeerde complottheorie? Of zijn er feiten die de beschuldigingen van een complottheorie ondersteunen?

De transformatie van moderne geneeskunde

De moderne medische industrie wordt gekarakteriseerd door wat bekend staat als “allopathische geneeskunde,” “Westerse geneeskunde” of “geneeskunde op basis van bewijs.” Dit type behandeling richt zich meestal op het verlichten van symptomen en het bestrijden van pijn. Daarom wordt het vaak “palliatieve zorg” genoemd. Het begin van dit moderne tijdperk van geneeskunde kunnen we herleiden naar de oprichting van de American Medical Association (AMA, het Amerikaans Medisch Genootschap) in 1847 en de financiering van universiteiten als Johns Hopkins Universiteit in 1876. Met geboorte van deze organisaties begonnen we in Amerika en Europa een in toenemende mate gecentraliseerd systeem voor medische zorg te zien.

Tegenstanders van Machtige Farma verwijzen naar deze centralisering en de oprichting van organisaties als de AMA als het punt waar geneeskunde verschoof van traditionele praktijken als kruidengeneesmiddelen, homeopathie, hydropathie, ayurveda en andere inheemse methoden, naar een systeem dat afhankelijk was van farmaceutische middelen en vaccins. Critici van Big Farma wijzen naar de betrokkenheid van Rockefeller als bewijs van een gerichte poging om de medische industrie te monopoliseren, om alleen die medicijnen en procedures toe te laten die door de farmaceutische bedrijven worden beschouwd als veilig en effectief, en om strenge regels op te leggen aan de spelers en het terrein.

Aan het begin van de 20ste eeuw werkten honderden artsen onafhankelijk over heel Amerika. Vaak boden ze een variëteit aan behandelingen aan, waaronder chiropraxie, naturopathie, osteopathie, homeopathie, holistische geneeskunde en kruidenmedicijnen. Het was rond die tijd dat Rockefeller zich ging bemoeien met de medische industrie.

Zoals we in het eerste hoofdstuk zagen richtte John D. Rockefeller in 1902 de Algemene Onderwijsraad op met het verklaarde doel om steun te verlenen aan hoger onderwijs en medische opleidingen in de Verenigde Staten.

Nu, in hoofdstuk 7, wijzen we erop dat, net als Rockefeller en zijn netwerk van filantropische organisaties de richting van openbaar onderwijs wilden beïnvloeden en vormgeven, ze ook invloed wilden op de medische opleidingen in het land. En net als de familie Rockefeller de Algemene Onderwijsraad gebruikte om Amerika's onderwijssysteem te manipuleren, zo richtten ze ook een Internationale Onderwijsraad op om hun geld te investeren in nationale en internationale universiteiten en medische opleidingen waar op geneesmiddelen gebaseerd onderzoek werd gedaan.

Waar de Rockefellers een hoofdrol vervulden bij het oprichten en beïnvloeden van medische opleidingen en universiteiten was het de bijdrage van de familie Carnegie die hielp bij het transformeren van de industrie via de financiering van het beruchte Flexner Rapport.

In 1905 stichtte de miljardair in staal Andrew Carnegie de Carnegie Foundation for the Advancement of Teaching op (Stichting voor de bevordering van onderwijs) - waarnaar meestal wordt verwezen als de Carnegie Foundation. Het kreeg een officieel statutaire bevoegdheid van het Amerikaanse Congres in 1906, net zoals de Algemene Onderwijsraad van Rockefeller vier jaar eerder zo'n erkenning had ontvangen.

In 1910 betaalde de Carnegie Stichting Abraham Flexner om onderzoek te doen naar artsen en medische opleidingen in Amerika en Canada. Hij kreeg voldoende middelen om de kwaliteit te onderzoeken van alle 161 medische opleidingen die er toen in Amerika waren. Het vuistdikke eindverslag, met de titel *Medical Education in the United States and Canada*, maar meestal het Flexner Rapport genoemd, wordt in de gevestigde medische wereld gezien als een mijlpaal in de moderne geneeskunde. Het wordt beschouwd als het keerpunt waar geneeskunde verschoof van een industrie die was gebaseerd op bijgeloof en kwakzalverij naar een puur wetenschappelijke, op bewijs gebaseerde praktijk.

Flexner concludeerde dat er op dat moment teveel medische opleidingen waren en dat geprobeerd moest worden om scholen te sluiten en artsen te stoppen die er niet de praktijk op nahielden die het door Carnegie betaalde en door Rockefeller gesteunde rapport zag als op bewijs gebaseerde geneeskunde. Flexner meende dat het merendeel van degenen die in de VS geneeskunde beoefenden waren waar vaak naar wordt verwezen als "verkopers van slangenolie." Dat is waarom het rapport medische opleidingen opriep om hun toelating en exameneisen te verhogen en pleitte voor de harmonisering van medische opleidingen, waar alleen de AMA vergunningen mocht verlenen aan medische scholen in Amerika. De aanbevelingen van Flexner zorgden

ervoor dat het aantal medische opleidingen in de VS was teruggelopen van 161 naar 81.

Het Flexner Rapport schiep ook de omstandigheden voor het demoniseren van vitamines, die werden gebruikt voor het behandelen van allerlei kwalen. Hoewel ten tijde van Flexners onderzoek vitamines nog maar net waren ontdekt leidden zijn aanvallen op wat hij zag als kwakzalverij hem ertoe de voordelen van vitamines te bagatelliseren. Ondanks de wijd bekende voordelen van vitamines en essentiële voedingsstoffen was Flexners rapport het begin van de poging om al deze remedies in diskrediet te brengen, een onderneming die tot op de dag van vandaag doorgaat.

Toen Flexner klaar was met zijn verslag voor de Carnegie Stichting in de VS ging hij naar Europa om eenzelfde onderzoek te doen. Dat eindverslag werd bijna even bekend als zijn eerdere.

Door de jaren heen ontwikkelde Flexner een nauwe relatie met de Rockefeller's. In 1912 stapte hij in John D.'s Algemene Onderwijsraad en werd al snel benoemd tot secretaris. In 1913, toen John D. de Stichting Rockefeller vestigde in New York City hielp Flexner bij het samenbrengen van de Onderwijsraad en de nieuwe organisatie. Het programma van de Onderwijsraad voor medische opleidingen bestond van 1913 tot 1929 en verdeelde \$94 miljoen onder 25 medische scholen.

Voor de Rockefeller's was het nog niet genoeg om de medische industrie in de VS, Canada en Europa te beïnvloeden. Ze brachten hun filosofie en hun dollars ook naar China. In 1914 hoestte Rockefeller geld op voor het oprichten van de Chinese Medische Raad, een Amerikaanse organisatie die tot doel had de gezondheid in China en de naburige Aziatische landen te verbeteren door onderzoek en onderwijs in de geneeskunde, verpleegkunde en publieke gezondheid te financieren. De Rockefeller's richtten de China Medical Board (CMB) op in New York en lanceerden het Peking Union Medical College in Beijing (1914-1950). De CMB was ook aanwezig in Japan, Korea, Hong Kong de Filipijnen, Thailand, Indonesië, Maleisië, Singapore en Taiwan. Al met al investeerde de door Rockefeller gefinancierde Chinese Medische Raad honderden miljoenen dollars aan toelagen en technische ondersteuning in medische universiteiten over het hele Verre Oosten en Zuidoost Azië met als doel de door de Rockefeller en Carnegie gefinancierde westerse allopathische geneeskunde naar de wereld te brengen.

Eén van de mannen die door geld van Rockefeller werden gesponsord was dr. William Henry Welch, één van de professoren die Johns Hopkins Universiteit oprichtten. Van 1901 tot 1933 werkte Welch nauw samen met de Rockefeller's als stichtend president van de Raad van Wetenschappelijke Directeuren aan het Rockefeller Instituut voor Medisch onderzoek. Gedurende deze tijd was hij een adviseur van John D. Rockefeller en hoofdadviseur van het medisch departement van het Amerikaanse leger. Met de ruggensteun van Rockefeller was hij in staat om op te klimmen tot de top van een aantal invloedrijke organisaties en de richting te bepalen

voor de transformatie van medische opleidingen in de Verenigde Staten. Welch was de president van de Nationale Academie voor Wetenschappen, van de AMA, het Amerikaans Medisch Genootschap, van het Genootschap voor Wetenschapsgeschiedenis, van het Congres van Amerikaanse Artsen en Chirurgen, het Genootschap van Amerikaanse Bacteriologen en de Staatsraad voor Gezondheid in Maryland. Het was door de hulp van Welch dat Rockefeller het Peking Union Medical College in Beijing in het leven kon roepen. Welch hoopte dat dit college het “Johns Hopkins in China” zou worden.

Het is belangrijk om te erkennen dat de door Rockefeller begeleide transformatie van de medische en gezondheidsindustrie, onder andere, een daad was van ontworteling en kolonisatie. Vanaf het begin was het Rockefellers doel om de inheemse geneeswijzen en tradities te vervangen. Voor het Flexner Rapport en de investeringen van Rockefeller stond het iedereen vrij hoe ze zichzelf en hun gezinnen wilden laten behandelen. Er was een brede variëteit aan medicijnen en rituelen die werden beoefend door oorspronkelijke culturen wereldwijd. Natuurlijk zal niet iedere traditie of medicijn de beloofde resultaten geven, en er zijn liegende, hebzuchtige karakters die slangenolie verkopen. Echter, hoewel moderne geneeskunde en wetenschap onze wereld op onschatbare wijze hebben gevormd hebben we nog zo veel te leren en begrijpen van oorspronkelijke volken die onze planeet herbergt.

Spijtig genoeg resulteerde de visie voor medische training zoals beschreven in het Rapport Flexner en verder uitgewerkt met de financiële steun van Rockefeller erin dat artsen werd geleerd zich te richten op ziekte en *niet* op een systeem van preventieve gezondheidszorg - *niet* op een systeem dat een combinatie zou kunnen gebruiken van de beste remedies die inheemse en Westerse geneeskunde te bieden hebben.

De oorsprong van Machtige Farma en de leugen van de AMA

Met de medische industrie in een hoek gedreven door de Rockefellers en een monopolie op het afgeven van vergunningen begonnen ze met het promoten van de behoefte aan farmaceutische middelen om 's werelds gezondheidskwesties op te lossen. Om dit te doen gebruikten ze de middelen die ze met hun oliemonopolie hadden vergaard om een alliantie te vormen met het Duitse chemiebedrijf I.G. Farben. In de jaren voorafgaand aan de Tweede Wereldoorlog kocht het door Rockefeller gecontroleerde Standard Oil of New Jersey (later omgedoopt tot Exxon) een meerderheidsbelang in I.G. Farben. De twee bedrijven sloten overeenkomsten die goed zouden blijken voor beider bankrekening. In een artikel in *The New Republic* uit 1942 schreef journalist Michael Straight:

“Het huwelijk,” zoals I.G. Farben het noemde, met Standard Oil vond plaats in 1929. De bruidsschat die I.G. Farben voor de bruid, Standard Oil, meebracht was de controle over I.G.'s patenten op olie en synthetische brandstoffen in de belangrijkste wereldmarkten. In ruil daarvoor kreeg bruidegom I.G. Farben de volledige

zeggenschap, zelfs binnen de VS, over de productie van de chemische kinderen uit dit huwelijk, waaronder synthetische rubber.

Het artikel merkte op dat het management van Standard Oil al te goed wist dat I.G. Farben naar verluidt al sinds 1934 onder controle van de Gestapo stond. De fabrieken van I.G. waren feitelijk van cruciaal belang voor ondersteuning van de nazi's tijdens de Tweede Wereldoorlog door de gereedschappen te leveren die nodig waren voor de ontwikkeling van oorlogstuig, waaronder het gas Zyklon B dat werd gebruikt in concentratiekampen. Sommige onderzoekers denken dat de Rockefeller's niet alleen de financiële voordelen van de relatie met Hitler verwelkomden, maar dat ze ook achter de filosofie van rassenverbetering stonden. Over rassenverbetering, of eugenetica, zullen we het in een later hoofdstuk hebben.

De fabrieken van I.G. Farben die onder de controle van Rockefeller stonden hielpen Rockefeller om de petrochemische producten te ontwikkelen die voortkwamen uit de opbrengsten van de olie-industrie en deze te gebruiken voor de massaproductie van farmaceutische middelen - dezelfde middelen die in toenemende mate werden aangeprezen en voorgeschreven door de artsen die afstudeerden aan een door Rockefeller gefinancierd medisch opleidingsinstituut. Via hun netwerk van organisaties, namelijk de Stichting Rockefeller, de Algemene Onderwijsraad en het Rockefeller Instituut voor Medisch Onderzoek, en middels het financieren van instituten als Johns Hopkins Universiteit en het Amerikaans Medisch Genootschap (AMA) hadden de Rockefeller's volledige invloed op en controle over de richting van medische opleidingen en de industrie voor de 20ste en 21ste eeuw.

De auteur van het boek *The Assault on Medical Freedom* (De aanslag op medische vrijheid), een particulier onderzoeker genaamd P. Joseph Lisa, zegt toegang te hebben gehad tot geheime documenten in het onderzoeksdepartement van de AMA in Chicago. Hij zegt te zijn ingehuurd door een privécliënt om de AMA te onderzoeken onder het voorwendsel informatie te verzamelen over "kwakzalverij in de geestelijke gezondheid." Zo ontdekte hij honderden fotokopieën van memo's, notulen en andere documenten van de AMA. Hij zei ook dat hij kopieën had kunnen maken van de originele documenten, en dat zonder de wet te overtreden. Gedurende de volgende tien jaar onderzocht Lisa deze documenten en vond weinig bewijs van "kwakzalverij" maar veel bewijs van een georganiseerde propagandacampagne om alternatieve geneeswijzen en medicijnen uit het buitenland in diskrediet te brengen.

Volgens Lisa was kwakzalverij "het label dat de orthodoxe geneeskunde plakte op alles dat het in de ogen van het publiek zwart wilde maken." Volgens orthodoxe artsen "waren kwakzalvers doktoren die een type geneeskunde beoefenden dat het gebruik van operaties, medicijnen en bestraling niet omarmde en die niet onder de controle komen van georganiseerde geneeskunde of georganiseerde wetenschap," schreef hij. Lisa beseftte dat, hoewel er inderdaad kwakzalvers zijn, de medische gevestigde orde de ergste ervan eruit pikte en er de aandacht op richtte om hun corrupte praktijken te gebruiken als excuus voor het brandmerken van alternatieve

geneeswijzen en zo af te komen van alle concurrenten van de farmaceutische industrie. Hij concludeerde dat wat er in de VS gebeurde “niets minder was dan een afgedwongen totalitaire medisch-farmaceutische politiestaat,” die hij ook “een soort medisch McCarthyisme” noemde.

Zoals Lisa duidelijk maakte in *De aanval op medische vrijheid* laat de geschiedenis van de door Rockefeller gefinancierde medische organisaties - met name het Amerikaans Medisch Genootschap, of AMA - zien dat Rockefeller medische behandelingen steunde met vaak een bedenkelijke waarde voor de patiënt en dat hij bereid was tegenstanders van de door Big Farma en het medische kartel verspreide medische narratieven het zwijgen op te leggen. Een voor de hand liggend voorbeeld van de houding van Rockefeller was de aanbeveling van de AMA voor sigaretten en nicotine als veilige en heilzame consumentenproducten. Op een gegeven moment hadden artsen zelfs een tabakslounge om in te ontspannen tijdens conferenties van de AMA. Hier voorzag Machtige Tabak de bestuurders van een eindeloze voorraad sigaretten. Het zal niemand verbazen dat de AMA de laatste medische organisatie was die de schadelijke effecten van nicotine erkende.

Daarnaast waren de AMA en andere medische organisaties die zogenaamde moderne, op bewijzen gebaseerde geneeskunde beoefenen voorstander van het fluorideren van drinkwater. Toen fluoridering van drinkwater in de Verenigde Staten werd genormaliseerd in de jaren 1940 werd dit gesteund door het Amerikaans Medisch Genootschap, het Amerikaans Genootschap voor Tandartsen en de organisatie die in Amerika gaat over het keuren van voedingswaren en medicijnen, de FDA. Maar meteen kwam er al weerstand tegen deze praktijk. Als resultaat zijn er nu vele studies over de diverse gezondheidsproblemen rond gefluorideerd drinkwater, waaronder een lager IQ bij kinderen, schildklieraandoening, botbreuken en maag-darmklachten.

In een rechtszaak die in 2020 werd aangespannen door het Fluoride Action Network (FAN) tegen het Amerikaanse Bureau voor Milieubescherming (EPA) werd in een federale rechtbank bewijs gepresenteerd van de schadelijkheid van fluoride. Dit was voor het eerst sinds de fluoridering van drinkwater begon. In september 2024 oordeelde een rechter in het voordeel van FAN en verklaarde dat fluoride “een onredelijk risico vormt van een lager IQ bij kinderen.” De rechter droeg het EPA op om te komen met een reactie in de vorm van regelgeving. Per december 2025 vecht het EPA onder Trump dit oordeel aan.

Het punt is dat deze instellingen een lang verleden hebben van het misleiden van het publiek. We zouden niet de lessen moeten negeren die ons zijn geleerd.

Het moderne medische kartel

Wanneer we dieper duiken in de geschiedenis van de moderne geneeskunde en de corrumperende invloed van Machtige Farma dan zien we dezelfde trends die we al

waarnamen bij Machtig Onderwijs, Machtig Draadloos en de gevestigde media. Ofwel, de overheidsinstellingen die waren opgezet om deze industrieën te reguleren en het publiek te beschermen zijn overgenomen door dezelfde bedrijven, beroepsverenigingen en stichtingen waar ze toezicht op zouden moeten houden. Als het gaat om het medisch gebied is het helder dat het netwerk van door Rockefeller opgerichte en betaalde organisaties en de stichting van Carnegie een rechtstreekse rol speelden bij het sturen van de geneeskunde, weg van traditionele, inheemse vormen, naar een systeem dat is gericht op het bestrijden van symptomen, eerder dan het aanpakken van de grondoorzaak van een ziekte. Ook wordt er zwaar de nadruk gelegd op het gebruik van medicijnen en vaccins.

De enorme toename in de publieke acceptatie van farmaceutische middelen en vaccins heeft de grote bedrijven van Machtige Farma verrijkt en heeft tegelijkertijd gezorgd voor een steeds grotere afhankelijkheid van deze middelen. Deze extreme afhankelijkheid heeft niet alleen de geestelijke gezondheid van miljoenen wereldwijd verstoord maar ook aangezet tot verslaving aan de farmaceutische middelen zelf.

Dr. Peter Breggin is een psychiater die zich al jarenlang verzet tegen wat hij ziet als de overmedicatie van kinderen en de maatschappij in het algemeen. Breggin is de schrijver van vele boeken die kritiek uiten op psychiatrische medicijnen. In zijn boek *Toxic Psychiatry* (Giftige psychiatrie) beschrijft hij de nadelige bijwerkingen van de middelen en het voorschrijven ervan aan kinderen. En als expertgetuige heeft hij verklaringen afgelegd aan het Congres en voor federale instellingen, waaronder de keuringsdienst FDA.

Dr. Breggin is één van de vele artsen die kritiek uitten op de manier waarop de overheid omging met COVID-19. Deze critici menen dat de officiële reactie op de “pandemie,” met het focus gericht op vaccins en het censureren van alternatieve behandelingen voor ziekten aan de luchtwegen, meer kwaad dan goed hebben gedaan. Ze staan in hun recht om vragen te stellen bij de propaganda voor het vaccin dat werd geprezen door federale en staatsautoriteiten. We moeten erop wijzen dat, net als we lieten zien bij de oorsprong van de moderne medische geschiedenis, we hier ook dezelfde belangenverstrengelingen zien in de internationale reactie op COVID-19.

De Stichting Rockefeller financiert en stuurt nog steeds een groot deel van het beleid voor volksgezondheid, zoals het dat voor het grootste deel van de 20ste eeuw heeft gedaan. Maar deze keer, in plaats van samen te werken met de Stichting Carnegie, sloegen de Rockefellers de handen ineen met Bill Gates en zijn Gates Foundation. Gates bootste de afgelopen twintig jaar de praktijken van de Rockefellers na en wurmde zich binnen bij nagenoeg ieder aspect van wereldgezondheid. Om te beginnen is hij de nummer één particuliere financier van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO). Ook draagt hij enorm bij aan Johns Hopkins en het Wellcome Trust, en vele andere machtige farmaceutische en andere medische organisaties. Net als zijn voorgangers hield Gates vast aan de gevestigde orde van het

behandelen van symptomen, niet de oorzaken, van ziekte. Ook is hij even groot voorstander van vaccins als de oplossing voor vermeend besmettelijke virale ziekten zoals COVID-19.

Samen hebben Gates en de familie Rockefeller, en hun partners bij farmaceutische bedrijven, de corona-“crisis” gebruikt als gelegenheid om zichzelf te verankeren als de facto leiders en beleidsmakers op het gebied van gezondheidszorg. Hoewel ze niet in dienst zijn van welke overheid ook hebben regeringen wereldwijd zich geschikt naar hun dictaten. Als deze ongekozen miljardairs doorgaan met het sturen van wereldwijd beleid voor gezondheid dan zal dit hun toch al onvoorstelbare rijkdom nog verder uitbreiden. En zullen ze de wereld verder duwen in de richting van beleid dat niet de mensen bekrachtigt maar hun rijke vriendjes bij de bedrijven verder verrijkt.

Tegen 2021 zetten wereldwijd steeds meer mensen vraagtekens bij de werkelijke bedoelingen achter de woorden van Gates en zijn vaccins aanprijzende kameraden. Ze kwamen in opstand en protesteerden tegen de lockdowns, de mondkapjesplicht en verplichte inenting, die naar hun mening indruisten tegen hun natuurlijke recht om te beslissen over hun eigen gezondheid en die van hun kinderen. Ze stonden ook voor het principe van lichamelijk zelfbeschikkingsrecht.

Helaas leven we in een wereld die voortkwam uit de complete overname van de gezondheidsindustrie door een paar tirannieke families - een wereld die is overgenomen door Westerse geneeskunde zoals die wordt onderwezen aan de meeste medische opleidingen en is gereguleerd door overheden en beroepsinstellingen.

Oplossingen voor de “autoriteit” van Machtige Farma en het medisch kartel

Nu hebben we een beter begrip van hoe we op het huidige moment zijn aanbeland, waar vitamines worden gezien als nutteloos en waar verslavende, giftige, verwoestende middelen worden beschouwd als normale producten voor dagelijks gebruik om te worden ingenomen, ingespoten of ingeademd. Dit is de gedroomde wereld van de Rockefellers. Het hoeft echter geen nachtmerrie te zijn die we maar stilletjes aanvaarden en goedkeuren.

Integendeel, we hebben de kans om ons te verzetten, ons recht te nemen om wel of geen medicijnen te nemen zoals ons goeddunkt en de multinationale bedrijven winst uit ons lichaam en onze geest te ontfangen.

Maar hoe doen we dat precies?

De eerste stap is kritisch te zijn ten aanzien van autoriteiten. We zouden niet blindelings de voorschriften moeten opvolgen van het Centrum voor Ziektebestrijding (CDC), de keuringsdienst voor medicijnen FDA, Volksgezondheid of welke overheidsinstelling of persoon ook. We zouden altijd de “experts” moeten

bevragen en met een kritisch oog kijken naar de antwoorden die ons worden aangereikt door mannen en vrouwen in witte jassen met titels en letters achter hun naam.

Betekent dit dat we nooit een medische of gezondheidsautoriteit moeten vertrouwen? Dat kan iedereen beter voor zichzelf besluiten. Maar op zijn minst hebben we een bevolking nodig van burgers die niet kritiekloos elk woord geloven, geschreven of gesproken door een overheidsambtenaar, de gevestigde media, ultrarijke en invloedrijke personen en megabedrijven, maar die zijn eigen onafhankelijk onderzoek doet zonder te worden overgehaald door ingepaste vooringenomenheid.

Het feit is dat we niet gewoon maar kunnen vertrouwen op de beloften van politici, bureaucraten of hun trawanten bij bedrijven, die allemaal iets te winnen hebben bij onze onwetendheid. Het betekent dat we zelf verantwoordelijk zijn voor het controleren van officiële overheidsbronnen. Het is onze verantwoordelijkheid om de gegevens van de overheid te vergelijken met ongeacht welke informatie die aan het licht komt via critici van de overheid. We hebben zelf de verantwoordelijkheid om te kijken naar onderzoeken over welk onderwerp ook. En om te kijken wie er voor die studies betaalde. En tot slot zijn we zelf verantwoordelijk voor het afwegen en vergelijken, het schiften, en uiteindelijk komen tot een weldoordachte slotsom. Soms zullen onze conclusies in lijn zijn met die van de officiële gezondheidsorganisaties. En andere keren zullen onze conclusies haaks staan op wat deze instellingen ons vertellen.

Uiteindelijk zijn jij en ik het best toegerust om zelf te beslissen hoe we met onze gezondheid omgaan en wat we wel en niet in ons lichaam stoppen. Als ons eigen onderzoek uitwijst dat er waarde schuilt in vitamines, in een gezond dieet en voldoende beweging dan kunnen we daar vol voor gaan. Wij hebben de zeggenschap over ons eigen leven, inclusief besluiten over onze gezondheid. Hoe beter we geïnformeerd zijn des te sterker staan we in onze schoenen. De sleutel tot geestelijke en lichamelijke gezondheid is ons vermogen om los te breken van de ketenen van Machtige Farma en het medisch kartel, onze gezondheid terug in eigen handen te nemen en afstand te nemen van afhankelijkheid van een systeem dat probeert voor ons te beslissen en ons leven te runnen.

Als je je verder wilt verdiepen in dit uitgebreide onderwerp dan kunnen we je de volgende boeken aanraden:

Toxic Psychiatry: Why Therapy, Empathy and Love Must Replace the Drugs, Electroshock, and Biochemical Theories of the "New Psychiatry" door Peter R. Breggin, M.D.

The Betrayal of Health: The Impact of Nutrition, Environment, and Lifestyle on Illness in America van Joseph D. Beasley, M.D.

Confessions of a Medical Heretic door Robert S. Mendelsohn, M.D.

Racketeering in Medicine: The Suppression of Alternatives van James P. Carter, M.D.

Medical Nemesis: The Expropriation of Health door Ivan Illich

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Hoofdstuk 8: Voedsel als wapen

Op onze reis door de Machtspiramide hebben we al veel geleerd over een aantal van de Amerikaanse spelers in het machtsspel. Hieronder de gekaapte instellingen binnen de overheid van de VS, zoals de Federale Communicatiecommissie (FCC) die bijvoorbeeld haar bevelen krijgt van Machtig Draadloos.

In de afgelopen twee hoofdstukken verkenden we de rol van de Machtige Oliegiganten in het vormgeven aan niet alleen de olie-industrie maar ook financiën, geopolitiek en de medische en farmaceutische industrie. We zagen dat namen van families als Rothschild en Rockefeller overal in de geschiedenis van deze industrieën en instellingen steeds weer opduiken.

In dit hoofdstuk gaan we de beweringen onderzoeken over de betrokkenheid van deze zelfde karakters in de agrarische en voedselindustrie. Er zijn onderzoekers die denken dat de voedingswaren en agrarische kartels, zwaar gesponsord door de Rockefeller-clan, proberen de wereldvoedselbevoorrading te manipuleren, te overheersen zelfs. We gaan onderzoeken of er enige waarheid schuilt in zorgen die er zijn over genetisch gemanipuleerde organismen (GGO's). We gaan ook kijken of overheden al dan niet eerder voedsel hebben gebruikt als wapen - en of ze dat weer zullen doen.

Het huidige denkkader van voedsel en het boerenbedrijf

In veel moderne landen wordt voedsel meestal in massale hoeveelheden verbouwd. Dit staat bekend als industriële landbouw of bio-industrie. Het focus van deze industrie ligt op het maximaliseren van opbrengst en winst tegen de minst mogelijke kosten. Bij deze intensieve landbouw worden vaak heel veel giftige pesticiden gebruikt op genetisch gemanipuleerde gewassen.

Van de meer dan 9 miljard dieren die jaarlijks in de VS voor voedsel worden gefokt wordt het overgrote deel gehouden op megastallen. De grootste van deze bedrijven worden ook wel Concentrated Animal Feeding Operations genoemd (geconcentreerde diervoedingsoperaties), of CAFO's. In deze CAFO's zitten dieren op elkaar gepakt in enorme gebouwen en daarbinnen vaak geperst in kleine kooien of afgebakende ruimtes. Ze kunnen niet bewegen, laat staan hun vleugels spreiden en lopen. En omdat ze binnen verblijven kunnen ze geen zonlicht voelen, of een briesje, of grazen in het gras. Meestal zijn het kippen, kalkoenen, varkens en koeien die worden gehouden in de Amerikaanse megastallen.

In de afgelopen jaren kwam er steeds meer kritiek op de tekortkomingen van industriële landbouw. Niet alleen zijn deze "boerderijen," als je ze al zo kunt noemen, vernederend en gevaarlijk voor de dieren. Ze zijn ook bedreigend voor de gezondheid van de mensen die er werken. Daarnaast dragen ze sterk bij aan vervuiling (en daarmee aan ziekten) van de omliggende woongebieden. De grootste bron van vervuiling is de naar schatting 440 miljoen ton (waarschijnlijk meer) poep die jaarlijks door opgesloten dieren in de VS wordt geproduceerd.

CAFO's zouden wettelijk verplicht moeten zijn, wat ze niet zijn, om deze enorme hoeveelheden dierlijk afval te behandelen. In plaats daarvan, ondanks overtuigend bewijs van schade aan het milieu en de menselijke gezondheid, gebruiken de megastallen nog steeds openluchtbasins en sproeivelden om er vanaf te komen.

In 1972 nam het Congres de Wet Schoon Water aan en droeg het Bureau voor Milieubescherming (EPA) op om de megastallen te reguleren. Er zijn echter vijftig jaar verstreken, en door mazen in de standaarden van het EPA zijn de megastallen nog steeds in bedrijf en vervuilen de bodem en de waterwegen.

Daar komt bij dat bijna elk aspect van het systeem van veeteelt in de VS zeer geconcentreerd is en wordt gecontroleerd door een paar reusachtige producenten. Volgens een rapport van het Open Markets Institute uit maart 2019, getiteld *Food and Power: Addressing Monopolization in America's Food System* (Voedsel en macht: Over de monopolisering binnen het Amerikaanse voedselsysteem) worden bijna alle zaden en pesticiden die Amerikaanse boeren kopen geproduceerd door een handvol bedrijven uit de Machtige Bio-industrie. Het rapport stelt:

De afgelopen twintig jaar zijn steeds meer bedrijven samengevoegd terwijl de prijzen voor de landbouwbenodigdheden harder stegen dan wat boeren uiteindelijk aan opbrengst kregen voor hun gewassen. Zaden zijn vaak zo ontworpen dat ze na

één oogst afsterven - of niet meer ontkiemen - waardoor boeren gedwongen elk jaar opnieuw zaden moeten kopen. De enorme bedrijven krijgen ook controle over de producenten door het combineren van zaden en chemische producten. Dit maakt boeren afhankelijk van zowel het zaad als het bijbehorende pesticide om een gezond gewas te telen. Dit combineren van zaden en chemie verhoogt ook de productiekosten. Cijfers van het Ministerie voor Landbouw laten zien dat de kosten per hectare voor sojabonen en maïs enorm omhoog zijn geschoten tussen 1995 en 2014, respectievelijk met 351% en 321%.

Het gevestigde huidige denkbeeld als het om voedsel gaat, met zijn toxische, gewelddadige bedrijfsmodel, werd geboren uit de Groene Revolutie van de jaren 1940, 1950 en 1960. Het begon allemaal toen in 1944 de Mexicaanse president Manuel Ávila Camacho de Stichting Rockefeller in het land uitnodigde om te helpen bij het onderzoeken en moderniseren van Mexico's tarweteelt. De Stichting zette het Coöperatieve Mexicaanse Programma voor Landbouw op en huurde Norman Borlaug in, een plantengeneticus van DuPont Company.

Borlaug en zijn team reisden af naar Mexico en gaven de eerste aanzet voor deze zogenaamde "Groene Revolutie." (Later zou hij "de vader van de Groene Revolutie" worden genoemd en een Nobelprijs voor de Vrede winnen.) Hoewel Borlaug oorspronkelijk werd betaald door de Stichting Rockefeller deelde de Stichting Ford later in de kosten. Beide stichtingen hadden belang bij het vestigen van internationale standaarden voor de landbouw die goed zouden zijn voor hun bankrekeningen.

Ook al wordt de Groene Revolutie vaak opgehemeld als een succes vanwege hogere opbrengsten en een ogenschijnlijke afname van kindersterfte, er is steeds meer bewijs dat erop wijst dat het overmatig gebruik van pesticiden, zoals bepleit door Borlaug, heeft gezorgd voor een toename in negatieve effecten voor de gezondheid, waaronder kanker.

Berucht genoeg is het meest gebruikte herbicide ter wereld, glyfosaat — een product van landbouwreus Monsanto, inmiddels eigendom van Bayer — in verband gebracht met meerdere vormen van kanker, wat heeft geleid tot miljardenschikkingen tegen het bedrijf.

Het is belangrijk te beseffen dat dezelfde megabedrijven die betrokken zijn bij Machtige Olie en Machtige Farma ook de drijvende krachten zijn achter de Groene Revolutie. Het netwerk van Rockefeller's Standard Oil en zijn partners in de kunstmestindustrie, in het bijzonder DuPont Company, Dow Chemical en Hercules Powder Company, hebben goed geprofiteerd van de vermeende revolutie in landbouw. Echter, wanneer een worstelend Derdewereldland zich de nieuwe technologieën van de Groene Revolutie niet kon veroorloven boden de door Rockefeller gecontroleerde bank Chase Manhattan, de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds leningen aan. In ruil daarvoor kregen deze instellingen

eigendomsrechten op de hulpbronnen en financiële middelen van het land wanneer het de lening niet kon terugbetalen.

Nog een gevolg van de Groene Revolutie was de zogenaamde Genen-revolutie, die het gebruik van genetisch aangepaste organismen (GGO's) of genetisch gemanipuleerd voedsel populair maakte. Nogmaals, de rolverdeling van de betrokken karakters bij de Genen-revolutie is dezelfde als bij de Groene Revolutie, het kartel van Machtige Farma en de Olie-garchie. Dochterondernemingen van Rockefeller en het met de nazi's verbonden I.G. Farben, Bayer CropScience en BASF PlantScience, werken samen met Dow AgroScience, DuPont Biotechnology en het beruchte Monsanto. Ze profiteren allemaal van het geld dat de Rockefeller Foundation, de Ford Foundation, de Gates Foundation en vergelijkbare organisaties in hun kas storten.

GGO's: Veilig of gevaarlijk?

Voor we verder gaan kijken we eerst naar wat een “GGO” inhoudt. Een GGO is elk organisme waarvan de genetische samenstelling is veranderd door gebruik te maken van genetische aanpassing. Specifieker nog, het is een organisme dat is veranderd op een manier die niet natuurlijk zou plaatsvinden door voortplanting of een natuurlijk combineren. Hoewel het onderwerp veel omvangrijker is dan we in dit hoofdstuk kunnen behandelen lijkt het verhaal sterk op dat van de Groene Revolutie. Namelijk, de voorstanders wijzen naar hogere opbrengsten en het verheffen van boeren uit de armoede, terwijl critici zeggen dat de Groene Revolutie in algemeenheid en de Genen-revolutie in het bijzonder hebben geleid tot een toename in het gebruik van pesticiden en een keur aan mogelijke gezondheidsproblemen.

Hoeveel waarheid schuilt er in die beweringen?

De gevestigde overeenstemming is eigenlijk dat GGO's absoluut veilig zijn en dat iedereen die iets anders beweert een anti-wetenschappelijke dwaas is. Er zijn een aantal “wetenschappelijke” websites die gewijd zijn aan het ontkrachten van beweringen over de schadelijkheid van genetisch gemanipuleerd voedsel. Iedereen die de veiligheid van deze technologie in twijfel trekt zal waarschijnlijk niet worden gezien als geloofwaardig of intelligent.

Laten we eens kijken naar de stellingen over GGO's van de beweging die ertegen is. De zorgen betreffen onder andere de besmetting van de niet genetisch gemanipuleerde voedselbevoorrading, de invloed van Machtige Biotech en machtige agrarische bedrijven op toezichthouders van de overheid, de controle over de voedselbevoorrading door dezelfde machtige bedrijven, het gebruik van herbiciden waar glyfosaat inzit, en de aanklacht dat het sleutelen aan de genen van verschillende levensvormen “voor God spelen” is. Ook vrezen sommige critici de gevolgen van het toepassen van patenten en rechten voor intellectueel bezit op planten en zaden.

Weerstand tegen GGO's en Monsanto mondde uit in de actie Internationale Mars Tegen Monsanto, die in honderden steden wereldwijd werd gehouden op 25 mei 2013. Activisten overal riepen op tot het verplicht vermelden van genetische modificatie van voedsel op labels.

Oppositie tegen GGO's groeide gestaag gedurende het presidentschap van Barack Obama (2009-2017). Tijdens zijn twee termijnen werd het publiek de draaideurrelatie tussen het Witte Huis en Monsanto beu - een relatie die eigenlijk vroeg jaren 2000 begon toen bestuurders van Monsanto, Syngenta, Dow, DuPont en andere producenten van pesticiden een voorkeursbehandeling genoten van de regeringen van Bill Clinton en George W. Bush.

Hoewel het klopt dat veel van de weerstand tegen GGO's zich richt op gekaapte overheidsinstellingen en belangenverstrengelingen komt de grootste zorg voort uit angst voor schade aan de menselijke gezondheid door het eten van genetisch aangepast voedsel.

Eén van de grote onderzoeken die mogelijke schadelijkheid aantoonde is de zogeheten Séralini-studie, genoemd naar de hoofdonderzoeker, de Franse moleculair bioloog Gilles-  ric Séralini. Oorspronkelijk gepubliceerd in september 2012 in het vakblad voor de industrie, *Food and Chemical Toxicity*, zorgde het onderzoek van Séralini voor krantenkoppen toen het berichtte dat ratten die gedurende twee jaar werden bestudeerd terwijl ze bloot werden gesteld aan het eten van Monsanto's Round-Up tolerante maïs voortijdig overleden, twee tot drie keer sneller dan ratten in de controlegroep die niet van die maïs aten. De studie verklaarde ook dat vrouwtjesratten veel vaker tumoren ontwikkelden dan de ratten die geen GMO-maïs kregen. De afbeeldingen van de enorme tumoren kregen veel aandacht en gingen de hele wereld over.

De publicatie van het controversiële artikel werd al snel gevolgd door klachten van verschillende bedrijven die genetisch gemodificeerde gewassen actief promoten en toezichthouders voor de voedselindustrie. Deze critici van Séralini's onderzoek beschuldigden de uitvoerende wetenschappers van bedrog. Ze beweerden ook dat het soort rat die bij de experimenten werd gebruikt, de Sprague Dawley, bekend stond om een verhoogde kans op tumoren, dus konden GGO's niet worden aangewezen als oorzaak voor de studieresultaten.

In november 2013 trok het vakblad de studie in. Het publiek werd verteld dat GGO's volkomen veilig waren. En dat betekende het einde van de Séralini-saga. Tenminste, dat dachten we.

Feitelijk, ondanks de simplistische berichtgeving van de gevestigde media over de redenen voor het terugtrekken van de studie, ligt de waarheid iets ingewikkelder.

Hoewel de redactie van *Food and Chemical Toxicity* inderdaad zei dat ze meenden dat de rattensoort van invloed was op het experiment verwierpen ze *niet* volledig de resultaten van de studie. Bij de terugtrekking schreven ze:

Uiteindelijk zijn de gepresenteerde resultaten (hoewel niet onjuist) niet doorslaggevend en halen daarom niet de drempel voor publicatie in Food and Chemical Toxicity.

De bewering dat niet doorslaggevende resultaten niet kunnen worden gepubliceerd in het blad lijkt een leugen, te oordelen naar andere gepubliceerde onderzoeken die ook niet doorslaggevend waren, waaronder zelfs sommige die hadden gekeken naar dezelfde genetisch gemodificeerde maïs van Monsanto.

In een gastcolumn uit 2013 van William Engdahl, een geopolitiek analist en strategisch risicoadviseur, wees hij op de duidelijke belangenconflicten die naar voren kwamen in de maanden na de publicatie van de Séralini-studie. Hij schreef:

Toen, uit het niets, in mei 2013, zes maanden na de publicatie van Séralini, kondigt Elsevier aan dat ze een nieuwe positie hadden gecreëerd, die van “adjunct-hoofdredacteur voor biotechnologie.” Degene die de stoel zou gaan vullen was Richard E. Goodman, voormalig werknemer bij Monsanto die daarnaast lid was van de pro-GMO lobbyorganisatie van Monsanto, het International Life Sciences Institute (ILSI), dat industrievriendelijke risicobeoordelingsmethoden ontwikkelt voor genetisch gemodificeerde voedingsmiddelen en chemische voedselverontreinigingen, en deze vervolgens in overheidsregelingen laat opnemen.

Daarna, op 24 november 2013, zes maanden na het aantreden van Goodman als eindredacteur voor GMO-kwesties bij het blad, zou naar bericht dr. A. Wallace Hayes, de hoofdredacteur van het blad, hebben besloten om de studie van het team van Séralini in te trekken.

Nadat zijn studie was ingetrokken en zijn naam besmeurd won Séralini een rechtszaak wegens smaad tegen een Frans nieuwstijdschrift dat het onderzoek door hem en zijn team “wetenschapsfraude” had genoemd.

In juni 2014 werd het onderzoek gepubliceerd in het tijdschrift *Environmental Sciences Europe* (Milieuwetenschappen Europa). Deze keer voegden de onderzoekers van Séralini materiaal toe dat inging op de eerdere kritiek. Ze merkten bijvoorbeeld op dat de gebruikte Sprague Dawley rattenstam “is aanbevolen voor chronische toxicologieproeven door het Nationaal Toxicologisch Programma in de Verenigde Staten” en dat hetzelfde type rat door Monsanto was gebruikt bij hun studie van negentig dagen.

En deze keer publiceerde Séralini ook alle ruwe data. Afgezien van die toevoegingen bleven de kernresultaten van de studie echter hetzelfde als in het originele artikel.

Betreffende de studie van Monsanto wezen Séralini en zijn team op het volgende:

Alles bij elkaar genomen laten de aanzienlijke biochemische verstoringen en fysiologische falingen die in dit werk zijn gedocumenteerd zien dat de conclusie van de Monsanto-auteurs — namelijk dat de eerste aanwijzingen van orgaantoxiciteit die in hun 90-dagenexperiment werden gevonden ‘biologisch niet betekenisvol’ zouden zijn — niet te rechtvaardigen is.

Wij stellen voor dat eetbare landbouw-GGO's en volledige pesticidenformuleringen uitgebreid worden onderzocht in langdurige studies om hun potentiële toxiciteit vast te stellen.

Een corrumpering van de wetenschap

Met Séralini hebben we opnieuw een zaak waar de commerciële media een kwestie verkeerd voorstelt, in dit geval een wetenschappelijke studie. En we hebben de bedrijven die iets te verliezen hebben bij de publicatie van het verhaal die lobbyen en de niet zo wetenschappelijke “wetenschappelijke gemeenschap” aansporen om veranderingen door te voeren.

Zoals we al eerder hebben aangetoond zijn de gevestigde media een instrument voor de zelfverklaarde machtselite en de inlichtingenbureaus. En net zoals we dat zagen bij de corruptie van wetenschap door Machtig Draadloos en het medisch kartel zien we dat legitieme wetenschappelijke studies kunnen worden veranderd, degelijk onderzoek kan zijn financiering verliezen en eerlijke wetenschappers kunnen worden bedreigd tot een gunstig resultaat wordt bereikt.

Het simpele feit is dat de instellingen waarvan ons wordt voorgehouden dat ze toezicht houden op de voedselbevoorrading en deze en het milieu beschermen - de aan voedsel gerelateerde USDA, FDA en EPA in Amerika en vergelijkbare instellingen in andere landen - grotendeels zijn gekaapt op eenzelfde manier als de FCC, het CDC en landelijke toezichthouders voor andere machtige industrieën.

Wat de reden ook is, de bureaus waar voedselproducenten aan rapporteren lijken vastberaden om onderzoek dat wijst op mogelijke gevaren van GGO's of pesticiden te negeren, erover te zwijgen of zwart te maken. Bijvoorbeeld, Jonathan Lundgren, een expert op het gebied van insecten die werkte voor het Amerikaanse Ministerie voor Landbouw, diende als klokkenluider een klacht in tegen zijn werkgever voor het onderdrukken van zijn onderzoek dat ontdekte dat bepaalde pesticiden een negatief effect hadden op de populaties van vlinders en bijen. Het ministerie probeerde de

klacht af te doen als “frivool” en gebaseerd op “speculatieve en ongefundeerde” beschuldigingen. De rechtbank besloot echter in het voordeel van Lundgren.

Lundgren diende in september 2014 in eerste instantie een interne klacht in waarin hij het ministerie ervan beschuldigde wraak op hem te nemen omwille van zijn onderzoek. Het ministerie verwierp de klacht en schorste hem een maand later nadat hun eigen onderzoek ontdekte dat zijn onderzoeksstaf e-mails had gedeeld waar aanstootgevende grappen in stonden.

Een jaar later diende Lundgren nog een klacht in, deze keer bij de Merit Systems Protection Board (Raad voor de Bescherming van het Ambtenarenstelsel) waarin hij beweerde dat zijn meerderen zijn “onderzoek en vervolgens publicatie van de resultaten tegenhielden of hinderden” en hem toen hebben geschorst als vergelding voor zijn onderzoek naar neonicotinoïde pesticiden en zijn roep om een onderzoek van zowel het Ministerie voor Landbouw als het Departement voor Milieubescherming.

De vergelding tegen Lundgren staat niet op zich. Volgens Public Employees for Environmental Responsibility (PEER, Overheidswerknemers voor Milieuverantwoordelijkheid), de organisatie die Lundgren vertegenwoordigde, werden tenminste tien wetenschappers van het Ministerie voor Landbouw onderzocht of kregen te maken met andere maatregelen als hun onderzoek vraagtekens zette bij de veiligheid van bepaalde agrarisch chemische stoffen.

In 2015 diende PEER een juridisch verzoekschrift in dat vroeg om nieuwe regels die de bescherming van werknemers zou verbeteren van wie het onderzoek de veiligheid van landbouwchemicaliën in twijfel trok.

Nog een voorbeeld. Eind december 2016 deed het Franse Nationaal Instituut voor Agrarische Studies (INRA) onderzoek naar honderden studies die genetisch gemodificeerde (GM) en genetisch gemanipuleerde (GE) gewassen onderzochten. (Deze termen worden vaak als onderling uitwisselbaar gebruikt wanneer wordt verwezen naar gewassen die op een andere manier werden ontwikkeld dan traditionele teelt. Feitelijk verwijst GM naar een reeks methoden - selectie, hybridisering, ingeleide mutatie - die worden gebruikt om de genetische samenstelling van landbouwgewassen en dieren uit de veeteelt te veranderen. GE daarentegen is één type genetische aanpassing. Dit is te ingewikkeld om hier uit te leggen.)

De Franse onderzoekers ontdekten dat er bij bijna de helft van deze GM of GE-studies sprake was van belangenconflicten. En in elk van die gevallen bleek het in toenemende mate waarschijnlijk dat de resultaten van die onderzoeken gunstig uitvielen voor GM of gemanipuleerde voedingsmiddelen.

Als we dieper ingaan op de details van de Franse studie dan zien we dat de onderzoekers keken naar 579 gepubliceerde studieverlagen en erachter kwamen dat er bij rond veertig procent sprake was van een belangenconflict. Meestal had het ermee te maken dat iemand die bij een GM-onderzoek betrokken was ook werknemer bleek te zijn bij een GM-bedrijf of stilletjes rechtstreeks geld had gekregen van een GM-bedrijf. Hoofd van het INRA-onderzoek vertelde de media:

We hadden wel verwacht belangenconflicten te vinden, maar niet zo veel.

Weinig verrassend dat door deze belangenconflicten een groot deel van het publiek de officiële verklaringen rond de veiligheid van genetisch aangepast voedsel met scepsis bekijkt. Hoewel de voedselautoriteit FDA elke poging om GM-voedsel als mogelijk gevaarlijk te labelen bagatelliseerde laten eerder niet-geopenbaarde FDA-documenten zien dat het agentschap al in 1991 op de hoogte was van de mogelijke risico's van GM-gewassen.

Deze documenten werden openbaar door een rechtszaak die was aangespannen door Steven Druker, een advocaat publieke belangen en directeur van de Alliantie voor Bio-integriteit (ABI). Druker verkreeg 44.000 pagina's aan berichten, memo's en rapporten van de FDA die hij opnam in zijn boek *Altered Genes, Twisted Truth* (Veranderde genen, verdraaide waarheid).

Eén van die documenten, de FDA's beleidsverklaring "Statement of Policy: Foods Derived From New Plant Varieties" (Voedsel uit nieuwe plantengewassen) uit 1992 citeert het agentschap met de uitspraak dat het "niet op de hoogte was van enige informatie" waaruit zou blijken dat GGO's "op enige betekenisvolle wijze" verschillen van ander voedsel, ondanks memo's die aantoonde dat talrijke onderzoekers wel degelijk zorgen hadden geuit over de veiligheid van genetisch gemanipuleerd voedsel.

Drukers boek haalt een toezichthouder van de FDA aan die schreef:

De FDA poogde een vierkant blokje door een rond gat te duwen ... [door] te proberen een definitieve conclusie af te dwingen dat er geen verschil is tussen voedsel dat is aangepast met genetische manipulatie en voedsel dat op traditionele wijze is geteeld. De processen van genetisch manipuleren en traditionele landbouw zijn verschillend, en volgens technische experts van het bureau leiden ze tot verschillende risico's.

Het is pijnlijk duidelijk dat er meer achter het verhaal schuilt dan je op het eerste oog ziet als het gaat om de veiligheid van genetisch aangepast en gemanipuleerd voedsel en pesticiden. Als we voorbij de koppen van de grote mediabedrijven kijken zien we dat er allerm minst sprake is van wetenschappelijke overeenstemming.

Voedsel als oorlogswapen

Een laatste belangrijk onderzoeksgebied in het gesprek over Machtig Voedsel is de geschiedenis van het gebruik van voedsel als een wapen in tijden van oorlog.

Door de moderne en oude geschiedenis zien we voorbeelden van oorlogvoerende landen die voedsel gebruiken - of het gebrek eraan - als een manier om de vijand te vernietigen of hun bondgenoten te versterken. Het verstrekken of onthouden van voedsel tijdens een conflict is een even machtig wapen als het gebruik van geweren, drones en raketten. Controle over de toegang van een vijand tot voedsel is van enorm belang tijdens oorlog en kan ook worden gebruikt als pressiemiddel bij onderhandelingen. Voedsel wordt tot wapen gemaakt als een oogst doelbewust wordt vernietigd of wordt weerhouden te worden verscheept naar andere plaatsen. De uitdrukking “het verzouten van de grond” komt voort uit het ritueel van zout verspreiden op landbouwgrond van een veroverd land om te voorkomen dat er nog iets kan groeien.

De VS heeft een verleden van het gebruik van voedsel als gereedschap voor buitenlandbeleid. De federale overheid verleent hulp aan landen die beleid uitvoeren dat aansluit bij de voorkeuren van de VS en haar bondgenoten. En omgekeerd. De VS stelt embargo's en tarieven in voor goederen die worden ingevoerd vanuit of geëxporteerd naar landen die niet meewerken.

In de afgelopen jaren werd er ook gesproken van het gebruiken van voedsel om landen te chanteren zodat ze programma's voor bevolkingsbeperking invoeren. Die discussies grijpen terug op een memorandum uit 1974, opgesteld door de voormalige Minister van Buitenlandse Zaken Henry Kissinger, waarin een plan voor bevolkingsbeperking uiteen wordt gezet. Het droeg de titel *National Security Study Memorandum 200: Implications of Worldwide Population Growth for U.S. Security and Overseas Interests* (NSSM200, Studie nationale veiligheid memorandum 200: Gevolgen van wereldwijde bevolkingsgroei voor de veiligheid van de VS en belangen in het buitenland). De memo betrof een geheime nationale veiligheidsrichtlijn, afgerond op 10 december 1974 door de Amerikaanse Nationale Veiligheidsraad onder Kissinger na bevelen van President Richard Nixon. Het werd herzien en op 26 november 1975 tot officieel Amerikaans beleid gemaakt door president Gerald Ford, via National Security Decision Memorandum 314 (NSDM 314, Nationaal veiligheidsbesluit). Het werd ruim tien jaar geheim gehouden tot het in 1985 werd gedeclineerd. Sinds die tijd is het openbaar.

De memo richtte zich op het “allergrootste belang” van het promoten van bevolkingsbeperking en voorbehoedsmaatregelen voor dertien dichtbevolkte landen die bekend stonden als de minst ontwikkelde landen. Er werd het argument naar voren gebracht dat de sociopolitieke en economische groei van deze landen essentieel was voor de nationale belangen van de VS omdat “de Amerikaanse economie steeds meer mineralen nodig zal hebben uit het buitenland, en de landen kunnen krachten voortbrengen die destabiliserend werken ten opzichte van de Verenigde Staten.”

Het rapport wees er bovendien op dat er een precedent was “om de resultaten op het gebied van gezinsplanning mee te wegen bij het bepalen van de hulpbehoeften door USAID (het Amerikaanse kantoor voor internationale ontwikkelingshulp). Verder stelde het rapport dat de toewijzing van schaarse middelen “rekening zou moeten houden met welke stappen een land zet op het gebied van bevolkingsbeheersing, evenals op het gebied van voedselproductie.” En het sprak over het belang van “de schijn van dwang te vermijden” bij het noemen van deze “verplichte programma’s.”

Daarnaast overwoog het document of voedsel al dan niet “een instrument van nationale macht” was. Het stelde de vraag:

Is de VS bereid voedselrantsoenning te accepteren om mensen te helpen die hun bevolkingsgroei niet kunnen of willen beheersen?

Voor we verder gaan moet nog opgemerkt worden dat Henry Kissinger een oude vertrouweling was van de Rockefeller, met name Nelson Rockefeller. Hij was adviseur buitenlandbeleid bij Nelsons drie presidentiële verkiezingscampagnes, in 1960, 1964 en 1968; hij beval Nelson een assistente aan, Nancy Maginnes (die later met Kissinger trouwde); hij werd financieel gesteund door Nelson; hij was nauw verbonden met de door Rockefeller gedomineerde instituten als de Raad voor Internationale betrekkingen (CFR); en hij was een sleutelfiguur achter de uitvoering van de geopolitieke agenda van de familie.

Dit hoofdstuk begon met de door Rockefeller aangestuurde Groene Revolutie en de door Rockefeller aangestuurde Genen-revolutie. De cirkel wordt rond door het nieuwste initiatief van de Rockefeller, een beleidsnota over voedsel getiteld “Reset the Table” (de tafel opnieuw dekken). Hierin beweert de Stichting Rockefeller dat COVID-19 en de economische verliezen door de lockdowns “de problemen van het voedselsysteem hebben verscherpt en zichtbaarder hebben gemaakt.” De stichting betoogde dat COVID-19 een kans bood om “het Amerikaanse voedselsysteem te transformeren.”

Het document “Reset the Table,” met de ondertitel “Een kans om het voedselsysteem in de Verenigde Staten te vernieuwen,” schetst hoe de Stichting Rockefeller opnieuw zijn geld kan gebruiken en de vorm van de richting kan bepalen voor een belangrijke industrie, deze keer de voedselbevoorrading zelf.

Ironisch genoeg wordt in het document opgemerkt dat de Stichting Rockefeller “betrokken is geweest bij de start en de groei” van de Groene Revolutie maar tegelijkertijd gesteld dat dezelfde Groene Revolutie van Rockefeller een erfenis achterliet van een “te sterke nadruk op primaire graangewassen ten koste van voedingsrijke producten” en een “afhankelijkheid van kunstmest die de grond uitput en overmatig gebruik van water veroorzaakt.” Zonder ook maar een hint van

schaamte presenteren de Rockefeller's en hun soort zich altijd als de oplossing voor problemen waar ze eerder zelf aan bijdroegen of regelrecht zelf creëerden.

Door gebruik te maken van dezelfde bloemrijke taal en trendy steekwoorden waarmee ze het onderwijssysteem, de olie-industrie en het medisch terrein konden binnendringen en naar hun hand zetten zijn de Rockefeller's erin geslaagd de controle te verwerven over de grote instellingen die wereldwijd op gewelddadige, destructieve en kostbare manieren dieren en gewassen produceren. Dit gevaarlijke en monopolistische kartel heeft vele nationale en internationale regulerende instellingen gekaapt die juist in het leven waren geroepen om het publiek en de voedselbevoorrading te beschermen.

De spelers in dit deel van de Machtspiramide gebruiken hun rijkdom en connecties om onderzoek te onderdrukken dat hun producten, inclusief GGO's en pesticiden, en hun investeringen in een duister daglicht zet. In lijn met hun criminele gedrag houden ze vol dat voedsel gebruikt kan en *moet* worden als onderhandelingswapen, en zelfs als middel om de wereldbevolking te dwingen tot maatregelen zoals bevolkingsvermindering.

Oplossingen: Lokale en gedecentraliseerde voedselsystemen

Het leren identificeren van de mensen en instellingen die de Machtspiramide vormen is maar één belangrijke stap die we moeten nemen op onze reis naar vrijheid. De volgende, even belangrijke stap is het identificeren en toepassen van oplossingen die ons en de massa kunnen helpen los te breken van deze immorele lieden en hun corrupte praktijken.

Eén mogelijke aanpak is om autoriteiten en officiële informatie voortdurend kritisch te blijven onderzoeken. Blind te vertrouwen op de wetenschap van de overheid of onderzoek dat door de industrie werd betaald - in dit geval Machtig Voedsel en Machtige Landbouw - is een vergissing. Wanneer door bedrijven gecontroleerde media en gecorrumpeerde gevestigde wetenschappelijke instellingen ons hun versie van de waarheid voor blijven houden dan is het al te makkelijk om de waarschuwingen van klokkenluiders te negeren of te marginaliseren, of het nu gaat om onderzoekswetenschappers of professionals in de gezondheid die ons moedig informeren over gezondheidsproblemen en schade aan het milieu die worden veroorzaakt door grootschalige landbouw en veeteelt, pesticiden en genetisch veranderd voedsel.

Wat niet betekent dat we de mainstream media of gevestigde wetenschap nooit moeten vertrouwen, net zomin als we ze altijd zouden moeten vertrouwen. In plaats daarvan dienen we altijd ons vermogen om kritisch na te denken en onderscheid te maken te gebruiken en te kiezen voor een genuanceerde benadering, niet een bekrompen, simplistische, sociaal geconditioneerde zwart/wit zienswijze.

Een andere bekrachtigende oplossing die zal helpen ons te bevrijden van de systemen van geïndustrialiseerde landbouw en veeteelt en inefficiënte voedselverdeling is om te beginnen je eigen voedsel te verbouwen. Of we nu aan de slag gaan in onze voor of achtertuin of ons aansluiten bij een volkstuin of gesteunde landbouw vanuit de gemeenschap, de sleutel is om de voedselbevoorrading lokaal te maken. Door het bouwen aan of steunen van lokale en gedecentraliseerde landbouw en veeteeltnetwerken halen we macht weg bij Machtige Landbouw en Machtig Voedsel. Tegelijkertijd bouwen we aan lokale voedselzekerheid door ervoor te zorgen dat een gemeenschap niet voor al het eten afhankelijk is van supermarktketens. Lokaal boeren op basis van de principes van permacultuur is ook beter voor natuur en milieu.

Waar sommigen ervoor zullen kiezen om een groep gelijkgestemde mensen te vinden, de stad te verlaten, grond te kopen en een permacultuurparadijs te bouwen zullen anderen in de steden blijven en werken aan stedelijke voedselproductie en distributienetwerken. De sleutel is onze afhankelijkheid los te laten van gevestigde systemen voor voedselproductie en distributie. Als we de handige supermarkt, met zijn eindeloze aanbod van keuzen, toestaan ons af te leiden van het in toenemende mate nodige werk van bouwen aan onze eigen voedselveiligheid dan zullen we afhankelijk blijven van de reuzen van de industrie die de wereld willen manipuleren via hun eigen technologie, energie, medicijnen en voedsel.

We moeten vragen blijven stellen bij de voor ons liggende agenda's en onthouden dat wat we in ons lichaam stoppen - wat we kiezen als voeding voor ons "voertuig" - bepalend zal zijn voor de richting van onze geestelijke, lichamelijke en spirituele gezondheid. We kunnen onze gezondheid niet toevertrouwen aan degenen die geloven in het gebruiken van voedsel als wapen. In plaats daarvan zouden we gezond eten moeten gebruiken als ons medicijn. Door het steunen van lokale, gedecentraliseerde buurtboerderijen maken we het mogelijk dat een veelheid aan biologische, voedingsrijke gewassen wordt verbouwd en geleverd aan gemeenschappen die al lange tijd kampen met beperkte toegang tot gezond voedsel.

Door al het bovenstaande te doen maken we ons los van het verwoestende, genetisch gemanipuleerde, met pesticiden overladen voedselsysteem. Dat is hoe we ontsnappen aan de Machtspiramide.

Voor een dieper begrip van GGO's, pesticiden en de overname van de voedselindustrie kun je kijken naar deze video's:

[*The World According to Monsanto*](#), een documentaire uit 2008, geschreven en geregisseerd door de Franse journaliste Marie-Monique Robin

[*The Technocratic, Transhumanist Total Takeover of Food*](#), een video van Ice Age Farmer

Genetic Fallacy: How Monsanto Silences Scientific Dissent

Deze video van James Corbett uit 2013 werd door Project Censored geëerd als één uit de top 25 van meest gecensureerde nieuwsberichten van 2014

Om meer te weten te komen over permacultuur kun je kijken naar deze pagina:

<https://www.discoverpermaculture.com/>

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.

Hoofdstuk 9: Het gevangenis-industrieel complex

We hebben in de ogen gestaard van corruptie, leugens en desinformatie, allemaal ontworpen door de heersende machten om de volken van de wereld in zalige onwetendheid te houden te houden over de werkelijke bron van hun lijden.

In het vorige hoofdstuk hebben we weer een laag van de Machtspiramide geïdentificeerd, de voedsel en agrarische systemen en de manieren waarop voedsel wordt gebruikt als wapen tegen ons. In eerder hoofdstukken leerden we over het onderwijssysteem; de door bedrijven overheerste media; Machtige Technologie; de band van Hollywood met inlichtingenorganisaties; Machtig Draadloos; de grote oliereuzen, ook bekend als de Olie-garchie; en Machtige Farma en het medisch kartel. Met elke stap die we zetten op onze reis door dit doolhof pellen we weer een laag weg van verborgen geschiedenis en diepe politiek.

Welke andere delen van de Machtspiramide moeten nog worden onthuld?

Het gevangenis-industrieel complex

Tot nu toe hebben we ons gericht op de verschillende industrieën, instituties en organisaties die ons op één of andere manier macht willen ontnemen. Wat we ook dienen te begrijpen zijn de manieren waarop mensen worden ingesloten door

industrieën die ons op willen sluiten, al onze rechten wil ontnemen en winst maken uit onze geest en lichaam - letterlijk. Wat betekent dat we het strafsysteem moeten begrijpen. Hieronder de wetten die door parlementen worden aangenomen, worden gehandhaafd door de politie, beoordeeld in gerechtshoven en uitgevoerd door gevangenen.

Omdat dit systeem van elkaar kruisende factoren mensen ervan kan weerhouden vrij te zijn en hun volle potentieel te bereiken zullen we een duik maken in hoe het in elkaar zit en wat de motieven zijn van wat wel het gevangenis-industrieel complex wordt genoemd.

Het gevangenis-industrieel complex, voor het gemak afgekort tot GIC, is een term die wordt gebruikt voor het beschrijven van de overlappende belangen van overheid en industrie die surveillance, handhaving en gevangenneming gebruiken als oplossingen voor economische en politieke problemen.

Het is een web van relaties tussen gevangenen (van de overheid en private), de particuliere bedrijven die diensten aanbieden voor vervroegde vrijlating en reclassering, de politie, de gerechtshoven en de basale diensten als vervoer, voeding en de verkoop van dagelijkse behoeften aan gevangenen.

Critici argumenteren dat deze samenvloeiing van organisaties een piek in misdaadcijfers en opsluiting ziet als een zakelijke kans, eerder dan een maatschappelijk probleem dat moet worden opgelost voor de verbetering van de mensheid. Deze critici stellen dat alleen al het bestaan van het gevangenis-industrieel complex tot meer misdaad leidt. Zij redeneren dat, gezien de inkomsten van het GIC de gevangenen zijn, overheden en particuliere bedrijven een perverse prikkel hebben om criminele activiteit te maximaliseren.

De non-profitorganisatie Interrogating Justice (het Recht aan de tand voelen), een denktank die niet met een politieke partij is verbonden, noemt het GIC “een wederzijds afhankelijke relatie tussen politiedepartementen, gerechtshoven, reclasseringsambtenaren, vervoersbedrijven, leveranciers van eten en vele anderen die uiteindelijk allemaal gebaat zijn bij het voortduren van opsluiting.”

In de afgelopen jaren zijn critici van het gevangenisstelsel begonnen om ook geprivatiseerde immigratiedetentiecentra mee te nemen in hun analyses van het GIC. Deze centra, vaak onveilig en waar het ontbreekt aan afdoende middelen om gezinnen te huisvesten, worden gebruikt voor het voor onbepaalde tijd vastzetten van niet geregistreerde immigranten.

Volgens een bericht van *The New York Times* uit 2018 wordt 73% van immigranten vastgehouden in particuliere faciliteiten. Tegenstanders van particuliere gevangenen zeggen dat detentiecentra opereren met weinig regels en toezicht en

een duidelijk financieel motief hebben om te bezuinigen op medische zorg, eten en kosten voor onderhoud.

Bedrijven die profiteren van het gevangenis-industrieel complex zijn onder andere Aramark, 3M, Amazon, Bank of America, JP Morgan Chase, Microsoft, Western Union en Wells Fargo. Particuliere gevangenisoperaties zijn onder meer CoreCivic, Ferroviaal, GEO Group en Serco Group.

Nog een kritiekpunt is dat het GIC de criminalisering van armoede in stand houdt. Critici zeggen dat het strafrechtstelsel zich opzettelijk richt op mensen met een laag inkomen die ook vaak in gekleurde buurten wonen. Het Prison Policy Initiative (Initiatief Gevangenisbeleid) zegt dat “armoede niet alleen een voorspeller is van contact met justitie” maar ook een uitkomst van het verstrikt raken in het complex.

Als iemand bijvoorbeeld in armoede leeft en een licht vergrijp pleegt — laten we zeggen een niet-gewelddadige maar ingrijpende diefstal — dan wordt hij niet alleen opgesloten in een kooi en krijgt een strafblad. Hij zal ook worden opgezadeld met talloze boetes, heffingen en andere kosten die met het proces gepaard gaan.

Zelfs na het uitzitten van de straf moet iemand zich houden aan de voorwaarden van voorwaardelijke vrijlating of reclasseringstoezicht. Gebruikelijk moeten vervoegd of voorwaardelijk vrijgelatenen maandelijkse kosten betalen en cursussen of therapie volgen, ogenschijnlijk gericht op rehabilitatie, maar uiteindelijk is het een aanslag op hun inkomen. Soms wordt bij arrestatie het rijbewijs ingenomen zodat iemand gedwongen is te lopen, het openbaar vervoer te nemen of te rijden zonder rijbewijs. Deze regels zorgen voor steeds meer kosten voor de belastingbetaler.

Verder is er kritiek op het borgstelsel in Amerika, waar een verdachte die het zich kan veroorloven na arrestatie een bepaald bedrag betaalt dat moet garanderen dat de verdachte komt opdagen bij toekomstige zittingen van de rechtbank. Maar als iemand dat geld niet heeft wordt hij of zij vastgehouden tot het hof de zaak heeft afgehandeld of verworpen.

Volgens het Initiatief Gevangenisbeleid ondermijnt dit tweesporige stelsel van borgtocht de grondwettelijke bescherming van het uitgangspunt dat iemand onschuldig is totdat het tegendeel is bewezen en zorgt het voor een toename van het aantal wettelijk onschuldigen in gevangenissen. Om die reden benadrukt het Initiatief dat pogingen om het strafrechtstelsel en het gevangenis-industrieel complex te hervormen óók hervorming van de voorlopige hechtenis in lokale gevangenissen moeten omvatten.

Het hier beschreven stelsel is niet in alle landen de norm maar gebruikelijk in de meeste Westerse landen, waaronder de VS, dat bijna 25% van alle gevangenen in de wereld heeft en het land is met het hoogste aantal gevangenen per hoofd van de

bevolking. Amerika's astronomische gevangenenpopulatie bevat niet alleen mannen en vrouwen maar ook kinderen van onder de 18.

De opkomende trend van het criminaliseren van de jeugd is een symptoom van het gevangenis-industrieel complex. Het weghalen van kinderen van school en hen plaatsen in het jeugdstrafrecht en het strafrechtstelsel staat bekend als de "school-to-prison pipeline" (pijpleiding van school naar gevangenis). Bij kinderen die er het slachtoffer van worden zien we meestal een bekend patroon van omstandigheden.

- Ten eerste is er een gebrek aan middelen op school, onvoldoende leerkrachten en beperkte fondsen voor leerlingbegeleiders, waaronder schoolpsychologen.

- Ten tweede, op scholen is in toenemende mate een zero-tolerance-beleid. Leerlingen kunnen worden geschorst of weggestuurd voor iets eenvoudigs als het mee naar school nemen van een nagelknipper.

- Ten derde, scholen worden meer en meer gemilitariseerd, met zwaar bewapende politie, metaaldetectoren, overal camera's en willekeurige inspecties van persoonlijke eigendommen.

De combinatie van deze factoren is een ramp voor kinderen. In een dergelijk intimiderende omgeving kan een kind dat zich misdraagt, een regel breekt of niet gehoorzaamt worden overgeplaatst naar een alternatieve school voor leerlingen met disciplinaire problemen en zo in de handhavingsketen terechtkomen waar politie en rechtbanken over zijn lot beslissen. Feitelijk kan de toename van politieagenten in de schoolgangen ertoe leiden dat leerlingen worden gecriminaliseerd voor gedrag dat eerder makkelijk af kon worden gehandeld en opgelost binnen de school. Hoe zouden deze procedures er níet toe leiden dat steeds meer kinderen op steeds jongere leeftijd in het jeugdstrafrecht terechtkomen?

Om het op te sommen, het huidige gevangenis-industrieel complex is een systeem dat, in plaats van zich te richten op het feitelijk corrigeren van slecht of asociaal gedrag door middel van hervorming, meer geweld oplevert, mensen opsluit voor lichte, niet-gewelddadige vergrijpen, jaarlijks miljarden aan belastinggeld kost en mensen op steeds jongere leeftijd hun menselijkheid ontnemt.

De geschiedenis van het gevangenis-industrieel complex

Begin 19de eeuw gingen overheden zich bemoeien met het runnen van gevangnissen. Particuliere bedrijven gingen contractdiensten leveren voor voeding, medische zorg en vervoer. Soms sloten overheidsgevangnissen deals met private bedrijven in ruil voor goedkope dwangarbeid. Deze samenwerkingen kwamen vooral voor in het "convict lease system (het systeem van het verhuren van gevangenen) dat in het Amerikaanse Zuiden wijdverbreid was.

In dit systeem betaalden particulieren de gevangenen voor dwangarbeid. Plantage-eigenaren huurden bijvoorbeeld gevangenen om het land te bewerken, en industriële bedrijven huurden hen om kolen te delven, te metselen of hout te zagen.

De Tennessee Coal, Iron and Railroad Company was één van de bedrijven die gretig gebruik maakten van gevangenenarbeid. De meeste gevangenen waren Afrikaans Amerikanen die waren veroordeeld wegens een licht vergrijp. U.S. Steel is nog een groot bedrijf dat pas onlangs heeft toegegeven ooit gebruik te hebben gemaakt van arbeiders uit gevangenen. De bedrijven waren verantwoordelijk voor het voeden, kleden en huisvesten van de gevangenen. Dit leidde vaak tot ongezonde en/of gevaarlijke leefomstandigheden.

Dit systeem voor het verhuren van gevangenen werd uiteindelijk verboden - de laatste staat die de praktijk verbood was Alabama, in 1928 - vanwege het grote aantal gevallen van misbruik die door de media breed werden uitgemeten. Eén zo'n vreselijk geval betrof Martin Tabert, een blanke jongeman uit Noord Dakota die in Florida was gearresteerd omdat hij met de trein reisde zonder kaartje. Hij kreeg een boete van \$25. Zijn ouders stuurden het geld maar het verdween ergens onderweg. Vervolgens werd Martin verhuurd aan de Putnam Lumber Company, een houthandel in Clara, Florida, ten zuiden van Tallahassee. Daar werd hij door zijn baas doodgeslagen met een leren riem. Het verhaal haalde het nationale nieuws wat de gouverneur van Florida in 1923 aanzette het verhuren van gevangenen te verbieden.

Begin 20ste eeuw gingen wereldwijd overheden zich met de gevangenisindustrie bezighouden. Het eerste van dergelijke bedrijven, volledig in handen van de overheid, was Federal Prison Industries Inc. (FPI). Opgericht door een wet van het Congres in 1934 werd FPI georganiseerd als een gevangenisarbeidsprogramma binnen het Federale Bureau voor Gevangenen. (Sinds 1977 doet FPI zaken als UNICOR.) Binnen dit programma produceren gevangenen goederen en diensten voor de publieke sector. Onder federale wetgeving zijn alle gevangenen die lichamelijk arbeidsgeschikt zijn, geen veiligheidsrisico vormen of zonder medische uitzondering verplicht om te werken, ofwel voor UNICOR of een andere gevangenisbaan. Werkende gevangenen in de VS verdienen tussen \$0,23 en \$1,15 per uur. Sommige critici zien het hedendaagse arbeidsprogramma als een moderne vorm van slavernij.

Hoewel er in de VS een einde kwam aan het verhuren van gevangenen aan particuliere bedrijven groeit het gevangenis-industrieel complex als onkruid en geeft reden tot zorg. Zoals al gezegd runt de huidige private gevangenisindustrie faciliteiten voor het vasthouden van opgepakte illegale immigranten. Deze industrie - met name The GEO Group, 's werelds grootste particuliere exploitant van gevangenen - zag een aanzienlijke toename van de winst onder de tweede regering Trump. Pam Bondi, Trumps Minister van Justitie, werkte eerder als lobbyist voor The GEO Group.

De door particuliere bedrijven gerunde gevangenissen sluiten een contract met de overheid. Het contract schetst hoe een bedrijf wordt betaald - ofwel op basis van de grootte van de gevangenis of, zoals in de meeste gevallen, op basis van het aantal gevangenen. Critici wijzen naar de prikkel om financieel winst te maken en de kosten te beperken als reden waarom private gevangenissen verboden zouden moeten worden, of op zijn minst qua aantal sterk worden teruggebracht.

Een aantal van de bedrijven die nu profiteren van goedkope arbeid door gevangenen zijn onder meer McDonald's, Wendy's, Walmart, Sprint, Verizon, Victoria's Secret, Fidelity Investments, JCPenny en American Airlines.

Zoals we in detail lieten zien bestaat het gevangenis-industrieel complex van nu uit overheids en particuliere gevangenissen, de diensten voor begeleiding en reclassering en het systeem voor borgstelling. Het wordt breed gezien als boordevol onrechtvaardige wetten en onrechtvaardige vonnissen. Het profiteert van "de pijpleiding van school naar de gevangenis" dat kinderen van steeds jongere leeftijd criminaliseert. En naar zijn aard nodigt het uit tot corrupte praktijken.

Wat was het precies dat leidde tot het opzetten van deze incestueuze relatie tussen staat en bedrijven die zo veel mensen opsluit en hun levens kapot maakt?

Oorzaken van het vormen en de groei van het gevangenis-industrieel complex

Een rapport uit 2014 van de Nationale Onderzoeksraad (NRC) identificeerde twee belangrijke oorzaken voor de toename van opsluiting in de VS in de afgelopen veertig jaar: langere gevangenisstraffen en een grotere kans om in de gevangenis te belanden. Deze raad stelt dat de langere straffen sinds 1990 de motor zijn achter de toenemende gevangenispopulatie. Die langere straffen zijn onderdeel van de beweging om recidivisten aan te pakken. De zogenaamde "drie overtredingen"-wetgeving is aangenomen door de landelijke overheid en in 28 staten in de VS. Onder deze wet krijgt iemand na drie arrestaties een lange minimum straf. In de Verenigde Staten is deze praktijk te herleiden naar de Amerikaanse "oorlog tegen drugs" die begon in 1971 en was gericht op het criminaliseren en straffen van drugssmokkel en gebruik. De Drug Enforcement Administration (DEA, Federaal Bureau voor Drugsbestrijding) werd opgericht in 1973 om de inspanningen van de overheid tegen drugs te versterken.

De Amerikaanse presidenten Nixon en Reagan kwamen beide met nieuwe anti-drugswetgeving, met strengere straffen voor drugsgerelateerde misdaden. Het opsluiten van niet-gewelddadige drugsgebruikers werd de norm. Vele critici van het GIC wijzen naar deze lange oorlog tegen drugs als hoofdoorzaak voor de groei van het gevangenisstelsel. Vanaf de jaren 1970 zijn Amerikanen routinematig onderworpen aan gevangenisstraffen voor niet-gewelddadige drugsovertredingen, zoals het gebruik van kleine hoeveelheden drugs, of enkel bezit. Gevangenneming voor deze vergrijpen heeft het leven van miljoenen mensen geruïneerd.

De mentaliteit van hard optreden tegen drugs werd omarmd door de toenmalige gouverneur van de staat New York, Nelson Rockefeller. In januari 1973 begon Rockefeller een campagne gericht op het beëindigen van drugsgebruik en verplichte gevangenisstraffen van vijftien jaar tot levenslang voor drugsdealers en verslaafden - zelfs iemand die werd gepakt met een kleine hoeveelheid cannabis, cocaïne of heroïne. Tijdens de lancering van de campagne verklaarde Rockefeller:

Ik heb één doel en één streven, en dat is het stoppen van de handel in drugs en het beschermen van het onschuldige slachtoffer.

Als resultaat van deze strenge houding jegens drugs is het aanzwellende aantal drugsovertreders in de gevangenissen nu deel van de nalatenschap van Nelson Rockefeller - niet alleen in de VS maar ook in andere delen van de wereld. Volgens cijfers van het Amerikaanse Federale Bureau voor Gevangenissen is bijna 43% van de gedetineerden veroordeeld voor drugsgerelateerde feiten.

Ingaand tegen deze trend was er de afgelopen twintig jaar een verschuiving in veel delen van de wereld richting het legaliseren of decriminaliseren van relatief onschuldige middelen als cannabis. Dit is voor een deel te danken aan een opleving in het onderzoek naar psychedelische substanties als paddo's, LSD en MDMA (Ecstasy). Het is een indicatie dat steeds meer mensen de "oorlog tegen drugs" eerder zien als een oorzaak van schade dan als een oplossing.

Helaas heeft een bredere acceptatie van bepaalde middelen niet per se geleid tot terugwerkende beleidsaanpassingen. Het feit is dat er nog steeds veel mensen vastzitten voor drugsgerelateerde vergrijpen in staten van de VS of in landen die later de straffen voor drugsgebruik of bezit verminderden. Daarom roepen steeds meer activisten voor hervorming van het strafrechtstelsel om het vrijlaten van gevangenen die vastzitten vanwege drugs wanneer diezelfde drugs (cannabis is het meest voorkomende voorbeeld) nu legaal zijn of gedecriminaliseerd. Je moet je toch afvragen; waarom zou iemand in de gevangenis weg moeten kwijnen voor het gebruik van cannabis of paddo's of welk middel ook dat mensen buiten de gevangenis nu ongestraft mogen gebruiken, zelfs in een winkel kunnen kopen?

In Portugal, waar bezit van alle drugs in 2001 werd gedecriminaliseerd, is het beleid verschoven naar een op de gezondheid gerichte aanpak. De aanklacht wegens bezit van drugs voor persoonlijk gebruik wordt behandeld als een administratieve kwestie in plaats van een strafrechtelijke. In de afgelopen twintig jaar bleven de cijfers voor drugsgebruik lager dan ze waren in de decennia voor 2001. Ook het aantal gevangenisstraffen wegens drugs daalde van veertig naar vijftien procent. Ondanks het angst zaaien dat het zou leiden tot meer misdaad en meer verslaving bleek het tegendeel waar.

Er zijn veel critici die geloven dat de wortel van de “oorlog tegen drugs” een racistisch verlangen is om zwarte en gekleurde mensen te criminaliseren. Ja, er zijn argumenten aan te voeren over de structurele uitdagingen waarmee zwarte en gekleurde gemeenschappen worden geconfronteerd als gevolg van een erfenis van kolonisatie, onderdrukking en slavernij. Maar zelfs met die uitdagingen is het duidelijk dat functionarissen binnen de regering Nixon een enorme rol speelden in het promoten van de “streng tegen drugs” en “hard tegen misdaad”-retoriek.

Als voorbeeld, in een artikel uit 2016 in het tijdschrift *Harper's* herinnert journalist Dan Baum zich een opmerking van John Ehrlichman, Richard Nixon's adviseur binnenlandbeleid van november 1969 tot april 1973, toen hij ontslag nam vanwege het Watergate-schandaal. Ehrlichman zou hebben gezegd:

Wil je weten waar dit echt om ging?

De campagne van Nixon in 1968, en daarna Nixons Witte Huis, had twee vijanden: Links, dat tegen de oorlog was, en zwarte mensen. Snap je wat ik bedoel? We wisten dat we het tegen de oorlog zijn of zwart zijn niet illegaal konden maken, maar door het publiek het idee te geven dat hippies en marihuana bij elkaar horen, en heroïne bij zwarten, en vervolgens beide zwaar te criminaliseren, konden we die gemeenschappen vestoren. We konden hun leiders oppakken, hun huizen binnenvallen, hun vergaderingen opbreken en ze elke dag op het nieuws zwartmaken. Wisten we dat we logen over de drugs? Natuurlijk wisten we dat.

Het Initiatief Gevangenisbeleid zegt dat gekleurde mensen niet alleen onevenredig vaak in armoede leven maar ook te lijden hebben onder de ongelijke behandeling van armen door het “rechts”-systeem. Zwarte Amerikanen hebben een buitenproportioneel grotere kans om gevangen te worden gezet en de strengste straffen te krijgen, waaronder de doodstraf.

Ondanks de terechte kritiek op de “oorlog tegen drugs,” verplichte minimum straffen en de behandeling door het systeem van gekleurde en arme mensen beweert recent onderzoek dat deze *niet* de grondoorzaken zijn voor de groei van het gevangenis-industrieel complex. Een studie van het Pew Research Center, die in 2020 werd gepubliceerd, ontdekte dat het aantal opsluitingen van zwarte Amerikanen sinds 2006 juist met een derde is afgenomen.

Een aanvulling op die cijfers is onderzoek door John Pfaff, expert strafrecht van de Fordham Universiteit, die stelt dat de “oorlog tegen drugs” en verplichte minimum straffen niet verantwoordelijk zijn voor de groei van de gevangenenpopulatie. In zijn boek *Locked In: The True Causes of Mass Incarceration and How to Achieve Real Reform* (Opgesloten: De werkelijke oorzaken van massale opsluiting en hoe we kunnen komen tot daadwerkelijke hervorming) brengt Pfaff bewezen feiten en cijfers naar voren die laten zien dat we door de “oorlog tegen drugs” veel over het hoofd zagen over de realiteit van het strafrechtstelsel. Hij legt de schuld voor de verkeerde

interpretatie van de oorzaken van massale opsluiting bij het boek uit 2010, *The New Jim Crow: Mass Incarceration in the Age of Colorblindness* (De nieuwe Jim Crow: Massale opsluiting in het tijdperk van kleurenblindheid), waarin auteur Michelle Alexander volgens hem een aantal belangrijke factoren weglaat.

Het zijn *niet* de drugsvergripen die de massale opsluiting aanjagen, maar geweldsmisdrijven, houdt Pfaff staande. In *Locked In* schrijft hij:

In werkelijkheid zit slechts ongeveer 16% van staatsgevangenen een straf uit vanwege drugs - en bij heel weinig van hen, misschien vijf of zes procent van die groep, ging het om een licht vergrijp zonder geweld.

Pfaff ziet ook dat de landelijke overheid niet voorop staat bij massale opsluiting. Het zijn eerder de gevangensystemen op staats en lokaal niveau die de aanval leiden. Hoewel hij erkent dat politie en beleidsmakers deel uitmaken van het probleem voegt hij eraan toe dat de rol van aanklagers, die meestal niet in de publieke en politieke schijnwerpers staan, bijna nooit wordt genoemd.

Deze blinde vlek die aanklagers verschoont van schuld verhult het feit dat lokale en staatsaanklagers een enorme macht hebben binnen het Amerikaanse strafrechtstelsel. Zij mogen zelf beslissen hoe zij een zaak vervolgen. Dit is te zien bij zaken waar openbaar aanklagers weigerden bepaalde niet-gewelddadige zaken te vervolgen.

Wanneer bijvoorbeeld een openbaar aanklager besluit om cannabiswetten niet meer te handhaven in een gebied waar cannabis nog steeds illegaal is dan heeft de politie geen andere keuze dan mee te werken en dergelijke overtredingen te negeren.

Nog een feit is dat meer dan 90% van strafzaken wordt opgelost met een schikking, waardoor het grotendeels de aanklagers en de verdediging zijn die beslissen welke zaken eindigen in een gevangenisstraf en welke niet.

Verslagen van het statistiekbureau van het Amerikaanse Ministerie van Justitie laten zien dat in staatsgevangnissen de meerderheid van gevangenen vastzit vanwege geweldsdelicten als moord, doodslag, overvallen, mishandeling en verkrachting. Minder dan een kwart zit er voor drugsvergripen zonder geweld. Pfaff zegt dat dit feit illustreert waarom massale opsluiting is ontploft. Hij denkt dat het een overreactie was op de enorme golven van geweldsdelicten in de jaren 1970, 1980 en 1990. Deze overreactie is volgens hem wat leidde tot massale opsluiting en de groei van wat we nu kennen als het gevangenis-industrieel complex.

Leven na de gevangenis: mijn persoonlijke ervaring

Eén van de andere verwoestende effecten van het GIC is wat er gebeurt als je eenmaal de gevangenis verlaat.

Voorwaardelijke vrijlating en reclassering zijn valstrikken die ervoor zorgen dat er geld blijft stromen naar het GIC en die mensen aanpakken die boetes niet kunnen betalen of niet aan de juridische eisen kunnen voldoen, waardoor ze weer vast komen te zitten.

De trieste waarheid is dat je bent gebrandmerkt wanneer je de gevangenis eenmaal verlaat. Voor de rest van je leven draag je het label “veroordeelde,” wat het moeilijk maakt om werk en huisvesting te vinden. En het stigmatiseert je in de ogen van een onwetend publiek dat aanneemt dat iedereen die in de gevangenis heeft gezeten of een strafblad heeft wel gewelddadig moet zijn, en een gevaar voor de gemeenschap. Veroordeelden hebben ook moeite om een studentenlening te krijgen, sociale huisvesting of een uitkering. Hun cijfers voor herhaling, dakloosheid en zelfdoding liggen hoger. Voor vele ex-gevangenen voelt het alsof de wereld je laat vallen als je ooit bent veroordeeld.

Over dit deel van het onderzoek naar de Machtspiramide kan ik uit eigen ervaring spreken. Toen ik twintig was raakte ik verslaafd aan drugs en werd opgepakt. Ik werd veroordeeld voor drugsbezit als een ernstig misdrijf en kreeg gelijktijdig zowel reclasseringstoezicht als een gevangenisstraf opgelegd. In totaal bracht ik achttien maanden achter de tralies door voor ik werd vrijgelaten als veroordeelde. Ik heb zelf meegemaakt dat ik geen toegang kreeg tot huisvesting en werk, en dat ik werd beoordeeld op het feit dat ik een zware strafrechtelijke veroordeling op mijn naam heb staan.

Tijdens mijn periode van reclasseringstoezicht en vervolgens tijdens mijn voorwaardelijke vrijlating ondervond ik persoonlijk dat de rechtbank erop staat dat je bijeenkomsten bijwoont, je maandelijkse kosten betaalt, willekeurige drugstests ondergaat en je onderwerpt aan al het andere dat ze vereisen. Anders riskeer je dat je teruggaat naar de gevangenis.

Zoals zoveel gevangenen ervaren voelde het voor mij alsof ik met één been in het gevangenisstelsel stond en met het andere buiten. Ik wist dat ik meteen teruggestuurd kon worden naar de gevangenis als mijn reclasseringsambtenaar bepaalde dat ik de voorwaarden voor vervroegde vrijlating had geschonden.

Wanneer je als veroordeelde net bent vrijgelaten en het systeem zo veel eisen stelt dan kan dat leiden tot ernstige stress en het mogelijk terugvallen in de ongezonde gewoonten waardoor je in de gevangenis belandde. De druk om aan alle eisen te voldoen of anders weer in je kooi te worden opgesloten is intens. Ik zag hoe vele briljante geesten verstrikt raakten en de grootste moeite hadden een uitweg te vinden. Veel van de mensen die ik in de gevangenis ontmoette zitten twintig jaar later nog altijd vast in dezelfde cyclus binnen het gevangenis-industrieel complex. Anderen die ik kende van de drugsbehandelingsprogramma's in de gevangenis hebben hun leven

verloren aan drugsverslaving. De paar wijzen die het snel genoeg doorhadden keerden nooit terug naar die vreselijke instelling.

Wat is er nodig om dit verwoestende, geld verslindende en ineffectieve rechtsmodel te veranderen zodat we degenen die hulp nodig hebben op een goede manier kunnen rehabiliteren?

Oplossingen voor het gevangenis-industrieel complex

Er zijn verschillende mogelijke oplossingen om de problemen aan te pakken die worden veroorzaakt door het GIC.

Eén oplossing is het gebruiken van politiek of wetgeving om het gevangenisstelsel grondig te herzien en te hervormen. In 2018, tijdens zijn eerste termijn als president, nam de regering Trump de First Step Act aan (Wet Eerste stap) die werd aangekondigd als de eerste serieuze poging in tientallen jaren om het strafrechtstelsel te hervormen. De wet voerde verschillende maatregelen in, waaronder vervroegde vrijlating wegens goed gedrag, waardoor in juli 2019 3.100 gevangenen vrijkwamen. Sommigen een paar dagen eerder, anderen maanden eerder voor hun straf erop zat.

De First Step Act voerde ook retroactieve wijzigingen door in de drugswetgeving, of breidde bestaande wijzigingen uit, waardoor mensen die waren gepakt met een kleine hoeveelheid cocaïne vroeger vrij kwamen. Alles bij elkaar wordt geschat dat deze wet de landelijke gevangenispopulatie met zo'n 5.000 terugbracht.

Vervolgens ondertekende president Biden in het eerste jaar van de daaropvolgende regering een presidentieel bevel dat een einde maakte aan het gebruik van private gevangenschappen door het Ministerie van Justitie. Volgens het presidentieel bevel was het doel om te focussen op rehabilitatie in plaats van opsluiting.

Ook al verwelkomden strafrechtactivisten deze stappen van Trump en Biden, voorstanders van hervorming zijn zich ervan bewust dat, ook al zorgde die stappen voor tastbaar resultaat, ze niet genoeg zijn om de overkoepelende structurele problemen te fiksen die zijn verbonden met het GIC.

Aan de andere kant van het spectrum zijn er activisten die menen dat het antwoord ligt in het afschaffen van gevangenschappen en deze te vervangen door instellingen die zich richten op geestelijke gezondheid en daadwerkelijke rehabilitatie in plaats van straf.

De beweging voor het afschaffen van gevangenschappen staat in de afgelopen jaren hernieuwd in de belangstelling nu steeds meer mensen zich bewust worden van het onrecht dat wordt veroorzaakt door het huidige systeem van handhaving en rechtbanken. Deze beweging bestaat uit rechtsgeleerden, activisten, voormalig

gevangenen en anarchisten die menen dat rehabilitatiesystemen zoals in Portugal als model kunnen dienen om het hele gevangenisstelsel om te gooien.

Het lijkt vergezocht of zelfs roekeloos om een wereld voor te stellen zonder gevangenen, of zelfs zonder politie. Maar het is belangrijk om het web van problemen aan te pakken dat wordt veroorzaakt door het gevangenis-industrieel complex. Het GIC ontmenselijkt niet alleen de gevangenen maar ook hun gezinnen, de gevangenisbewaarders, de aanklagers en iedereen die profiteert van een systeem dat het normaal maakt om mensen in een kooi op te sluiten en hen bloot te stellen aan afzondering, honger, extreme hitte en kou, overbevolking en gevaarlijke bendes. Tot we bereid zijn te kijken naar deze irrationele situatie en eerlijk op zoek gaan naar oplossingen zullen miljoenen wereldwijd blijven lijden in kleine cellen, soms in eenzame opsluiting.

We moeten altijd onthouden om kritisch te blijven op de autoriteiten die het volk de wet opleggen. We moeten niet blindelings vertrouwen op hun inschatting van wat rechtvaardig of moreel is. We dienen opnieuw te kijken naar welke overtredingen het waard zijn om te worden bestraft, en welke niet.

Ik denk dat we ons af moeten vragen of onze huidige wetten wel overeenstemmen met onze waarden, en wat precies een overtreding van maatschappelijke normen is. En tot slot dienen we te twijfelen aan de opvatting dat iemand na een misstap niet meer te redden is. Als deze moeilijke vragen eenmaal zijn gesteld en beantwoord en er oplossingen zijn doorgevoerd die iedereen verheffen die onterecht lijdt onder dit systeem, *alleen dan* kunnen we einde zien komen aan het gevangenis-industrieel complex.

Om meer te weten te komen over het GIC kun je deze boeken lezen:

Locked In: The True Causes of Mass Incarceration and How to Achieve Real Reform
van John Pfaff

The New Jim Crow: Mass Incarceration in the Age of Colorblindness door Michelle Alexander

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Hoofdstuk 10: Het Non-profitindustriële complex

In deze hoofdstukken belichtten we een aantal voorbeelden van instellingen die hun rijkdom, invloed en macht gebruiken om de wereld te kneden zoals hen aanstaat. Hieronder vallen non-profits, denktanks, filantropische organisaties, liefdadigheid en niet-gouvernementele organisaties (NGO's) die zich ogenschijnlijk allemaal inzetten voor het algemeen belang. Deze instellingen, die we losjes “de stichtingen” zullen noemen, maken deel uit van wat de laatste tijd bekend is komen te staan als het Non-profitIndustrieel Complex, of NPIC.

Wat is het Non-profit Industrieel Complex?

Naar het Non-profit Industrieel Complex wordt wel verwezen als het netwerk van particuliere organisaties zonder winstoogmerk die maatschappelijke diensten leveren en meestal wordt gefinancierd door het bedrijfsleven of de overheid. Het NPIC is ook wel beschreven als “een systeem van relaties tussen de staat, de ultra-rijken, de stichtingen en non-profitorganisaties op het gebied van sociale dienstverlening en sociale rechtvaardigheid dat uitmondt in de surveillance, controle, ontsporing en dag-tot-dag management van politieke bewegingen.” De stichtingen, die altijd uitgezonderd zijn van belasting betalen, gebruiken hun fortuin voor het oprichten en financieren van bewegingen waarvan de leiders doen wat de stichtingen opleggen, of ze zich daar nu bewust van zijn of niet.

De term “Non-profit Industrieel Complex” werd populair gemaakt door de bloemlezing *The Revolution Will Not Be Funded: Beyond The Non-profit Industrial Complex* (De revolutie zal niet worden gefinancierd: Voorbij het Non-profit Industrieel Complex). Deze verzameling verhandelingen, geschreven door activisten, onderwijzers en stafleden van non-profits wereldwijd, werd verzameld en samengesteld door INCITE!, een groep die in 2000 werd opgericht en zichzelf beschrijft als een collectief van gekleurde radicale feministen. Sommige leden hadden een reis naar India gemaakt, betaald door de Ford Foundation, waar ze vele activistenorganisaties ontmoetten die geweldige dingen voor elkaar kreeg *zonder* geld van een stichting. Zo beschreven ze hun ervaringen:

Toen we zagen dat groepen met veel minder toegang tot middelen indrukwekkend werk deden zonder financiering van een stichting begonnen we onze afhankelijkheid van fondsen van stichtingen in twijfel te trekken.

Deze openbaring zette INCITE! aan tot het uitgeven van twee bloemlezingen, het organiseren van talloze lokale en nationale campagnes en het houden van

verschillende congressen, waaronder een nationale conferentie in april 2004 die de geschiedenis van non-profits onderzocht om te leren hoe ze zich konden organiseren om noodlijdende gemeenschappen beter van dienst te kunnen zijn.

De verhandelingen uit de bloemlezing van 2007 hebben een breed aanbod aan kritiek op het NPIC. Een greep uit de aanklachten:

- Het gebruikt non-profits om bewegingen voor sociale rechtvaardigheid te volgen en te sturen.
- Het verschuift overheidsgeld naar private partijen via stichtingen.
- Het reguleert en beperkt vormen van politieke tegenspraak.
- Activistische energie wordt omgeleid naar professionele non-profitbanen, in plaats van naar gemeenschapsorganisaties met het vermogen om structurele verandering te realiseren.
- Het laat toe dat bedrijven hun uitbuitende praktijken kunnen maskeren met hun “liefdadigheid.”

Critici zeggen dat de grote stichtingen, vermomd als liefdadigheidsorganisaties, ervoor zorgen dat non-profits meer begaan zijn met de agenda van hun weldoener dan met de gemeenschap die ze zeggen te dienen. Activisten klagen dat ze, nadat ze in de wereld van het NPIC zijn gestapt, meer tijd en energie kwijt zijn aan het schrijven van subsidieaanvragen om geld binnen te halen van grote, kapitaalkrachtige bedrijven en donoren. Andere activisten menen dat deze manier van fondsen werven beter is dan voortdurend de gemeenschap te moeten vragen om geld.

De stichtingen

In de eerste acht hoofdstukken van dit boek onderzochten we een aantal van de stichtingen die bijdragen aan het Non-profit industrieel complex. We keken bijvoorbeeld naar de Stichting Rockefeller, hun Algemene Onderwijsraad, en de Carnegie Stichting. We hebben gezien hoe zij hun fortuinen gebruikten om de richting van onderwijs wereldwijd vorm te geven. Toen de Stichting Rockefeller de Algemene Onderwijsraad (die ze later in de stichting op zouden nemen) oprichtte en financierde werd het beleid voor onderwijs zorgvuldig opgezet om de doelen van Rockefellers stichting te bereiken, die niet per se in lijn lagen met die van leerkrachten en ouders.

In 1905 richtte Andrew Carnegie de Carnegie Foundation for the Advancement of Teaching op (Stichting voor de bevordering van onderwijs). Het jaar daarop werd de stichting officieel erkend door het Congres. Het was hetzelfde pad dat John D. Rockefeller drie jaar eerder volgde. Hij zette in 1902 de Algemene Onderwijsraad op met een schenking van \$1 miljoen en een jaar later werd deze Raad door een wet van het Congres officieel in het leven geroepen.

We keken ook naar het bewijs dat laat zien dat de Stichting Rockefeller de richting bepaalde voor de volksgezondheid. En we zagen dat de stichting van Bill Gates die traditie voortzette. Zie de enorme invloed die hij had op internationaal beleid voor gezondheid tijdens de “corona-crisis.”

En tot slot onthulden we hoe de stichting van Rockefeller een buitenproportionele rol speelde bij het ontwerpen van de voedingssystemen wereldwijd en nog steeds probeert voedselbeleid te sturen, zoals we zagen met hun initiatief “Set the Table.”

In het eerste hoofdstuk noemden we al dominee Frederick T. Gates, John D. Rockefeller Sr.’s zakelijk adviseur, die hem hielp bij de oprichting van de Algemene Onderwijsraad. Denk nog eens terug aan deze passage uit het boek van dominee Gates, *The Country School of To-morrow* (De plattelandschool van morgen):

In onze droom hebben we onbeperkte middelen en geven de mensen zich met perfecte volgzzaamheid over aan onze vormende handen. De huidige onderwijsgewoonten zullen vervagen uit onze geest en, ongehinderd door traditie, kunnen we onze eigen wil opleggen aan een dankbare en ontvankelijke plattelandsbevolking.

We zullen niet proberen om van deze mensen of hun kinderen filosofen te maken, of geleerden of wetenschappers. Onder hen zullen we geen schrijvers kweken, geen sprekers, geen dichters of taalkundigen. We zullen niet uitkijken naar ontluikende grote kunstenaars, schilders of musici. En evenmin zullen we ons zelfs maar de bescheidener ambitie koesteren om onder hen juristen, artsen, predikanten of staatslieden voort te brengen, van wie we er nu al ruim voldoende hebben.

Want de taak waar we ons voor gesteld hebben is zeer eenvoudig en tegelijkertijd heel mooi; deze mensen zoals we hen aantreffen op te leiden voor een perfect ideaal leven op de plek waar ze zich bevinden.

In hoofdstuk 7 merkten we op dat Rockefeller en zijn netwerk van liefdadigheidsinstellingen niet alleen probeerden invloed uit te oefenen op de richting van openbaar onderwijs maar ook op de koers voor medische opleidingen in de VS en Canada. En net zoals de familie Rockefeller de Onderwijsraad gebruikte om het Amerikaanse onderwijssysteem te manipuleren, zo zetten ze ook de Internationale Onderwijsraad op om hun geld te investeren in nationale en internationale universiteiten, in het bijzonder in medische scholen die zich richtten op onderzoek op basis van farmacie.

Wat we ook zagen was dat, hoewel Rockefeller een belangrijke rol speelde bij het beïnvloeden van medische opleidingen en universiteiten, alleen dankzij de hulp van de Carnegie Foundation de twee families in staat waren de medische industrie echt om te vormen met het beruchte Flexner Report uit 1910.

En *nog steeds* financiert en stuurt de Stichting Rockefeller veel van het beleid voor volksgezondheid in de VS. En, zoals we al zeiden, staan zij nu schouder aan schouder met de stichting van Bill Gates. De afgelopen twintig jaar kopieerde Gates de praktijken van de Rockefellers en wurmde zich zo diep in de binnenste kring van volksgezondheid dat hij nu betrokken is bij bijna elk aspect van de wereldgezondheid. Hij draagt financieel enorm bij aan de Johns Hopkins Bloomberg School of Public Health, aan het in Londen gevestigde Wellcome Trust en aan vele andere machtige medische en gezondheidsorganisaties.

Gates focust op het behandelen van symptomen van ziekten en het promoten van vaccins. Samen met de Rockefellers en hun partners in de farmaceutische industrie hebben ze de COVID-19-crisis gebruikt om zich te vestigen als de feitelijke leiders en beleidsmakers van de reactie op de “pandemie” - ondanks dat ze *niet* in dienst zijn van welke regering ook die braaf deden wat deze twee particuliere financiers hen oplegden.

In hoofdstuk 8 hebben we uiteengezet hoe de Stichting Rockefeller de zogenaamde Groene Revolutie financieel steunde en de stuwende kracht was achter gevaarlijke pesticiden en genetische gemodificeerde organismes (GGO's). We vertelden hoe de plantengeneticus Norman Borlaug en zijn team van onderzoekers in 1943 afreisde naar Mexico en de zogenaamde Groene Revolutie aanzwengelden. Borlaug, zo zagen we, werd gefinancierd door de stichtingen van Rockefeller en Ford.

Uiteindelijk tonen de acties van de Ford-, Rockefeller-, Carnegie- en Gates-stichtingen haarscherp aan wat er fundamenteel mis is met het Non-profit industrieel complex.

Nu we het over de stichtingen hebben gehad moeten we de rol onderzoeken van de niet-gouvernementele organisaties (NGO's).

NGO's als wapen voor controle

Niet-gouvernementele organisaties, of NGO's, worden gedefinieerd als organisaties die onafhankelijk zijn van een overheid, gebruikelijk zonder winstoogmerk, en die een humanitaire dienst leveren. Natuurlijk werkt niet iedere NGO, stichting of denktank *tegen* de wil of *tegen* wat het beste is voor de mensen. Maar spijtig genoeg zijn er te veel die dit *wel* doen. Er zijn veel te veel gevallen waarin deze instellingen worden ingezet om de agenda's van *buitenlandse* regeringen of *buitenlandse* legers te bevorderen - agenda's die duidelijk niet de belangen van een land dienen.

Laten we inzoomen op twee NGO's: het National Endowment for Democracy (Nationaal Fonds voor democratie), of NED, en het United States Agency for International Development, of USAID. Beide organisaties zeggen onafhankelijk te

zijn van de regering en beweren dat ze alleen filantropische doelen dienen. Maar hun geschiedenis laat een heel andere realiteit zien.

USAID en NED zijn verbonden met talloze Amerikaanse pogingen tot een regeringswissel, waaronder in Egypte in 2013 en in Oekraïne in 2014. Brian Berletic, een geopolitiek onderzoeker die jarenlang schreef onder het pseudoniem “Tony Cartalucci,” heeft verslag gedaan van de diepe banden tussen het NED en apparaat voor nationale veiligheid. In één van zijn berichten schreef hij:

De bestuursraad van het NED zit vol met mensen die rechtstreeks verbonden zijn met corrupte zakelijke en financiële belangen en een aantoonbaar verleden hebben van het enthousiast promoten van oorlog en het mogelijk maken van door de VS gesteunde regeringswisselingen overal ter wereld.

Het National Endowment for Democracy gebruikt “het uitdragen van democratie” als rookgordijn terwijl ze zich bezighouden met politieke bemoeienis en regeringswisselingen in het buitenland om de zakelijke belangen te dienen die worden vertegenwoordigd door de bestuursraad en degenen die het NED rechtstreeks financieren.

Het NED en USAID zijn met elkaar verbonden. De eerste werd opgezet als een Non-profit met geld van USAID.

Beide organisaties zijn ervan beschuldigd instrumenten te zijn voor het uitvoeren van activiteiten van het Centraal Inlichtingenbureau (CIA) onder de dekmantel van hulpverlening in het buitenland. En beide zijn betrokken geweest bij het financieren van “activistische” bewegingen in landen die niet aansluiten bij de Amerikaanse beleidslijn.

In 1986 schreef *The New York Times* over het Nationaal Fonds voor Democratie. Het berichtte:

Het idee van het fonds kreeg vorm naarmate het land weg bewoog van de duistere zelftwijfel na de Vietnamoorlog, naar een nieuw tijdperk van zelfvertrouwen in de eigen deugden en de overtuiging dat democratie openlijk en trots gesteund zou moeten worden, zonder de geheimzinnigheid die een smet wierp op de activiteiten van de CIA.

“We zouden dit werk niet in het geheim moeten doen,” zei Carl Gershman, de president van het fonds, die de assistent was van Jeane J. Kirkpatrick toen zij de belangrijkste Amerikaanse afgevaardigde was bij de Verenigde Naties. “Het zou een slechte zaak zijn voor democratische groeperingen wereldwijd als ze zouden worden gezien als gefinancierd door de CIA. Dat zagen we in de jaren 1960, en daarom werd het beëindigd. Wij hadden niet de mogelijkheid om dit te doen, en daarom werd het fonds opgericht.”

Mr. Gershman zegt dat er geen contact is tussen de CIA en het fonds en dat, voor er subsidies worden toegekend, er een lijst met potentiële begunstigten door het fonds via Buitenlandse Zaken naar de CIA wordt gestuurd om er zeker van te zijn dat geen van hen geheime fondsen krijgt.

Als onderdeel van een onderzoek door ProPublica zei Paul Steiger, de toenmalig hoofdredacteur, dat “degenen die vooraan stonden bij de oprichting van de NED al lang geleden hebben erkend dat het deel uitmaakte van een poging om te bewegen van geheime naar openlijke inspanningen om democratie te bevorderen.”

Als bewijs haalde Steiger een interview uit 1991 aan met toenmalig president van de NED, Allen Weinstein. In dat interview zei Weinstein:

Veel van wat we vandaag de dag doen werd 25 jaar geleden in het geheim gedaan door de CIA. Het grootste verschil is dat wanneer zulke activiteiten openlijk worden uitgevoerd, de kans op ophef vrijwel nul is. Door open te zijn bescherm je jezelf automatisch.

Critici vergelijken al lange tijd het financieren van Nicaraguaanse groeperingen in de jaren 1980 en 1990 door de NED en USAID met de pogingen van de CIA in de jaren 1950 en 1960 om regeringen over heel Latijns Amerika omver te werpen.

Nu we een beter begrip hebben van het Non-profit industrieel complex duiken we dieper in het verleden om de oorsprong van deze elkaar kruisende kwesties te vinden.

De oorsprong van het Non-profit industrieel complex

In april 1954 riep het 82ste Amerikaanse Congres de Select Committee to Investigate Tax-Exempt Foundations and Comparable Organisations (Comité voor het onderzoeken van belasting uitgezonderde stichtingen en vergelijkbare organisaties) bij elkaar om stichtingen te bestuderen en te ontdekken of ze betrokken waren bij “on-Amerikaanse en ondermijnende activiteiten; bij politieke doeleinden; bij propaganda, of pogingen om wetgeving te beïnvloeden.” Geleid door afgevaardigde Carroll Reece (Republikein uit Tennessee) richtte de gelijknamige Commissie Reece zich op het onderzoeken van de grote stichtingen uit die tijd, waaronder de Ford Foundation, de Rockefeller Foundation en de Carnegie Foundation. Het eindverslag van de Commissie werd bij het Congres ingediend door de hoofdonderzoeker, Norman Dodd. In niet mis te verstane woorden merkte hij op dat deze stichtingen projecten financierden - bij Columbia University, Harvard, de Universiteit van Chicago en die van Californië - met als doel het uitdragen van “oligarchisch collectivisme.”

Voor we dieper ingaan op de conclusies van Commissie Reece is het belangrijk om op te merken dat dit het derde onderzoek van het Congres van dit soort was over een periode van veertig jaar.

Eerst was er de Commissie voor Industriële Relaties, ook bekend als de Commissie Walsh, naar de voorzitter, Frank P. Walsh, advocaat arbeidsrecht uit Kansas City. De commissie werd gevormd in 1912 en bestudeerde industriële werkomstandigheden over de gehele Verenigde Staten tussen 1913 en 1915. In 1916 publiceerde de Commissie een rapport in elf delen, met tienduizenden pagina's aan verklaringen van een breed scala aan getuigen, waaronder Henry Ford, Andrew Carnegie en John D. Rockefeller Jr. Hoewel het rapport van Walsh was gericht op de kwestie van arbeidsuitbuiting werd er ook gekeken naar de concentratie van economische macht en naar de rol van liefdadigheidsinstellingen die werden gebruikt als "instrumenten voor machtsconcentratie."

Louis D. Brandeis, een advocaat die tussen 1916 en 1939 diende als assistent rechter van het Amerikaanse Hooggerechtshof, getuigde voor de Commissie Walsh. Hij sprak zijn ernstige zorgen uit over de groei van de stichtingen, noemde ze een staat binnen de staat, "zo machtig dat de bestaande normale maatschappelijke en industriële krachten niet sterk genoeg zijn om ze het hoofd te bieden" en verwees naar de stichtingen als "niet in overeenstemming met onze democratische idealen."

Toen John D. Rockefeller Jr. door de Commissie Walsh werd gehoord werden hem vragen gesteld over de macht van de stichtingen om onafhankelijk denken en handelen te beïnvloeden. Rockefeller zei dat het mogelijk was om het publiek te beïnvloeden maar dat de stichtingen geen beperkingen opgelegd moesten worden. Hij pleitte voor "academische vrijheid" en "volledige onafhankelijkheid" bij het gebruik van middelen die aan onderwijsinstellingen werden gegeven. In reactie op die opmerking waarschuwde voorzitter Walsh dat het geven van geld aan scholen erin zou kunnen resulteren dat "personen die er worden opgeleid bewust of onbewust de standpunten van de geldgever overnemen."

Het eindverslag van de Commissie Walsh kwam tot de slotsom:

Wat betreft de "stichtingen" die zijn opgericht voor onbeperkte algemene doeleinden en die over enorme fondsen beschikken, hun uiteindelijke mogelijkheden vormen zo 'n ernstige dreiging, niet alleen wat betreft hun eigen activiteiten en invloed maar ook het verlamdende effect dat ze hebben op particuliere burgers en openbare instellingen, dat, wanneer ze duidelijk te onderscheiden waren van andere vormen van vrijwillige liefdadige inspanningen, het wenselijk zou zijn om hun afschaffing aan te bevelen.

Helaas werden de aanbevelingen van de Commissie Walsh niet opgevolgd. Dus kwam er tientallen jaren later een andere commissie bijeen, in april 1952, het Comité voor het onderzoeken van belasting uitgezonderde stichtingen en vergelijkbare

organisaties, ook wel de Commissie Cox genoemd omdat de voorzitter de afgevaardigde Edward E. Cox was, een Democraat uit Georgia. Ook deze commissie onderzocht de stichtingen.

De Commissie Cox was beperkt in reikwijdte en middelen. Hun onderzoek van stichtingen met een vermogen van meer dan \$10 miljoen richtte zich op twaalf vragen, waaronder “of geld van de stichting was weggesluisd van de beoogde doelen, of de stichtingen personen of projecten steunden die het kapitalistisch systeem verzwakten, en of zij het internationalisme stimuleerden of zich schuldig maakten aan belastingontwijking.” Afgevaardigde Cox overleed in december van dat jaar. Een verslag van de commissie van vijftien pagina's dat in januari 1953 werd ingediend concludeerde “dat er weinig bewijs was dat schenkingen van stichtingen werden omgeleid naar andere dan de beoogde doelen of waren gebruikt om het communisme te steunen.”

Afgevaardigde Carroll Reece was één van de zes overgebleven commissieleden na het overlijden van Cox. Hij was niet tevreden met de reikwijdte van het onderzoek en de enige die aandrong om het over te doen. In 1953 stemde het Huis, waar de Republikeinen nu de meerderheid hadden, voor het opnieuw instellen van de onderzoekscommissie. Zo werd de commissie in 1954 nieuw leven ingeblazen door Reece.

De advocaat René A. Wormser was algemeen adviseur van de tweede commissie Reece. Hij stelde het eindverslag op en publiceerde zijn bevindingen in 1958 in het boek *Foundations: Their Power and Influence* (Stichtingen: Hun macht en invloed). In het voorwoord schreef Reece dat zich onder de obstakels voor de commissie de “invloedrijke” “liberale” pers bevond, gekenmerkt door *The New York Times*, de *New York Herald Tribune* en *The Washington Post and Times Herald*, die allemaal hun “redactionele macht” tegen de Commissie inzetten. Ook merkte hij op dat “de meerderheid van de conservatieve pers zich bewust moest zijn van de enorme macht van deze stichtingen.”

Dan waarschuwt Reece: “De groep van vooraanstaande mannen waarvan de beslissingen moeten worden beoordeeld (door de onderzoekscommissie) strekte zich zelfs uit tot vertrouwelingen van het Witte Huis.” Hij zei ook dat het onderzoek onthulde dat “een ongekende macht steeds meer is geconcentreerd in handen van een onderling verweven en zichzelf in stand houdende groep.” Hij wees naar een artikel uit 1954 in het *Daily News* dat berichtte dat de commissie de “bijna onmogelijke taak” had om “de belastingbetaler te vertellen dat ... de reusachtige fortuinen van industriële giganten als John D. Rockefeller, Andrew Carnegie en Henry Ford nu werden gebruikt om het vrije-marktsysteem waaruit hun rijkdom was geboren te vernietigen of in diskrediet te brengen.”

In zijn boek vertelt René Wormser hoe de Commissie Reece onderzoek deed naar de voornaamste bronnen van stichtingssubsidies, zoals de Ford Foundation, de

Rockefeller Foundation en de Carnegie Corporation of New York. Wormser legt ook uit dat de commissie secundaire verdelers van subsidies onderzocht, zoals de Social Science Research Council (Raad voor wetenschappelijk onderzoek), het Institute of Pacific Relations en de American Council on Education (Amerikaanse Raad voor Onderwijs), die allemaal werden gefinancierd door de grote stichtingen. Het onderzoek betrof hogere opleidingen, ziekenhuizen, kerken en andere instituten die geld kregen van stichtingen.

De Commissie Reece verdeelde de organisaties in drie groepen: (1) die enkel als fondsen verstreckende stichtingen optreden; (2) die het geld gebruiken voor eigen onderzoek en activiteiten (bekend als “opererende stichtingen”); (3) die optreden als “tussenpersoon”, “coördinatiecentra” of “detailhandelaren” voor andere stichtingen. De belastingvrijstelling die stichtingen kregen was bedoeld voor het bevorderen van het algemene goed door een uitzondering te bieden voor liefdadigheidsdoelen. Maar Wormser zag dat “de toenemende belastingdruk op inkomen en bezittingen zorgde voor een trend richting het opzetten van stichtingen als instrumenten voor het behoud van de controle over kapitale middelen die anders verloren zouden gaan.” Met andere woorden, vanaf het eerste begin van deze stichtingen gebruikten zeer rijke families ze om belasting te ontwijken, hun rijkdom te herverdelen en het publiek te beïnvloeden - en *niet* om het algemeen goed te bevorderen. Hij schreef:

Sommige van de grootste stichtingen die we kennen, ontstaan vóór de komst van federale inkomsten- en successiebelastingen, dienden voornamelijk om een naam te verheerlijken die tot dan toe niet als bijzonder liefdadig gold.

Wormser merkte bijvoorbeeld op dat, als Ford geen stichting had opgericht, ze zouden zijn gedwongen om een groot aandeel in de Ford Motor Company te verkopen om de honderden miljoenen dollars aan successiebelasting te betalen die werd verwacht na het overlijden van Henry Ford en zijn zoon Edsel. Door het opzetten van de stichting waren ze in staat om te ontsnappen aan successiebelasting over 90% van hun rijkdom en behielden ze hun meerderheidsaandeel in het bedrijf.

De nieuwe Commissie Reece verdiepte zich ook in het toen in opkomst zijnde terrein van “sociale wetenschappen” en de manieren waarop stichtingen invloed uitoefenden op onderwijs en politieke aangelegenheden. Wormser schrijft hierover:

Het zijn de gebieden van onderwijs, internationale aangelegenheden en wat de “sociale wetenschappen” wordt genoemd waar de meeste schade aan de samenleving kan worden toegebracht. Dat is de reden waarom de Commissie Reece het onderzoek grotendeels concentreerde op die terreinen.

Al met al meende Wormser dat de belangrijkste bijdrage van de Commissie Reece aan de samenleving was “het onthullen van misstanden waar de bevordering van politieke doeleinden die door de bestuurders van de stichtingen werden gesteund waren vermomd als liefdadige of educatieve activiteiten.”

Toen het eindverslag van de Commissie Reece werd gepubliceerd werd het grotendeels genegeerd of bespot. Critici beschuldigden commissieleden te zijn vervallen in achterdocht en dat ze tijd en geld hadden verspild. De meeste grote media berichtten niet over de feitelijke conclusies van de Commissie Reece en hun waarschuwing voor de pogingen van de stichtingen om “oligarchisch collectivisme” te bevorderen.

De enige journalist die echt dieper in het onderwerp dook was G. Edward Griffin. Griffin is bekend van zijn werk over het ontmaskeren van het Federal Reserve System, de Amerikaanse Centrale Bank, en het medisch kartel. Hij interviewde Norman Dodd, de directeur onderzoek van de Commissie Reece, over zijn werk voor de commissie en over het eindverslag.

Tijdens dat interview, dat plaatsvond in 1982, vertelde mr. Dodd aan Griffin over H. Rowan Gaither Jr., president van de Stichting Ford van 1953 tot zijn terugtreden op 1 oktober 1956. Het volgende is wat mr. Dodd zich herinnert van zijn uitnodiging op het kantoor van mr. Gaither in New York City en wat mr. Gaither hem vertelde:

Na wat uitwisseling van beleefdheden zei mr. Gaither: “Meneer Dodd, we hebben u gevraagd hier te komen omdat we dachten dat u ons misschien in vertrouwelijkheid zou vertellen waarom het Congres is geïnteresseerd in de bezigheden van stichtingen als de onze.”

Voor ik kon bedenken wat ik zou antwoorden op die vraag ging mr. Gaither verder en zei: “Meneer Dodd, iedereen hier die is betrokken bij het maken van beleid had ofwel ervaring met de OSS (de voorloper van de CIA) tijdens de Tweede Wereldoorlog of met het Europees Economisch Bestuur na de oorlog. We hadden ervaring in het werken onder richtlijnen, en deze richtlijnen komen en kwamen van het Witte Huis. Wij werken nu we nog steeds onder dergelijke richtlijnen.”

“Zou u willen weten wat de inhoud van die richtlijnen is?” Ik zei “ja, dat zou ik graag willen weten,” waarop hij het volgende zei, namelijk: “Meneer Dodd, wij hier werken in reactie op vergelijkbare richtlijnen, waarvan de kern is dat we onze macht om subsidies te verlenen zullen gebruiken om het leven in de Verenigde Staten zo in te richten dat het makkelijk kan samengaan met de Sovjet Unie.”

Meneer Griffin, ik viel spreekwoordelijk bijna van mijn stoel. Niet echt, natuurlijk, maar mijn reactie op mr. Gaither was op dat moment: “Nou, meneer Gaither, nu kan ik uw eerste vraag beantwoorden. U dwong het Congres van de Verenigde Staten om \$150.000 te besteden om uit te vinden wat u me net vertelde.”

Ik zei: “In wettelijke zin heeft u het recht om geld uit te geven voor dit doel maar ik denk niet dat u het recht heeft om die informatie te onthouden aan de mensen in dit land bij wie u in de schuld staat vanwege de belastingvrijstelling. Dus, waarom

vertelt u de mensen in het land niet wat u mij net vertelde?” Zijn antwoord was “we zouden er niet aan denken dat te doen.”

Hoe verontrustend de onthullingen van Dodd, Reece en Griffin ook waren (en nog steeds zijn), het zijn niet de enige duistere waarheden aangaande non-profits en stichtingen.

De Ronde Tafel-groepen

In een volgend hoofdstuk zullen we het hebben over geheime genootschappen. Voor dit moment zullen we kijken naar beweringen dat bepaalde stichtingen en non-profits met een publiek gezicht functioneren als vertegenwoordigers van machtige groeperingen die opereren in de schaduw.

In 1966 hoorde het publiek over een verborgen netwerk van invloedrijke personen en instituten toen geschiedkundige en hoogleraar aan de Georgetown Universiteitsschool voor Buitenlandse Diensten Carroll Quigley zijn boek uitgaf, *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time* (Tragedie en hoop: Een geschiedenis van de wereld in onze tijd). Quigley noemde het netwerk van entiteiten die achter de schermen werken “Ronde Tafel-groepen.”

In *Tragedy and Hope* neemt Quigley 1.348 bladzijden om de geschiedenis te vertellen van de Westerse beschaving van 1860 tot 1963. Zijn versie van historische gebeurtenissen is rechtstreeks afkomstig uit de archieven van de Council on Foreign Relations (of CFR, Raad voor Internationale Betrekkingen), één van Amerika's oudste denktanks, gewijd aan het sturen van internationale politieke kwesties en Amerikaans buitenlandbeleid. In dit boek, en in zijn boek uit 1986, *The Anglo-American Establishment*, zet Quigley in detail uiteen hoe de geheimzinnige Ronde Tafel-groepen probeerden Amerikaans beleid vorm te geven om de VS terug onder de controle van het vervagende Britse Rijk te brengen.

Forensisch geschiedkundige Richard Grove, gastheer van de podcast *Grand Theft World* en oprichter van de website *Tragedy and Hope*, naar het boek van Quigley, bestudeerde meer dan tien jaar de Ronde Tafel-groepen en het werk van Quigley. Grove zegt:

Rond de jaren 1860-1880, net na onze Burgeroorlog, zijn er in Groot Brittannië veel mensen die het verlies van Amerika betreuren. Ik heb hier een boek van de Pilgrim Society en dat haalt sir Arthur Conan Doyle aan, de schrijver van de Sherlock Holmes-serie. Hij zegt dat hij plannen had voor een Anglo-Amerikaans partnerschap en dat soort dingen. Rond diezelfde tijd is er in Oxford een professor genaamd John Ruskin. Ruskin heeft een filosofie over de Engels sprekende gedachte en hoe deze de wereld zou moeten besturen.

En Ruskin heeft een student, Cecil Rhodes, die dit allemaal superserius neemt. Rhodes is interessant. Zijn broer heeft al een goudmijnoperatie in Zuid Afrika, meen ik. Misschien was het goud, misschien diamanten. Maar hij is daar al. En Rhodes ging nog niet naar Oxford, maar hij kreeg een krediet van lord Rothschild om zich uit diens naam in de mijnbouw in Zuid Afrika te begeven. Dus gaat hij daar naartoe, voegt zich bij zijn broer, die vindt een nieuwe locatie. Hij vertrekt zo gauw Cecil aankomt. Cecil begint mijnen van anderen op te kopen. Hij koopt alle pompen en laat hun mijnen onderlopen. Ze verkopen de mijn, dan kan hij ze leegpompen en erin trekken.

Uiteindelijk gaat hij terug naar Groot Brittannië om naar Oxford te gaan zodat hij zijn zaken voor de Rothschilds wat officiëler kan regelen. Dan gaat hij terug naar Zuid Afrika. Ze richten DeBeers Consolidated Mines op. DeBeers was een boer. Rhodes neemt dat landbouwbedrijf over, samen met een hele reeks andere ondernemingen die hij had georganiseerd. Hij is in feite het prototype van een kolonie voor het Britse Rijk aan het bouwen.

Deze geschiedenis schijnt het licht op hoe Brits mijnbouwer en Zuid Afrikaans politicus Cecil Rhodes in 1891 samenwerkte met Alfred Milner om op te richten wat bekend zou worden als de Ronde Tafel-groepen. De coördinatie en aansturing van deze groepen zou over de jaren wisselen, maar het was het overlijden van Cecil Rhodes, en zijn verschillende testamenten, die het programma voor de Rhodes Studiebeurzen aan de Universiteit Oxford schiepen, dat is gebruikt als manier om nieuwe leden te werven voor de Ronde Tafel-groepen, om hun ideeën te verspreiden en om internationaal hun doelen te bereiken. Door gebruik te maken van de methode van de Ronde Tafel-groepen werkte deze informele organisatie van machtige belangengroepen met een verborgen kern en een openbaar omhulsel.

Vele leden van Ronde Tafel-groepen deden mee aan het Rhodes Beurzenprogramma voor ze verder gingen naar machtsposities in overheid, financiën, media en de private sector. Het ging onder andere om posities bij het Royal Institute of International Affairs (ook bekend als Chatham House), de al eerder genoemde Raad voor Internationale Betrekkingen (CFR), de Trilaterale Commissie (TC) en recenter het Wereld Economisch Forum (WEF).

Hoewel de meeste groepen die Quigley noemt meestal worden geassocieerd met links neigen andere geheime organisaties naar conservatisme, zoals de Council for National Policy (Raad voor nationaal beleid), die vaak wordt vergeleken met de CFR.

Tragedy and Hope bespreekt ook de rol van de leiders van centrale banken van verschillende landen en stelt dat een internationaal bankenkartel een belangrijke rol speelt in het vorm geven aan overheidsbeleid. Deze bewering van Quigley zullen we in het volgende hoofdstuk bespreken.

Ook al bekritiseerde Quigley bepaalde interpretaties van wat hij schreef, die hij zag als te samenzweerderig, hij erkende *wel* openlijk dat er een samenzwering aan het werk was. In *Tragedy and Hope* schrijft hij:

Dit sprookje over “radicaal rechts,” wat inmiddels een aangenomen volksmythe is geworden voor vele groeperingen in Amerika, schildert de recente geschiedenis van de Verenigde Staten, als het gaat om binnenlandse hervormingen en buitenlandse zaken, als een goed georganiseerd complot van elementen van de linkervleugel ... Deze mythe, net als alle fabels, heeft in feite een kern van waarheid. Er bestaat, en dat is al een generatie zo, een internationaal anglofiel netwerk dat tot bepaalde hoogte opereert op de manier zoals radicaal rechts denkt dat de Communisten opereren. Feitelijk heeft dit netwerk, dat we aan kunnen duiden als de Ronde Tafel-groepen, geen afkeer van samenwerking met de Communisten, of welke groep ook, en dat doen ze ook regelmatig. Ik weet van deze operatie van dit netwerk omdat ik het twintig jaar heb bestudeerd en gedurende twee jaar, begin jaren 1960, de gelegenheid had om hun documenten en geheime archieven te onderzoeken. Ik heb er geen weerzin tegen, noch tegen de meeste van hun doelen. Ik heb een groot deel van mijn leven in hun nabijheid doorgebracht, en van vele van hun instrumenten. Een paar keer, zowel in het verleden als onlangs, maakte ik bezwaar tegen een paar onderdelen van hun beleid ... maar over het algemeen is ons grootste meningsverschil dat zij onbekend willen blijven terwijl ik meen dat hun rol in de geschiedenis belangrijk genoeg is om bekend te zijn.

Richard Grove biedt opnieuw wat belangrijke historische context:

Dus wat Rhodes daar doet is het vervullen van John Ruskins idee van een Engels sprekende wereld en een wereldregering, maar hij komt ook tegemoet aan de ideeën en behoeften van de Vrijmetselaars. En, zoals we al snel zullen zien, hielp hij ook tegemoet te komen aan de wensen van de zionisten. En als je die drie bij elkaar voegt dan heb je een hele hoop mensen die tegen Amerika werken waar Amerika nooit goed naar heeft gekeken, soms zelfs als partner heeft geholpen.

Rhodes overleed toen hij 40 was, of 41. Hij stierf in 1902. Hij staat erom bekend dat hij meerdere testamenten had. Er zijn verschillende versies. Het eerste schreef hij aan Oxford onder Ruskin en hij droeg het altijd bij zich in zijn jasje, samen met één van Ruskins toespraken over diens Engels sprekende idee. Later kwamen er andere versies. In vroegere versies geeft hij een groot deel van zijn rijkdom terug aan lord Rothschild, die hem sponsorde. Daar zit wat in. Toen werd daar een beetje naar gekeken, dus werd Rothschild eruitgehaald als executeur, de begunstigde, en lord Rosebery, Rothschilds schoonzoon, werd erin geschreven. “Hij heeft een andere naam. Laten we hem erin zetten.”

Het wordt openbaar gemaakt in 1902, als Rhodes overlijdt, als Laatste wil en testament van Cecil John Rhodes, met wat verhelderende aantekeningen, waaraan nog wat stukken zijn toegevoegd door de opsteller, omdat hij een vriend van Rhodes

was. Dat plan bedachten ze samen. De opsteller, William T. Stead, had de leiding over de Review of Reviews, een belangrijk centrum voor de Ronde Tafel-groepen in Groot Brittannië. Hij en Rhodes hadden bedacht dat het Britse Rijk Amerika opnieuw moest inlijven, en dat, om dat te doen, een geheim genootschap op moest worden gezet, en een stelsel van beurzen dat Amerikanen en anderen over de hele wereld zou verengelsen en warm zou maken voor het Engels sprekende idee, zodat het plan van Rhodes de financiering had, een academisch aspect, het aspect van een geheim genootschap, en het moest worden gemodelleerd naar de Jesuïeten.

Er is ruim zeventig jaar verstreken sinds de waarschuwingen van de Commissie Walsh, van Carroll Reece en Norman Dodd. Het is meer dan vijftig jaar geleden sinds Carroll Quigley de Ronde Tafel-groepen onthulde. Niemand zal vreemd opkijken bij het horen dat hun waarschuwingen niet serieus werden genomen. Zo is de macht van de stichtingen alleen maar toegenomen en hebben ze steeds meer invloed uitgeoefend op het denken van de massa. Tegelijkertijd is het publiek steeds onwetender geworden als het gaat om de manieren waarop deze organisaties onze wereld domineren en vormen. Als voorbeeld, de stichting van Bill Gates is nu één van de grootste en meest invloedrijke van zijn soort, en de Rockefeller Foundation heeft nog steeds een enorme macht.

Wat is er nodig om ons los te rukken uit de wurggreep van deze corrupte instellingen die onze geest gevangen houden?

Oplossingen: Losbreken uit de greep van het Non-profit Industrieel Complex

Als we ons willen bevrijden van de greep van stichtingen en het NPIC dan moeten we herzien hoe we denken over activisme en liefdadigheid. De activisten die essays schreven in de bloemlezing *The Revolution Will Not Be Funded* ondervonden dat werken binnen de ruimte van de grote stichtingen, in de hoop om de eigen gemeenschap of de wereld beter te maken, een nobele onderneming is maar misschien niet altijd het resultaat oplevert dat je wilde. Als je activisme uitsluitend is gebaseerd op werken binnen deze rijke, gecentraliseerde structuren dan moedigen we je aan om in te zien dat activisme van onderaf net zo waardevol kan zijn, zo niet meer. Misschien hebben gemeenschappen niet de miljoenen die stichtingen bieden, maar er zijn vele interessante manieren om projecten te financieren en doelen te bereiken.

Zo was ik bijvoorbeeld in de gelegenheid om Detroit te bezoeken en te leren over sponsoring door de gemeenschap en de microfinanciering van een programma dat “Detroit Soup” heet. Voor slechts vijf dollar krijg je toegang tot een evenement dat live muziek biedt, soep uit eigen keuken, en vier sprekers uit de lokale gemeenschap. Hun presentaties richten zich op projecten die de lokale gemeenschap rechtstreeks kunnen bereiken en vooruithelpen - zonder tussenpersonen, zonder “filantropen” van buitenaf. De aanwezigen luisteren naar de sprekers, onder het genot van een kop soep, en stemmen daarna op hun favoriete project. Aan het einde van de avond wordt

het project met de meeste stemmen beloond met het die avond opgehaalde geld voor hun project. “Detroit Soup” heeft andere steden geïnspireerd vergelijkbare projecten op te zetten.

Wat betreft de grote stichtingen die hun rijkdom en invloed gebruiken om onze wereld te manipuleren en te kneden in de door hen gewenste vorm zouden we moeten overwegen om onze financiële steun aan hen en elke van hun liefdadigheidsorganisaties te stoppen. Als je weet van een non-profitorganisatie die geld aanneemt van deze stichtingen, leg het hen dan uit. Maak duidelijk dat je hen niet zult steunen als ze geld aannemen van deze gevaarlijke stichtingen.

Als je bij wilt dragen aan liefdadigheid of filantropische organisaties, onderzoek ze eerst. Informeer je over hun zakelijke relaties, hun projecten en de manier waarop ze hun fondsen gebruiken. Om te beginnen kun je kijken op [de website van het Wereld Economisch Forum](#) (WEF) naar de partners van het WEF om te zien of je niet onbedoeld een stichting steunt, of een begunstigde van een stichting, die de technocratische agenda van het WEF dient.

In een komend hoofdstuk zullen we verkennen wat precies wordt bedoeld met “oligarchisch collectivisme” - iets waar we duidelijk geen deel aan willen hebben. Onthoud dat, waar het gaat om non-profits, net als bij de andere delen van de Machtspiramide, we persoonlijke verantwoordelijkheid moeten nemen. Met andere woorden, we dienen ons in te spannen om ons bewust te zijn van wat we steunen met ons geld en onze tijd. Als we blind verdergaan met het steunen van deze rijke stichtingen onder de aanname dat ze iets goeds voor de wereld doen dan schaden we alleen onszelf en is het onze eigen schuld.

Als je meer te weten wilt komen over de rijke stichtingen, het Non-profit Industrieel Complex en de Ronde Tafel-groepen dan raden we de volgende boeken aan:

Foundations: Their Power and Influence door René A. Wormser

Tragedy and Hope: A History Of The World In Our Time van Carroll Quigley

The Anglo-American Establishment tevens door Carroll Quigley

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op [ThePyramidOfPower.net](#)

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Hoofdstuk 11: Het bankenkartel en de toekomst van geld

Nagenoeg ieder aspect van de Machtspiramide waar we het tot nu toe over hadden wordt op één of andere manier geraakt door de bankenindustrie. Machtig Onderwijs wordt gefinancierd door banken. Net als Machtig Voedsel en Machtige Landbouw. En federale en particuliere gevangenissen. En de producenten van tv en film uit Hollywood. Inderdaad, bankleningen en kredieten, stortingen op je rekening, betaal en spaarrekeningen, bankpasjes en creditcards - al deze bankproducten en diensten beïnvloeden ons dagelijks, zowel direct als indirect.

Het doel van dit hoofdstuk is om kort te kijken naar de geschiedenis van het bankwezen, de rol die banken spelen bij het vorm geven aan onze wereld, de mensen achter het bankensysteem en de laatste trends in bankieren in dit nieuwe tijdperk van digitalisering.

Een korte geschiedenis van het bankwezen

Laten we eerst eens kijken naar de geschiedenis van het bankwezen. Archeologische vondsten laten zien dat in Soemerië, één van de vroegste beschavingen in het zuiden van Mesopotamië, al zo ver terug als 5000 v. Chr. archieven werden bijgehouden van transacties en dat graan en dieren werden gebruikt als een vorm van valuta. In die tijd was het gebruikelijk dat rijkdom, zoals juwelen, goud en munten van verschillende afmetingen werden opgeslagen in tempels en paleizen. Wanneer rijke aristocraten hun kostbaarheden in de kelders van tempels bewaarden werden deze tijdens oorlogen en invasies een doelwit voor vijanden.

Er zijn documenten ontdekt die uitleggen hoe bankieren hoort te gebeuren. Het bekendste document is de *Code van Hammurabi*, een Babylonische juridische tekst die stamt uit circa 1750 v. Chr. Leningen was één van de vele onderwerpen die werden beschreven.

Het Heilige Romeinse Rijk (962-1806) legde de basis voor de moderne vorm van bankieren. Bijvoorbeeld, het Romeinse Rijk begon met het formaliseren van de administratieve aspecten van bankieren, waaronder meer regulering van bancaire instituten. Toen het rijk viel kwam er ook een einde aan het Romeinse bankenstelsel.

Rond de 12de eeuw zagen we de opkomst van handelsbanken die zich hoofdzakelijk richtten op internationale handel en financiën en werden gevestigd en gerund door rijke Italiaanse families uit Florence, Venetië, Genua en Rome.

Gedurende de 15de en 16de eeuw begonnen handelsbanken te ontstaan in Italië, Spanje, Nederland en Duitsland.

Toen, rond de 17de eeuw begonnen we bankiersconcepten te zien die we nu herkennen - met name fractionele reserve bankieren, een bankensysteem dat nu wereldwijd wordt gebruikt, dat banken toestaat slechts een klein deel van wat door cliënten wordt gestort in reserve te houden en de rest van het geld te investeren in andere financiële constructies.

Dit was ook de tijd waarin de rijke handelsklasse hun goud begon op te slaan bij goudsmiden in Londen. De goudsmiden bewaarden het goud in hun kluis en rekenden een tarief voor die dienst. Men kreeg een kwitantie op basis van de hoeveelheid en de zuiverheid van het metaal. Deze praktijk leidde ertoe dat goudsmiden begonnen geld uit te lenen - en tot de verdere ontwikkeling van het moderne bankieren.

De bankendynastie van de familie Rothschild

Geleidelijk groeiden de rijkdom en macht van de handelsbankenfamilies. Eén van de machtigste was de beruchte familie Rothschild. De patriarch van de familie was een Duitse Jood genaamd Amschel Moses Rothschild. Hij woonde in het Joodse getto van Frankfurt in Duitsland. Hij en zijn vrouw Schönche kregen acht kinderen, waaronder Mayer Amschel Rothschild, de stichter van de Rothschild bankendynastie en de man die vaak wordt geprezen als “de grondlegger van internationale financiën.”

Net als zijn vader hield Mayer Rothschild zich bezig met valutahandel. De jongere Rothschild verzekerde zich van een stageplek onder Jacob Wolf Oppenheimer, leerde over handel met het buitenland en vergrootte zijn kennis over de valutahandel. Later zou hij handelaar worden in zeldzame munten en werd hij de persoonlijke leverancier van munten voor kroonprins Wilhelm von Hesse. In 1769 kreeg Rothschild de titel van Hofjood, of Hoffactor, en zou zijn handel zich uitbreiden naar andere koninklijke rekeningen over heel Europa.

De werkelijke rijkdom en invloed van de familie Rothschild werd duidelijk in de volgende generatie - specifiek in de vijf zonen van Mayer Rothschild. (Hij en zijn vrouw Guttle hadden ook vijf dochters.) Met wat wel “de aanpak van de vijf pijlen” wordt genoemd stuurde Mayer zijn vijf zoons naar verschillende delen van Europa om bankeninstituten te vestigen. Dit verspreiden van de rijkdom en invloed van de Rothschilds had een grote impact op Europa en de rest van de wereld, en dat is nog steeds zo.

Oudste zoon Amschel Mayer nam de tak in Frankfurt over. De tweede zoon, Salomon Mayer Rothschild, had de leiding over de zaak in Wenen, Oostenrijk. De vierde zoon, genaamd Karl Mayer Rothschild vestigde een bank in Napels, Italië. Vijfde zoon Jakob Mayer de Rothschild, werd een bankenmagnaat in Parijs, Frankrijk.

De bank in Parijs financierde Napoleon en werd één van de leidende banken in Europa. De Franse bankenfamilie Rothschild financierde Frankrijks grote oorlogen en koloniale uitbreiding.

De derde zoon, Nathan Mayer Rothschild, vestigde N.M. Rothschild & Sons in Londen, Engeland. Onder zijn leiding werd het één van Europa's machtigste bankeninstituten. In 1835 verwierf Nathan een contract met de Spaanse regering dat hem de rechten gaf voor de mijnen in het zuiden van Spanje. Dit plaveide de weg voor een nagenoeg monopolie op de kwikmijnen in Europa.

De vijf broers coördineerden hun activiteiten in Europa en ontwikkelden een netwerk van vervoerders, koeriers en spionnen. Vaak wordt beweerd dat deze particuliere inlichtingendienst Nathan in staat stelde om een hele dag eerder te horen over de overwinning van hertog Wellington op Napoleon in de Slag bij Waterloo dan de officiële boodschappers van de regering. Naar bericht konden de Rothschilds hierdoor profiteren van de uitkomst van de Slag bij Waterloo door die informatie te gebruiken om te speculeren op de Beurs van Londen. Ze verdienden hiermee een enorm fortuin dat wordt geschat op honderden miljoenen ponden in de waarde van nu.

In het archief van de Rothschilds wordt inderdaad erkent dat Nathan voorkennis had van het verlies van Napoleon en zijn voordeel deed met die informatie. Ze betwisten echter hoeveel er werd verdiend. Zij beweren dat het een bescheiden winst was, geen enorm fortuin.

Hoe dan ook, duidelijk is dat de familie Rothschild een grote rol heeft gespeeld in de ontwikkeling van internationaal bankieren in de afgelopen paar honderd jaar. Een krachtig voorbeeld hiervan is het partnerschap uit 1825 tussen Nathans N.M Rothschild & Sons en de Bank of England, de centrale bank van het toen nog onafhankelijke Engeland. De relatie tussen de Rothschilds en de Bank of England duurde voort toen Nathan Mayers kleinzoon Alfred de Rothschild in 1869 een directeur werd bij de Bank of England.

Het feit dat de Rothschilds leningen verstrekten aan verschillende centrale banken en regeringen in Europa illustreert de macht die de broers hadden.

Om een dieper begrip te krijgen van de rol die bankiers spelen dienen we het systeem van centrale banken te begrijpen, vooral het Federal Reserve System in de Verenigde Staten.

De Federal Reserve en centrale banken

Waar het gaat om het Amerikaanse Federal Reserve System, één van de eerste en meest diepgravende journalisten die over de geschiedenis schreven was G. Edward Griffin, met wie we in het vorige hoofdstuk kennis maakten. In 1994 publiceerde hij zijn alom geprezen boek, *The Creature from Jekyll Island: A Second Look at the Federal Reserve* (Het monster van Jekyll Island: Een tweede kijk op de Federal Reserve).

In zijn boek vertelt Griffin het pakkende verhaal van een geheime bijeenkomst in november 1910 van zes invloedrijke bankiers en leidende politieke figuren op Jekyll Island, uit de kust van Georgia. Hun vertrouwelijke discussies leidde uiteindelijk tot de schepping van het Federal Reserve System.

Griffin was niet de eerste journalist die berichtte over de geheime bijeenkomst. Maar tegen de tijd dat zijn boek uitkwam had de gevestigde pers het verhaal grotendeels afgedaan als een complottheorie. Het zou duren tot de jaren 1930 tot de deelnemers zelf het bestaan van de vergadering erkenden.

De bijeenkomst was georganiseerd door de Amerikaanse senator Nelson Aldrich van Rhode Island. Zijn dochter Abigail was getrouwd met John D. Rockefeller Jr., zoon van de oprichter van Standard Oil John D. Rockefeller Sr. Zoals verteld in het eerste hoofdstuk over Machtig Onderwijs had Aldrich geholpen bij het opzetten van de door de Stichting Rockefeller gefinancierde Algemene Onderwijsraad waardoor die familie bijna in haar eentje de koers van het Amerikaanse openbaar onderwijs kon hervormen.

Aldrich liep ook voorop bij pogingen om het monetaire systeem te hervormen tot een mechanisme dat de grote banken in het financiële centrum een nog grotere invloed zou geven over de economie, en daarmee over het volk. Aldrich diende ook als voorzitter van de Nationale Monetaire Commissie, die de oorzaken van de Paniek van 1907 onderzocht. In deze rol stelde hij het Plan Aldrich op, dat uiteindelijk van invloed zou zijn op de Federal Reserve Act uit 1913 en de vestiging van het Federal Reserve System.

Echter, voor het aannemen van die wet in 1913 kwam Aldrich al samen met die elitegroep van bankiers in de Jekyll Island Club in 1910. Onder de regelmatige gasten van die club waren de bankenhuzen van die tijd: de Morgans, Rockefeller's, Warburgs en Rothschilds. Feitelijk vertelt de literatuur van de Federal Reserve dat het waarschijnlijk John Pierpont Morgan was, ook bekend als J.P. Morgan, die regelde dat de groep het hotel van de club kon gebruiken voor de geheime bijeenkomst. De zes deelnemers waren A. Piatt Andrews, de Amerikaanse onderminister van Financiën; Frank Vanderlip, president van de National City Bank of New York; Henry P. Davidson, een senior partner van J.P. Morgan & Co.; Benjamin Strong Jr., een

partner van Morgan (zowel van de man als de bank) en president van Bankers Trust Co.; en Paul Warburg, van de bankenfamilie Warburg met hun basis in Hamburg, Duitsland.

Het was tijdens deze vergadering dat een plan werd uitgedroefd om in de Verenigde Staten een centraal bankensysteem te introduceren dat in bezit zou zijn van de grote banken. Door het vestigen van een centrale bank (wat al een paar keer was geprobeerd en mislukt) konden de bankiers een kartel runnen en de volledige controle hebben over de geldvoorraad. Toen de aanwezige mannen hun bevelen hadden gekregen keerden ze terug naar hun invloedssfeer om de visie tot leven te brengen. Binnen drie jaar na de bijeenkomst had Amerika een nieuwe centrale bank. Zo begon het tijdperk van inflatie en daarmee de almaar toenemende inkomstenbelasting.

Precies honderd jaar na de vestiging van het Federal Reserve System publiceerde journalist James Corbett [*Century of Enslavement: The History of the Federal Reserve*](#) (Honderd jaar onderwerping: De geschiedenis van de Federal Reserve). In deze documentaire van anderhalf uur borduurt Corbett voort op het werk van G. Edward Griffin en laat zien dat de bankenfamilies die eeuwenlang de controle hadden over financiën precies dezelfde zijn als de private bankiers die eigenaar zijn van en de controle hebben over het Federal Reserve System.

De macht om geld te drukken betekent controle over landen. De personen die de uiteindelijke controle hebben over de geldvoorraad zijn degenen die het beleid van dat land opleggen.

Het is geen toeval dat de Wet Federal Reserve werd aangenomen in 1913 en we onmiddellijk een inkomstenbelasting kregen, en Amerika de Eerste Wereldoorlog in werd gedreven. Die oorlog werd gefinancierd met hulp van de nieuwe monetaire functies van de net opgezette Federal Reserve die de monetaire controle over besluiten voor buitenlandbeleid van elke toekomstige regering enorm uitbreidde. Natuurlijk was Woodrow Wilson niet bepaald een onwillige deelnemer in de drang naar oorlog, hoewel hij dat wel beweerde. Hoe het ook zit, het was de concentratie van macht van de Federal Reserve die de deelname van Amerika aan de Eerste Wereldoorlog mogelijk maakte.

De duidelijke conclusie hieruit is dat gecentraliseerde controle over niet alleen de economie maar het monetaire systeem zelf - die een centrale bank als de Federal Reserve vertegenwoordigde - het mechanisme is waarmee die controle wordt uitgeoefend. Dus om die controle te breken zou men de centrale bank moeten breken. Het is de centrale bank zelf die de controle en de macht heeft over de geldvoorraad, om geld te drukken in het belang van deze agenda maar niet die agenda - in het belang van de agenda van de mensen die de macht hebben over de drukpers.

Dat is de sleutel tot het systeem zoals het bestaat, en daarom is het zo ongelooflijk belangrijk dat mensen iets begrijpen van het monetaire systeem en hoe geld wordt gecreëerd in het huidige systeem.

In de decennia na het verschijnen van *Het monster van Jekyll Island* is in de VS een wereldwijde beweging opgekomen om het Federal Reserve System te ontmaskeren, grotendeels te danken aan de presidentiële verkiezingscampagnes van voormalig afgevaardigde Ron Paul van Texas. Iedere keer dat hij zich verkiesbaar stelde (in 1988 voor de Libertarische Partij en in 2008 en 2012 als Republikein) richtte afgevaardigde Paul zich op het beschermen van burgerlijke vrijheden, het beëindigen van oorlogen, het inperken van de macht van de overheid en het onthullen van de gevaren van het Federal Reserve System.

De wetsvoorstellen die Paul schreef voor een controle van en een einde aan de Federal Reserve kregen weinig steun vanuit de gevestigde politiek, ondanks de populariteit van de Tea Party-bewegingen, en ondanks zijn populariteit onder studenten en veteranen, die zijn anti-oorlogshouding op prijs stelden.

Ron Pauls boek *End the Fed* (Beëindig de Federal Reserve) bouwde verder op het werk van G. Edward Griffin en pleitte ervoor om die logge instelling te sluiten. De boeken van beide mannen, plus Pauls verkiezingscampagnes en toespraken, hielpen een nieuwe generatie van activisten te inspireren, gebrand op het beëindigen van de ongewenste invloed van de machtige, meedogenloze bankiers op de Amerikaans politiek en economie. Gedurende een aantal jaren begin jaren 2010 werden in de hele VS marsen en evenementen gehouden bij de twaalf regionale vestingen van de Federal Reserve Bank.

Rond die tijd begonnen Amerikanen weer op te krabbelen na de financiële crisis van 2008 - een crisis die was veroorzaakt door precies diezelfde banken. Wereldwijd werden mensen getroffen door de schimmige, egoïstische beslissingen die de bankiers namen. Degenen die hun huis en spaargeld waren kwijtgeraakt eisten antwoorden en aansprakelijkheid. In september 2011 lanceerden activisten de beweging Occupy Wall Street (Bezet Wall Street) in het Zuccotti Park in New York City. Binnen een maand waren er vergelijkbare protesten in honderden steden in de VS en in meer dan 900 steden in 82 landen.

Los van de voorstanders om de Fed te beëindigen hadden de activisten van Occupy in elke stad een variërende maar vergelijkbare lijst met eisen. Over het algemeen waren ze boos over de macht en invloed die financiële instellingen hadden op hun leven. Sommigen richtten zich op het bedrieglijk verpakken door hypotheekverstrekkers van risicovolle leningen als hoogwaardig. (Dit enorme bedrog leidde tot wanbetalingen en gedwongen verkoop, die een grote rol speelden in de financiële crisis van 2008 en de daarop volgende recessie.) Anderen waren woedend dat de grote banken en verzekeraars door de federale overheid werden behandeld als “te groot om om te vallen” en daarom ruime steunpakketten kregen, terwijl de kleine

man - de gemiddelde belastingbetaler, huiseigenaar, kleine ondernemer, investeerder - werd gedwongen om de enorme kosten van de crisis te dragen. Weer andere deelnemers aan de Occupy-beweging wilden dat geld werd verwijderd uit de politiek. En nog anderen kaartten de ongelijkheid in werk en huisvesting aan.

Sommige leden van End the Fed keken naar de Occupy-beweging en lanceerden de campagne Occupy the Fed, in de hoop dat het mensen zou aanzetten tot het bezetten van de twaalf regionale Federal Reserve Banks die we net al noemden. Helaas was samenwerking tussen de Tea Party, End the Fed en activisten van Occupy zeldzaam.

Zoals het veel activistische bewegingen vergaat duurde het niet lang voor de oorspronkelijke boodschappen van de Tea Party en Occupy verwaterden, werden ingekapseld en uiteindelijk gesmoord. Wat Occupy betreft, tegen januari 2012 waren wereldwijd alle kampen uit parken verwijderd. De zaak van de Tea Party werd al snel aangengeld en opgeslokt door de gevestigde Republikeinse Partij. En Ron Pauls End the Fed stierf een stille dood na zijn tweede mislukte poging om president van de VS te worden. Hoewel Ron Paul nog steeds vele supporters heeft die zijn oproep om de Federal Reserve te beëindigen steunen is de kwestie naar de achtergrond verdwenen in deze tijd van cultuuroorlogen.

En opnieuw biedt James Corbett een uitstekende analyse - deze keer van het instorten van activistische bewegingen die waren gericht op het stoppen van economische tirannie:

Aanvankelijk waren dit geen uitgesproken partijpolitieke bewegingen. Ze werden al snel overgenomen, ingelijfd en omgeleid door de gebruikelijke partijpolitieke meelopers om ze weg te leiden van de kernkwestie die beide verbond: zowel Occupy Wall Street als End the Fed richtten zich op het bankensysteem en het monetaire stelsel.

Ron Paul diende als bliksemafleider voor de laatste kwestie tijdens de verkiezingscyclus van 2008, zeker in het kielzog van de bankencrisis in dat jaar. Deze crisis zorgde voor een brede erkenning dat er iets fundamenteel mis was met het systeem zoals het is gestructureerd. En dat besef is werkelijk één van de meest revolutionaire potenties - niet alleen in de Amerikaanse geschiedenis maar de wereldgeschiedenis.

Telkens wanneer de bevolking sterk geïnteresseerd raakt in de monetaire kwestie wordt het politiek snel onrustig. We kunnen terugkijken naar de Populistische Beweging van eind 19de en vroeg 20ste eeuw, die pleitte voor bi-metalisme en inzag dat de goudstandaard die Amerika toen handhaafde, in de beroemde woorden van William Jennings Bryan, "een gouden kruis" was waar het volk aan zou worden genageld. Er werd gepleit voor vrij zilver om de geldhoeveelheid te vergroten, zodat de doorsnee persoon kon deelnemen.

Een dergelijk inzicht is werkelijk revolutionair. Daarom werd de populistische beweging rond 1900 doelbewust zwartgemaakt, en daarom zijn de populistische bewegingen van de 21e eeuw zo snel ontspoord en naar de zijlijn gemanoeuvreerd.

Het is uitermate belangrijk dat die populistische bewegingen van de 21ste eeuw begonnen met het ter discussie stellen van de monetaire basis waarop onze hele samenleving functioneert.

Je hoeft niet lang na te denken om te begrijpen waarom de lieden die de leiding hebben over dit systeem willen voorkomen dat het publiek hier verder onderzoek naar doet.

Het Federal Reserve System is het model voor vele van de centrale banken wereldwijd. De overgrote meerderheid van landen werkt binnen het systeem van centrale banken. Forensisch geschiedkundige Richard Grove legt uit hoe de Rothschilds het systeem voor centraal bankieren naar de hele wereld exporteerden en uiteindelijk een rol speelden in het opzetten van internationale financiële organisaties zoals het Internationaal Monetair Fonds (IMF), de Wereldbank en de Bank voor International Betalingen (BIS).

De koningshuizen hadden geld nodig voor hun paleizen en heel wat andere landen hadden ook geld nodig. Deze groep had het door: ze schiepen internationaal bankieren. Ik zou het geen kartel willen noemen maar het is nu een dynastie.

Ze waren begonnen in Duitsland en sloten hun Duitse kantoren een paar jaar voor het begin van de Eerste Wereldoorlog. Dus tijdens de Eerste Wereldoorlog was er daar geen bank van Rothschild operationeel. In de tussentijd spreidden ze zich uit.

En in die tijd dat ze zich uitspreidden had je hier in de VS meteen de oprichting van het Federal Reserve System. Toen, rond de tijd van de Tweede Wereldoorlog, had je de Bank voor Internationale Betalingen, opgezet door Montagu Norman van de Bank of England en Hjalmar Horace Greeley Schacht - dat was de bankier van Hitler. Dat is de Bank voor Internationale Betalingen in Zwitserland.

Van daaruit werden het IMF en de Wereldbank gecreëerd. Maar dit zijn allemaal monsters - niet alleen van Jekyll Island - dit zijn monsters uit het testament van Cecil Rhodes. Dus de werkgroepen, de mediacontrole, de financiële controle, in de 120 jaar na Rhodes' overlijden is alles samengeklonterd, uitgezuiverd en sterk samengeperst.

Met de lancering van het Bretton Woods Systeem in 1944 werden twee organisaties in het leven geroepen: het Internationaal Monetair Fonds (IMF) en de Internationale Bank voor Wederopbouw en Ontwikkeling (IBRD). Vandaag de dag is de laatste één van de vijf organisaties binnen de Wereldbankgroep (meestal de Wereldbank genoemd).

Ogenschijnlijk lenen deze globalistische organisaties geld uit aan arme of ontwikkelende landen, zogenaamd om armoede te verdrijven of voor het exporteren van democratie.

Echter, zoals John Perkins uitlegt in zijn boek *Diary of an Economic Hitman* (Dagboek van een economische huurmoordenaar) verstrekken deze instellingen vaak leningen aan landen met de bedoeling om hun natuurlijke hulpbronnen en mineralen in te nemen als een land de lening niet terug kan betalen. De Wereldbank is overheerst door internationale bankiers en leden van de Ronde Tafel-groepen, waaronder de Raad voor Internationale Betrekkingen (CFR) en de Trilaterale Commissie.

In de nasleep van de Eerste Wereldoorlog werd in Zwitserland nog een machtig instituut geboren, de Bank voor Internationale Betalingen (BIS), bekend als “de centrale bank van centrale banken.” Alle aangesloten centrale banken bezitten - zijn aandeelhouders in - de BIS.

De BIS werd in 1930 opgericht voor het afhandelen van herstelbetalingen voor de Eerste Wereldoorlog die Duitsland verschuldigd was. Tijdens de Grote Depressie hielp de op Europa gerichte BIS met het verschaffen van financiële middelen voor Europese regeringen. Hun rol bij het ondersteunen van financiële stabiliteit en liquiditeit voor centrale banken bleef een kernfunctie van de instelling.

De Federal Reserve Bank van New York is al vanaf het begin lid van de BIS en vertegenwoordigt de VS in de bestuursraad van de BIS. Maar het duurde tot 1994 voor het Amerikaanse Federal Reserve System zich voegde bij de 32 andere centrale bankleden. Nu zijn er 63 leden.

In zijn boek uit 2013, *The Tower of Basel: The Shadowy History of the Secret Bank that Runs the World* (De toren van Bazel: De schimmige geschiedenis van de geheime bank die de wereld runt), schijnt de Britse journalist Adam LeBor een helder licht op het verleden van corruptie en schandalen dat al lange tijd rond de kern van de BIS hangt. Hij vertelt bijvoorbeeld hoe de BIS talloze landen ertoe bracht hun goudreserves toe te wijzen aan de BIS-rekening en hoe de BIS, dienst doend als pinautomaat, betalingen tussen landen verwerkte. In 1939 faciliteerde de BIS de overdracht van Tsjecho-Slovaakse goudreserves aan nazi-Duitsland na de Duitse inname van Tsjecho-Slowakije.

Volgens LeBor zorgde deze goudoverdracht ervoor dat het Derde Rijk kon bloeien en financierde het de campagne voor de Tweede Wereldoorlog. (Opmerking: In zijn vorige boek, *Hitler's Secret Bankers: The Myth of Swiss Neutrality* (Hitlers geheime bankiers: De mythe van Zwitserse neutraliteit), uitgegeven in 1997, onderzoekt LeBor de samenwerking tussen Zwitserse bankiers en de Nationaal Socialistische Partij, de nazi's.)

In essentie staat de BIS boven alle bankregels en internationale wetgeving. Het wordt gezien als een onafhankelijke financiële entiteit voor centrale bankiers, bestuurd door centrale bankiers die hun eigen regels maken. Met het hoofdkwartier in Zwitserland geniet het de bescherming van de strikte privacywetgeving, hoewel die bescherming in de afgelopen jaren enigszins is afgebrokkeld, met name als het gaat om belastingzaken.

We hebben in dit boek niet de ruimte om het verwarde web van geschiedenis dat door het IMF, de Wereldbank en de BIS is gesponnen volledig uiteen te zetten. Het is echter van cruciaal belang om de rol van centrale banken en andere internationale financiële instellingen te begrijpen. Ze worden zelfs nog belangrijker nu we het tijdperk binnengaan van digitale valuta en krachtige nieuwe financiële instrumenten.

Centrale bank digitale valuta (CBDC's)

Nu bankieren en financiën in toenemende mate zijn gedigitaliseerd worden dagelijks nieuwe manieren - en instrumenten - voor bankieren bedacht. Eén van die nieuwe hulpmiddelen is een abstract, onopvallend financieel gereedschap dat het potentieel heeft om mensen te dwingen te handelen op een manier die het systeem dient, eerder dan hun eigen belangen. In de komende jaren zullen we meer van dit instrument gaan zien. Het heeft verschillende benamingen: “maatschappelijke impact financiering,” “maatschappelijke impact obligaties,” “maatschappelijke impact investering,” “betalen voor succes” of gewoonweg “impactinvestering.” Elke term beschrijft een investeringsstrategie die zegt de samenleving en het milieu op een positieve manier ten goede te komen - naast dat het financieel ook nog wat oplevert.

Neem bijvoorbeeld de “maatschappelijke impactobligatie.” Dit is een contract tussen een bank of andere financiële instelling en de publieke sector (het bestuursorgaan van een rechtsgebied). In het contract belooft de bank te betalen voor “betere maatschappelijke uitkomsten” en schuift wat wordt bespaard door die betere uitkomsten door naar maatschappelijke impactinvesteerders. Het zijn geen traditionele obligaties. Terugbetaling en winstuitkering zijn afhankelijk van het bereiken van een gewenste maatschappelijke uitkomst. Wanneer investeerders en financiële instellingen er niet in slagen die gewenste uitkomst te behalen dan maken ze geen winst en zijn ook de ingelegde investering kwijt.

Dit soort investeringen zijn onderdeel van een groeiende trend waar bedrijven proberen zich een nieuw imago aan te meten. Ze spenderen heel veel geld om hun bedoelingen en inspanningen aan te tonen. Dan kunnen ze beweren dat ze hun maatschappelijke verantwoordelijkheid uitbreiden en hun betrokkenheid bij gemeenschap en maatschappelijke kwesties vergroten.

Eén specifieke methode om het succes te meten van dit soort programma's is ze te baseren op milieu, maatschappelijke en bestuurscriteria (ESG). Naar ESG-investeringen wordt soms verwezen als “duurzaam investeren,” “verantwoord

investeren” of “maatschappelijk verantwoord investeren.” Deze praktijk is een steeds populairder methode geworden om de Duurzame Ontwikkelingsdoelen (SDG’s) van de Verenigde Naties uit te dragen.

Er zijn echter grote zorgen over hoe dit plan kan uitpakken. Laten we ons voorstellen dat een maatschappelijk impactinvesteerder zou willen wedden dat de kinderen van een lagere school er niet in zullen slagen om betere cijfers te halen. Zo’n investeerder zou geprikkeld kunnen worden om “positieve uitkomsten” te ontmoedigen en zal in plaats daarvan proberen winst te maken door “negatieve uitkomsten” in de schoolprestaties van leerlingen aan te moedigen. Als dit belachelijk klinkt, onthoud dan dat in de jaren voor de financiële crisis van 2008 investeerders financiële instrumenten gebruikten die hen in staat stelden om winst te maken uit de verliezen en faillissementen van individuele huiseigenaren.

Sceptici van maatschappelijke impactinvesteringen vrezen dat deze instrumenten voor de meeste mensen onzichtbaar kunnen blijven terwijl ze wel een rechtstreekse weerslag op hun leven kunnen hebben. Wanneer ze gecombineerd worden met sociale kredietscores kunnen maatschappelijke impactinvesteringen ons brengen naar een dystopische wereld waar miljardair-investeerders en leiders van grote bedrijven weddenschappen afsluiten om wie in staat is - of niet - om hun maandelijkse lasten te betalen. Dit kan leiden tot een scenario waar mensen met een uitkering of bijstand onder druk worden gezet of sociaal gestuurd richting een leefstijl die de voorkeur heeft van de maatschappelijke impactinvesteerder.

Eén van de gereedschappen voor sociale sturing dat in beeld komt en tegenwoordig sterk wordt gepromoot door de internationale bankensector staat bekend als de Centrale Bank Digitale Valuta (CBDC). Honderden overheden wereldwijd hebben hun steun aangekondigd voor één of andere vorm van een digitale munt die zal worden uitgegeven door de centrale bank. De details en specifieke invulling verschillen van land tot land. Maar uiteindelijk zullen CBDC’s leiden tot de afschaffing van het gebruik van contant geld en de invoering van een digitaal geldsysteem dat de overheid in staat stelt om iedere transactie in de gaten te houden.

Hoewel al deze projecten waarschijnlijk op één of andere manier gebruik zullen maken van de ‘blockchain-technologie’ zijn het geen cryptovaluta. Het grote verschil tussen de twee is dat decentralisatie en privacy essentiële concepten waren in de begintijden van cryptovaluta als bijvoorbeeld Bitcoin. Eind 2021 begon Augustin Carstens, algemeen manager van de Bank voor Internationale Betalingen, steun uit te spreken voor het gebruik van digitale munten en zei dat centrale banken hun voordeel zouden moeten doen met de efficiëntie van digitale valuta. Komend uit de mond van de algemeen manager van “de centrale bank van alle centrale banken” is dat een behoorlijke aanbeveling.

Kort nadat Carstens zich positief had uitgelaten over digitale valuta gingen de BIS en de centrale banken van Australië, Maleisië, Singapore en Zuid Afrika akkoord om

het gebruik van digitale valuta voor buitenlandse betalingen uit te proberen. Volgens de Innovation Hub van de BIS proberen ze “een gedeeld platform voor transacties over de grens” te ontwikkelen “door gebruik te maken van meerdere digitale valuta van de centrale bank.”

In een toespraak getiteld *Cross Border Payment: A Vision for the Future* (Betalingen over de grens: Een visie voor de toekomst) gaf Carstens ons een kleine kijk achter de schermen van de CBDC:

We weten niet nu niet wie er een biljet van honderd dollar gebruikt en we weten niet wie vandaag een biljet van duizend peso gebruikt. Het cruciale verschil met de CBDC is dat de centrale bank volledige zeggenschap zal hebben over hoe dat geld mag worden gebruikt, én over de technologische middelen zal beschikken om dit af te dwingen.

Met andere woorden, Carstens ziet de CBDC's als programmeerbaar geld, als een gereedschap om privacy te beëindigen en de centrale banken in staat te stellen om burgers te dwingen om de munt van hun land te gebruiken precies wanneer, waar en hoe hen wordt gezegd. Dit is het volgende stadium in het plan van de bankiers voor heerschappij en winst maken op ieder facet van de samenleving.

Ook al lijkt wat we beschreven fantastisch of ongelooflijk voor sommige lezers, wees ervan verzekerd dat bankiers ieder aspect van onze wereld hebben geïnfecteerd. Zelfs al ben je nog niet zover om de Centrale Bank Digitale Munt recht voor je neus te zien, we hebben we meer dan genoeg bewijs van de criminele bezigheden van de bankenklasse. Banken hebben geprofiteerd van drugshandel, of deze gefinancierd, en van talloze bloederige conflicten over de hele wereld. De Hongkong Sjanghai Handelsbank (HSBC) is bijvoorbeeld beschuldigd van het witwassen van drugsgeld. Wachovia (nu onderdeel van Wells Fargo) en de Bank of America worden eveneens in verband gebracht met witwassen van drugsgeld.

Banken zijn ook betrokken geweest bij de activiteiten van Jeffrey Epstein. De Amerikaanse Maagdeneilanden spanden een zaak aan tegen JPMorgan Chase vanwege hun relatie met Epstein en beschuldigden de bank van het mogelijk maken van mensensmokkel voor seks op zijn privé-eiland Little Saint James, dat deel is van de Amerikaanse Maagdeneilanden. De rechtszaak stelde dat JPMorgan alarmbellen negeerde en verdachte transacties in verband met Epsteins criminele onderneming niet meldde. In september 2023 schikte JPMorgan de zaak voor \$75 miljoen zonder schuld te erkennen.

Het maakt niet uit door welke lens we kijken. Wat we zien is dat het kartel van banken duidelijk een overweldigend negatieve invloed op de planeet heeft gehad. Ook zien we dat de achterliggende motieven van de bankiers uit de hoogste kring niet bepaald in lijn liggen met de belangen van hun klanten of de maatschappij als geheel.

Oplossingen

Dus wat kunnen we doen om ons te bevrijden uit de klauwen van het alles doordringende bankensysteem? Is het überhaupt mogelijk om een normaal leven te leiden zonder deel te nemen aan het bankensysteem?

Om te beginnen, het is absoluut mogelijk om een bevredigend leven te leiden zonder schatplichtig te zijn aan een bank. De realiteit is dat, als we gebruik blijven maken van de producten en diensten van de bank voor onze financiële transacties, we hun slechte gedrag toestaan en medeplichtig zijn aan hun misdaden. Als we willen leven volgens onze waarden dan zouden we instellingen moeten steunen die overeenstemmen met waar we voor staan en weigeren om instellingen te gebruiken die daar lijnrecht tegenover staan.

Wanneer we uit principe banken boycotten vermijden we ook deelname aan een systeem dat projecten ondersteunt waar we nooit over horen en maar het helemaal niet mee eens zijn. Als je bijvoorbeeld \$1.000 op je rekening stort en de bank behoudt maar een klein deel ervan - laat zeggen 10%, wat gebruikelijk is in bankieren op basis van een fractiereserve - dan hebben we geen flauw idee waar de rest van onze \$1.000 in wordt geïnvesteerd. Misschien steunt de bank een project dat de burgers bespiedt. Misschien wordt het geld gebruikt om pijpleidingen aan te leggen over inheems grondgebied. Misschien werkt de bank samen met stichtingen en NGO's aan een boosaardig plan dat ertoe leidt dat de overgrote meerderheid van ons "niets zal bezitten en gelukkig zal zijn," om maar een slogan aan te halen van het Wereld Economisch Forum. Het punt is dat we niets te zeggen hebben over hoe het zuurverdiende geld dat we storten wordt ingezet.

Als je per se de diensten van een financiële instelling nodig hebt overweeg dan om een rekening te openen bij een kredietunie of een coöperatieve bank. Dat soort organisaties dient meestal exclusief de lokale gemeenschap. Hun klanten zijn leden die kunnen stemmen over hoe het geld wordt gebruikt.

Maar als je er klaar voor bent om het bankensysteem achter je te laten kijk dan eens naar groepen die banken boycotten en zich ervan ontdoen. Sinds de beweging Occupy hebben activistische groepen gezamenlijke campagnes opgezet om investeringen terug te trekken. Honderden mensen hebben op dezelfde dag hun rekening gesloten om de volle aandacht van de bank te krijgen. Zo'n radicale stap is niet makkelijk. Het is niet handig. Het brengt allerlei praktische obstakels met zich mee. Maar het kan.

Als je op zoek bent naar manieren om je terug te trekken uit de valuta van je land dan kun je kijken naar alternatieven als cryptovaluta (Monero en Zano) of edelmetalen als goud en zilver. Zoals al eerder opgemerkt is er een duidelijk verschil tussen private munten als Monero en programmeerbare CBDC's en stabiele digitale munten. Toegegeven, cryptovaluta zijn zeker geen wondermiddel, maar voor het

moment bieden ze een gelegenheid om snel waarde over te dragen naar waar ook ter wereld en, belangrijker nog, *zonder* steun te verlenen aan een bank of overheid.

Tot slot, naarmate het concept van geld en valuta evolueert, wordt het misschien tijd voor gemeenschappen om helemaal nieuwe valuta te ontwikkelen. Een nieuwe munt zou digitaal kunnen zijn, zoals een nieuwe cryptomunt. Maar het zou ook fysiek kunnen zijn, gedekt door een onderpand. Lokale Freedom Cells zouden een munt kunnen creëren waarmee hun leden kunnen handelen binnen hun opkomende alternatieve economie.

Waar het om gaat, we hebben nieuwe vormen nodig voor de uitwisseling van waarde en het handelen in goederen, vormen die niet afhankelijk zijn van of steun verlenen aan de bankierselite. Ontsnappen uit de financiële gevangenis die ze proberen op te tuigen is noodzakelijk als we de Machtspiramide tot een einde willen zien komen.

Als je meer wilt weten over het kartel van banken dan raden we je deze boeken aan:

The Rothschilds: The Financial Rulers Of Nations door John Reeves

The World's Banker: The History of the House of Rothschild van Niall Ferguson

The Creature from Jekyll Island: A Second Look at the Federal Reserve van G. Edward Griffin

Tower of Basel: The Shadowy History of the Secret Bank that Runs the World door Adam LeBor

We raden ook deze documentaire aan:

[Century of Enslavement: The History of the Federal Reserve](#)
gemaakt door James Corbett

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Hoofdstuk 12: Misdaden van de inlichtingengemeenschap

In dit hoofdstuk onderzoeken we de geschiedenis van de internationale inlichtingengemeenschap. Specifieker, we gaan kijken naar het verleden van de Britse, Amerikaanse, Russische, Israëlische en Chinese inlichtingendiensten. We zullen onze aandacht focussen op de meest invloedrijke en gevaarlijke activiteiten die door deze vijf diensten zijn uitgevoerd. En, net als met al ons onderzoek, zien we nog maar het topje van de ijsberg.

De simpele waarheid is dat de regeringen van deze vijf landen, en hun inlichtingendiensten, betrokken zijn geweest bij een aantal spraakmakende en minder bekende misdaden. Maar alle misdaden zijn even onrustbarend. De inlichtingengemeenschap van vandaag de dag werpt regelmatig regeringen omver; financiert drugs en wapensmokkel; verspreid propaganda via de door bedrijven gecontroleerde gevestigde media; bespioneert de eigen bevolking en die van andere landen; voert gerichte moordaanslagen uit; en mogelijk zijn ze betrokken bij kinderhandel (waar we het in een komend hoofdstuk over zullen hebben).

In hoofdstuk 2, over Machtige Media, berichtten we al dat de Amerikaanse Senaat een commissie in het leven riep, de United States Senate Select Committee to Study Governmental Operations with Respect to Intelligence Activities (Amerikaanse Senaatscommissie voor onderzoek naar overheidsoperaties met betrekking tot inlichtingenactiviteiten), beter bekend als de Commissie Church, naar de voorzitter, senator Frank Church van Idaho.

Church en zijn team waren belast met het onderzoeken van misbruik door het Centraal Inlichtingenbureau (CIA), het Nationaal Veiligheidskantoor (NSA), het Federaal Onderzoeksbureau (FBI) en de Belastingdienst (IRS). De onderzoeken van de Commissie Church zijn welbekend om de vele onthullingen over illegale activiteiten van de inlichtingengemeenschap, waaronder de ontdekking van Operatie SHAMROCK, een programma waar de grote telecombedrijven hun verkeer deelden met de NSA tussen 1945 tot begin jaren 1970. Er werd ook gesproken over een programma met een gifpijl die een hartaanval kon veroorzaken. En natuurlijk waren er de beruchte MK ULTRA-documenten die de pogingen van de CIA blootlegden om de geest van de mens te beheersen.

Het eindverslag van de Commissie Church, gepubliceerd in april 1976, legde ook de banden bloot tussen de CIA en zowel buitenlandse als binnenlandse media. Het verslag vertelde dat de CIA valse verhalen plantte over activisten, waaronder Martin Luther King Jr. Er werd ontdekt dat het bureau een netwerk onderhield van honderden buitenlanders die wereldwijd informatie verzamelden voor de CIA en

soms poogden om de publieke opinie te beïnvloeden door gebruik te maken van verholde propaganda. Deze personen gaven de CIA directe toegang tot vele kranten en tijdschriften, radio en televisiestations, commerciële uitgevers van boeken, persdiensten en nieuwsbureaus, en andere buitenlandse bronnen.

Tijdens een hoorzitting van het Inlichtingencomité van het Huis van Afgevaardigden in 1975 werd CIA-directeur William Colby gevraagd of het kantoor medewerkers had bij tv-stations en kranten. Colby weigerde te antwoorden en stond op een gesloten zitting om de details van de regeling te bespreken.

In een ander hoofdstuk zagen we al dat Machtige Tech en Silicon Valley een lange geschiedenis hebben van samenwerking met de Amerikaanse inlichtingengemeenschap via de durfinvesteringsmaatschappij van de CIA, In-Q-Tel. We wezen op de nauwe band tussen Machtige Tech en het Westerse militair-industrieel complex. En tot slot schenen we het licht op de relatie die Amerikaanse inlichtingenbureaus en het militaire apparaat hebben met de film en tv-industrie van Hollywood.

Nu nemen we een nog dieper duik in de misdaden die werden gepleegd door de Amerikaanse inlichtingengemeenschap. Maar laten we eerst eens kijken naar de geschiedenis van inlichtingen zelf.

De geschiedenis van het verzamelen van inlichtingen

Het verzamelen van inlichtingen, ook bekend als spionage, betreft het verzamelen van geheime of vertrouwelijke informatie - ofwel inlichtingen - uit geheime bronnen. Iemand die op die manier informatie verkrijgt wordt gezien als een spion. Een spion kan werken in dienst van een overheid, een bedrijf of een criminele organisatie. Spioneren bij bedrijven wordt ook wel industriële spionage genoemd. We zullen ons hier beperken tot het verzamelen van inlichtingen aangestuurd door regeringen, het leger en wetshandhaving.

Het verzamelen van inlichtingen gaat terug tot de vierde eeuw voor Christus, met de publicatie van *The Art of War* (De kunst van het oorlog voeren) van Sun Tzu, een Chinese militair theoreticus. Hij benadrukt het concept van infiltratie, desinformatie en contraspionage. Er zijn voorbeelden te vinden van spionage in de Bijbel, in de literatuur van het Griekse en Romeinse Rijk en het oude Egypte.

Feit is dat, zo lang de mens bestaat, er oorlogen zijn geweest, en zo lang als er oorlogen zijn waren er pogingen om te spioneren en informatie te verzamelen over de vijand.

Spionageactiviteiten lijken exponentieel toe te nemen wanneer imperia en legers opgeblazen en agressief worden, en daarmee in toenemende mate achterdochtig worden, en kwetsbaarder voor aanvallen of verdedigende tegenaanvallen van boze

vijanden. In de 17de eeuw onderhield de Franse koning Louis de Veertiende een georganiseerd inlichtingensysteem dat was verspreid over Europa zodat hij zijn vijanden in de gaten kon houden. De Britse autoriteiten hadden een netwerk van spionnen die codes van de vijand ontcijferden. Tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog diende Allan Pinkerton, een voormalige detective, twee jaar als hoofd van de inlichtingenafdeling van de geheime dienst van het leger van de Unie. Pinkerton en zijn agenten gingen vaak verkleed als soldaten van de tegenpartij of als sympathisanten om militaire inlichtingen te verzamelen.

De wortels van de moderne inlichtingengemeenschap vinden we vroeg in de 20ste eeuw. In 1909 creëerde de regering van het Verenigd Koninkrijk het begin van wat nu, sinds 1920, de Britse Secret Intelligence Service (SIS) is, in de volksmond bekend als MI6. MI6 verzamelt buitenlandse inlichtingen ter ondersteuning van de “nationale veiligheid” van het VK. De binnenlandse tegenhanger van MI6 is de Secret Service, beter bekend als MI5. Hun rol is het verzamelen van inlichtingen en contra-inlichtingen binnen het Verenigd Koninkrijk.

MI5 nam aan het begin van de Eerste Wereldoorlog een belangrijke rol op zich. Het hield niet alleen buitenlandse agenten in de gaten maar ook binnenlandse pacifisten en organisaties tegen de dienstplicht. Tegen het einde van die oorlog hadden het VK en alle grote machten verfijnde mechanismen voor het opleiden van en omgaan met spionnen en voor het delen van informatie via spionage.

Tijdens de Russische Revolutie hielp de Britse inlichtingengemeenschap honderden Wit-Russen te ontsnappen uit de Goelag door hen naar Finland te smokkelen. Sir Paul Dukes, een legendarische Britse spion die bekend stond als “de man met de honderd gezichten,” gebruikte vermommingsomkleedingsmiddelen om toegang te krijgen tot talloze Russische organisaties, waaronder de Communistische Partij van de Sovjet Unie, de Communist International (Comintern) en de Russische geheime politie, ook bekend als de Cheka.

Historicus Richard Grove schetst het begin van de Amerikaanse inlichtingennetwerken:

Nadat de Geheime Dienst werd opgericht aan het einde van de 19de eeuw had Amerika geen inlichtingendiensten als zodanig. Ze hadden militaire inlichtingendiensten bij het leger en de marine. Eigenlijk allemaal gericht op oorlogsinlichtingen. Er was toen geen inlichtingendienst die de bevolking in de gaten hield.

De eerste spionageactiviteiten in Amerika werden uitgevoerd door GCHQ, het Hoofdkwartier Communicatie van de overheid in het VK. In 1901 begonnen ze met het aftappen van telegraaf en trans-Atlantische kabels. Amerika had nog geen eigen inlichtingendiensten zoals we die nu kennen tot na de Eerste Wereldoorlog - na Versailles, net voor de Tweede wereldoorlog. De Britten vestigden in de jaren 1930

een kantoor in New York City om te beginnen met het bespioneren van Amerikanen, het vermoorden van Amerikanen en om zich ervan verzekeren dat de Amerikanen zich in de Tweede Wereldoorlog zouden begeven aan de kant van de Britten. Zie James Corbetts verslag [World War I Conspiracy](#) (Het complot van de Eerste Wereldoorlog) voor het hele verhaal.

De Tweede Wereldoorlog zou beginnen in Rockefeller Center, waar de Britse coördinatie voor veiligheid was gevestigd, de MI6-post in Nelson Rockefeller's Rockefeller Center in New York City. Van daaruit begonnen ze spionnen aan te sturen. Later had je in Amerika [de Britten] Ian Fleming en Roald Dahl, de kinderboekenschrijver (Sjakkie en de chocoladefabriek, Chitty Chitty Bang Bang), die in Amerika woonden. Ze werkten voor Lord Halifax en nog een aantal anderen uit de Britse elite aan de oostkust van Amerika, in D.C. Ze bewogen zich door de Amerikaanse samenleving en soms vermoorden ze mensen.

Hét boek hierover zou zijn The Irregulars door Jennet Conant. Haar opa was James Bryant Conant, president van Harvard. Ze licht toe hoe Britse spionnen in Amerika waren om de publieke opinie te beïnvloeden, propagandastukken te schrijven en moordaanslagen uit te voeren tegen mensen die misschien niet aan hun kant stonden in de oorlog.

Amerika heeft nog geen reden om zich te mengen in de Tweede Wereldoorlog of voor het hebben van inlichtingendiensten. Maar de Britten hebben een plan, en het werkt in de achtergrond. Het staat te gebeuren op 7 december 1941. [Wat er die dag gebeurde] gaf Amerika de rechtvaardiging om al die dingen te doen.

MI6 had ook spionnen geïnfiltreerd bij Japanse en Duitse Inlichtingen. Deze spionnen hadden informatie verzameld die aangaf dat de Japanse en Duitse strijdkrachten overwogen om de Amerikaanse militaire basis Pearl Harbor aan te vallen. Deze informatie werd al in juli 1941 verkregen maar de Amerikaanse regering koos ervoor om de Japanse aanval op Pearl Harbor toe te laten, vijf maanden later, op 7 december, een datum die diep in de geschiedenis is ingebrand.

Rond die tijd stelde sir William Stephenson, de hoogste Britse inlichtingenofficier verantwoordelijk voor het Westelijk Halfrond, aan President Franklin Roosevelt voor om een Amerikaans inlichtingennetwerk te beginnen naar het model van MI6 en Bijzondere Operaties. Uiteindelijk zou Roosevelt het mandaat verlenen aan William (Wilde Bill) Donovan om een nieuw bureau te runnen, het Bureau van de Coördinator voor Informatie (COI), dat in 1942 werd omgedoopt tot Bureau Strategische Diensten, of OSS.

OSS-agenten uit de VS werden opgeleid in een Canadese faciliteit, opgezet door Stephenson en Britse inlichtingeninstructeurs. Zowel Britse als Amerikaanse teams voor bijzondere operaties werden getraind om te infiltreren in door de nazi's bezet

gebied en om achter de gevechtslinies verzetsgroepen te creëren. Na de oorlog werd de OSS vervangen door de CIA.

Richard Grove biedt verder inzicht in de begintijd van de CIA:

In 1947 tekent Clark Clifford de Wet Nationale Veiligheid. Een paar maanden later wordt de CIA geboren. En daarmee kreeg je het binnendringen van het Ministerie van Buitenlandse Zaken - de Anglofielen, de Ronde Tafelgroepen van Cecil Rhodes - in de kern van de CIA dat de volgende vijftig jaar al hun activiteiten, staatsgrepen en moordaanslagen zal aansturen. En aan de buitenkant wordt het gepresenteerd als een mentaliteit van "we hebben een nationaal inlichtingenbureau nodig om een oogje op de Russen te houden, dat spionnengedoe dat je op tv ziet." MI6 was van cruciaal belang bij het opzetten van de CIA en Londense bankiers waren cruciaal bij het creëren van MI6. Bankiers uit de City of London gebruikten Amerikaanse advocaten om eerst de OSS te creëren, en daarna de CIA.

De beste referentie hiervoor is The Old Boys: The American Elite and the Origins of the CIA (De ouwe jongens: De Amerikaanse elite en de oorsprong van de CIA) van Burton Hersch. Dat is een geweldig boek. Ik zou het iedereen aanraden als je het beter wilt begrijpen. Het is niet van het allerhoogste niveau maar Hersch heeft goed werk geleverd. Hij ziet niet het hele 'grotere spel,' het hele plaatje van Rhodes, maar hij kan je wel vertellen wie die gasten waren en wat ze deden. En zo belanden we bij de CIA uit die tijd. In de jaren 1950 was er in Amerika de oprichting van het National Security Agency (NSA), letterlijk een kopie van GCHQ in het VK.

De Amerikaanse inlichtingengemeenschap werd steeds verder uitgebouwd en is één van de grootste ter wereld. Het bestaat uit achttien organisaties, sommige zijn inlichtingencomponenten van landelijke ministeries en instellingen, die allemaal samenwerken ten bate van de nationale veiligheid en de doelen van het buitenlandbeleid. Elke tak van het Amerikaanse militaire apparaat - de landmacht, luchtmacht, marine, de ruimtemacht en de kustwacht - heeft een eigen inlichtingenafdeling. Onder de andere eenheden bevinden zich het Bureau voor Inlichtingen en Onderzoek, het Centraal Inlichtingenbureau, het Kantoor Nationale Veiligheid, de Dienst Verkenningsoperaties, het Kantoor voor Inlichtingen en Contra-inlichtingen, het Kantoor Inlichtingen en Analyse, de inlichtingentak van de FBI, het Kantoor voor Inlichtingen Nationale Veiligheid van het Bureau voor Drugswetshandhaving en het Kantoor voor Inlichtingen en Analyse van het Ministerie voor Binnenlandse Veiligheid. De namen en functies van alle achttien organisaties binnen de inlichtingengemeenschap zijn te vinden op de [website van het Kantoor van de Directeur Nationale Inlichtingen](#).

Ondertussen is de inlichtingengemeenschap van het Verenigd Koninkrijk nog steeds georganiseerd onder MI5 en MI6. De andere inlichtingenbureaus in het VK zijn onder meer het Government Communications Headquarters, GCHQ (dienst voor

het onderscheppen en analyseren van elektronische communicatie) en Inlichtingen Defensie (DI).

De geschiedenis van het Communistische inlichtingennetwerk

Wanneer we kijken naar de afgrijselijke acties die door de tijd heen werden ondernomen door een aantal van 's werelds inlichtingendiensten dan moeten we daar ook de misdaden bij betrekken die werden begaan met de hulp van spionagenetwerken. Laten we beginnen met het inlichtingenapparaat dat na de Russische Revolutie van 1917 werd gevormd onder het leiderschap van Vladimir Lenin, en na hem Joseph Stalin. Naar deze revolutie wordt met verschillende namen verwezen - de Russische Revolutie, de Communistische Revolutie, de Bolsjewistische Revolutie, zelfs de Oktoberrevolutie.

Toen de Russische Revolutie aan het einde van 1917 omsloeg in de Russische Burgeroorlog tussen de strijders van de Communisten (Bolsjewieken) en hun tegenstanders werd de eerste versie van de Sovjet geheime politie gecreëerd. De All-Russian Extraordinary Commission for Combating Counter-Revolution and Sabotage (Buitengewone commissie ter bestrijding van contra-revolutie en sabotage voor heel Rusland), beter bekend als "Cheka," werd gevestigd op 5 december 1917 om de Communistische Revolutie te beschermen tegen zogenaamde "klassenvijanden," waaronder priesters van de Russisch-orthodoxe Kerk, de burgerij, de adel, militaire officieren, intellectuelen, kulaks (rijke boeren/landeigenaren) en Kozakken.

Onder bevel van Lenin voerde de Cheka massa-arrestaties uit, gevangenneming, martelingen, en executies zonder rechtszaak. Vervolgens beval Lenin de Cheka om zich te gaan richten op libertariërs en anti-autoritaire socialisten. Duizenden slachtoffers werden opgepakt en doodgeschoten, opnieuw zonder rechtszaak.

Uiteindelijk breidde de Cheka hun repressie uit naar alle mogelijke politieke tegenstanders van de Bolsjewieken, waaronder anarchisten en anderen op links. Soms werden vrouwen gemarteld en verkracht voor ze terecht werden gesteld.

Toen Lenins Bolsjewieken zich hadden verzekerd van de overwinning in de oorlog werd de partij omgedoopt tot Communistische Partij van de Sovjet Unie. Vanaf dat moment werd de inlichtingengemeenschap van Rusland op de schop genomen. Eén van de meest beruchte bureaus was de KGB, de afkorting voor Ruslands comité voor staatsveiligheid, het belangrijkste veiligheidsbureau van de Sovjet Unie tussen maart 1954 en december 1999. De KGB was de directe opvolger van de Cheka, de GPU, de OGPU (geheime politie) en andere eerdere Russische of Sovjet inlichtingen en veiligheidsdiensten.

Naast hun bijdrage aan de schepping van de Communistische politiestaat voerde Russische Inlichtingen vele geheime operaties uit.

De NKVD (het Volkscommissariaat voor Binnenlandse Zaken van de Sovjet Unie) infiltreerde en vernietigde medestanders van Leon Trotski, een revolutionair en bondgenoot van Lenin die het land werd uitgezet na de geleidelijke opkomst van Joseph Stalin in de jaren 1920 en 1930. In 1940 werd Trotski in Mexico Stad vermoord op bevel van Stalin en het Russische inlichtingennetwerk.

Een ander project dat werd uitgevoerd door Russische Inlichtingen was Operatie Trust, ook bekend als de “Moscow Municipal Credit Association Trust Operation,” (Operatie van de Moskouse Gemeentelijke Kredietassociatie), of simpelweg “the Trust.” In eerste instantie gevestigd door de Cheka en daarna geleid door het Staats Politieke Directoraat (GPU) tussen 1921 en 1927, was “the Trust” een operatie voor contra-inlichtingen waarbij een nep anti-Bolsjewistische organisatie was betrokken, genaamd de Monarchistische Unie van Centraal Rusland (MUCR). Deze dekmantelorganisatie lokte met succes echte monarchisten en anti-Bolsjewieken - zogenaamde contra-revolutionairen - zowel binnen de Sovjet Unie als onder Wit-Russische ballingen in het buitenland. Het was een klassieke valse vlag/honingpot-strategie en zou dienen als model voor latere Sovjet en Russische inlichtingenoperaties.

Volgens geschiedkundige John Costello zijn de Trust-documenten 37 delen verwarrende verhalen over dubbelagenten, veranderde codenamen en in elkaar grijpende bedrogoperaties die moeilijk te ontcijferen zijn. Sommige complotonderzoekers geloven dat het recente internetfenomeen “Q[-Anon]” feitelijk een moderne versie was van Operatie Trust, of een vergelijkbaar programma, opgezet om een schijnverzetsbeweging te leiden en daarbij desinformatie te verspreiden.

Het huidige veiligheidsagentschap van Rusland is de Federale Veiligheidsdienst van de Russische Federatie, of FSB. Het bureau richt zich op binnenlandse spionage, waaronder contra-inlichtingen, binnenlandse en grensveiligheid, contra-terrorisme en surveillance. De FSB is in verband gebracht met het maken van geavanceerde malware en andere software waarmee ze hun activiteiten kunnen verbergen. Naar bericht overziet de FSB training en onderzoeksinstellingen die rechtstreeks steun verlenen aan de cybermissie van de FSB.

De SVR is Ruslands voornaamste civiele dienst voor buitenlandse inlichtingen. Deze is verantwoordelijk voor het verzamelen van buitenlandse inlichtingen door gebruik te maken van mensen, signalen, en elektronische en digitale methoden. De SVR staat bekend om het hoge niveau van technische expertise en om het focus op het vergroten en behouden van toegang tot aangetaste netwerken.

Het Algemeen Directoraat van de Generale Staf van de Gewapende Troepen van de Russische Federatie, kortweg GRU, is Ruslands grootste buitenlandse veiligheidsdienst. Deze dienst is verantwoordelijk voor het verzamelen en analyseren van inlichtingen van over de hele wereld, het uitvoeren van clandestiene en geheime operaties en het onderhouden van hun eigen bijzondere eenheden. De oorsprong van

de GRU leidt terug naar 1918, toen het werd gevestigd als het Registratiebureau door het Rode Leger en formeel de naam GRU kreeg in 1942, tijdens de Tweede Wereldoorlog. Ze zijn berucht om hun hoog-risico-operaties, inclusief digitale spionage, sabotage, moordaanslagen en ondersteuning van door derden gevoerde conflicten.

Zowel de GRU als de KGB zijn beschuldigd van clandestiene acties zoals bemoeienis met verkiezingen en meerdere cyberaanvallen gericht op Oekraïne, de VS en andere Westerse landen. De Amerikaanse regering beschuldigt de SVR ervan één van de twee Russische cybereenheden te zijn die de politieke campagnes tijdens de Amerikaanse presidentsverkiezingen in 2016 zouden hebben gehackt. De andere eenheid, Eenheid 26165 van de GRU, bekend onder talloze namen als Chique Beer en Sneeuwstorm in het Bos, zou naar verluidt het Democratisch Congressioneel Campagnecomité hebben gehackt, het Democratisch Nationaal Comité en de presidentiële campagne van Hillary Clinton.

De beschuldigingen van Russische hacks zijn niet onderbouwd en in sommige gevallen aangetoond als onjuist. Hoe het ook zit, of Rusland wel of niet de Amerikaanse presidentsverkiezingen hackte en in welke mate het enigszins invloed had, we moeten niet voorbijgaan aan de werkelijke gevaren die de Russische inlichtingengemeenschap vormt.

De geschiedenis van Israëlische Inlichtingen

De Israëlische Mossad, Jeffrey Epstein, Unit 8200 en het Talpiot-programma

Voor we de geschiedenis van Israëlische Inlichtingen verkennen is het belangrijk om op te merken dat de Staat Israël er niet zou zijn gekomen zonder de steun van de familie Rothschild. Hoewel niet alle leden van de familie achter dit project stonden spelen een aantal van hen een vooraanstaande rol in de geschiedenis van Israël. Al in 1917 verbond Walter Rothschild, de tweede baron Rothschild, de Britse regering om Palestina te steunen als een nationaal thuis voor het Joodse volk.

Baron Edmund de Rothschild, een Frans lid van de bankenfamilie, hielp bij het financieren van de eerste permanente nederzetting in Palestina bij Rishon-LeZion. Hij nam een actieve rol aan bij de Jewish Colonisation Association, of ICA (het Joods Kolonisatiegenootschap) en droeg zijn Palestijnse grond en 15 miljoen Franse francs over aan de organisatie. In 1924 reorganiseerde hij de ICA tot het Joods Kolonisatiegenootschap voor Palestina en kocht ruim 50.000 hectare land voor zakelijke ondernemingen in de nieuwe Joodse staat. Als je meer wilt weten over de geschiedenis van de betrokkenheid van de Rothschilds bij de stichting van Israël dan zou je het boek *Rothschild and Early Jewish Colonization in Palestine* (Rothschild en de vroege kolonisatie in Palestina) van Ran Aaronsohn kunnen lezen.

De inlichtingennetwerken van het moderne Israël zijn opvolgers van organisaties die ontstonden voor en tijdens de geboorte van de Staat Israël. Rond 1920

organiseerde de zionistische beweging in het Britse mandaatgebied Palestina de Haganah, de belangrijkste zionistische paramilitaire organisatie bestaande uit verschillende milities die zich verenigden voor de zaak van een Joods thuisland. Na de Israëlische onafhankelijkheidsverklaring in 1948 werd de Haganah officieel ontbonden en opgenomen in Israëls nieuw gevormde Israeli Defense Forces (IDF), waar het de centrale militaire macht werd. Voor deze ontbinding, rond 1940, werd de Shai gevestigd als de arm voor inlichtingenverzameling en contra-spionage van de Haganah.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog trainde en financierde het Uitvoerend Orgaan Britse Bijzondere Operaties (SOE) de Haganah en voorzag hen van wapens. De SOE verzorgde ook speciale commandotraining voor de inlichtingendienst Shai. De Shai op zijn beurt begon met het infiltreren van Britse mandaatkantoren om het Joodse en zionistische leiderschap te informeren over mogelijke acties van de Britten en verzamelde politieke informatie die kon worden gebruikt als propaganda.

De Haganah had twee verschillende militante facties: Irgun, of de Nationale Militaire Organisatie in het Land Israël; en Lehi, of Strijders voor de Vrijheid van Israël. Irgun splitste zich af van de Haganah omdat zij vonden dat de Haganah niet militant genoeg was. Irgun maakte zich schuldig aan terroristische daden en moordaanslagen op de Britten, die zij zagen als illegale bezetters, en was gewelddadig anti-Arabisch. Irgun was de voorloper van Israëls rechtse partij Heroet die door bondgenootschappen en fusies de huidige Likod-partij werd. Likod werd opgericht in 1977 en leidde - of was in ieder geval deel van - de meeste Israëlische regeringen sinds die tijd.

De andere Haganah-factie, Lehi, werd gevormd uit een afsplitsing van Irgun in 1940. Op een gegeven moment streefde Lehi naar een bondgenootschap met het fascistische Italië en nazi-Duitsland en bood aan om aan hun kant te vechten tegen de Britten in ruil voor het overbrengen van alle Joden uit het door de nazi's bezette Europa naar Palestina.

Na de vestiging van de Staat Israël in 1948 behielden leden van Lehi machtsposities in de regering. Misschien wel de meest prominente was de zevende premier van Israël, Yitzhak Shamir. Tussen 1955 en 1965 diende Shamir ook in de net opgezette Mossad. Tijdens zijn Mossad-carrière gaf hij leiding aan Operatie Damocles, een geheim programma om raketwetenschappers van de nazi's te vermoorden die Egypte hielpen bij het opstarten van een raketprogramma.

De Mossad, waarvan de officiële naam Instituut voor Inlichtingen en Bijzondere Operaties is (soms wordt het wel "het Instituut" genoemd), zag het levenslicht op 13 december 1949, als onderdeel van het nieuwe inlichtingenapparaat voor de Staat Israël. Naast de Mossad was er binnen dit apparaat Aman, of Directoraat Militaire Inlichtingen, de hoogste militaire inlichtingentak binnen de Inlichtingendienst van de Israëlische Strijdkrachten (IDF). En verder is er Shabak, ook bekend als Shin Bet, de

dienst die is belast met binnenlandse veiligheid, inclusief de door Israël bezette gebieden.

De misdaden van de Israëlische inlichtingengemeenschap vullen boekenplanken. De Aman, de militaire inlichtingendienst van het Israëlische leger, is berucht om het najagen van politieke doelen buiten de eigen grenzen en het plegen van politieke moordaanslagen. Eén zo'n buitenlandse leider die door Israël werd vermoord was kolonel Mustafa Hafez, hoofd van Egyptische Inlichtingen in de Gaza-strook van 1952 tot zijn dood in 1956. Hafez had geweld bevolen tegen Israëlische burgers in Gaza en werd uiteindelijk het slachtoffer van een exploderende envelop die hem beide handen kosten voor hij een week later overleed.

Israëlische Inlichtingen hebben ook hun uitgebreide surveillancenetwerken gebruikt om hun vijanden in verlegenheid te brengen. In februari 1956 kreeg de Mossad een kopie in handen van de toespraak van Sovjetleider Nikita Chroesjtsjov waarin hij het handelen van zijn voorganger Joseph Stalin veroordeelde. Een kopie van de toespraak werd via de Mossad naar de Verenigde Staten gestuurd en vervolgens gepubliceerd om de breuk binnen het Sovjet regime te onthullen.

En ander belangrijk verband met de Israëlische inlichtingendienst is de veroordeelde zedendelinquent Jeffrey Epstein. Ik begon in 2016 met het onderzoeken van Epsteins netwerk en maakte uiteindelijk [de documentaire *Bringing Down Jeffrey Epstein*](#) (Het neerhalen van Jeffrey Epstein). Eén van de meest schrikbarende aspecten aan het verhaal van Epstein is dat het misbruik van jonge meisjes door Epstein en vermeende medeplegers mogelijk werd goedgekeurd door de inlichtingengemeenschappen van Groot Brittannië, Amerika en/of die van Israël.

Alex Acosta, de Amerikaanse Minister van Arbeid (tussen april 2017 en juli 2019) tijdens de eerste regering Trump, was betrokken bij het besluit om Epstein weg te laten komen met een "sweetheart deal" (een zeer lichte straf) na zijn eerste arrestatie op verdenking van het vervoeren van minderjarige meisjes en het hen betalen voor seksuele handelingen, die werden voorgesteld als "massages." In die tijd was Acosta de Amerikaanse federale aanklager voor het zuidelijk district van Florida. Hij ging akkoord met een schikking, voorgesteld door Alan Dershowitz - zelf verdacht als deelnemer aan de activiteiten van Epstein met jonge meisjes. Er ontstond publieke verontwaardiging toen Acosta's rol in de schikking werd onthuld en hij werd gedwongen om zijn positie in het kabinet van Trump op te geven.

Bijna tien jaar later berichtte een nieuwsbron dat Acosta tijdens zijn bevestigingshoorzitting had verklaard: "Mij was gezegd dat Epstein 'van inlichtingen was' en dat ik me er niet mee moest bemoeien." Toen Acosta hier een vraag over kreeg antwoordde hij:

Er is dus verslaggeving die dat beweert. En laat me zeggen, er is in deze zaak over van alles verslag gedaan. Niet alleen nu, maar door de jaren. En opnieuw: ik zou

aarzelen om die berichtgeving als feit te beschouwen. Deze zaak is door ons kantoor aangespannen. Deze zaak is aangespannen op basis van de feiten. En ik kijk naar de berichtgeving en andere zaken. Ik kan er niet direct op ingaan vanwege onze richtlijnen. Maar ik kan wel zeggen dat veel van die berichtgeving gewoon neerkomt op het afdalen in konijnenholen.

Tijdens een interview met de toezichtcommissie van het Huis van Afgevaardigden beweerde Acosta dat hij nooit had gezegd dat Epstein “van Inlichtingen was” en dat zijn kantoor door niemand uit de inlichtingengemeenschap was benaderd.

Een mogelijk verband, als het om Inlichtingen gaat, tussen Epstein en Israël is Epsteins verhouding met Ghislaine Maxwell, die nu een gevangenisstraf uitzit voor haar aandeel in zijn netwerk voor seksuele uitbuiting. De betrokkenheid van Ghislaine bij Epstein is belangrijk omdat van haar overleden vader, Robert Maxwell, al lang wordt vermoed dat hij undercover werkte voor de Israëlische Mossad.

In 1991 kwam oudgediende onderzoeksjournalist Seymour Hersh met zijn boek *The Samson Option* dat berichtte over Robert Maxwells nauwe banden met Israëlische Inlichtingen. Ruim tien jaar, in 2002, later werd *Robert Maxwell: Israels Superspy* uitgegeven, geschreven door onderzoekers Gordon Thomas en Martin Dillon. Beide auteurs beweerden dat Maxwell, al jarenlang een invloedrijke mediamagnaat in Groot Brittannië, had gewerkt als dubbelagent voor de Israëlische Mossad en het Britse MI6 en banden had met de georganiseerde misdaad in Oost Europa. Ook zeiden ze dat Maxwell was vermoord door de Mossad omdat hij blijkbaar had gedreigd om Israëlische geheimen te onthullen. Van Jeffrey Epsteins vermeende zelfmoord wordt grotendeels vermoed dat het of een reddingsoperatie was of een moordaanslag door een inlichtingenorganisatie omdat hij niet langer werd gezien als bruikbaar maar als overbodig en een gevaar voor zijn cliënten, mocht hij ooit uit de school klappen over hun identiteit en geheimen.

Wat we ook niet moeten vergeten is Epsteins relatie met Leslie Wexner, eigenaar van de Limited Brands (waaronder Victoria's Secret) en ook een bron van mogelijke banden met Israëlische Inlichtingen. De twee maakten midden jaren 1980 kennis, en een paar jaar later stopte Epstein met zijn studie. Daarna gaf hij een tijdje les in wiskunde en natuurkunde aan de Dalton School in New York City voor hij werd ontslagen. Vervolgens ging hij werken bij investeringsbank Bear Stearns waar hij al snel contacten legde in de financiële wereld. Vreemd genoeg werden Wexner en Epstein zo hecht dat Wexner, slechts tien jaar na hun kennismaking, eigendom van zijn enorme, acht verdiepingen tellende herenhuis aan New Yorks East 71st Street overdroeg aan Epstein voor het bedrag van \$0, zo werd bericht.

Wexner wordt al lang gezien als één van de meest vooraanstaande Joodse filantropen. Eén van zijn liefdadige ondernemingen was wat soms “de Studiegroep” werd genoemd maar bekender was als “de Megagroep.” Een verslaggever van het *Wall Street Journal* die over dit onderwerp schreef noemde de Megagroep “een groep

van Joodse filantropen” die werd “gevormd in 1991 en ontwikkeld als een poging om verheven filantropische discussies te houden over de dringende kwesties van het Joodse volk.”

We hadden het al over de band tussen Epstein en Wexner als bron voor een mogelijke relatie met Inlichtingen. En inderdaad vermoeden vele onderzoekers dat de Megagroep een dekmantel is voor Israëlsche Inlichtingen.

Of we nu wel of niet ooit keihard bewijs zullen hebben dat Epstein zeker een agent voor de Mossad of een andere Israëlsche inlichtingendienst was, wat we weten als feit is dat zowel Epstein als Israëlsche spionneneenheden waren geïnteresseerd in computertechnologie. Nog een feit is dat de Israëli's erop gebrand waren hun jongere generaties op te leiden tot meesters van digitale gereedschappen. En we weten feitelijk dat de Israëlsche inlichtingengemeenschap jarenlang werkte om Israël tot het knooppunt te maken van digitale technologie en cyberveiligheid.

Bijvoorbeeld, ten zuiden van Jeruzalem is de stad Beersheba de thuishaven van een technologisch complex waar een aantal van de huidige wereldleiders in IT-beveiliging werd geboren. In het complex zijn gevestigd het Onderzoekscentrum Cyberveiligheid aan de Ben-Gurion Universiteit van de Negev en het Israël Nationaal Cyberdirectoraat, dat rechtstreeks rapport uitbrengt aan het kantoor van de premier.

Verder heeft het Israëlsche inlichtingennetwerk zich gericht op samenwerking met particuliere bedrijven op het terrein van digitale veiligheid en vergelijkbare gebieden. Eén zo'n bedrijf is Cyberreason, dat is gefocust op het verkopen van technologische oplossingen voor digitale beveiliging, zoals anti-virussoftware en bescherming tegen ransomware. Het bedrijf biedt overheden en andere bedrijven biedt een technologisch verdedigingsplatform door gebruik te maken van kunstmatige intelligentie en cloud computing via Amazon Web Services.

Zoals het geval is bij veel techbedrijven staat de lijst van bestuursleden en werknemers bij Cyberreason bol van officials met een formele opleiding van Israëlsche Inlichtingen. De uitvoerend directeur van Cyberreason, Lior Div, heeft openlijk erkend dat hij zijn werk bij Cyberreason ziet als “voortzetting” van zijn dienst aan Israëls inlichtingenapparaat.

Eén Israëlsch agentschap met een groot aandeel in de private sector is de af luisterdienst Unit 8200, het best bekend van digitale aanvallen op andere overheden.

Unit 8200 is een elite-eenheid die zich bezighoudt met inlichtingen uit signaalverkeer, surveillance, digitale oorlogsvoering en het ontcijferen van code. Het wordt soms beschouwd als de Israëlsche equivalent van de Amerikaanse NSA. Eenheid 8200 is berucht vanwege hun surveillance van Palestijnse burgers en het

gebruiken van onderschepte berichten als chantage tegen Palestijnen die op de bezette Westelijke Jordaanoever wonen.

Ook een feit, de NSA en Unit 8200 hebben samengewerkt aan vele projecten, waaronder het Stuxnet-virus. De NSA werkte ook samen met veteranen van Eenheid 8200 in de private sector. In één geval huurde de NSA twee Israëlische bedrijven in om een achterdeur te bouwen in alle grote Amerikaanse telecommunicatiesystemen en de grote techbedrijven, inclusief Facebook, Microsoft en Google. De directeurs van deze twee bedrijven, Verint en Narus, hebben banden met Israëlische Inlichtingen.

Hoewel Unit 8200 een belangrijk stuk is in de Israëlische inlichtingenpuzzel zijn er twee minder bekende programma's die de aandacht verdienen. Het eerste is het Talpiot-programma, nog een zogenaamd eliteprogramma onder de Israëlische strijdkrachten. Het wordt sinds 1979 georganiseerd door de Hebreeuwse Universiteit. "Talpiot" heeft in het Hebreeuws meerdere betekenissen maar wordt gebruikelijk vertaald als "bolwerk" of "hoge torens." Initiatiefnemers van het programma waren de professoren Felix Dothan en Shaul Yatsiv. Hun streven was om de creatieve vermogens van jonge studenten te ontwikkelen en rekruten met een uitzonderlijk academisch vermogen te trainen in zowel de wetenschappen als in potentieel voor leiderschap.

In een zeldzaam bericht over Talpiot in de gevestigde media beschreef een artikel uit 2007 in het *Wall Street Journal* het programma zo:

Het lands meest selectieve instituut, Talpiot, neemt slechts vijftig studenten per jaar aan en leidt hen op in natuurkunde, computers en andere wetenschappen. Hun missie is het creëren van vernieuwende, technisch onderlegde leiders die Israëls strijdkrachten kunnen transformeren.

Van soldaten die worden gekozen voor Talpiot wordt niet verwacht dat ze zullen vechten als gewone soldaten. In plaats daarvan worden ze geselecteerd voor een "extreem competitief en slopend programma op hoog tempo om hen de best mogelijke opleiding en militaire training te geven." Rekruten blijven tien jaar in het programma waar ze worden onderwezen door "een aantal van 's werelds knapste koppen in wiskunde, natuurkunde en computerwetenschappen, naast Israëls top van strategische leiders uit de landmacht, de luchtmacht en de marine."

Net als afgestudeerden van Unit 8200 hebben opgeleiden van Talpiot de gewoonte ontwikkeld om een techbedrijf te starten. Als studenten eenmaal zijn vertrokken bij Talpiot of Eenheid 8200 dan nemen ze wat ze daar hebben geleerd mee en passen het toe op de Israëlische economie. Geslaagden van Talpiot huren elkaar in en helpen elkaar werk te vinden in de private sector - een praktijk die heeft geresulteerd in een snelle uitbreiding van de tech-industrie in Israël.

In het boek *Israël's Edge* (Israël's voorsprong) zegt een afgestudeerde van Talpiot:

Als je ruim drie jaar achttien uur per dag met dezelfde dertig mensen werkt dan leer je de jongens en meisjes heel goed kennen. Je kunt ze letterlijk herkennen aan hun schaduw. Ze zullen alles voor je doen.

En:

Deze band duurt tijdens de hele opleiding voort, daarna in de dienst en in de particuliere sector.

Dankzij de cultuur van start-ups van deze elite inlichtingeneenheden heeft Israël nu meer aan de beurs Nasdaq genoteerde bedrijven dan welk land ook, afgezien van de Verenigde Staten. Een perfect voorbeeld hiervan vinden we in het leven van Zohar Zisapel, naar wie wel wordt verwezen als “de vader” van Israël's tech-sector. Hij begon 27 bedrijven in de afgelopen dertig jaar.

Zohar Zisapel is medeoprichter en voorzitter van RAD Data Communications Ltd. RAD biedt oplossingen aan meer dan honderd telecombedrijven wereldwijd, waaronder AT&T, British Telecom, Deutsche Telecom, France Telecom, Japan Telecom en Orange France. Het voorziet in communicatiegereedschappen voor grote bedrijven in de bankensector, in de handel, in onderwijs, financiën, voor de overheid, het leger, transport en nutsbedrijven. Duidelijk is dat de RAD Group van bedrijven een belangrijke speler is in de tech-sector.

Hoewel niet helemaal duidelijk is of Zisapel diende in het Talpiot-programma is hij een veteraan van een andere speciale eenheid bekend als Unit 81. Net als het geval is bij Talpiot steunen Zisapel en andere veteranen uit Eenheid 81 elkaar door in elkaars bedrijven te investeren.

Naar Unit 81 werd oorspronkelijk verwezen als de technologische eenheid van het inlichtingenkorps. Deze eenheid bestaat voor het grootste deel uit afgestudeerden van Talpiot. Rekruten van Eenheid 81 blijven minimaal drie jaar in dienst voor ze vertrekken naar het burgerleven en heel veel bedrijven oprichten.

Volgens één schatting begonnen soldaten die tussen 2003 en 2010 dienden in Unit 81 een enorm aantal bedrijven. Tot nu toe hebben ruwweg honderd veteranen vijftig bedrijven opgezet.

Eén afgestudeerde van Unit 81 beschrijft de voordelen als volgt:

De eenheid heeft zo'n beetje cyberonderwijs uitgevonden en wierf mensen die zeer bedreven waren in programmeren en computerwetenschappen. Sommigen kregen de smaak voor cyber te pakken toen ze nog op school zaten, als amateur hackers ... Er

waren in de opleiding 18-jarige genieën die zichzelf alles hadden geleerd en meer kennis hadden dan de instructeurs.

Het is helder dat de Israëlische inlichtingengemeenschap een belangrijke rol heeft gespeeld in de groei van de tech-sector in het land. Maar wat nog onheilspellender is, het Israëlische inlichtingennetwerk vormt een ernstige bedreiging voor de privacy en veiligheid van alle systemen waar ze zich binnen hebben gewrongen.

Zo berichtte bijvoorbeeld de onafhankelijke nieuwsbron *Narrativ* dat het Israëlische bedrijf Carbyne911 een aanzienlijke subsidie had gekregen van Jeffrey Epstein en van Epsteins nauwe partner Ehud Barak, voormalig hoofd van militaire inlichtingen en vroeger eerste minister van Israël. Carbyne911 werd ook gefinancierd door Silicon Valley risico-investeerder Peter Thiel.

Carbyne911 is een plug-in voor alarmcentrales en een applicatie voor consumenten die belooft het afhandelen van telefoontjes en het identificeren van de beller makkelijker te maken. Het wordt nu wereldwijd gebruikt door nooddiensten. In de VS is het al in verschillende regio's ingevoerd en aangesloten bij grote Amerikaanse tech-bedrijven als Google. Carbyne geeft de meldkamer toegang tot de camera van de telefoon en GPS zodat de meldkamer een live verbinding heeft.

De dagelijkse leiding van Carbyne loopt over van voormalige leden van Israëlische Inlichtingen. De huidige uitvoerend directeur, Amir Elichai, diende in Unit 8200. Hij nam de voormalig commandant van Eenheid 8200 Pinchas Buchris aan om te dienen als directeur van het bedrijf. Mede-oprichter van Carbyne Lital Leshem diende ook in Eenheid 8200 en werkte later voor het particuliere spionagebedrijf Black Cube. Michael Chertoff, die de leiding had over het Ministerie voor Binnenlandse Veiligheid onder President George W. Bush, zit in de adviesraad van Carbyne. Chertoff schreef mee aan de PATRIOT Act, die digitale surveillance toestond van alle Amerikanen, wat kort na 11 september 2001 begon.

De indringende reikwijdte van Carbyne en de aanwezigheid van Israël in het wereldwijde militaire inlichtingen-surveillancecomplex zijn twee redenen om bezorgd te zijn over de mogelijkheid van massasurveillance en over de infiltratie van vitale noodsystemen over de hele wereld.

Bijvoorbeeld, de applicatie voor de smartphone verzamelt de locatie van het apparaat, de video die live werd gestreamd naar de meldkamer en andere gegevens uit de telefoon. Volgens de website van Carbyne kan dezelfde informatie worden verkregen van elke smartphone - zelfs als de toepassing van Carbyne niet is geïnstalleerd - wanneer die telefoon belt met een meldkamer die Carbyne gebruikt. Opnieuw, dit betekent een enorm potentieel voor een bedrijf als Carbyne, met zijn talloze connecties met Israëlische Inlichtingen, om toegang te krijgen tot de privégegevens van mensen in welk land ook.

De Israëliëse inlichtingengemeenschap wordt geliefd door sommigen, gevreesd door velen en is - opererend in de schaduwen zoals ze doet - bij de meesten *onbekend*.

Opgesomd, met Unit 8200, Talpiot, Eenheid 81 en de honderden bedrijven die eruit zijn voortgekomen bestaat er een zeer werkelijk potentieel voor Israëliëse spionnen om een onvoorstelbare toegang te hebben tot en controle over de wereldwijde digitale infrastructuur.

Het Chinese inlichtingennetwerk

De Chinese Communistische Partij en het Volksbevrijdingsleger zijn in de Volksrepubliek China de toonaangevende organen. Sinds hun revolutie en burgeroorlog, bijna honderd jaar geleden, stuurden deze organisaties de transformatie van China's inlichtingenapparaat. Vanwege China's extreme niveau van geheimhouding zijn exacte details van hun spionageprogramma niet bekend. Wat volgt is een gedeeltelijke opsomming.

De inlichtingentak van het Volksbevrijdingsleger richt zich op het verzamelen van buitenlands militaire, economische en politieke informatie. Het leger legt verantwoordelijkheid af aan China's Centraal Militair Comité (CMC), de hoogste militaire autoriteit van het land. Andere militaire of inlichtingenorganisaties zijn onder meer de reservestrijdkrachten van het leger, de Gewapende Volkspolitie, PAP, en de militie van het leger (PLAM). Als aanvulling coördineert het Ministerie van Staatsveiligheid (MSS) de buitenlandse inlichtingenoperaties.

Net als Israël is China steeds meer gericht op digitale spionage. Chinese inlichtingendiensten hebben bewezen dat ze in staat zijn om Amerikaanse operaties voor nationale veiligheid binnen te dringen. Als voorbeeld, in oktober 2018 kondigde de Amerikaanse regering de aanhouding aan van een agent van het Chinese Ministerie voor Staatsveiligheid genaamd Yanjun Xu. Hij werd aangeklaagd wegens samenzwering, poging tot economische spionage en het stelen van bedrijfsgeheimen van Amerikaanse luchtvaart en ruimtevaartbedrijven. Xu werd uitgeleverd aan de Verenigde Staten.

In de afgelopen decennia heeft de Chinese Communistische Partij zwaar ingezet op digitale en informatieoorlogsvoering. Cyberoorlogsvoering ziet het internet en andere digitale structuren als nog een strijdtoneel in een a-symmetrische oorlog. Twee kolonels uit het Volksleger zetten deze theorie uiteen in het boek *Unrestricted Warfare* (Ongehinderde oorlogsvoering). Ze schrijven:

Methoden die niet worden gekenmerkt door het gebruik van wapengeweld, noch door het gebruik van militaire macht, zelfs niet eens door de aanwezigheid van slachtoffers en bloedvergieten, kunnen net zo goed zorgen voor een succesvolle realisatie van doelen, zo niet beter.

De Chinese Communistische Partij focust zijn informatieoorlogsvoering op vijf belangrijke elementen:

1. Het gebruik van harde wapens om het hoofdkwartier van de vijand, commandoposten en informatiecentra voor commando en controle te vernietigen.
2. Elektronische oorlogsvoering, gebruikmaking van elektronische middelen voor verstoring of het gebruik van anti-stralingswapens (elektromagnetisch) om de informatieverzamelingsystemen van de vijand, zoals communicatie en radar, aan te vallen.
3. Militaire misleiding.
4. Operationele geheimhouding.
5. Psychologische oorlogsvoering, het gebruiken van tv, radio, internet, etc. om het militaire moreel van de vijand te ondermijnen

Informatieoorlogsvoering is op zichzelf onderdeel van wat China “informatienering” noemt. Informatienering is beschreven als een strategie die elke gelegenheid en technologie omarmt die het Informatietijdperk te bieden heeft en deze integreert in militaire systemen.

Nogmaals, omdat we geen compleet en duidelijk beeld hebben van de operaties van de Chinese inlichtingengemeenschap kunnen we vermoeden dat hun operaties betreffen het bespioneren van de eigen bevolking via het sociaal kredietsysteem; het infiltreren van buitenlandse overheden, legers en private sector; en het verspreiden van propaganda onder zowel het eigen volk als de internationale gemeenschap.

De moderne misdaden

In het laatste stukje onderzoek van dit hoofdstuk kijken we naar een aantal recentere acties van de Amerikaanse inlichtingengemeenschap.

De infiltratie van de media door de CIA is een grove schending maar het raakt nauwelijks aan de werkelijke omvang van de spionage die door de inlichtingendiensten wordt gepleegd. Het klopt inderdaad dat de door de staat goedgekeurde propaganda een werkelijke bedreiging vormt voor vrijheid, maar dat komt nog niet in de buurt van de gruwelen die de Amerikaanse regering in de afgelopen zeventig jaar heeft uitgestrooid over Amerikanen en mensen in andere landen.

Het begon eind 1956. De CIA nam deel aan Operatie Gladio, een geheime regeling tussen de Westerse Unie, de NAVO, de CIA en Europese inlichtingendiensten. Het ging bij Gladio om “operaties door achterblijvers,” waar Westerse inlichtingenagenten undercover gingen om de Communistische invloed in Europa tegen te gaan. In de jaren sinds de operatie is de Amerikaanse regering beschuldigd

van het financieren van militante rechtse terroristische groepen en het ensceneren van valse vlag-operaties. De CIA en de regering van de VS hebben deze aanklachten ontkend en noemen de beschuldigingen herkauwde Sovjet desinformatie op basis van door de Russen vervalste documenten.

Echter, een onderzoek naar Operatie Gladio in 1988, geleid door rechter Guido Salvini, kwam tot de conclusie dat een aantal rechtse terroristische organisaties inderdaad deel uitmaakten van een geheim leger dat banden had met de CIA. Salvini ontdekte ook dat de CIA die groepen aanmoedigde om wreedheden te begaan. Een Italiaans parlementair rapport, gepubliceerd in 2000, verklaarde dat bomaanslagen waren georganiseerd, bevorderd of ondersteund door Italiaanse officials die banden hadden met Amerikaanse Inlichtingen.

De CIA staat ook bekend om hun rol bij het omverwerpen van democratisch gekozen regeringen en het financieren van activistengroepen die als stromannen fungeren. Operatie Condor is één voorbeeld van de verdorvenheden die formeel werden goedgekeurd door de Amerikaanse inlichtingengemeenschap. Condor was een door de Amerikanen gesteunde campagne voor staatsterrorisme en onderdrukking van politieke tegenstanders door rechtse dictaturen in Zuid Amerika. Officieel begon de operatie in november 1975 en duurde tot 1983. Tijdens de regeringen van Ford, Carter en Reagan zorgde de Amerikaanse overheid voor de plannen, de training voor martelmethoden, technische ondersteuning en militaire hulp aan Argentinië, Brazilië, Chili, Uruguay, Paraguay en Bolivia. Vaak sluisde de CIA geld door naar de dictaturen met de steun van voormalig Minister van Buitenlandse Zaken Henry Kissinger.

Operatie Condor resulteerde in de marteling en dood van tienduizenden in die zes landen in Zuid Amerika. Daarnaast moesten hun volken het verlies van burgerlijke vrijheden verdragen, en de algemene angst van leven in zulke donkere tijden.

Gezien de CIA de marteling en moord door buitenlandse dictaturen in Zuid Amerika prima vond behoeft het weinig verbeelding dat het Bureau moordaanslagen en marteling omarmden in Azië als deel van het beruchte Programma Phoenix. Dat programma voor het bestrijden van opstanden werd ontworpen, gecoördineerd en uitgevoerd door de CIA en strijdkrachten voor bijzondere operaties van de Amerikaanse overheid tijdens de oorlog in Vietnam. Het doel van het Phoenix-programma, ook wel Operatie Phoenix genoemd, was het identificeren en neutraliseren van de infrastructuur van het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid Vietnam, beter bekend als de Viet Cong.

Bij het neutraliseren van een doel kon het gaan om infiltratie, gevangenneming, marteling en moordaanslagen. De CIA beschreef het als “een aantal programma’s voor het aanvallen en vernietigen van de politieke infrastructuur van de Viet Cong.” Tijdens Operatie Phoenix vermoordden of ontvoerden Provinciale

Verkenningseenheden en regionale verhoorcentra verdachte Viet Cong en burgers waarvan men dacht dat ze over informatie beschikten.

De verdachten werden naar de verhoorcentra gebracht waar velen van hen werden gemarteld om informatie te verkrijgen over activiteiten van de Viet Cong in dat gebied. De verkregen informatie werd doorgegeven aan Amerikaanse legercommandanten die het gebruikte om de Verkenningseenheden opdracht te geven tot verdere missies voor gevangenneming en moordaanslagen. Het programma was operatief tussen 1965 en 1972, hoewel dit zowel ervoor als erna ook gebeurde. Tegen 1972 waren onder Phoenix 81.740 verdachte uitvoerenden, informanten en steunverleners van de Viet Cong uitgeschakeld. Ergens tussen 26.000 en 41.000 van hen werden vermoord.

Eén van de weinige redenen waarom de wereld weet van het Programma Phoenix is zijn het onderzoek en de boeken van de Amerikaanse journalist Douglas Valentine, die persoonlijk sprak met CIA-agenten, waaronder voormalig CIA-directeur William Colby. Na Colby en hooggeplaatste CIA-officieren te hebben ondervraagd gaf hij in 1991 zijn boek uit, *The Phoenix Program: America's Use of Terror in Vietnam* (Het Programma Phoenix: Amerika's gebruik van terreur in Vietnam).

Volgens Valentine waren de martelmethoden die in de verhoorcentra werden toegepast onder ander verkrachting, groepsverkrachting, verkrachting met palingen, slangen of harde objecten en verkrachting gevolgd door moord; elektrische schokken door kabels te verbinden met de geslachtsorganen en andere gevoelige lichaamsdelen als de tong; de "waterbehandeling"; het "vliegtuig," waar een gevangene met de armen op de rug gebonden werd opgehangen en geslagen; afranseling met een rubberen slang of een zweep; en het gebruik van honden om de gevangenen toe te takelen.

De betrokkenheid van de Amerikaanse inlichtingengemeenschap bij folterpraktijken stopte niet na de oorlog in Vietnam. Na 11 september 2001 begonnen Amerikaanse spionnen met het af luisteren van telefoons van Amerikaanse burgers als deel van de hernieuwde drang naar een nationale veiligheidsstaat om het vermeende gevaar van terrorisme af te weren. Op basis van de uit de gesprekken verkregen informatie beschuldigde de Amerikaanse regering vele Amerikaanse burgers en buitenlanders van mogelijke banden met terrorisme en sanctioneerde de massale ontvoering van die verdachten.

Tegelijkertijd begon de CIA met het opzetten van een netwerk van zogenaamde "black sites," geheime gevangenissen voor het martelen van vermeende extremisten of terroristen. De CIA ontvoerde verdachten in het buitenland en bracht ze naar een onbekende locatie waar ze werden onthouden van contact met een advocaat en basale mensenrechten en werden onderworpen aan verontrustende martelmethoden. Hoewel veel details rond deze plekken nog steeds geheim zijn gaf Polen in 2014 toe dat het dergelijke geheime detentiecentra had gehuisvest.

Het is erg belangrijk om de reikwijdte en omvang te erkennen van de geheimhouding die bestaat binnen de inlichtingengemeenschappen waar we het licht op schenen. De gedeelde informatie is gebaseerd op eerdere berichtgeving, verklaringen van het kantoor zelf en vrijgegeven documenten. Maar al dat onderzoek raakt nog niet aan de diepte van verdorvenheid waarin de inlichtingendiensten zijn afgedaald. Waarschijnlijk zullen we nooit weten hoe ver ze zijn gegaan uit naam van “het behoud van de nationale veiligheid.”

Want een aantal van deze diensten - het Britse MI6, de Amerikaanse CIA, de Israëlische Mossad - is beschuldigd van het uitvoeren van terroristische aanvallen, waarnaar vaak wordt verwezen als “valse vlag-operaties.” In dat onderwerp zullen we ons in een komend hoofdstuk verdiepen. Maar nogmaals, misschien zullen we nooit een document vinden dat openlijk de misdaden identificeert, en betrokken plegers bij de talloze operaties voor het surveilleren, martelen, verkrachten en vermoorden van slachtoffers. De volledige waarheid is waarschijnlijk verloren gegaan voor de geschiedenis of, zoals tegenwoordig gebruikelijk is, voor altijd verborgen in een versleuteld bestand in een geheime database van de overheid.

Oplossingen?

Zijn er oplossingen voor de situatie die we voor ons zien, waarin talloze diensten, onzichtbaar voor de gemiddelde persoon, in staat zijn om mee te kijken bij elk detail van ons leven en even capabel zijn om gruwelijke gewelddaden te plegen? Is het mogelijk om te begrijpen en af te rekenen met alles dat we hebben onthuld en toch nog hoop te houden voor de toekomst van de wereld?

Natuurlijk is het antwoord subjectief en zal grotendeels afhangen van je huidige geestelijke gesteldheid. Zelf zie ik *wel* redenen om hoopvol te zijn. En dan heb ik het niet over “hopium,” de onlogische, ongegronde, vergezochte en valse hoop dat iemand ergens vandaan zal komen om de zaak te redden. Nee. Ik heb het over echte erkenning dat er vele, vele mensen zijn die werken aan oplossingen om de huidige machtsstructuren en systemen te overkomen, waaronder de losgeslagen inlichtingengemeenschap.

Uiteindelijk worden we misschien overtroffen, afgetroefd, overklast, digitaal uitgeschakeld. Toch kies ik ervoor om te blijven zoeken naar oplossingen die ik in mijn eigen leven kan toepassen en kunnen leiden tot het bouwen aan een betere toekomst. Ik zal het gezag blijven confronteren. Ik zal doorgaan met het blootleggen van de leugens die de inlichtingengemeenschap ons vertelt.

Soms is de enige oplossing het verspreiden van bewustzijn onder onze naasten en vasthouden aan onze overtuiging dat we *wel* in staat zijn om de sluier van onwetendheid op te lichten.

Om meer te leren over de geschiedenis en misdaden van inlichtingengemeenschappen dan kun je kijken naar de volgende video's en documentaires:

[Secrets of the CIA](#)

[Mind Control: America's Secret War](#)

[Psywar](#)

[CIA-officier Raplph McGehee onthuld hoe de dienst het land bedroog tijdens de Vietnam-oorlog](#)

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Hoofdstuk 13: De technocratische Staat

Tot nu toe hebben we onze aandacht gericht op verschillende individuen en instellingen waaruit de Machtspiramide is opgebouwd. Naarmate we de top naderen komen we dichterbij de onheilspellende vraag: Wie bevinden zich in de top van de Piramide? Om die vraag te beantwoorden dienen we eerst de filosofie te onderzoeken die de gids lijkt te zijn voor het handelen van de binnenste kring.

Over de jaren zijn onderzoekers die de wortels van de heersende klasse onderzochten doorgaans in één van drie categorieën gevallen:

1. Degenen die denken dat het communisme de sturende filosofie van de heersende klasse is.
2. Degenen die menen dat een fascistische ideologie de psychopaten aan de top voortdrijft.
3. Degenen die het meeste gevaar zien vanuit autoritaire nationalisten, eerder dan vanuit een wereldwijd heersende machtsstructuur.

Nu is het niet moeilijk om te begrijpen waarom sommigen geloven dat de dreiging communisme, fascisme of zelfs nationalisme is. Als we naar de geschiedenis kijken dan zien we het geweld, het verraad, de tirannie, de terreur, de moord en verhongering die werden aangericht door de Bolsjewistische Revolutie van oktober 1917 en andere door de Bolsjewieken geïnspireerde opstanden. Het bestuderen van de geschiedenis ontsluit ook bewijs van geweld, terreur, moord en dood door verhongering tijdens het Derde Rijk en onder het fascisme van Mussolini. En een kijk op de geschiedenis legt ook bloot dat tirannen de dekmantel van traditionalisme en nationale identiteit kunnen gebruiken om hun politiestaatmaatregelen af te dwingen, zoals bij de dictatuur van Franco in Spanje.

Deze historische gebeurtenissen verdienen zonder meer verdere inspectie, maar eerst moeten we proberen te ontrafelen waarom de nauwe kijk op de vermeende tweedeling tussen communisme en fascisme de plank volledig misslaat als het gaat om de werkelijke sturende filosofie van de Machtspiramide.

Als het niet rechts-nationalisme of links-communisme is dat we dienen te vrezen, wat is dan de feitelijke filosofie die ten grondslag ligt aan het handelen van de heersende klasse?

Inzicht in de historische technocratie

Begin 20ste eeuw ontstond een beweging rond een politieke theorie bekend als Technocratie, waar overheden worden gestuurd door technische experts van wie de a-politieke, technologie gecentreerde oplossingen zijn gebaseerd op het vervangen van het traditionele prijssysteem door een systeem dat energieverbruik meet, beheert en controleert.

Vroege voorstanders van Technocratie beweerden dat het zou leiden tot een beter beheer van hulpbronnen en daarmee tot het beschermen van de planeet. Misschien dachten ze dat oprecht. Maar ze hadden toch moeten weten dat bestuur door technologie-experts en door hun technologische controle gelijk staat aan verlies van privacy, naast de centralisering van macht en een dictator-achtig management van al het menselijk gedrag?

Begin jaren 1930, toen Amerikanen worstelden met de Grote Depressie, begonnen veel onderzoekers en filosofen met een andere blik te kijken naar de maatschappij. Technocratie was één van die alternatieven. Het boek *Technocracy and the American Dream* beschrijft het begin van de beweging zo:

Eén van de eerste haalbare alternatieven kwam van een groep technici en maatschappelijk vormgevers die zich hadden verenigd in het Comité voor Technocratie aan de Columbia Universiteit. Centraal in hun analyse stond de schijnbare tegenstelling van een maatschappij die het slachtoffer was van overvloed. Wetenschap, techniek en technologie hadden het potentieel om een materiële utopie

tot werkelijkheid te maken. Maar volgens de technocraten was Amerika's gebrek aan efficiëntie bij het afstemmen op de vereisten van moderne technologie de oorzaak van de Depressie. Hun argument was dat technologie een complete heroriëntatie vereiste van productie en distributie langs wetenschappelijke en technische lijnen.

Onderzoeker Patrick Wood was één van de eersten die het belang van de historische Technocratische Beweging opmerkte. Hij ging samenwerken met Antony C. Sutton, de beroemde Brits-Amerikaanse econoom, hoogleraar en schrijver. Sutton schreef zelf vele boeken waarin hij de wisselwerking verkende tussen invloedrijke personen en geheime genootschappen. Laat jaren 1970 schreven Wood en Sutton samen de twee delen van *Trilaterals Over Washington* (Trilateralen boven Washington) waarin ze de aandacht vestigen op de toen nieuwe organisatie, de Trilaterale Commissie. Het was het onderzoek naar de Trilaterale Commissie dat leidde tot zijn begrip van historische Technocratie.

In een interview voor de documentaireserie *De Machtspiramide* sprak Patrick Wood zo over de vroege dagen van Technocratie:

Dit is een systeem dat in 1930, op het hoogtepunt van de Grote Depressie, werd opgetuigd aan de Universiteit Columbia, in die tijd de zetel van progressivisme. Een groep van ingenieurs en wetenschappers dacht dat ze het beter konden en een economisch systeem konden opzetten dat het kapitalisme zou vervangen. Dat noemden ze Technocratie. Het moest een RBE-systeem worden (wat betekent resource-based economy, of een economie op basis van hulpbronnen) in tegenstelling tot een op prijs gebaseerd systeem. In een RBE worden alle bezit en alle hulpbronnen van de wereld door hen, de Technocraten, beheerd. Het was in die zin een interessante beweging omdat er geen behoefte was aan politiek of politieke structuren. Ze wilden toen dat President Roosevelt het politieke systeem zou afschaffen, zichzelf zou uitroepen tot dictator en gewoon de Technocraten zou benoemen om het hele land te runnen. Ze wilden dat hij het hele Congres naar huis zou sturen.

De meest invloedrijke voorstander van de oorspronkelijke Technocratische Beweging was een man genaamd Howard Scott, een schrijver die in 1919 in New York City de Technische Alliantie oprichtte. Scott meende dat het de bedrijfseigenaren ontbrak aan de kunde en gegevens om hun industrieën te hervormen en vond daarom dat de leiding overgedragen moest worden aan de ingenieurs. In 1932 vormden Scott en mede-technocraat Walter Rautenstrauch het Committee on Technocracy aan Columbia Universiteit. De groep zou uiteindelijk opsplitsen, waar Scott de leiding had over Technocracy Incorporated en collega-technocraat Harold Loeb het Continental Committee on Technocracy ging aansturen.

Zowel Rautenstrauch als Loeb verwijderden zich van Scott, voor een deel omdat hij militant was wat zijn technocratisch opvattingen betrof, terwijl de andere twee werden gezien als gematigde technocraten. Na deze scheidingen ging Scott zijn

aandacht richten op het ontwerpen van een blauwdruk voor hoe zo'n technocratische visie tot leven kon komen. Tussen 1933 en 1936 kwam een eerste schets van de technocratische maatschappij in beeld met de publicaties van Scott en in de officiële *Technocratie studiecursus*, onder redactie en grotendeels geschreven door nog een technocraat, King Hubbert. Hubbert en Scott namen aan dat het raamwerk voor technocratie dat de voorkeur had een hiërarchische organisatie zou zijn. Maar in plaats van een rangschikking van zakenlieden, kapitalisten of politici meenden zij dat een hiërarchie van ingenieurs, wetenschappers en technologen leiding zou moeten geven aan een "permanent productief en distributief systeem dat de beschikbare energiebronnen van het land zal benutten ten gunste van de gehele bevolking."

Deze "zichzelf onderhoudende bedrijfsstructuur," of "Technaat," zoals Scott zijn organisatie noemde, zou worden opgedeeld in "functionele divisies," elk geleid door een divisiedirecteur. Deze divisiedirecteuren zouden samen de "Continental Beheersraad" vormen die zou gaan over "besluiten die het hele maatschappelijke mechanisme aangingen." De Beheersraad zou één van hun leden kiezen tot continentaal directeur. Deze technicus-koning zou verantwoordelijk zijn voor het soepel functioneren van de totale operatie.

In 1938 gaf Technocracy Incorporated een publicatie uit die verdere invulling gaf aan de visie voor een technocratie:

Technocratie is de wetenschap van maatschappelijke sturing, de wetenschappelijke operatie van het volledige maatschappelijke mechanisme voor het produceren en verdelen van goederen en diensten onder de gehele bevolking van het continent. Voor het eerst in de menselijke geschiedenis zal het worden aangepakt als een probleem van wetenschappelijke, technische aard. Er zal geen plaats zijn voor politiek of politici, financiën of financiers, zwendelpraktijken of zwendelaars.

Technocratie stelt dat prijs en overvloed onverenigbaar met elkaar zijn; hoe groter de overvloed, des te lager de prijs. Bij werkelijke overvloed kan er geen sprake zijn van een prijs. Alleen door het loslaten van de versturende prijscontrole en deze vervangen door een wetenschappelijke methode van productie en distributie kan overvloed realiteit worden. Technocratie zal verdelen aan de hand van een distributiecertificaat dat beschikbaar is voor iedere burger van wieg tot graf. Het Technaat zal het gehele Amerikaanse continent omvatten, van Panama tot aan de Noordpool, omdat de natuurlijke hulpbronnen en natuurlijke grenzen dit gebied maken tot een onafhankelijke en zelf onderhoudende eenheid.

Technocraten openbaarden hun visie van een centraal geplande wereld via boeken, lezingen, clubs en politieke partijen. Hun promotionele inspanningen zorgden voor een korte periode van populariteit in de VS en Canada in de jaren na de Grote Depressie. Terwijl politici en economen zochten naar oplossingen voor de financiële ramp stelden technocraten zich een wereld voor waar politici en bedrijfseigenaren

waren vervangen door wetenschappers, ingenieurs en andere technische specialisten die de economie zouden runnen.

Het boek *Technocracy and The American Dream: The Technocrat Movement, 1900-1941* (Technocratie en de Amerikaanse Droom: de Technocratische Beweging, 1900-1941) van William Akin geeft een inzicht in de gedachtewereld van Scott en de technocratische visie die hij zich voorstelde. Eén ding is duidelijk, technocraten waren in hun hart materialisten die weinig nut zagen in filosofie of deugd. Scott en zijn medestanders zagen de mens als een mechanisch wezen - als radertjes in een grotere machine die gebogen moeten worden naar de wil van de machine ten bate van een vermeend algemeen belang.

Auteur Akin merkt op dat in het “technologische Utopia” van de technocraten “machines de mens alleen dienen als zij de machines dienen.” Hij beweerde ook dat de technocraten “geen enkele beperking op het mandaat van technici zouden accepteren” en er eerder de voorkeur aan gaven dat de “rationaliteit van de wetenschap en de harmonie van de machine, niet utopische deugden, de organisatorische vormen zouden opleggen.” Scott geloofde dat de mens uiteindelijk “een realiteit zou aanvaarden in termen van een machine-achtige functie.”

De realiteit van de technocratische visie zoals beschreven door Scott is dat het een verlies van individuele keuze en vrijheid zou betekenen. Inderdaad, zoals Akin het stelde:

Onder een technocratie zou een aanzienlijke hoeveelheid zaken die als goed worden gezien opgegeven moeten worden. Voor degenen die een nieuwe samenleving nastreefden werd de liberale gedachte van de waardigheid en waarde van het individu als achterhaald beschouwd. "Individuele vrijheid" werd afgedaan als onzin.

Verder merkt Akin op dat onder technocratie “bepaalde individuele vrijheden zouden worden opgeofferd aan efficiëntie” en dat iemands baan niet hun keuze zou zijn maar zou “worden bepaald door zijn vaardigheden en de behoefte van de organisatie.” Het Technaat zou beslissen hoe goederen werden geproduceerd en waar arbeidskracht en grondstoffen werden ingezet, technologie ontwikkelen en toepassen, en met name efficiëntie garanderen. Natuurlijk zouden consumenten op de markt van de technocraten minder keuze hebben omdat Scott zich voorstelde dat vele typen goederen zouden worden beperkt omdat er verspilling en inefficiëntie bij kwam kijken. Akin schrijft:

Bijvoorbeeld, omdat het niet efficiënt zou zijn om meerdere modellen van een auto te maken, of speciaal ontworpen behuizing, zouden deze zaken moeten voldoen aan functionele specificaties, eerder dan aan de smaak van de consument.

De technocraten beweerden dat ze niet geïnteresseerd waren in het aannemen van de tactieken van een politiestaat. Maar die bewering wordt tegengesproken, merkt

Akin op, door Scotts structuurdiagram dat “pleitte voor de vestiging van een afdeling voor sociale controle met mogelijk vergaande bevoegdheden.” De afdeling zou bijvoorbeeld verantwoordelijk zijn om “erop toe te zien dat alles met betrekking tot individuele relaties soepel functioneert.” Hoe dat precies moest werken werd niet beschreven. Maar duidelijk is dat de technocraten zich een wereld voorstelden waarin bureaucratie in iedere menselijke relatie doordringt.

Volgens Akin probeerden de technocraten hun geloof in positivistische wetenschap te combineren met een mechanistisch beeld van de mens en hun geloof in de dominantie van technologie te vormen tot een functioneel ideaal dat leek op de *Heerlijke nieuwe wereld* van Aldous Huxley. Ondanks al het werk dat Scott verzette en de aanvankelijke groei van Technocracy Inc. ebde de algemene belangstelling voor de beweging in de jaren 1940 weg. Sommige onderzoekers wijten dat aan het gebrek aan een samenhangende politieke theorie voor het bereiken van verandering. Anderen zeggen dat President Roosevelt en de “New Deal” zorgden voor een alternatieve oplossing voor de economische nood.

Wat ook de reden was, technocratie verdween uit het gangbare politieke debat. Maar dit betekende echter *niet* het einde van de technocratische beweging.

Het Technocratisch Tijdperk

De onderliggende ideeën van Technocratie kregen een aanmoediging door de uitgave in de jaren 1970 van Zbigniew Brzezinski's *Between Two Ages: America's Role in the Technetronic Era* (Tussen twee tijdperken: Amerika's rol in het Technetronische Tijdperk, oorspronkelijke spelling, vert.). De schrijver, een politiek analist, was drie jaar later betrokken bij de oprichting van de Trilaterale Commissie. De timing van die twee gebeurtenissen kon niet gewoon maar toeval zijn. Ze combineerden om een begin te vormen van de heropleving van de technocratische gedachte. Patrick Wood bevestigde dat in het eerder genoemde interview. Daarin zei hij over Technocratie:

Maar in de jaren 1970 kwam het met ongekende kracht terug. Toen werd het opgepakt door die lieden van het grote geld als David Rockefeller en politiek ideologen als Zbigniew Brzezinski. Ze begonnen een groep die de Trilaterale Commissie heet en haalden mensen binnen uit Japan, Noord Amerika en Europa voor het bevorderen van wat zij noemden “een nieuwe internationale economische orde.” Nou, tijd ging voorbij en lang begreep ik het niet. Maar ergens in 2006 of 2007 ontdekte ik de historische Technocratie voor het eerst en begreep meteen dat dit de nieuwe orde was waar de Trilaterale Commissie het in de jaren 1970 over had.

Zoals Wood opmerkte was Brzezinski, vanaf het begin van zijn carrière tot zijn dood in 2018, een diplomaat die in dezelfde kringen verkeerde als David Rockefeller en de voormalig Minister van Buitenlands Zaken en van oorlogsmisdaden beschuldigde Henry Kissinger. Brzezinski adviseerde een groot aantal presidenten -

van John F. Kennedy en Lyndon Johnson tot Barack Obama - op het gebied van buitenlandbeleid en diende als Jimmy Carters Nationaal Veiligheidsadviseur. Brzezinski was niet alleen mede-oprichter van de Trilaterale Commissie, hij zat ook in de Atlantische Raad, het National Endowment for Democracy en de Raad voor Internationale Betrekkingen (CFR). Hoewel in Brzezinski's boek "Technocratie" is vervangen door de term "Technetronisch" had het beeld dat het boek van de toekomst schetst hetzelfde doel als de technocraten: een wereld waar de wetenschappelijke en technologische elite centraal de levens plant voor de hele mensheid.

Eigenlijk kwam de visie van Brzezinski neer op een technologisch geavanceerd collectivisme met een autoritair karakter waarin individuele vrijheden ondergeschikt zouden zijn aan de ogenschijnlijke behoeften van het collectief. Hij legde "Technetronisch" als volgt uit:

De post-industriële samenleving wordt een "Technetronische" samenleving; een samenleving die cultureel, psychologisch, maatschappelijk en economisch is gevormd door de impact van technologie en elektronica - met name op het gebied van computers en communicatie.

In de Technetronische samenleving zal wetenschappelijke en technologische kennis, naast het verbeteren van productiecapaciteit, al snel rechtstreeks doorwerken in bijna ieder aspect van het leven. Daardoor kunnen we niet alleen steeds sneller heel ingewikkelde processen berekenen, maar komen er ook steeds meer biochemische middelen om mensen te beïnvloeden. Dat vergroot de mogelijkheden om bewust richting te geven — en verhoogt tegelijk de druk om keuzes te maken en veranderingen door te voeren.

Brzezinski geloofde dat "de aanhoudende maatschappelijke crisis, de opkomst van een charismatische persoonlijkheid en het uitbuiten van de massamedia om publiek vertrouwen te winnen de opstappen zouden zijn voor de geleidelijke omvorming van de Verenigde Staten" naar een maximaal gecontroleerde, Technetronische samenleving.

In een moment van eerlijkheid erkende Brzezinski dat "de fictie van soevereiniteit duidelijk niet langer verenigbaar is met de realiteit." Waarom? Hij betoogde dat een "opkomend globaal bewustzijn" de oorzaak is van het "loslaten van de fixatie op nationale superioriteit" ten gunste van "mondiale onderlinge afhankelijkheid."

Brzezinski's toekomstvisie was niet slechts speculatie of giswerk. Hij was een lid van de heersende klasse die zijn hele leven landen gebruikte - en de volken in die landen - als pionnen in een schaakspel waar de meeste spelers gevaarlijk onwetend zijn aangaande de kille realiteit die zich om hen heen ontvouwt. Ik denk dat Brzezinski in *Between Two Ages* de wereld beschreef die nu - eindelijk - midden jaren 2020 voor onze neus werkelijkheid aan het worden is.

Na de steunbetuiging en promotie van Brzezinski vonden de technocratische ideale zich een weg naar andere internationale organisaties, zoals de Verenigde Naties en het Wereld Economisch Forum.

Dit is hoe Wood het uitlegde:

Dus dit werd opgepakt en vooruit geholpen, onder toezicht van met name de Verenigde Naties. Het werd de leer van Duurzame Ontwikkeling, dat je nu over de hele wereld ziet. Recentelijk zijn het dingen geworden als die slagzinnetjes, “Build Back Better” (Opnieuw opbouwen, maar dan beter) en “The Great Reset” (De Grote Herstart), of hier in Amerika “the New Green Deal.” Er wordt allerlei beleid aan opgehangen; de dood van fossiele brandstof, olie, kolen en gas; beperkingen waar we kunnen bouwen, waar we naartoe kunnen, dat soort dingen.

Volgens Wood is de Technocratie van nu bezig ons leven over te nemen.

Het is geen socialisme, het is geen communisme en het is niet per se fascisme. Er zijn duidelijke verschillen met Technocratie. Trouwens, China is een technocratie. Je kunt kijken naar China, dan krijg je er een goed idee van. In China is er een compleet micro-management van de bevolking door middel van technologie. Ze hebben een sociaal krediet scoresysteem dat mensen oplegt wat ze wel en wat ze niet kunnen doen en ze worden gestraft als ze een stap verkeerd zetten, iets verkeerd doen of met de verkeerde persoon praten. Deze dingen waren dertig jaar geleden ongehoord. Nu zijn ze heel gewoon en creëren veel angst in de hoofden van de mensen.

Dus dat zijn de omstandigheden waar we ons nu in bevinden, met deze opkomende wetenschappelijke dictatuur die de hele planeet in zijn greep heeft. Nu is het globaal van aard.

De moderne Technocraten en de Technocratische Staat

Nu we wat meer begrijpen van de geschiedenis van Technocratie en een aantal ideeën die het voorstaat moeten we kijken naar de wereld van vandaag, uitkijken naar tekenen van technocratische (of technetronische) invloed.

Laten we beginnen bij de rijkste bedrijven en de meest invloedrijke topbestuurders die ze runnen. Deze bedrijven hebben een enorme financiële rijkdom opgebouwd, naast een niet te bevatten hoeveelheid digitale gegevens over al hun klanten. Denk aan: Jeff Bezos bij Amazon. Bill Gates van Microsoft. Mark Zuckerberg bij Meta. Elon Musk van Tesla. Plus een boel minder bekende namen bij Google, Apple en andere tech-giganten.

In feite lijkt Elon Musk, met zijn geloof in technologische oplossingen als antwoord op alle problemen van de mensheid, hetzelfde pad te bewandelen als zijn

opa, Joshua Haldeman, die hoofd onderzoek was bij Technocracy Incorporated of Canada en de nationale voorzitter van de Social Credit Party.

De tech-influencers die we net noemden, samen met hun collega's in de tech-industrie (zie hoofdstuk 3: *Machtige Tech*) hebben een immense macht met hun bedrijfskapitaal, hun persoonlijk fortuin en de culturele trends die ze starten en waarvan ze deel uitmaken. Ze hebben genoeg geld, middelen en connecties om verkiezingen te manipuleren, om te knoeien met het klimaat, om informatie te censureren en weg te drukken, om vorm te geven aan internationale voedseltrends, om dramatische koersvallen te veroorzaken, en ga zo maar door. Dit is werkelijk de technocratische klasse van nu.

Maar de technocratische wereld zou niet compleet zijn als die alleen zou bestaan uit de aanwezigheid van technocraten. Om de visie van Howard Scott tot realiteit te maken moeten er ook andere instellingen zijn die met de technocraten samenwerken, hen ondersteunen en hun plannen uitvoeren. Bestaan dergelijke instellingen in het huidige tijdperk? Nou, ja, die zijn er.

In hoofdstuk 10, *De stichtingen en het Non-profitindustriële complex*, zagen we dat het Wereld Economisch Forum en de Verenigde Naties samenwerken met technocraten om technocratische oplossingen te bevorderen voor de verschillende crises waar de mensheid tegenover staat.

Zo vertelt de VN ons bijvoorbeeld dat de mensheid te maken heeft met een klimaatcrisis die vereist dat de hele wereld op de schop gaat. De VN gebruikt hun invloed bij regeringen wereldwijd om zich achter de Duurzame Ontwikkelingsdoelen te scharen, zeventien doelen die ogenschijnlijk zijn gericht op het bestrijden van klimaatverandering, armoede, etc. Tegelijkertijd laat het Wereld Economisch Forum (WEF) ons weten dat COVID-19 de perfecte gelegenheid bood om wereldwijd de kapitalistische en economische systemen te “herstarten” - allemaal te danken aan hun agenda voor “The Great Reset.”

Eén van de voorgestelde oplossingen voor de vermeende klimaatcrisis is om het weer kunstmatig te manipuleren door het sproeien van verschillende deeltjes vanuit vliegtuigen om te proberen zonlicht te weerkaatsen en zo de gemiddelde temperatuur op Aarde te verminderen. Technocraten als Bill Gates wenden hun enorme fortuin aan om dit soort projecten te financieren, geheel buiten regeringen om, en de bevolking heeft in de hele zaak niets in te brengen. Daarnaast, nu er een precedent is voor landen om hun hele bevolking op te sluiten onder het mom van het bestrijden van een pandemie zien we vergelijkbare voorstellen voor “klimaat-lockdowns.” Tegen september 2020 werd de term “klimaat-lockdown” gebezigd door Mariana Mazzucato, voorzitter van de “Economische Raad voor de Gezondheid van Allen” van de Wereldgezondheidsorganisatie. Mazzucato schreef:

Onder een klimaat-lockdown zou de regering het gebruik van privévoertuigen aan banden leggen, de consumptie van rood vlees verbieden en extreme energie besparende maatregelen opleggen, terwijl olie producerende bedrijven moeten stoppen met boren. Om zo 'n scenario te vermijden moeten we onze economische structuren vernieuwen en kapitalisme op een andere manier invullen.

We zien ook het begin van voorstellen voor een CO2-controlerende app die iemand vertelt hoeveel energie ze gebruiken. Deze zou uiteindelijk verplicht kunnen worden waardoor iemand die “te veel” heeft gebruikt geen auto meer kan rijden, het openbaar vervoer niet kan gebruiken, of andere dagelijkse dingen die energie kosten. In een artikel uit augustus 2021, gepubliceerd in het blad *Nature Sustainability*, pleiten onderzoekers voor een Persoonlijk CO2-budget:

In het bijzonder, tijdens de COVID-19-pandemie, werden beperkingen voor individuen ten bate van de volksgezondheid en vormen van individuele aansprakelijkheid en verantwoordelijkheid die slechts een jaar eerder ondenkbaar waren aangenomen door miljoenen mensen. Mensen zijn mogelijk meer bereid om registratie en beperkingen in verband met een persoonlijk CO2-budget te accepteren voor het bereiken van een veiliger klimaat en de vele andere voordelen die verbonden zijn met het aanpakken van de klimaatcrisis.

De auteurs van dat stuk beweren ook dat de publieke acceptatie van contact opsporende apps zou kunnen leiden tot “inzichten in de mogelijke strategieën om apps te gebruiken om CO2-budgetten te volgen.” Dit soort oplossing, om nog maar te zwijgen van de reactie van de hele gevestigde orde op COVID-19, illustreert het niveau van technocratisch denken dat nu is doorgedrongen tot in de meeste regeringen en wereldorganen als de Wereldgezondheidsorganisatie.

Zowel de Duurzame Ontwikkelingsdoelen van de VN als de “Grote Herstart” van het WEF beweren dat het antwoord voor onze problemen gevonden zal worden in een complete digitale transformatie van onze wereld die, zo claimen zij, beter zal zijn voor het milieu, die de efficiëntie zal verbeteren en die eerlijker zal zijn voor iedereen. Klaus Schwab, de oprichter van het WEF, noemde deze transformatie “de Vierde Industriële Revolutie,” of 4IR. Dit was zijn paradepaardje en de naam van zijn boek uit 2016 waarin hij pleitte voor een wereld met alomtegenwoordige surveillance, zelf rijdende auto's, “slimme steden,” een sociaal kredietsysteem, een “metaverse” en aangevulde realiteit.

Het WEF beschrijft de Vierde Industriële Revolutie zo:

De Eerste Industriële Revolutie gebruikte water en stoom om productie te mechaniseren. De tweede gebruikte elektriciteit voor het aandrijven van massaproductie. De derde gebruikt elektronica en informatietechnologie om productie te automatiseren. Nu bouwt een Vierde Industriële Revolutie voort op de derde, de digitale revolutie die begon midden vorige eeuw. Deze wordt gekenmerkt

door een samensmelten van technologieën dat de lijnen vervaagt tussen de fysieke, digitale en biologische sferen.

Simpel gesteld, de Vierde Industriële Revolutie is het digitale panopticum van de toekomst, waar surveillance alomtegenwoordig is en de mens technologie inzet om zijn leven te veranderen. Vaak geassocieerd met termen als “het Internet der Dingen,” “het Internet der Lichamen” en “het Internet der Zintuigen” zal deze wereld worden aangedreven door 5-G en 6-G technologie. Natuurlijk leent de Vierde Industriële Revolutie zich voor WEF-leden en andere globalisten ook uitstekend voor meer centrale planning en controle van bovenaf - net als in de technocratische visie van Howard Scott. Het doel is een track and trace-samenleving waar elke transactie wordt vastgelegd, waar iedereen een digitale ID heeft die kan worden gevolgd en waar maatschappelijke dwarsliggers kunnen worden buitengesloten via een sociaal kredietsysteem.

Door uitspraken te doen die vergelijkbaar zijn met Klaus Schwabs Vierde Industriële Revolutie beloofden de oorspronkelijke technocraten dat “elektronische apparaten onmiddellijk gegevens zouden registreren over de hoeveelheid uitgaven en het soort consumptie”, en dat “deze informatie continu zou worden doorgestuurd naar het centrale hoofdkwartier.” Scott toen en Schwab nu hebben dezelfde droom: technologie te gebruiken om alles van iedereen in de samenleving te weten - allemaal uit naam van het bouwen van een systeem dat overvloed voor iedereen belooft.

Volgens Scott, met de technicus-koning en de Continentale Beheersraad aan het hoofd van het Technaat, zou het mogelijk zijn om “te allen tijde controle te hebben over nauwkeurige informatie over de staat van consumptie van elk soort goed of dienst in alle delen van het land.” Ook zou het “voor de technische elite mogelijk zijn om precies te weten welke beslissingen op elk moment de juiste waren om het functioneren van het maatschappelijk mechanisme op de hoogst mogelijke belastinggraad en efficiëntie te handhaven.”

Tegenwoordig steunt de technocratische visie op het gebruik van surveillance-instrumenten als gezichtsherkenning, stemherkenning, rond de klok gesloten camerasystemen, kunstmatige intelligentie, manipulatie met algoritmen, het volgen van mobiel telefoonverkeer, het in de gaten houden van sociale media, het volgen van locatie, digitaal afluisteren via slimme apparaten en de algemene beweging richting een “slim” energienetwerk. Natuurlijk worden deze technologieën naar het publiek toe niet gepromoot als surveillance-instrumenten maar als werktuigen voor veiligheid, gemak, onderwijs en winst. Ongeacht het taalgebruik, het resultaat is hetzelfde: personen en bedrijven die bedrieglijk technologische “oplossingen” aandragen voor de kwalen waar de wereld mee kampt, eindigend in het verlies van persoonlijke vrijheden en een meer gecentraliseerde controle.

Of het zo bedoeld is of een ongelukje van de geschiedenis is, de moderne technocraten, gesteund door hun vriendjes bij risico-investeringsmaatschappijen, door

gehoorzame knechtjes bij de grote mediabedrijven en door partners bij de overheid, zijn bezig te verworden tot wat Howard Scott “het Technaat” noemde - en wat ik de Technocratische Staat noem.

Oplossingen om te ontkomen aan de Technocratische Staat

Kunnen we iets doen om de invoering van deze tirannieke visie te stoppen?

Het is veel makkelijker om de gevaren die voor ons liggen te identificeren dan om te komen met praktische oplossingen die een breed spectrum aan mensen zal helpen om ervoor te kiezen niet mee te doen. Het is onvermijdelijk dat alternatieve paden niet voor iedereen in elke situatie van toepassing zullen zijn. Dat gezegd hebbende zijn er zeker gelegenheden voor het mogelijk tegenhouden van de opkomst van Technocratie.

Zoals al in eerdere hoofdstukken opgemerkt is één van de belangrijkste stappen die we kunnen zetten het informeren van onze vrienden en familieleden. In het geval van Technocratie betekent dit hen te vertellen over de geschiedenis ervan en over de gevaren die het inhoudt voor onze toekomst. Misschien zul je dit boek delen. Misschien zul je folders drukken met relevante informatie om uit te delen bij evenementen. Misschien ga je protesteren bij bedrijven die investeren in technocratische methoden en instrumenten. Het wegtrekken van het gordijn van onwetendheid is absoluut noodzakelijk willen we deze dreiging overkomen.

Patrick Wood denkt dat het antwoord ligt in zelf kritisch nadenken.

Nummer 1: We dienen te leren hoe we propaganda moeten interpreteren. De wereld wordt overspoeld met propaganda. Ze wordt bestuurd en gemanipuleerd door propaganda. Propaganda is een heel specifiek misbruik van taal. Het is bedoeld om de kijker, lezer of luisteraar te bedriegen. Propaganda is zeer dodelijk waar het de geest aangaat omdat het je dingen laat geloven die gewoon niet waar zijn.

Tegenwoordig zien we propaganda overal - over zo 'n beetje elk denkbaar onderwerp. Het is van essentieel belang dat we leren het te herkennen als het ons voorgeschoteld wordt - om het te doorzien.

Gelukkig zijn de kenmerken van propaganda duidelijk en niet moeilijk te begrijpen. Het eerste deel van een oplossing is om te beseffen dat je wordt voorgelogen en ongeacht wat de leugenaars je door de strot proberen te duwen te verwerpen. Ik zeg altijd tegen mensen: “Gehoorzaam niet.” Als je het gevoel hebt dat je een rol wordt gegeven om te spelen, en rol die niet natuurlijk is, doe het niet. Gewoon die rol niet spelen. Wees een buitenbeentje. Werk niet mee. Doe er niet aan mee. Als je ergens toe gedwongen wordt, dat is iets anders. Maar je kunt je niet zomaar onderwerpen en de rol spelen waarvan zij willen dat je die in de samenleving vervult.

Uiteindelijk kiezen we of we deze digitale dystopie willen aannemen. We hoeven niet iedere update te accepteren, of elk nieuw apparaat. Het is aan ons om onze principes te stellen boven gemak.

Zo adviseert ook Patrick Wood:

Er zijn veel dingen die je kunt doen. We weten dat Google een probleem is. Goed dan, gebruik geen Google! Er zijn alternatieve zoekmachines die je kunt gebruiken. Gebruik iets anders. Onderwerp je niet aan Google. Ze zullen elk beetje data uit je persen dat ze maar kunnen, ze betalen je er niet voor en zullen het tegen je gebruiken.

Speel niet mee als je ziet dat ze een rol voor je hebben. Er zijn nog veel andere dingen: we kunnen het over mobiele telefoons hebben, smartphones. Dat wordt op een gegeven moment wel een ding. Alle leveranciers verzamelen gegevens, draaien het om en maken er een controle-instrument van. Daar zullen we toch een keer iets mee moeten. Blijven we een smartphone gebruiken of bedenken we andere manieren om deze monsters te omzeilen? Er dienen zich nieuwe alternatieven aan.

Wood stelt terecht vragen bij de aanname dat de mensheid digitale technologie nodig heeft in elk aspect van het leven. Hoewel ik 100% sta achter onschuldig gebruik van digitale technologie moeten we ook erkennen dat deze beweging richting een alomvattende, indringende digitale wereld alleen kan plaatsvinden als we er aan deelnemen. Stille oppositie en klagen op internet zijn niet voldoende.

We moeten beginnen met het leggen van een fundament voor alternatieve, parallelle systemen voor het geval dat we de opkomst van de Technocratische Staat niet kunnen voorkomen. Als je zeker weet dat je niet mee wilt doen aan een digitale ID of de digitale portemonnee en de digitale munt van de Centrale Bank, of stable coins, wat dan? Zul je overstag gaan als je werkgever alle vormen van digitaal betalen aanneemt? En wat als je bank je *alleen* toestaat om geld op te nemen met een digitaal identiteitsbewijs? Kun je geld blijven verdienen voor jezelf en je gezin als je met dit soort dilemma's te maken krijgt?

We zouden eerlijk moeten zijn tegenover onszelf en nadenken over waar voor ons de grens ligt. Wat is onze lijn in het zand? Wanneer is het genoeg? Het antwoord zal afhangen van onze persoonlijke behoeften en middelen en de behoeften en middelen van de gemeenschap waarin we leven. We zouden zo snel mogelijk relaties moeten opbouwen met gelijkgestemden in de regio waar we wonen. Hoe eerder we deze relaties aanknopen en beginnen met het verbouwen van eigen voedsel, met het verkennen van alternatieve fysieke betaalmiddelen en cryptomunten, het opzetten van gemeenschappelijke thuisscholing en het achterlaten van de instrumenten van Machtige Tech, des te sneller zullen we het ontstaan zien van een netwerk van

gemeenschappen die functioneren binnen een compleet alternatieve, parallelle economie, met instellingen die zich kunnen meten met die van de technocraten.

Eén van de beste manieren om het opzetten van dit netwerk te bevorderen is om je aan te sluiten bij het [Freedom Cell Network](#). Door de kaarten op de website te gebruiken kun je zoeken en mensen in de buurt vinden die ook op zoek zijn naar gelijkdenkenden. Als er eenmaal contact is gelegd kun je afspreken in de echte wereld op neutraal terrein en, als het goed voelt, kun je relaties aanknopen in de echte wereld. Begin als Freedom Cell-groep met het stellen van doelen die zijn gericht op het loskomen van reguliere controlesystemen. Het Freedom Cell Network en vergelijkbare organisaties helpen bij het leggen van een basis voor de parallelle systemen van de toekomst.

Kort gezegd: we moeten beginnen met VERTREKKEN uit de slavernijssystemen en BOUWEN aan de basis van een wereld waarvan we weten dat die mogelijk is.

Wil je meer weten over de geschiedenis van Technocratie? Je zou kunnen kijken naar deze boeken:

Technocracy and The American Dream: The Technocrat Movement, 1900-1941 van William Akin

Technocracy Rising: The Trojan Horse Of Global Transformation door Patrick Wood

Technocracy: The Hard Road to World Order, ook van Patrick Wood

The Evil Twins of Technocracy and Transhumanism, wederom van Patrick Wood

The Technocratic Dark State: Trump, AI, and Digital Dictatorship van Iain Davis

Voor specifieke oplossingen voor de Technocratische Staat:

How to Opt Out of the Technocratic State door Derrick Broze

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op [ThePyramidOfPower.net](https://thepyramidofpower.net)

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Hoofdstuk 14: Het bedrog van de valse vlag

In de eerdere hoofdstukken hebben we ons gericht op personen en instellingen waaruit de Machtspiramide is opgebouwd. In dit hoofdstuk kijken we naar één van de instrumenten - of, beter gezegd, wapens - die met regelmaat worden ingezet door de spelers uit de Piramide. Ofwel, we duiken in de discussie rond de zogenaamde valse vlag-aanvallen.

Een valse vlag-operatie is ontworpen om de indruk te wekken dat een aanval werd uitgevoerd door een bepaald persoon of een specifiek land - terwijl de identiteit van de werkelijke pleger verborgen blijft. De verwijzing naar “vlag” in de term “valse vlag” stamt van de praktijk van piraten die op hun schepen op de open zee een valse vlag voerden om zich voor te doen als bondgenoten van hun beoogde doel zodat ze binnen aanvalsafstand konden komen. Valse vlaggen werden ook gebruikt bij oorlogsvoering op zee en ter land. Mariniers of soldaten voeren een valse vlag of dragen het uniform van de vijand om die vijand erin te luizen en te kunnen beschuldigen van het geweld dat erop volgt.

Schrijver G. Edward Griffin onderzoekt de Machtspiramide sinds de jaren 1960. Hij meent dat valse vlaggen een essentieel onderdeel zijn van hoe degenen aan de top de massa's manipuleren.

Dit was door de geschiedenis een gebruikelijke tactiek. Het gaat helemaal terug tot de tijd van de Romeinen. Nu, met de controle over de berichtgeving, maakt dat een valse vlag makkelijk, want de berichtgeving bepaalt hoe mensen interpreteren wie het gedaan heeft en hoe het is gebeurd. De plegers kunnen, indien nodig, een valse vlag creëren uit het niets. Of ze kunnen stukjes van de waarheid eruit kiezen en op een andere manier in elkaar zetten zodat het iets anders lijkt. Het is vrij makkelijk om een nietsvermoedend publiek te overtuigen dat er iets is gebeurd dat in werkelijkheid verzonnen is.

Valse vlaggen, zoals mr. Griffin hierboven opmerkt, zijn vaak een methode om een reactie bij het publiek uit te lokken - meestal angst. Als één groep het publiek tegen hun vijand wil keren dan plegen ze misschien een aanval, gekleed als diezelfde vijand, om hun reputatie te beschadigen in de ogen van het publiek.

Zoals we al schetsten in vorige hoofdstukken kunnen de door bedrijven gecontroleerde media worden gebruikt om inhoud te geven aan een vertelsel of om angst aan te wakkeren. Machtige Tech kan worden gebruikt om tegenstrijdige meningen te censureren op sociale media. Samen kunnen Big Tech, de media van de heersende klasse en de poppenspelers achter regeringen een “realiteit” creëren - zij het een mythische - uit een verzonnen of opgezet gebeuren.

Aantijgingen van valse-vlagacties zijn niet beperkt tot één land. Het afbranden van de Reichstag [het toenmalige Duitse Parlamentsgebouw] in 1933 vond plaats slecht weken nadat Hitler Kanselier van Duitsland werd. Velen geloven dat dit een valse vlag was om Hitlers opmars naar totale dominantie te versnellen.

In het Europa van na de Tweede Wereldoorlog was Operatie Gladio de codenaam voor zogenaamde “operaties door achterblijvers.” Het Westerse militair-industrieel complex - namelijk de NAVO en de CIA - werkten samen met verschillende Europese inlichtingendiensten om wanorde aan te wakkeren en valse vlag-operaties uit te voeren in meerdere West Europese landen. Daniele Ganser, de Zwitserse auteur van *NATO's Secret Armies: Operation Gladio and Terrorism in Western Europe* (De geheime legers van de NAVO: Operatie Gladio en terrorisme in West Europa) schrijft dat de bewegingen van achterblijvers die geassocieerd werden met Gladio en banden hadden met rechts terrorisme bedoeld waren als een “spanningsstrategie” gericht op het ondermijnen van linkse bewegingen en verantwoordelijk waren voor terroristische aanslagen tegen vele burgerbevolkingen.

In de Verenigde Staten hebben we de vrijgegeven documenten met betrekking tot Operatie Northwoods, die in 1962 voor President John F. Kennedy werden opgesteld door het Ministerie van Defensie en de Verenigde Chefs van Staven. De documenten, getiteld *Rechtvaardiging voor een Amerikaanse inval op Cuba*, stelden talloze plannen voor om een valse vlag op te zetten en de schuld in de schoenen van Cuba te schuiven als rechtvaardiging voor de erop volgende Amerikaanse militaire aanval op het land. In sommige van de plannen ging het onder meer over het op afstand besturen van een vliegtuig uit de burgerluchtvaart, geschilderd als een vliegtuig van de Amerikaanse luchtmacht, het in scène zetten van een aanval op een Amerikaans gevechtsvliegtuig voor de kust van Cuba, het vermoorden van Cubaanse immigranten en het op volle zee laten zinken van boten gevuld met Cubaanse vluchtelingen.

Andere documenten van Defensie met plannen voor valse vlag-operaties zijn onder andere Operatie Bingo, Operatie Dirty Trick (smerig trucje) en Operatie Mongoose.

Er is ook overvloedig bewijs dat de aanval op de Amerikaanse militaire basis op Pearl Harbor een succesvolle valse vlag-operatie was. Echter, in dit voorbeeld, in plaats van dat de Amerikaanse regering een aanval opzette om een vijand de schuld te geven is de regering ervan beschuldigd van tevoren te hebben geweten van de aanval maar het liet gebeuren met als doel een combinatie van angst, afschuw, woede en, bovenal, vaderlandslievende oorlogskoorts op te wekken bij het Amerikaanse volk.

Over Pearl Harbor zei G. Edward Griffin het volgende:

Ik zou de kans verwelkomen om voor een rechtbank bewijs aan te leveren om aan te tonen dat Pearl Harbor een valse vlag was, want het bewijs ligt nu op straat. Veel ervan was onderdrukt en weggestopt. Veel ervan is vernietigd. Maar er is genoeg over om naar voren te brengen in een rechtszaak. Als de rechtbanken niet

bevooroordeeld en corrupt waren en ik de kans zou krijgen om ongehinderd het bewijs voor te leggen dan weet ik zeker dat ik iedereen ervan kan overtuigen dat Pearl Harbor een valse vlag tegen Amerika was.

De aanval was echt, maar het was zo opgezet dat de Japanners ertoe verleid werden. Het Amerikaanse leiderschap wist maar al te goed dat de Japanse marine eraan kwam. Dat wilden ze ook. Ze wilden aangevallen worden. Ze wilden dat excuus om zich te mengen in de Tweede Wereldoorlog zodat ze een plaats hadden aan de onderhandelingstafel om de wereld na de oorlog op te delen.

Ik weet niet of ik voor een rechtbank zou kunnen bewijzen dat 9/11 een valse vlag was, maar ik denk dat het bewijs daarvoor nu even duidelijk is. Als de tijd komt, als mr. Bush en alle sleutelfiguren er niet meer zijn, dan denk ik dat er minder weerstand zal zijn om te kijken naar het idee dat 9/11, hoe verschrikkelijk het ook was, inderdaad een valse vlag-aanval was.

Eén van de best bekende moderne ogenschijnlijke valse vlag-operaties vond plaats op 11 september 2001.

En inderdaad, 9/11, zoals G. Edward Griffin naar die dag verwijst in het citaat hierboven, is één van de meest besproken geopolitieke gebeurtenissen van de afgelopen decennia. De versie van de gevestigde media over 11 September beweert dat Osama bin Laden een geheim netwerk van Moslimterroristen leidde vanuit een grot in het Midden Oosten en in staat was door te dringen tot het best beschermde luchtruim ter wereld. Die versie zegt ook dat de Twin Towers in New York City instortten door de inslag van de vliegtuigen en de navolgende brand.

Deze “officiële” versie van de gebeurtenissen op 11 september 2001 is in de afgelopen twintig jaar aan de wereld opgedrongen door de overheden van de meeste landen en door de gevestigde media van nagenoeg ieder land.

Het officiële vertelsel trok duizenden sceptici aan die eindeloos debatteerden en die, na het doen van hun eigen diepgravend onderzoek, talloze essays, artikelen en boeken over 11 September hebben geschreven; conferenties over 9/11 organiseerden en bijwoonden; en eindeloze video's en documentaires maakten over 11 September die allemaal probeerden de waarheid over die trieste dag te onthullen.

De honderden personen - bouwkundigen, architecten, piloten, brandweerlieden, experts in gecontroleerde sloop met explosieven, natuurkundigen, geleerden, onderzoeksjournalisten en schrijvers, psychologen en activisten - die vraagtekens zetten bij de lezing van de Amerikaanse regering over 9/11 zijn collectief bekend komen te staan als de 9/11 Truth Movement (Waarheidsbeweging 11 September). Vele leden van de beweging organiseerden groepen om het officiële narratief te betwisten. Onder hen Architects and Engineers for 9/11 Truth, Firefighters for 9/11 Truth, Pilots for 9/11 Truth, het Lawyers Committee for 9/11 Inquiry, het

International Center for 9/11 Justice en andere, lokale groepen van activisten en personen over de hele wereld.

Toegegeven, het is een losse verzameling zonder een “officieel” standpunt. Geen wonder dus dat naar voren gebrachte meningen, veronderstellingen en theorieën strijdig met elkaar kunnen zijn. Degenen die echter werken binnen de bredere beweging zijn met elkaar verbonden door de overtuiging dat het verhaal zoals voorgesteld door de Amerikaanse regering vol gaten zit. En groot deel van de Waarheidsbeweging 11 September richt zich op het bewijs voor een waarschijnlijke gecontroleerde sloop met explosieven als zijnde verantwoordelijk voor het instorten van de 109 verdiepingen tellende World Trade Center Gebouwen 1 en 2 (respectievelijk bekend als de Noordtoren en de Zuidtoren, en samen als de Twin Towers). Ook schrijven ze het instorten van van de gebouwen 6 en 7 toe aan gecontroleerde sloop met explosieven. De laatste, een gebouw van 46 verdiepingen dat ook bekend stond als het Salomon Brothers Building, krijgt veel minder media-aandacht, ook al zijn er vele getuigen die explosies hoorden, zagen en voelden die kwamen vanuit of van onder al deze gebouwen voor ze instortten.

Over de vraag of 11 September een valse vlag-operatie was doen verschillende theorieën de ronde. Als de aanvallen niet werden georkestreerd door Osama bin Laden en uitgevoerd door Al Qaida, wie waren dan de echte planners en plegers? Sommige onderzoekers wijzen naar financiering en invloed vanuit het Saoedische koninkrijk, anderen naar Pakistaanse betrokkenheid.

De meest vooraanstaande theorieën draaien echter om elementen binnen de regering van de Verenigde Staten en hun militaire apparaat, en/of betrokkenheid van Israëliische Inlichtingen en militaire eenheden bij het plannen, financieren en uitvoeren van de aanvallen op het World Trade Center in Manhattan en het Pentagon in Arlington, Virginia - plus het mysterieuze neerstorten van een vliegtuig in een veld in Pennsylvania.

De theorieën die rondgaan over 9/11 zijn verkend in talloze kwaliteitsdocumentaires die zijn gemaakt door Architects and Engineers for 9/11 Truth, James Corbett van het Corbett Report, en ook in mijn eigen minidocumentaire [*Declassify the Truth*](#) (Maak de waarheid openbaar).

In dit hoofdstuk zullen we ons echter bezighouden met twee minder bekende valse vlag-operaties, één in de VS en één in het Midden Oosten.

De bomaanslag in Oklahoma City in 1995

Op 19 april 1995 explodeerde het Alfred P. Murrah Building in Oklahoma City om twee minuten over negen 's ochtends. Er werden 168 mensen gedood, 680 raakten gewond, en meer dan een derde van het gebouw werd verwoest. Het officiële verhaal vertelt dat Timothy McVeigh, een militair veteraan en vermeend aanhanger van

blanke superioriteit, met een paar handlangers een kunstmestbom af liet gaan die was verstopt in een huurvrachtauto van Ryder die bij het gebouw was geparkeerd.

Hoewel het zeker is dat Timothy McVeigh bij het gebouw werd gezien en betrokken was bij de planning van de aanslag hebben vragen rond zijn ware motieven en het bestaan van mogelijke mededaders ertoe geleid dat vele burgers van Oklahoma twijfelen aan het officiële vertelsel.

Een voormalig volksvertegenwoordiger voor Oklahoma, Charles Keys, en een boekhouder, Glenn Wilburn, namen het voortouw voor een petitie waarmee ze de handtekeningen verzamelden van 13.500 inwoners van Oklahoma, genoeg om een onderzoeksjury af te dwingen in Oklahoma County. De jury moest aantijgingen onderzoeken dat de Amerikaanse regering vooraf van de explosie wist, dit had toegedeckt, en dat er andere verdachten waren die deel uitmaakten van het complot. Wilburn had bij de aanslag twee kleinkinderen verloren, Chase Smith van drie en Colton Smith van twee jaar oud.

Na achttien maanden werk, waaronder interviews met meer dan 170 getuigen, concludeerde de onderzoeksjury:

We kunnen niet met absolute zekerheid zeggen dat er niemand anders betrokken was bij de bomaanslag op het Alfred P. Murrah-gebouw.

Maar in hun verklaring voegden ze eraan toe:

We hebben geen afdoende bewijs voorgelegd gekregen of ontdekt om verdere verdachten aan te klagen.

Over de bewering van voorkennis bij de Amerikaanse regering zei de jury:

We kunnen met zekerheid zeggen dat we niet geloven dat de federale overheid vooraf wist dat deze vreselijke aanslag zou gaan plaatsvinden.

De conclusie van de onderzoeksjury betekende niet het einde voor Charles Key en de vastberaden burgers van Oklahoma City (OKC) die hem steunden. Key hielp bijvoorbeeld bij het oprichten van de OKC Bomaanslag Onderzoekscommissie die onbeantwoorde vragen onder de aandacht van de media en de burgers van Oklahoma City bracht. De Commissie maakte in 2001 hun 500 pagina's tellende eindrapport openbaar. Het rapport, vol verklaringen van vele getuigen, betoogde dat Timothy McVeigh niet alleen had gewerkt, dat de FBI wist van de op handen zijnde aanslag, en dat de kunstmestbom in de gehuurde vrachtauto op zichzelf niet verantwoordelijk kon zijn voor de verwoesting van het gebouw.

Brigadier generaal buiten dienst van de luchtmacht Benton Partin keek naar de zaak en meende ook dat alleen de vrachtwagenbom niet die hoeveelheid schade aan

het gebouw aan had kunnen richten. “Er is sterk bewijs dat er explosieve ladingen in het gebouw waren,” schreef Partin in een brief aan een aanklager in 1997.

Het beste overzicht van de vele onregelmatigheden rond deze bomaanslag en de strijd van burgers om de waarheid is de documentaire [*A Noble Lie*](#). Het vertelt het verhaal van agenten van het Bureau voor Alcohol, Tabak en Vuurwapens (ATF, gevestigd in het Alfred P. Murrah-gebouw) die vooraf werden gewaarschuwd, over oefeningen van de explosieven-opruimingsdienst in de buurt, over andere waarnemingen van onbekende verdachten, over onderzoekers die twijfelen aan de officiële lezing en hoe die officiële lezing binnen dagen na het gebeuren begon te verschuiven.

A Noble Lie vertelt ook het verhaal van Hoppy Heidelberg, een lid van de onderzoeksjury die bekend maakte dat de jury op allerlei manieren was beknot en geen volledige toegang had tot alle informatie die ze nodig hadden om te komen tot een weloverwogen en juiste beslissing. Ze onthulde:

We mochten dus nooit het fotografisch bewijs zien van de camera's op het gebouw die hadden vastgelegd dat de auto werd neergezet en wie eruit stapten. Dat is allemaal opgenomen, en we waren gemachtigd om dat te zien, maar het werd ons niet toegestaan. Het is zelfs zo dat niemand die beelden mocht zien die de afgelopen vijftien jaar onder de pet zijn gehouden.

Eén van de meest verontrustende aspecten van het onderzoek naar de bomaanslag betreft een reddingswerker genaamd sergeant Terrence “Terry” Yeakey van de politie van Oklahoma City. Hij ging zelf onderzoek doen naar de aanslag nadat hij argwanend was geworden over de officiële pogingen om de misdaad op te lossen. Naar verluidt was hij de eerste agent ter plekke. Yeakey zou tenminste drie slachtoffers hebben gered voor hij door de vloer zakte en zijn rug blesseerde. Hij zou een Medal of Valor krijgen voor zijn heldenmoed tijdens een ceremonie die gehouden zou worden op 11 mei 1996, ruim een jaar na het gebeuren. Maar om tenminste twee redenen wilde hij die medaille niet: Hij zei dat hij gewoon zijn werk deed en hij vermoedde dat hij werd voorgelogen over de ware oorzaken van de explosie.

Yeakey was bezig bewijs te verzamelen toen hij drie dagen voor de ceremonie dood werd gevonden. Zijn lichaam werd dood aangetroffen in zijn auto die ergens langs de weg was geparkeerd. Zijn polsen waren doorgesneden, net als zijn hals, en hij had een kogelwond aan zijn hoofd. Zijn overlijden werd bestempeld als een zelfdoding, een oordeel dat de achterdocht wekte van de familie en een aantal collega agenten. Sinds die tijd was het verhaal over Yeakey's geheimzinnige “zelfmoord” in het nieuws, zodanig dat zelfs de gevestigde nieuwsbronnen werden gedwongen om het erover te hebben en te berichten over de details. CNN kwam bijvoorbeeld nog in 2023 met een verslag getiteld “Waarom werd deze agent dood aangetroffen?”

Yeakey's zus, Lashon Hargrove, vertelde CNN dat Terry vragen had over hoe de explosie plaatsvond en over het schadepatroon van de explosie. Ze zei dat hij vroeg: "Ze zeiden toch dat die autobom naar binnen blies?" Hij zag bewijs voor naar buiten blazen. Als dat klopt dan is dat bewijs dat er explosieven waren in het gebouw zelf die naar buiten bliezen.

Yeakey's ex-vrouw Tonia zei dat ze hem de avond na de aanslag terug had gebracht naar het gebouw omdat hij het wilde zien nu er minder mensen ter plekke waren. Ze vertelde CNN dat ze ergens rond negen of tien uur 's avonds naar het gebouw gingen. Terry wilde een beeld krijgen van onder het puin, op de plek waar het kinderdagverblijf was. Zoals Tonia het vertelt werden ze tegengehouden door overheidsofficials van de ATF of de FBI en werd hen toegang tot de puinresten van het gebouw ontzegd.

Tonia zegt ook dat Terry een uitgebreid rapport had geschreven voor de politie van Oklahoma City. Ze herinnert zich dat Terry op een dag overstuur thuiskwam omdat zijn politierapport was verdwenen. Hij zei dat zijn bazen hadden gezegd dat hij een nieuw rapport moest schrijven, van één pagina. Ze herinnert zich ook een boos telefoontje van een meerdere bij de politie die vroeg waar Terry was en eiste dat hij zijn rapport moest indienen of anders een berisping zou krijgen. De politie van Oklahoma City weigerde om in te gaan op vragen over het oorspronkelijke rapport van Yeakey en de vermeende verdwijning ervan.

In *A Noble Lie* zie je ook de getuigenis van Yeakey's familieleden over het feit dat er geen autopsie werd uitgevoerd.

Duidelijk is dat er vele vragen rond Oklahoma City onbeantwoord zijn gebleven. Velen die denken dat dit gebeuren een valse vlag was geloven dat Timothy McVeigh geheel of voor een deel de nietsvermoedende zondebok was - zich niet bewust van de bredere operatie die rond hem plaatsvond. De Amerikaanse regering en de gevestigde media brachten de aanslag naar voren als weer een teken dat "binnenlands extremisme" en "binnenlands terrorisme" in het land aan het toenemen waren. Deze strijdkreet, bedoeld om angst en verdeeldheid aan te wakkeren, klinkt nog steeds door, van de bomaanslag in Oklahoma City tot het polariserende politieke klimaat van midden jaren 2020.

Het is belangrijk te onthouden dat de bomaanslag in Oklahoma City leidde tot het aannemen van de Anti-terrorism and Effective Death Penalty Act (wet ter bestrijding van terrorisme en ter versterking van de doodstraf) in 1996, voorgesteld door toen senator Joe Biden. De wet werd bekritiseerd vanwege stappen om het grondrecht op voorgeleiding, dat de burger beschermt, te verwijderen. Nadat Biden in 2021 president was geworden beweerde hij vaak dat zijn anti-terrorismewetgeving de voorloper was van de PATRIOT Act, die ook werd bekritiseerd vanwege het ondermijnen van burgerlijke vrijheden in het tijdperk na 11 September.

Deze langzame uitholling van individuele rechten, onder het mom van “nationale veiligheid,” is waarom we het bedrog achter de valse vlag moeten begrijpen. Elke valse vlag bouwt voort op de vorige, waardoor steeds meer onrust ontstaat - meer angst - in het hart en de geest van de bevolking, wat precies de bedoeling is. De heersende oligarchie profiteert maximaal van de angst, hulpeloosheid, verwarring en het verlies aan zelfvertrouwen die hun valse vlag-operaties bij de bevolking teweegbrengen. En dat is precies hoe de Machtspiramide de duistere agenda van controle en overheersing uitvoert.

De bedenkelijke gasaanvallen in Syrië, 2018

De Syrische Burgeroorlog begon in 2012 te woeden. Bij het conflict waren vele facties en rivaliteiten betrokken, waaronder de Syrisch Arabische Republiek, geleid door voormalig President Bashar al-Assad; de Autonome Regering van Noord en Oost Syrië (AANES), beter bekend als Rojava; en talloze andere milities. Gedurende het jaren durende conflict waren er verschillende beweringen van chemische aanvallen die de dood van een onbekend aantal Syriërs zouden hebben veroorzaakt.

De dodelijkste van deze vermeende aanvallen waren de aanval in 2013 in Ghouta met saringas, waarbij naar bericht honderden werden gedood en duizenden gewond raakten; nog een aanval met saringas in april 2017, waarbij 89 mensen zouden zijn omgekomen; en de chemische aanvallen in Dhouma in 2018, waar 43 mensen de dood zouden hebben gevonden, naast 500 gewonden.

Volgens de officiële versie van gebeurtenissen was Assad verantwoordelijk voor de aanvallen. Hij ontkende zijn betrokkenheid en zei dat de aanvallen, als ze daadwerkelijk hadden plaatsgevonden, door opstandelingengroepen gepleegd moesten zijn, niet door de Syrische luchtmacht die chemische wapens zou hebben afgeworpen.

We hebben in dit hoofdstuk niet de ruimte om deze beweringen volledig te onderzoeken, dus zullen we ons beperken tot de chemische aanval in Dhouma, in 2018. Expliciete nieuwsberichtgeving van de aanvallen in Dhouma liet vrouwen en kinderen zien met het schuim op de mond nadat ze naar verluidt waren blootgesteld aan giftige chemische stoffen. Het waren de beelden van dode kinderen die toenmalig President Donald Trump aanzette om zich aan te sluiten bij Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk om op 14 april 2018 bommen te gooien op Syrië. Zonder een fatsoenlijk onderzoek af te wachten beval Trump Amerikaanse troepen om meer dan 100 Tomahawk-raketten af te vuren op de hoofdstad Damascus.

Op 16 april, twee dagen na de vermeende aanslagen, kregen verschillende journalisten toegang tot Dhouma en ondervroegen bewoners van het gebied. Eén van die journalisten was Robert Fisk, twee keer winnaar van de prijs voor Journalist van het jaar en zeven keer winnaar van Buitenlands correspondent van het jaar, die hij beide kreeg uitgereikt tijdens de jaarlijkse British Press Award-ceremonie in het VK.

(*The New York Times* verwees eens naar Fisk als “waarschijnlijk de bekendste buitenlandcorrespondent in Groot Brittannië” en *The Guardian* noemde hem “één van de beroemdste journalisten ter wereld.”)

Schrijvend voor *The Independent* beschreef Fisk de situatie in Dhouma zo:

Dit is het verhaal van een dorp dat Dhouma heet, een geteisterde en stinkende omgeving van kapot geschoten appartementsgebouwen - en van een ondergrondse kliniek waarvan de beelden van het lijden daar drie van de machtigste Westerse landen ter wereld ertoe bewogen om vorige week Syrië te bombarderen. Er is zelfs een vriendelijke dokter in een groene jas die, als ik hem opspoor in diezelfde kliniek, vrolijk vertelt dat de beelden van de gasaanval die de wereld schokten - ondanks alle twijfelaars - zonder meer echt zijn.

Oorlogsverhalen hebben echter de neiging om steeds duisterder te worden. Want dezelfde 58-jarige arts voegt er dan iets aan toe dat uitermate ongemakkelijk is: de patiënten, zo zegt hij, waren niet overkomen door gas maar door een gebrek aan zuurstof in de met puin gevulde tunnels en kelders waarin ze wonen, op een avond waar het hard waaide en er zwaar werd gebombardeerd, wat een stofstorm veroorzaakte.

Volgens dokter Assim Rahaibani, de arts waar Fisk het hierboven over heeft, speelde een internationale organisatie die zich “de Witte Helmen” noemen een rol bij het in scène zetten van een valse - of op zijn minst overdreven - voorstelling van een chemische aanval. Dr. Rahaibani vertelde Fisk:

Ik was die avond bij mijn gezin in de kelder van mijn huis, driehonderd meter van hier. Maar alle dokters weten wat er is gebeurd. Er waren veel bombardementen [door troepen van de regering] en 's nachts vlogen er altijd vliegtuigen over Dhouma. Maar op die avond waaide het hard en begonnen stofwolken de tunnels en kelders binnen te drijven waar de mensen woonden. De mensen kwamen hier met hypoxie, dat is een zuurstofgebrek. Iemand bij de deur, een “Witte Helm,” riep Gas! en toen ontstond de paniek. Mensen begonnen water over elkaar heen te gooien. Ja, die video werd hier gefilmd, de beelden zijn echt, maar wat je ziet zijn mensen die leiden aan zuurstofgebrek, niet aan vergiftiging met gas.

Terwijl Fisk dr. Rahaibani en inwoners van Dhouma interviewde deed Pearson Sharp van *One America News* hetzelfde - hij interviewde tussen dertig en veertig andere inwoners. Net als Fisk zei Pearson dat hij geen bewijs had gevonden van een chemische aanval en zei dat de inwoners met wie hij sprak niet leken te weten van het ogenschijnlijke gebeuren.

Verder vertelde de Duitse tv-zender ZDF hun publiek dat de chemische aanval in Dhouma in scène was gezet. Tijdens een uitzending van het programma *Heute* zei verslaggever Uli Gack: “De mensen daar vertelden op overtuigende wijze dat het hele

verhaal in scène was gezet.” Volgens vertalingen van het commentaar van Gack merkte hij ook op dat “de militanten bussen met chloor meebrachten naar het gebied.” Critici van de beweringen dat de gasaanval toneel was zeggen dat getuigen misschien waren bedreigd of gecoacht door officials van de Syrische of Russische regering. Voor de critici was de aanwezigheid van Russische politie een teken dat er met sommige inwoners was gerommeld of dat hen gezegd was wat ze aan de buitenlandse pers moesten vertellen.

Maar daar houden de tegenstrijdigheden rond de Syrische gasaanvallen niet op.

In mei 2019 publiceerde de Werkgroep voor Syrië, Propaganda en Media (WGSPM) een rapport over een e-mail geschreven door de Organisatie voor een Verbod op Chemische Wapens (OPCW), ondertekend door Ian Henderson, een expert inspecteur bij de OPCW tussen 1988 en 2018. Aan het einde staat er in zijn e-mail:

De afmetingen, kenmerken en uiterlijk van de cilinders en de omringende plek van de incidenten kwamen niet overeen met wat men zou verwachten als die cilinders door een vliegtuig waren afgeworpen.

Inspecteur Henderson eindigt zijn rapport met uit te leggen waarom hij gelooft dat een handmatig plaatsen van de cilinders op de plekken waar ze door onderzoekers werden gevonden “de enige plausibele verklaring is voor wat ter plekke te zien was.”

In november 2019 begon WikiLeaks met het lekken van stukken van de OPCW. Eén van die geopenbaarde documenten was een interne e-mail van een lid van OPCW’s feitenonderzoek, geschreven in 2018 - een rapport dat de verantwoordelijkheid voor de aanslagen legde bij Assad - later opzettelijk was aangepast om overeen te stemmen met de publieke beschuldigingen door de VS, het VK en Frankrijk.

Columnist van de Britse krant *Mail On Sunday* Peter Hitchens berichtte ook over de e-mails. Hij merkte op dat het knoeien met het OPCW-verslag van het feitenonderzoek “het ergste voorbeeld was van het aandikken van gegevens ten gunste van een oorlog sinds de inval in Irak en Tony Blairs opgeklopte documenten.”

De door WikiLeaks vrijgegeven e-mail laat zien dat één van de onderzoekers op 22 juni 2018 contact had opgenomen met kabinetschef van de OPCW, Robert Fairweather, en diens assistent, Aamir Shouket, om zijn “ernstige zorgen” te uiten over details die waren weggelaten of veranderd in het rapport over het onderzoek naar de gasaanvallen dat zou worden uitgegeven. Deze onderzoeker gaf in zijn e-mail aan dat het aangepaste rapport zo ver was afgedwaald van het verzamelde bewijs dat het “niet langer een weerspiegeling is van het werk van het team.”

De e-mail belichtte verklaringen die een verkeerde voorstelling gaven van het aangetroffen bewijs ter plaatse, waaronder de aanname dat er “op dit moment

voldoende bewijs is om vast te stellen dat chloor, of een andere, chloor bevattende chemische stof, waarschijnlijk was vrijgekomen uit de cilinders.”

De e-mail zegt ook dat een andere bewering - namelijk dat “hoge niveaus gechloreerde organische stoffen werden gemeten op de plek van de vermeende aanval” - ook niet klopte. Volgens de onderzoeker was van een hoog niveau van deze stoffen geen sprake. Sterker nog, ze werden slechts sporadisch aangetroffen - zo weinig als 1 tot 2 deeltjes per miljard.

In december 2019 nam journalist Tareq Haddad uit protest ontslag bij *Newsweek* nadat zijn pogingen om “nieuwswaardige onthullingen te publiceren over de gelekte e-mail van de OPCW zonder geldige reden door de redacteur werden geweigerd,” zoals hij het stelde. Over zijn ontslag zei hij:

Ik heb bewijs verzameld over hoe ze dit verhaal onderdrukten, naast bewijs uit een andere zaak, waar informatie die voor de Amerikaanse regering ongemakkelijk was werd verwijderd, hoewel het feitelijk klopte.

Ik zal binnenkort alle details delen. Toen ik echter mijn redacteurs om commentaar vroeg, zoals gebruikelijk is, kreeg ik een e-mail om me te herinneren aan vertrouwelijkheidsclausules in mijn contract. Met andere woorden, ik werd bedreigd met juridische gevolgen.

Ik interviewde Haddad kort na zijn ontslag bij *Newsweek*. Hij legde me uit dat hij meende dat het verhaal over OPCW-lekken nieuwswaarde had maar dat zijn redacteur en uitgever wilden voorkomen dat het verhaal bekend werd bij het publiek.

Dankzij de vasthoudendheid van Tareq Haddad en van onafhankelijke journalisten om het verhaal over de OPCW-lekken en de leugens rond de vermeende chemische aanvallen te vertellen leeft het nog steeds in plaats van dat werd toegestaan om het onder het kleed van de officiële geschiedenis te vegen.

Eén van die onafhankelijke journalisten is Aaron Maté bij *The Grayzone*. In september 2020 sprak Maté voor een vergadering van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties over het voortdurende Syrië-schandaal van de OPCW.

In zijn opmerkingen noemde Maté het “één van de belangrijkste en meest vergeten mondiale verhalen uit de recente geschiedenis” en drong er bij de VN en de OPCW op aan om OPCW-inspecteurs hun zorgen te laten uiten en het bewijs voor te leggen dat was onderdrukt. In maart 2023 sprak Maté opnieuw met de leden van de VN Veiligheidsraad over de nog steeds bestaande doofpot van de OPCW-lekken en de leugens rond de burgeroorlog in Syrië.

The Grayzone is steeds één van de weinige nieuwsbronnen geweest die over de jaren verslag deden van updates over het schandaal, waaronder de getuigenis van

OPCW-onderzoeker Ian Henderson in januari 2020 en een interview met voormalig hoofd van de OPCW José Bustani, waarin deze het opneemt voor de klokkenluiders die het verdoezelen van hun Syrië-onderzoek aan de kaak stelden.

Feit van de zaak is dat, opnieuw, overheden en inlichtingendiensten, en hun vriendjes bij de gevestigde media, keer op keer logen om het publiek een vals verhaal voor te stellen, en een verkeerde voorstelling van feiten te geven.

Wat kunnen we doen wanneer regeringen en inlichtingendiensten dergelijk verwerpelijke daden begaan? Hoe kunnen we verder in de wetenschap dat deze instellingen menen dat het aanvaardbaar is om mensenlevens te gebruiken als schaakstukken in hun geopolitieke spelletjes? Zijn er oplossingen voor deze schokkende aanvallen op de mensheid?

Oplossingen

De sleutel tot meer bewustzijn voor valse vlag-operaties is eenvoudig: stel autoriteit ter discussie. Doe het luid en vaak.

Wanneer we katalyserende gebeurtenissen zien als de bomaanslag in Oklahoma City, 11 September, de Kerstboom-aanslag, de bom in de schoen, de bom in het ondergoed, de aanslagen op de metro in Londen op 7 juli 2005, en ja, ook de “Corona-pandemie” en het “vaccin,” dan dienen we onze plicht te doen en het officiële vertelsel te onderzoeken dat ons wordt voorgeschoteld.

Wat niet betekent dat we iedere willekeurige theorie die na een wereld veranderende gebeurtenis opduikt moeten geloven. Als we ons inlaten met de theorie van de dag dan spelen we mogelijk in de kaart van inlichtingennetwerken die deze theorieën (om nog maar te zwijgen van het gebeuren zelf) in het leven riepen om ons te verwarren, onze activiteiten te vertragen en te verstoren, en ons achter onze eigen staart aan laten jagen terwijl we strijden voor (en tegen anderen over) theorieën die we misschien nooit zullen kunnen bewijzen. Eerder dan dat we worden binnengezogen in verdeeldheid met - en vijandigheid jegens - iedereen die het niet eens is met onze specifieke theorie of wereldbeeld zouden we moeten proberen elkaar beter te begrijpen.

Ik heb jarenlang bij de rampplek van 11 September folders uitgedeeld, marsen gehouden en gedemonstreerd - allemaal in een poging om voorbijgangers de leugens in te laten zien die ons over 9/11 door de strot zijn geduwd. Het meeste succes ervoer ik als ik één op één met mensen praatte - echt naar hen te luisteren en te horen over hun zorgen, angsten en hun redenen om tegenstand te bieden. In dat soort gesprekken legde ik rustig uit - zonder schreeuwen of opdringerig overtuigen - dat ik niet tegen Amerika ben, zelfs niet tegen Moslims (zogezegd de religieuze overtuiging van de plegers van 11 September), maar dat ik feitelijk voor de waarheid ben.

Van al die ervaringen en de vele interviews die ik afnam en de artikelen die ik schreef leerde ik dat de enige manier om de overheid en andere instellingen te beletten om valse vlag-operaties uit te voeren is om de duidelijke tekenen te belichten zodra we ze zien.

We kunnen allemaal bijdragen aan het achterhalen van de waarheid over elke mogelijke valse-vlagoperatie door een aantal opvallende onregelmatigheden onder de aandacht te brengen:

- Wijs erop dat de duidelijke verdachten worden genegeerd door officials, die zich altijd met een tunnelvisie richten op slechts één verdachte - één persoon of groep.
- Wijs erop dat er oefeningen werden gehouden in de buurt van de plek van een gebeurtenis op dezelfde dag, of in de dagen of weken voorafgaand aan de gebeurtenis.
- Wijs erop wanneer politici haast maken met het doorvoeren van nieuwe wetgeving om de burgers "te beschermen" tegen verdere aanvallen.
- Wijs erop wanneer iemand die het waagt vraagtekens te zetten bij het officiële verhaal in de media en elders wordt zwartgemaakt.

Al deze duidelijke tekenen waarschuwen ons om sceptisch, kritisch en analytisch te blijven. Om niet mee te gaan in iedere theorie die op sociale media verschijnt. Om de tijd te nemen. Om het stof te laten neerdalen. Uiteindelijk zullen we zien dat de ware feiten bovenkomen.

En vergeet niet de slachtoffers die omkwamen of gewond raakten bij deze aanvallen. Laat hun pijn en lijden - of dat van hun familieleden - niet vergeten worden of genegeerd. Neem de tijd om hen te noemen als je discussieert over theorieën of over de altijd valse voorstelling van gebeurtenissen door de gevestigde media.

Samen kunnen we de autoriteiten confronteren, kritische vragen stellen bij een narratief, motieven blootleggen, leugens weerleggen, angst wegnemen en waarheid onthullen - en voor eens en voor altijd een einde te maken aan het Bedrog van de Valse Vlag.

Als je meer wilt leren dan kun je naar deze documentaires kijken:

[A Noble Lie: Oklahoma City 1995](#)

[The Douma Hoax: Anatomy of a False Flag](#) (een documentaire van James Cobett)

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

Hoofdstuk 15: De Pedoklasse

Hoe meer tijd je doorbrengt, al tuimelend door het konijnenhol, met het onderzoeken van de onderdelen van de Machtspiramide die we in eerdere hoofdstukken behandelden, des te groter is de kans dat je bent aangelopen tegen extreem gruwelijke gevallen van kindermisbruik. Waarschijnlijk leerde je over onderwijzers en sporttrainers, politieagenten en religieus leiders, producers uit Hollywood en politici uit de hoofdstad, en een keur aan andere beroemdheden die pedofiel gedrag vertoonden met jonge kinderen.

Spijtig genoeg kunnen voorbeelden van fysiek, seksueel en psychologisch misbruik van kinderen door volwassenen worden gevonden bij leden van alle politieke partijen en overtuigingen, bij alle religies en filosofieën, bij elk ras en nationaliteit, in alle beroepen en industrieën, en bij alle seksuele geaardheden en leefstijlen.

Een korte blik op de krantenberichten van ongeacht welke dag onthult verhalen over aanhoudingen wegens pedofiele daden in onze eigen gemeenschap en op regionaal, nationaal en internationaal niveau. Zelfs de Amerikaanse Scouting bleef niet verschoond van beschuldigingen van seksueel misbruik van kinderen.

Demografische gegevens over pedofielen laten zien dat ze over het algemeen een bovengemiddelde intelligentie hebben en een leven leiden dat normaal en respectabel lijkt. *The Guardian* berichtte in 2007 dat vertrouwelijke documenten van Scotland Yard aantonen dat kindermisbruikers meestal blanke mannen zijn van tussen 36 en 45 jaar oud. “De meesten bevinden zich in een lange termijn relatie, zijn getrouwd of hebben kinderen,” vertelt het artikel. “Bijna allemaal zijn ze niet eerder veroordeeld wegens seksueel misbruik.

Voor we verder gaan kijken we eerst beter naar de definitie van pedofilie.

Wat is pedofilie?

Pedofilie wordt beschreven als een seksuele perversie of psychiatrische stoornis waarbij een volwassene of oudere adolescent een eerste of exclusieve seksuele

aantrekking heeft tot kinderen voor de pubertijd. Het Diagnostisch en Statistisch Handboek voor Psychiatrische Stoornissen (DSM) omschrijft een “pedofiele stoornis” als een patroon van pedoseksuele opwindning, vergezeld van persoonlijke gevoelens van stress of ongemak, of het daadwerkelijk handelen naar die opwindning.

Hoewel het publiek vaak ieder geval van kindermisbruik labelt als pedofilie breken de diagnostische criteria voor pedofilie de definitie op al naargelang de leeftijd van het kind. Het legt de grens voor pre-puberaal bij dertien jaar oud. Er zijn verschillende subtypen van pedofilie - elk ervan gebaseerd op de specifieke leeftijdsgroep waarbij een individuele pedofiel opwinding ervaart:

- Infantofilie (of nepiofilie) verwijst naar een seksuele voorkeur voor kinderen onder de leeftijd van vijf jaar - met name baby's (jonger dan een jaar) en kleuters (onder de vier).
- Hebefilie verwijst naar personen die een eerste of exclusieve voorkeur hebben voor kinderen tussen 11 en 14.
- Ephebofielen hebben een eerste voorkeur voor midden tot late tieners, meestal tussen 15 en 19 jaar.

Dus zou de beruchte zedendelinquent Jeffrey Epstein eerder een hebefiel moeten worden genoemd dan gewoon een pedofiel, omdat de meerderheid van de meisjes die hij misbruikte jonge tieners waren. (Opmerking: In eerdere hoofdstukken werd al ingegaan op Epsteins vermeende band met Israëlische en Britse inlichtingendiensten, naast zijn talloze relaties met beroemdheden, investeerders, wetenschappers, politici, journalisten en andere bekenden uit de sociaal hogere kringen.)

Ongeacht de leeftijd van slachtoffers volgens de indeling van het DSM lezen we regelmatig verslagen die aangeven dat het misbruik van jonge kinderen en tieners veelvuldig voorkomt in alle lagen van de bevolking.

Ook al is het verleidelijk om te focussen op Epstein als de meest vooraanstaande pedofiel, we zullen dit hoofdstuk besteden aan twee minder bekende voorbeelden van beschuldigingen van kindermisbruik. Bij beide is sprake van een kruising van overheidsambtenaren, inlichtingendiensten en religieuze instellingen.

Als we deze verslagen lezen kunnen we ons de vraag stellen:

Wat kunnen we leren van het begrijpen van deze donkere delen van onze geschiedenis?

Loopt er een rode draad door al deze vreselijke gevallen van kindermisbruik?

En tot slot moeten we ook de mogelijkheid overwegen dat er een inspanning plaatsvindt vanuit de Machtspiramide om het vele voorkomen van pedofilie en kindermisbruik te verhullen.

De Finders-sekte: Aantijgingen van pedofilie en vermeende CIA-connecties

In 2018 begon ik met onderzoek naar een groep die bekend staat als The Finders. Dat was een bewust opgezette gemeenschap en religieuze cultus, opgericht in Washington, D.C. De leden waren excentrieke ouders die beweerden rondreizende journalisten te zijn. Elk van hen was beschuldigd van betrokkenheid bij alles van kinderhandel tot pedofilie tot satanisme, naast het hebben van banden met het Amerikaanse Centraal Inlichtingenbureau, de CIA.

Voor dit onderwerp kamde ik maanden door duistere forums en politiedocumenten. Ik spoorde voormalig leden van The Finders op, en gewezen politieagenten die laat jaren 1980 aan de zaak hadden gewerkt. Na al dat werk maakte ik de documentaire [*Who Will Find What The Finders Hide?*](#) Het vertelt het verhaal van deze geheimzinnige groep en van één incident in het bijzonder dat hen wereldwijd berucht maakte.

Het verhaal gaat zo.

The Finders was een groep jonge mannen, vrouwen en kinderen die beweerde niets meer te zijn dan voormalige hippies die er een alternatieve leefstijl op na hielden, en een andere manier van opvoeden. Hun sekte werd opgericht door een mysterieus figuur genaamd Marion Pettie, iemand die banden had met militaire Inlichtingen en vele bijnamen, waarvan er eentje “The Game Caller” (De Spelleider) was. Pettie vond dat zijn leven - en dat van de mensen om hem heen - één doorlopend spel moest zijn, een laboratoriumexperiment. The Finders gehoorzaamden hem blindelings, zonder vragen of tegenspraak.

De problemen begonnen in Florida, op woensdag 4 februari 1987, toen een anonieme beller de politie van Tallahassee vertelde dat er twee goed geklede mannen in een plaatselijk park waren met zes kinderen en een blauw busje. De kinderen werden beschreven als “onverzorgd” en zouden tekenen vertonen van mogelijk misbruik. De politie van Tallahassee kwam en ondervroeg de twee mannen, Douglas E. Ammerman en Michael Houlihan, beide lid van The Finders. Ze antwoordden dat ze de kinderen naar een school “voor briljante leerlingen” in Mexico brachten. Ook zeiden ze dat de kinderen van hun moeders werden gespeend.

De autoriteiten bleven vragen stellen en namen uiteindelijk de mannen en kinderen mee. Bij het doorzoeken van het busje werden twintig floppy disks gevonden, een TSR-80 computer en een apparaat waarvan de politie zei dat het “gebruikt kon worden om een computer met een andere te verbinden via een telefoonlijn.”

Het was meteen duidelijk dat dit een ongewone zaak was. Na de aanhoudingen meldde *Associated Press* dat de politie de zes kinderen had weggehaald uit een opvang na “een half dozijn telefoontjes” van iemand die dreigde hen iets aan te doen.

AP vertelde dat “de kinderen naar een onbekende locatie zijn gebracht waar ze door gewapende agenten worden bewaakt.”

Toen de kinderen werden ondervraagd zeiden ze dat de twee mannen hun leerkrachten waren en dat ze in een huis woonden met andere volwassenen en kinderen. De kinderen hadden geen weet van moderne technologie zoals telefoons, televisie, stromend heet water, elektriciteit, typemachines - zelfs nietmachines. Het oudste kind zei dat ze instructies kregen van een man die ze “de Spelbepaler” of “de Spelleider” noemden.

The Washington Post berichtte dat een vertrouwelijke bron van de politie eerder de autoriteiten had verteld dat The Finders een sekte was die technieken voor “hersenspoeling” gebruikte in een magazijn en een appartement in Washington, D.C. De informant zei dat hij door The Finders was geworven met beloften van “financiële beloning” en “seksuele bevrediging” en dat hij door een lid was uitgenodigd om “satanisme te verkennen.”

Toen sloten officials van de Amerikaanse douane en grensbewaking (CBP) zich bij het onderzoek aan omdat werd vermoed dat het ging om mogelijke misdaden die staats of nationale grenzen overschreden. Ook van het Ministerie van Justitie en de FBI werd gezegd dat ze naar de zaak hadden gekeken. Na te hebben vernomen dat de kinderen waren gevestigd in de regio D.C. nam de politie van Tallahassee contact op met hun collega's daar om de identiteit van de kinderen vast te stellen. Woordvoerder voor de politie van Tallahassee Scott Hunt vertelde verslaggevers dat de politie van D.C. al op de hoogte was van The Finders.

Op vrijdag 6 februari, twee dagen na het anonieme telefoontje, deed de staatspolitie van Virginia een inval bij een boerderij van Marion Pettie op het platteland van Madison County in Virginia. Buren zeiden dat er vaak kinderen naar de boerderij werden gebracht in busjes, en dat de kinderen meestal huilden. Een rapport van de FBI zei dat er “bewijs werd ontdekt van een satanisch/sektarisch ritueel.” Hetzelfde rapport merkte ook op dat alle verslagen die met The Finders te maken hadden geclassificeerd moesten worden als “geheim.”

Ondertussen deden de politie van D.C. en de grensbewaking verdere invallen bij ander bezit van The Finders, waaronder een duplex appartementengebouw en magazijn in Washington, D.C. Politierapporten en artikelen uit 1987 geven aan dat de politie van D.C. uit het magazijn grote plastic zakken meenam vol kleurendia's, foto's en contactvellen met foto's. Sommige van de foto's waren van naakte kinderen.

Woordvoerder voor de grensbewaking David Hoover zei tegen *The Washington Post*: “We zeggen niet dat het pornografisch is maar het heeft alle kenmerken.” Een rapport van agent bij de grensbewaking Ramon Martinez beschreef een aantal van de foto's als van als bloedrituelen, waar kinderen geiten slachtten en blanke volwassenen

in witte kleden toekeken. Het verslag van Martinez meldde ook dat de politie instructies had gevonden voor hoe je kinderen moest kopen.

Op maandag 9 februari, vijf dagen na de aanhouding van de twee mannen en zes kinderen, kondigde de politie van D.C. aan dat ze bij The Finders geen bewijs hadden gevonden van misstanden of satanische praktijken. Gezondheidsofficials in Florida zeiden dat er geen bewijs was dat de kinderen seksueel waren misbruikt. De politiechef van D.C., Maurice Turner Jr., zei dat zijn afdeling geen bewijs had gevonden “om de beschuldigingen van een informant te bevestigen dat de organisatie is betrokken bij satanistische rituelen.”

Op donderdag 12 februari meldde het kantoor van de FBI in Washington, D.C., dat het onderzoek “geen bewijs had opgeleverd van overtredingen van de landelijke wet.”

Echter, volgens berichtgeving van *The New York Times* uit die tijd “schuren de verklaringen van de politie van D.C. met die van de politie in Tallahassee in Florida, waar de kinderen werden aangetroffen, ongewassen en hongerig.” In het stuk van *The Times* stond ook: “Officials daar zeiden dat die ochtend tenminste twee van de kinderen tekenen vertoonden van seksueel misbruik.”

Rapporten van de politie van Tallahassee

Het artikel van *The New York Times* werd 31 jaar later bevestigd, toen 75 pagina's van een rapport van de politie van Tallahassee eindelijk werden vrijgegeven. Uit de documenten werd duidelijk dat, wanneer het oudste kind werd gevraagd naar seksueel misbruik, ze erg ontwijkend werd. Ze zei dat er “geen slechte aanrakingen” waren tussen de kinderen en de volwassenen. Naar bericht werd ze onrustig en wilde dat het interview ophield. In hetzelfde rapport staat dat een official van de Gezondheidsdienst van Florida zei dat twee kinderen bevestigde gevallen van seksueel misbruik waren. Een woordvoerder voor de dienst, Jane Pittilla, zei dat ene “dr. Moorer” opmerkte dat één van de kinderen geen controle over de sluitspier had, passend bij sodomie. Ook had één van de meisjes tekenen die hoorden bij vaginale penetratie door vingers.

Ondanks deze rapporten beëindigde hoofdonderzoeker Rick Huffman op 24 februari 1987 abrupt het onderzoek naar The Finders. In die aankondiging liet hij de melding van de arts van de Gezondheidsdienst die seksueel misbruik bevestigde achterwege.

Het vrijgeven van de documenten van de politie van Tallahassee droeg verder bewijs aan voor de theorie dat instellingen binnen de landelijke overheid de misdaden van The Finders toedekten. De vermeende doofpotaffaire kreeg in 1993, zes jaar later, opnieuw aandacht toen *US News and World Report* schreef dat het Ministerie van Justitie een nieuw onderzoek begon naar beschuldigingen dat de CIA op één of

andere manier te maken had met de sekte van The Finders, hoewel de CIA in eerste instantie de zaak had verdoezeld. Douane-agent Ramon Ramirez en lokale agenten van de politie van Tallahassee hadden in de tussentijdse zes jaar geprobeerd om de autoriteiten op de hoogte te brengen van de ogenschijnlijke doofpot.

Na het ondervragen van tientallen direct betrokkenen bij de zaak en het herzien van honderden documenten kwam Justitie tot de slotsom dat er *geen* bewijs was van kindermisbruik of handel, satanistische bezigheden, of de betrokkenheid van wetshandhaving.

Wat de autoriteiten betrof was de zaak afgedaan. Zoals we hier echter hebben blootgelegd zijn er vele details die niet moeten worden vergeten.

Hoewel het makkelijk is om deze beweringen af te doen als niets meer dan een complottheorie is het lastiger om de verklaringen van de Gezondheidsdienst van Tallahassee over seksueel misbruik te negeren.

Naast de verslagen van deze dienst zijn er ook nog de oorspronkelijke rapporten van douane-agent Ramon Martinez waarin hij gedetailleerde informatie geeft met betrekking tot kinderhandel.

Toen hij in 1987 deel uitmaakte van de inval bij het magazijn van The Finders had hij een deel van de gevonden documenten bekeken. Hij zei vele verdachte tekens te hebben gezien, onder meer gedetailleerde instructies voor het verkrijgen van kinderen voor niet beschreven doeleinden. Hij haalde ook een boodschap aan die specifiek opdracht gaf voor het kopen van twee kinderen in Hong Kong, dat geregeld moest worden door een contact bij de Chinese ambassade.

In oktober 2018 nam ik via e-mail contact op met Ramon Ramirez en vroeg hem naar zijn ervaringen, zijn bewering van een doofpot en of hij nog steeds achter zijn verhaal stond. In één van de antwoorden maakte Ramirez duidelijk dat hij nog steeds achter zijn oorspronkelijke rapport stond en dat hij dacht dat niemand ooit verantwoordelijk zou worden gehouden.

Op 1 november schreef Ramirez me:

Er is nooit wat gekomen van de informatie die ik gedurende jaren aandroeg, afgezien van persoonlijk leed. Ik maak me geen illusies dat er ooit iemand verantwoordelijk zal worden gehouden voor wat ik weet dat er is gebeurd.

Na in eerste instantie akkoord te zijn gegaan met een interview voor de camera trok Ramirez zich later terug. Ik besloot toen naar de andere kant van de VS te vliegen om te proberen Ramirez persoonlijk te ontmoeten om hem aan te sporen de openbaarheid te zoeken met wat hij wist over de doofpot door de overheid van het misbruik van kinderen. Toen ik naar zijn huis ging zei Martinez me vriendelijk om op

te rotten en weg te blijven. Sindsdien reageert hij niet meer op mijn e-mails en telefoontjes.

In september 2018 werd ik de eerste in ruim dertig jaar die officieel een lid van The Finders interviewde. Ik sprak met woordvoerder voor de groep Robert Terrell, die zichzelf beschreef als “de rechterhand” van leider Marion Pettie. Terrell vertelde me het verhaal van hoe hij betrokken raakte bij The Finders nadat hij een vriend aan een baan had geholpen.

Zoals Terrell het verhaal vertelt begon hij begin 1972 een huis van The Finders te bezoeken dat “de Nieuwe Ark” heette. Uiteindelijk ontmoette hij Pettie. Terrell zei dat hij gefascineerd en onder de indruk was van Pettie. Na die ontmoeting besloot Terrell in de Nieuwe Ark in te trekken en met The Finders door het land te trekken.

Al snel na dat besluit vroeg zijn vrouw een echtscheiding aan. Na het merendeel van zijn spaargeld te hebben afgedragen aan zijn ex en kinderen kocht hij met het restant verschillende gebouwen voor The Finders. Dit waren de gebouwen waar later de politie van D.C. zou binnenvallen.

Ik vroeg Terrell op de man af over de arrestaties in 1987 en over de beweringen van kindermisbruik waarbij The Finders betrokken zouden zijn. Hij reageerde:

Er was zeker geen misbruik van kinderen, geen handel in kinderen. Dat is compleet uit de duim gezogen.

Terrell vertelde me dat de geruchten over satanisme en kindermisbruik afkomstig waren van een voormalig lid van The Finders dat deze valse melding bij de politie had gedaan als wraak op een ex-vriendje. Hij legde me uit:

Er was een man die deel was van The Finders die een vrouw ontmoette van buiten [The Finders]. Ze raakten goed bevriend. Ik weet niet wat er speelde tussen die twee maar na een tijdje begon hij zich van haar terug te trekken. Hij had haar iets verteld over onze onderneming om vrije kinderen groot te brengen. Zij ging naar de politie van D.C. en zei dat we een satanische sekte waren. Dus begonnen ze een onderzoek. Ik weet niet wat een satanische sekte is en of dat überhaupt tegen de wet is. Maar, om te bewijzen dat we een satanische sekte waren nam ze de politie mee naar een park. Onze appartementsgebouwen lagen direct naast het Glover-Archbold Park. Ze nam de agent mee en liet hem een stenen cirkel zien waar iemand een kampvuur had gemaakt. En dat was het bewijs dat we een satanische sekte waren - omdat we kampvuren maakten. Dat waren wij niet. Ik bedoel, ik weet niet waar dat vandaan kwam. Maar voor hen was het genoeg bewijs om een onderzoek te starten.

In maart 2019, vijf maanden nadat ik met Terrell sprak, publiceerde ik mijn documentaire *Who Will Find What The Finders Hide?* Hierin deelde ik alles wat ik had ontdekt over het verhaal van The Finders, waaronder het interview met Terrell uit

2018. De documentaire trok aanzienlijke aandacht en introduceerde het verhaal van The Finders bij een nieuwe generatie amateurdetectives.

Het is zelfs zo dat in oktober 2019, maar zes maanden na het uitgeven van mijn documentaire, de FBI begon met het vrijgeven van honderden pagina's eerder achtergehouden documenten met betrekking tot The Finders.

Tussen oktober 2018 en mei 2022 gaf de FBI vier afzonderlijke sets documenten vrij. De meesten bevatten verwijzingen naar elementen van het verhaal die al bij het brede publiek bekend waren. Maar sommige pagina's leverden verdere bevestiging op voor de beweringen dat The Finders op één of andere manier betrokken waren bij de Amerikaanse inlichtingengemeenschap, met name de CIA.

Als voorbeeld, op bladzijde 66 van de eerste set door de FBI vrijgegeven documenten zien we een pagina uit het onderzoek van de politie van D.C. naar The Finders. Het is getiteld *Samenvatting*. Hierin schreef een onbekende agent (de naam was zwartgelakt):

Deze schrijver meent dat de Finders-organisatie is en wordt gebruikt door de CIA als een desinformatiedienst voor het rondsturen van onbelangrijke, niet-urgente informatie naar allerlei organisaties in de VS en in het buitenland.

Wat betreft de aantijgingen van kindermisbruik zegt dezelfde schrijver:

Ik denk niet dat kindermisbruik een geplande tactiek van deze groep was maar, zoals in alle delen van de samenleving, bevonden zich in deze sekte ook zieke en gestoorde personen. Wel geloof ik dat het vormen van de kinderen een gepland experiment van deze groep was die, net als de nazi's, streefden naar een perfecte samenleving en op hun eigen manier probeerden een groep kinderen te vormen om op te groeien tot volwassenen die niet leden onder de kwalen van de normale samenleving.

Wie het ook was die dit rapport schreef, hij zei ook dat hij niet geloofde dat The Finders waren ontbonden maar “zoals bevestigd in hun meesterplan” alleen “de schijn hadden gewekt zich te hebben opgeheven om verdere aandacht van wetshandhaving en maatschappelijk werk te voorkomen.”

Ik interviewde Robert Terrell opnieuw in oktober 2021, bijna drie jaar na ons eerste gesprek en 2 ½ jaar na het verschijnen van mijn documentaire. Hij was niet blij met de conclusie van mijn film en maakte me duidelijk dat hij meende dat ik geen geloofwaardige journalist was. Hij zei tegen me:

Ik dacht dat we een goede verstandhouding hadden. Je leek me een aardige vent. Maar je hebt toch een verkeerd idee van waar het bij The Finders om ging. De Finders was een utopische gemeenschap die de onrust waarin de Aarde zich bevond

inzag en er iets aan wilde doen. Dus experimenteerden we met verschillende vormen van samenleven en kinderen opvoeden zodat we bestand waren tegen het soort nonsens waarin de wereld was vervallen.

Je kunt het een mislukt experiment noemen, maar geen complot om de daden te plegen die online aan The Finders werden toegeschreven. Dat waren we niet. We waren een utopische leefgemeenschap die was gegrond in hogere principes dan meer geld verdienen en een comfortabel leven. Er is een verschil tussen een waarheidszoeker en een comfortzoeker. Wij waren waarheidszoekers.

Dus ik hoop dat, wanneer je me vragen stelt, je de antwoorden zult zien in de context van wat ik net zei, want wat ik zeg is waar. Ik hoop dat je opnieuw zult kijken naar de onzin over The Finders op internet.

Terrell en ik hadden een verhitte discussie over wat de documenten zeiden en over wat hij me vertelde. Toen ik hem vroeg over documenten van politie en overheid die verwezen naar banden tussen The Finders en de CIA ontkende Terrell deze connecties en draaide het gesprek naar mij en mijn motieven. Ook beweerde hij dat Ramon Ramirez, de douane-agent die meedeed aan de inval bij het pakhuis van The Finders, was ontslagen wegens onbekwaamheid.

Per december 2025, nu het boek wordt voorbereid voor uitgave, zijn er verder geen leden van The Finders naar voren gekomen om betrokkenheid bij kindermisbruik of banden met Inlichtingen toe te geven. Ook geen van de kinderen kwam naar buiten om hun kant van het verhaal te vertellen.

Het onderzoek in Utah naar geritualiseerd seksueel misbruik van kinderen

Op 31 mei 2022 bracht het kantoor van de sheriff van Utah County in Spanish Fork, Utah, een verklaring naar buiten die schetste hoe “meerdere regionale en landelijke diensten meldingen onderzoeken van ritualistisch seksueel misbruik van kinderen die teruggaan tot de jaren 1990.”

De verklaring zei dat onderzoek “naar ritualistisch seksueel kindermisbruik en kinderhandel voor seks” in Utah County was gestart in april 2021. Tijdens het onderzoek ontdekten officials eerdere rapporten die beweren dat “vergelijkbare vormen van ritualistisch seksueel misbruik en handel voor seks” waren voorgekomen in Utah County, Juab County en Sanpete County tussen 1990 en 2010.

Volgens de verklaring waren “delen van deze beschuldigingen” bevestigd en werden onderzocht door het kantoor van de sheriff van Utah County in samenwerking met andere lokale en landelijke diensten. De verklaring riep slachtoffers of personen met kennis van de voorvallen op zich te melden bij de afdeling bijzondere slachtoffers van het kantoor van de sheriff.

Na die verklaring nam ik per telefoon contact op met sergeant Spencer Cannon, woordvoerder voor het kantoor van de sheriff in Utah County (UCSO) voor een verduidelijking van wat werd bedoeld met “ritualistisch seksueel misbruik.” Hij zei dat bij dit soort zaken “gebruikelijk een religieuze component betrokken is, of mensen uit een religieuze groep.” Hij voegde eraan toe: “Het kan ook gaan om systematisch misbruik over een lange periode.”

In een vreemde plottwist hield David Leavitt, de aanklager van Utah County in die tijd, zijn eigen persconferentie waarin hij riep om het ontslag van de sheriff van Utah County, Mike Smith, de man die het onderzoek leidde. Hoewel de verklaring van UCSO Leavitt niet noemt, noch als aanklager, noch als verdachte, beweerde Leavitt dat hij en zijn vrouw mogelijke verdachten waren en dat het onderzoek van de sheriff politiek gemotiveerd was.

David Leavitt is de jongere broer van drievoudig gouverneur van Utah Michael Okerlund Leavitt. De vader van David en Michael is Dixie Leavitt. Deze richtte de Leavitt Group op, één van de grootste onafhankelijke verzekeringsmakelaars van het land. De hele familie Leavitt is verbonden met de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen van de Laatste Dagen, beter bekend als de Mormoonse Kerk.

Tijdens zijn persconferentie zei Leavitt:

Ik hoorde dat mijn vrouw en ik deel zijn van die aantijgingen, dat gezegd wordt dat we schuldig zijn aan het kannibaliseren van jonge kinderen en het vermoorden van jonge kinderen.

Leavitt beweerde dat het nieuwe onderzoek te maken had met aanklachten tegen een voormalig therapeut genaamd David Hamblin, ruim tien jaar geleden. Leavitt merkte op dat Hamblin was aangeklaagd in verband met beschuldigingen dat hij iemand had verkracht die hij via de kerk kende. Leavitt zei ook dat de aanklachten tegen Hamblin in 2014 waren ingetrokken omdat “het bewijs zo vergezocht en ongeloofwaardig was.”

Leavitt gaf de lokale media ook een 151 pagina's tellend document gelabeld “slachtofferverklaring.” Het beschreef de vermeende misdaad waarvan hij werd verdacht. Het document vermeldde Leavitts naam, naast die van een tiental andere personen die ook werden beschuldigd van ritueel seksueel kindermisbruik, kannibalisme en moord.

Leavitt beschrijft het rapport als “151 bladzijden klinkklare onzin” en noemde de vrouw die de beschuldigingen uitte “tragisch geestelijk ziek.” Hij eiste het ontslag van sergeant Cannon en sheriff Mike Smith. Verder riep Leavitt op tot een onafhankelijk onderzoek naar de kwestie om te zien waar de documenten uit de zaak vandaan kwamen. Tot slot beschuldigde Leavitt het kantoor van de sheriff van poging tot het beïnvloeden van de voorverkiezingen een paar weken later.

De zender FOX 13 berichtte ondertussen dat “meerdere vertrouwelijke bronnen” hadden bevestigd dat het nieuwe onderzoek van de sheriff te maken had met Hamblin, die eerder al was aangeklaagd voor een reeks seksuele misdaden jegens jonge vrouwelijke familieleden. Het Openbaar Ministerie van Utah County liet eerder de aanklachten tegen Hamblin vallen zonder uit te sluiten dat vervolging in de toekomst mogelijk was, en hij werd niet veroordeeld. FOX 13 beweerde echter een opname te hebben van een in het geheim opgenomen telefoongesprek dat “aangeeft dat de man bekende in ieder geval één van de meisjes te hebben aangerand.”

David Lee Hamblin

De in onmin geraakte therapeut is een man genaamd David Lee Hamblin. In 2012 werd Hamblin beschuldigd van verkrachting en aangehouden. *The Utah Daily Herald* meldde in die tijd dat Hamblin werd aangeklaagd voor twaalf verkrachtingen van kinderen, drie beschuldigingen van sodomie van een kind - allemaal misdaden uit de hoogste categorie - naast twee gevallen van seksuele mishandeling van een kind, een misdaad uit de tweede categorie.

De aanklachten waren gebaseerd op gebeurtenissen die naar vermeld plaatsvonden tussen 1991 en 1998. Echter, ondanks de beschuldigingen tegen Hamblin werden alle aanklachten ingetrokken in 2014, nadat aanklagers zeiden moeite te hebben om de nodige documenten te verkrijgen om Hamblin voor de rechter te dagen.

Zowel Hamblin als Leavitt, zoals deze zelf aangaf, worden genoemd in het 151 pagina's tellende document dat hij deelde met de pers in Utah. Hoewel de verslagen in het document niet voor een rechtbank zijn geverifieerd bieden ze toch enig inzicht in waar Hamblin en Leavitt van werden beschuldigd.

Een document gelabeld “Slachtofferverklaring #3” is één van de acht verklaringen van slachtoffers die deel uitmaken van een groter verslag van een onderzoek naar David Hamblin door de politie van Provo. Op pagina 49 wordt melding gemaakt dat David Leavitt betrokken zou zijn bij een “prostitutiehuis” met kinderen. Er staat: “Hij (David Hamblin), David Leavitt en Joe Bennion noemden Rosie spottend ‘Madam’ om te verwijzen naar haar vermeende leiding over een bordeel.” De “Rosie” waarnaar dit verwijst is David Hamblins toenmalige echtgenote, Roselle Hamblin.

In hetzelfde document noemt een grafiek met de titel “Ervaring #50” David en Rose Hamblin en David Leavitt als drie personen die tussen 1993 en 1995 betrokken waren bij kindermisbruik in een huis in Provo. Onder een deel getiteld “Andere gebeurtenissen, tijden en plaatsen” verklaart dit vermeende Slachtoffer #3:

Dit gebeurde op bijna elk feestje of wanneer mensen bij ons huis langskwamen, hoewel de frequentie verwijst naar hoe vaak dit gebeurde met David Leavitt. Het gebeurde ook als we op feestjes waren van andere groepsleden, zoals toen we bij

verschillende feestjes waren in het huis van Gordon Bowen. [Naam verwijderd] drong ons vaak op aan verschillende personen om seks met hen te hebben. Dat deed ze bij veel feestjes en plaatsen waar ze ons mee naartoe nam.

Hetzelfde vermeende slachtoffer beschreef David Hamblin en David Leavitt vervolgens als “het liefste ooit.” In haar verklaring staat: “David L. greep me om mijn middel, zei dat hij dat heel graag zou doen en kuste mijn voorhoofd. Rosie liep weg en op weg naar buiten zei David L. tegen David H. dat hij in de komende dagen wel langs zou komen.”

Zo gaat dat document nog 150 bladzijden verder en beschrijft 118 voorvallen van geritualiseerd seksueel misbruik.

Arrestaties beginnen

In september 2022 hield de afdeling bijzondere slachtoffers van het kantoor van de sheriff in Utah County David Lee Hamblin aan, toen 68 jaar oud, voor meerdere misdaden uit de eerste categorie betreffende seksueel geweld jegens minderjarigen. Hij werd gearresteerd voor drie feiten van sodomie van een kind, één van kinderverkrachting, twee van verzwwaard seksueel misbruik van een minderjarige en één geval van onzedelijk gedrag met een kind.

OPMERKING: Het volgende kan als schokkend worden ervaren.

Volgens het document waarin de vermoedelijke toedracht wordt uiteengezet:

Een vrouwelijk slachtoffer kwam naar voren in april 2022 om te melden dat ze herhaaldelijk seksueel was misbruikt door David Hamblin. Het misbruik begon toen ze zes of zeven was in midden jaren 1980. Het slachtoffer woonde in dezelfde buurt als David, in Provo, Utah. Het slachtoffer verklaarde dat ze regelmatig speelde met de kinderen van David en dat hij vaak haar babysit was.

Het slachtoffer verklaarde dat het eerste misbruik dat ze zich kon herinneren plaatsvond toen ze in het huis van Hamblin aan het spelen was. Het slachtoffer herinnerde zich hoe ze seksueel werd misbruikt in de kelder van Hamblins huis. Het slachtoffer beschrijft een seksueel misbruik waar zij en twee andere kinderen werden gedwongen voor David Hamblin te staan terwijl hij hen om de beurt dwong “om op zijn penis te zuigen.” David dwong elk kind om de beurt om hem orale seks te geven terwijl hij de vaardigheden en effectiviteit beoordeelde van wat hen werd opgedragen te doen.

De verklaring beschrijft verdere incidenten van misbruik, waaronder één geval waar een andere volwassen vrouw bij betrokken was. Ook wordt vermeld dat David Hamblins vergunning als therapeut was ingetrokken door de staat Utah vanwege

beschuldigingen van het seksueel misbruiken van zijn cliënten. Het onderzoek ontdekte echter dat hij nog steeds “therapie” geeft in de vorm van “helingscirkels.”

Hoewel hem in eerste instantie vrijlating op borgtocht werd ontzegd mocht hij in mei 2023, na het betalen van \$100.000 aan borg zijn proces in vrijheid afwachten. Hij kreeg huisarrest en moest een enkelband dragen.

In augustus 2023 werd Hamblins ex-vrouw Roselle Stevenson (haar meisjesnaam) opgepakt door het sheriffskantoor van Utah County voor haar vermeende rol bij het ritueel kindermisbruik van Hamblin. De aanklacht luidde één geval van sodomie van een kind. Het had te maken met misbruik van een meisje onder de dertien. Het vermeende incident vond plaats in Spring City, Utah, rond 1994. Stevenson werd vastgehouden zonder borgtocht.

In februari 2025 werden een aantal van de aanklachten tegen David Hamblin ingetrokken. De rest van de aanklachten verviel in april 2025. Voor de tweede keer in tien jaar kwam hij weer vrij. In mei 2025 werd de aanklacht tegen Roselle Stevenson permanent ingetrokken.

De rol van religie

De aanklachten tegen David Hamblin zijn typisch bij incidenten van kindermisbruik waarbij officials betrokken zijn die verbonden zijn met religieuze instellingen. Je vindt voorbeelden van kindermisbruik bij nagenoeg iedere religie.

De meest beruchte voorvallen van kindermisbruik zijn waarschijnlijk die verband houden met de Roomse Katholieke Kerk. Laat jaren 1980 en begin jaren 2000 leidden talloze beschuldigingen van verschillende soorten seksueel misbruik van kinderen tot onderzoeken, rechtszaken, veroordelingen en excuses van het leiderschap van de Kerk. Bij het misbruik ging het meestal om jongens (maar soms meisjes) van tussen 11 en 14 jaar oud, hoewel sommige slachtoffers zo jong waren als drie. De beschuldigingen werden geuit naar priesters, nonnen, kardinalen en andere kerkelijke ambtenaren.

Bij aantijgingen tegen de Katholiek Kerk gaat het vaak om tientallen jaren van seksueel misbruik van kinderen. Er zijn gevallen van misbruik opgetekend in Canada, de Verenigde Staten, Australië, Ierland en delen van Europa. Onder de misdaden van het leiderschap van de Kerk het toedekken van beschuldigingen van seksueel misbruik en het verplaatsen van priesters naar andere parochies, waar het misbruik vaak verder ging.

Tegen het begin van de jaren 1990 werd het steeds moeilijker om meldingen van seksueel misbruik binnen de Katholieke Kerk te negeren. In 1992 verscheurde de Ierse zangeres Sinéad O’ Connor voor de camera een foto van paus Johannes Paulus II tijdens haar optreden bij *Saturday Night Live*. Met deze daad van protest wilde

Sinéad de aandacht vestigen op de beschuldigingen van misbruik en het gebrek aan ondernomen actie door de Kerk als antwoord. Hoewel O' Connor zware kritiek te verduren kreeg voor haar actie erkende de paus negen jaar later seksueel misbruik van kinderen binnen de Katholieke Kerk. Hij kreeg voor die erkenning kritiek van vertegenwoordigers van de slachtoffers voor de trage reactie op de crisis.

De aanklachten kregen nog bredere aandacht na een onderzoek in 2002 van *The Boston Globe*. Het Spotlight Team van de krant schreef een reeks artikelen die het licht schenen op de geheime bescherming door de Kerk van pedofiele priesters. De artikelen hadden internationale gevolgen.

Natuurlijk is de Katholieke Kerk niet de enige religieuze organisatie die te maken kreeg met beschuldigingen van kindermisbruik. Vergelijkbare aanklachten zijn geuit tegen de Jehova's Getuigen, de Mormonenkerk en de in Houston, Texas gevestigde Tweede Baptistenkerk.

In 2017 werd Paul Pressler, die eerder lid was van het Huis van Afgevaardigden van Texas, een voormalig staatsrechter en een belangrijk figuur in een leiderschapspositie bij de Tweede Baptistenkerk in Houston, beschuldigd van het molesteren van een 14-jarige jongen, beginnend in 1979 en voortdurend tot 2004. Toen het misbruik begon was Pressler net benoemd als rechter bij het 14de Hof van Beroep in Houston, waar hij diende van 1978 tot zijn terugtreden in 1992. In 2018 kwamen twee andere mannen naar voren die Pressler ervan beschuldigden dat hij hen over een periode van veertien jaar benaderde voor seks. Eén van hen was lid van een jeugdgroep van de kerk, de andere een advocaat die werkte voor het advocatenkantoor van Pressler.

In februari 2019 kwam de *Houston Chronicle* met een onderzoek in zes delen, *Abuse of Faith* (Misbruik van vertrouwen), dat de diepgang en de verdorvenheid onthulde van de beschuldigingen van seksueel misbruik, waar niet alleen Pressler maar ook andere leden van het leiderschap van de Tweede Baptistenkerk bij betrokken waren. Het onderzoek breidde zich uit, voorbij Pressler en de Baptistenkerk. Er werd ontdekt dat meer dan 250 personen, die betaald of vrijwillig werkten op posities binnen de Southern Baptist Convention - het samenwerkingsverband van autonome, onafhankelijke baptistengemeenten en de op één na grootste Christelijke organisatie in de VS - waren aangeklaagd wegens zedenmisdrijven. Uit het onderzoek bleek dat tussen 1998 en februari 2019 - de datum van de publicatie van het onderzoek - zo'n 380 kerkleiders en vrijwilligers waren beschuldigd van seksueel wangedrag. Ongeveer 220 van de vermeende daders werden veroordeeld of troffen een schikking. Tientallen zaken waren - en zijn misschien nog steeds - niet afgehandeld.

Deze misbruikers lieten een spoor na van meer dan 700 slachtoffers, waarvan velen waren verstoten uit hun kerken. Sommigen werden gevraagd om hun misbruikers te vergeven of onder druk gezet om een abortus te ondergaan nadat ze zwanger waren

geworden. Paul Pressler overleed op 7 juni 2024 zonder ooit een cel van binnen te hebben gezien of te zijn gestraft voor zijn langdurig en meervoudig seksueel misbruik van jongens en mannen.

In het volgende hoofdstuk gaan we de rol van religie binnen De Machtspiramide verder onderzoeken.

Oplossingen

Naarmate we steeds hoger komen in de Machtspiramide worden de oplossingen voor de aangedragen problemen steeds complexer. Hoe kunnen we het wijdverspreide misbruik van kinderen binnen kerken stoppen, in scholen, families, sportclubs en jeugdorganisaties als de Scouting? Hoe kunnen we hopen op een betere wereld als we niet de kinderen beschermen en hen een toekomst geven die vrij is van misbruik?

Antwoorden op deze vragen zijn nooit eenvoudig, vooral ten overstaan van organisaties en mediabronnen die erop gebrand lijken om misbruik van kinderen te decriminaliseren en normaliseren door pedofielen te herbenoemen als “tot minderjarigen aangetrokken personen.” Het argument dat zij gebruiken is dat kindermisbruik gewoonweg een andere seksuele identiteit is die iedereen, ongeacht hun leeftijd, kan kiezen. We moeten gezag blijven onderzoeken en ter discussie stellen, zeker wanneer het gaat om de meest kwetsbare en goedgegelovige mensen - onze kinderen.

Omdat misbruik vaak wordt gepleegd door familieleden of vrienden van de familie dienen ouders waakzaam te wie ze met hun kinderen vertrouwen. Ze moeten niet aannemen dat hun kinderen automatisch veilig zijn bij oudere stiefkinderen, ooms, neven, zelfs grootouders - laat staan bij autoriteiten buiten het gezin als religieus leiders, sporttrainers, beveiligers en politieagenten. Wat niet betekent dat ouders moeten leven in een voortdurende staat van angst en achterdocht. Het is simpelweg dat blind vertrouwen hebben in iemand, alleen maar omdat ze een gerespecteerde rol in een kerk of gemeenschap hebben, niet aan te raden is.

Een hoofdstuk over dit onderwerp zou vandaag de dag niet compleet zijn zonder te benoemen dat seksueel misbruik van kinderen vaak begint op internet. Kinderen en jong volwassenen die onschuldig door sociale media scrollen en foto's plaatsen op hun Instagram of TikTok-account zijn zich niet altijd bewust van de dreiging van online kindermisbruikers die in de achtergrond rondhangen. Ouders moeten hun kinderen vertellen over de risico's van praten met een wildvreemde in chats, videospelletjes, livestreams en op sociale media. Ze kunnen overwegen om een ouderlijke controle te installeren op het apparaat van hun kinderen en het zelfs niet toestaan om gebruik te maken van sociale media tot ze een leeftijd hebben bereikt waarop ze oud genoeg zijn om de risico's te begrijpen en te vermijden.

Ook al is het onmogelijk om kinderen altijd en overal te beschermen, degenen onder ons die ouder zijn, familieleden, burens, schoolofficials, trainers en dergelijke, kunnen ons stinkende best doen om hen te leren over de duistere, vaak verborgen realiteiten van onze wereld. Een balans vinden tussen kinderen doodsbang maken met verhalen over kinderlokkers en hen de vrije ruimte geven is een haalbaar doel - en absoluut de moeite waard.

De kinderen van nu zijn de ouders van de toekomst. Ze rekenen op ons om hen te begeleiden en te beschermen zodat ze de kans hebben om op te groeien tot gelukkige, gezonde, goed onderwezen, evenwichtige, zelf-gemotiveerde en betrouwbare volwassenen.

Als je je een beter begrip wilt vormen over dit onderwerp dan raden we deze boeken aan:

The Franklin Scandal: A Story of Powerbrokers, Child Abuse & Betrayal van Nick Bryant

One Nation Under Blackmail (in twee delen) door Whitney Webb

Om te kijken raden we aan:

Who Will Find What The Finders Hide? door Derrick Broze

Bringing Down Jeffrey Epstein van Derrick Broze

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Hoofdstuk 16: Religie en geheime genootschappen

In het vorige hoofdstuk onderzochten we hoe het probleem van kindermisbruik doordringt in alle culturen, politieke kleuren, geslachten en religies.

Waar het de laatste betreft, religie, hebben we ontdekt dat pedofilie niet het *enige* probleem is dat haar gezegende gangen en zelfs sommige teksten besmet.

Georganiseerde religie, ook wel geïnstitutionaliseerde religie genoemd, wordt beschreven als “een geloofssysteem en rituelen die systematisch geschikt en formeel vastgelegd zijn.”

Georganiseerde religies hebben een officiële leer waarin hun overtuigingen en rituelen zijn geschetst, een hiërarchische of bureaucratische leiderschapsstructuur en een formele ordening van gewenst en ongewenst gedrag.

Interessant is dat, sinds het begin van onze soort vele millennia geleden, wij mensen hebben geprobeerd om de fysieke wereld te begrijpen. We hebben verhalen bedacht - soms mythen - om de natuurverschijnselen om ons heen te verklaren. In contrast, pas in de relatief recente honderden, soms duizenden jaren hebben we de grote religies opgezet die nu bestaan.

Een kort overzicht van georganiseerde religie en oorlog

De oorsprong van georganiseerde spirituele overtuiging ligt omstreeks 2000 v. Chr. toen het zaad van Hindoeïsme ontkiemde in het noorden van India. Vroeg Judaïsme ontstond in het Midden Oosten rond dezelfde tijd. Rond 500 v. Chr. ontstaat Boeddhisme in India. In dat tijdperk zien we ook het begin van Confucianisme in China, de Yoga Soetra's als beschreven door Patanjali en de Vedische geschriften, die bijdroegen tot zowel het Hindoeïsme als het Boeddhisme.

Ondertussen werd de Bijbel, de tekst waarmee Amerikanen en Europeanen het meest bekend zijn, geschreven over een tijdspanne van ongeveer 1.500 jaar, beginnend rond 1400 v. Chr. met de vroegste delen van het Hebreeuwse Oude Testament en eindigend rond 100 n. Chr. met de beschrijving van het leven en werken van Jezus van Nazareth in het Nieuwe Testament.

Toen de mens probeerde de wereld te verklaren in termen van hun geloof in goden en bovennatuurlijke fenomenen ontwikkelden hun diverse geloofssystemen zich tot georganiseerde religieuze instituten die allemaal beweren dat ze het monopolie hebben op de weg naar God, op wat spirituele verlichting inhoudt en hoe een vredig leven na dit leven te bereiken. Onvermijdelijk dat deze instellingen met elkaar in botsing kwamen in hun strijd om dominantie over concurrerende geloven en verschillende interpretaties over de wereld voorbij de vijf stoffelijke zintuigen.

Gedurende de afgelopen 2.000 jaar zijn deze institutionele ideologieën ingezet, als spreekwoordelijke zwaarden en lansen, om mannen en vrouwen te verdelen op basis van de religie waartoe ze behoorden, om oorlog te rechtvaardigen tegen mensen met een andere overtuiging, en om ketters en ongelovigen te vermoorden.

Vervolging van Joden

De Joden van voor het Christelijke tijdperk, ook bekend als Tweede Tempel Judaïsme, hadden al moeite om vast te houden aan hun geloof ten overstaan van de Hellenistische heerschappij van de Grieken. Alexander de Grote veroverde het Land van Israël in 331 v. Chr. en onder zijn heerschappij werden Joden vaak slecht behandeld. De Joodse weerstand tegen de Hellenistische invloed op hun religieuze en culturele gebruiken leidde tot de Makkabeese Opstand van 167 tot 160 v. Chr.

Spanningen tussen de Joden en hun veroveraars duurden voort tijdens het Romeinse Rijk, uitlopend op verschillende oorlogen tussen Joden en Romeinen tussen 66 en 135 n. Chr. en leidend tot de vernietiging van Jeruzalem en de Tweede Tempel in Jeruzalem.

In de loop van de tijd splitste de Joden zich in talloze cultussen, waaronder de Farizeeën, de Sadduceeën, de Essenen, Zeloten en vroege volgelingen van Jezus van Nazareth, die zijn leringen “de Weg” noemden. Slagen tussen Joodse cultussen, Christenen en het Romeinse Rijk begonnen bijna direct na de tijd waarin Jezus zou hebben geleefd.

De religie van het Romeinse Rijk draaide om een wereld van Romeinse goden en godinnen en rond rituelen, gebeden en offers aan deze goden. De keizers van die tijd zagen de opkomst van de Christelijke cultus als een bedreiging voor hun dominantie en macht. Daarmee begon een periode van vervolging van Christelijke missionarissen en gelovigen. Het Joodse leiderschap begon de Christenen te zien als bedreiging voor hun overtuigingen. Op hun beurt gaven veel Christenen de Joden de schuld voor de kruisiging van Jezus. In de loop van de tijd, naarmate het Christendom zich verspreidde over de wereld, zouden Christenen elkaar vervolgen, vaak op basis van kleine verschillen in de interpretatie van het leven, de leer en de goddelijkheid van Jezus.

Vervolging van Christenen

De periode van Romeinse vervolging van Christenen begon met het bewind van Nero en duurde voort zolang het Romeinse Rijk bestond. Keizer Valerianus zou naar verluidt de Senaat hebben opgedragen om Christelijke geestelijken te bevelen om offers te brengen aan de Romeinse goden of te worden verbannen. Als Christelijke leiders de goden niet aanbaden dan werden ze gedood of verloren al hun titels en eigendommen.

Naarmate de kleine Christelijke cultus zich geografisch verspreidde en een wereldwijde religieuze beweging werd was het Romeinse Rijk gedwongen om te gaan met hun stijgende populariteit. In 311 n. Chr. gaf de Romeinse keizer Galerius het *Edict van Tolerantie* uit waarmee een einde kwam aan de jarenlange vervolging

van Christenen en dat het begin was van de erkenning van Christenen door het Rijk. De aanvaarding door Rome zou zich twee jaar later verder uitbreiden met het zogenaamde *Edict van Milaan* van Constantijn I, de eerste Romeinse heerser die zich tot het Christendom bekeerde. Deze trend zette tientallen jaren door en bereikte het hoogtepunt toen het Christendom in 380 n. Chr. de officiële staatsreligie van het Romeinse Rijk werd onder Theodosius I.

Ironisch genoeg begon Theodosius meteen met het onderdrukken en vervolgen van degenen die de polytheïstische aanbidding van de Romeinse goden er op na hielden. Theodosius zette het verbod van Constantijn op het offeren van dieren voort en begon in 389 met het uitgeven van decreten voor een verbod op het vieren van niet-Christelijke feestdagen en bezoek aan tempels, gebouwd voor niet-Christelijke goden. Ondanks dat de meerderheid van het Romeinse Rijk nog steeds de Romeinse goden aanbad ging de vervolging van deze overtuigingen en de promotie van het Christendom als de enig geaccepteerde religie van het Romeinse Rijk door na het overlijden van Theodosius, met de heerschappij van zijn zonen.

Degenen die vasthielden aan hun Romeinse spirituele overtuigingen of andere vormen van inheemse spiritualiteit beoefenden werden vaak bestempeld als “heidenen.” De volgers van deze verschillende geloofssystemen noemden zichzelf geen heiden. De term betekent letterlijk “van het platteland” of “rustiek.” Zodoende kan “heiden” worden gezien als neerbuigende term die werd gebezigd door Joden, Christenen en Moslims voor degenen die overtuigingen hadden die vielen buiten de Abrahamitische religies van Jodendom, Christendom en Islam.

Vervolging van Moslims

De oorlogen tussen verschillende religieuze partijen zouden de volgende 1.500 jaar voortduren met de opkomst van Islam en de leringen van Mohammed. In de 7de eeuw begonnen Moslims andere landen aan te vallen in Noord Afrika, het Midden Oosten en delen van Europa om de leer van Mohammed en Islam te verspreiden.

Het Ottomaanse Rijk pleegde meerdere genociden op Christenen, Joden en gelovigen van andere religieuze tradities. Christenen en andere gelovige minderheden werden gediscrimineerd en vervolgd door Turkse Moslims. Ze mochten bijvoorbeeld geen wapens bezitten, mochten bepaalde beroepen niet uitoefenen en waren verplicht om belasting te betalen.

De Moslim-heerschappij breidde zich uit over het Midden Oosten, Noord Afrika en het Iberisch schiereiland, Spanje en Portugal, onder het Rashidun-Kalifaat (632-661), het Umayyad-Kalifaat (661-750) en het Abbasid-Kalifaat (750-1517). Het vierde en laatste kalifaat was het Ottomaanse Kalifaat, gevestigd door de heersers van het Ottomaanse Rijk die de autoriteit opeisten vanaf 1517 tot het Ottomaanse Kalifaat in 1924 werd ontbonden.

In deze periode van 1.300 jaar waren er talloze slagen en oorlogen tussen de Moslim-kalifaten en Europese Christelijke koninkrijken. Hieronder de Kruistochten, waarmee de Rooms Katholieke Kerk het “Heilige Land” wilde heroveren op de Moslims (1095-1291); de Baltische Kruistochten, tegen de niet-Christelijke volken rond de Baltische Zee; de Kruistochten tegen Christenen op basis van scheuringen binnen de Kerk (1200- laat 16de eeuw); en de Reconquista, een reeks militaire campagnes door Christelijke koninkrijken die in 1492 officieel een eind bracht aan de Moslimheerschappij over het Iberisch schiereiland met de Granada-oorlog.

Gedurende de 16de, 17de en 18de eeuw duurden religieuze oorlogen voort over Europa en het Midden Oosten. Het dodental over die drie eeuwen varieert van 7 miljoen tot meer dan 10 miljoen. De Dertigjarige Oorlog in de 17de eeuw (1618-1648) wordt alom gezien als één van de meest gewelddadige conflicten uit deze periode, met een geschatte 4 ½ tot 8 miljoen slachtoffers, door de strijd, honger of ziekte.

Het gebruik van religie als rechtvaardiging voor oorlog en dood bleef ook in de 20ste en 21ste eeuw. Hieronder zullen we een paar voorbeelden noemen.

De Griekse genocide

In de nadagen van het Ottomaanse Rijk, tussen 1913 (of 1914) en 1922 (of 1923), voerden de heersende klassen een systematische campagne van uitroeiing en uitzetting jegens de Orthodox Christelijke Griekse bevolking in de Egeïsche regio Anatolië (Klein Azië), resulterend in de dood van ergens tussen 289.000 en 750.000 mensen. Tijdens deze Griekse Genocide, zoals deze werd genoemd, vonden onder andere gedwongen deportaties plaats van honderdduizenden Grieken, dodenmarsen door de ruige Syrische Woestijn, standrechtelijke executies, economische boycotts, gedwongen bekering van de Oosters Orthodoxe Kerk naar Islam en de verwoesting van kerken en culturele, historische en religieuze monumenten.

De Palestijnse Genocide

Dan is er het eindeloze geweld tussen de Palestijnen (meest Moslim) en de regering van de Joodse staat Israël. Dit conflict is al gaande sinds de stichting van Israël in 1948. Op 7 oktober 2023 nam de wereldwijde aandacht voor het aanhoudende geweld sterk toe. Radicalen van Hamas uit de Gaza-Strook voerden een terroristische “verrassings-”aanval uit op de Israëlische bevolking. Die dag eindigde in de dood van meer dan duizend mensen, onder hen Israëlische burgers en buitenlanders. Er is veel gekeken naar die aanval, die de “Al-Aqsa Vloedgolf” werd genoemd, of de Israëlische regering er van tevoren van wist en het liet gebeuren, en zelfs hielp bij het orkestreren en financieren ervan.

Sinds die tijd voeren Israëlische troepen bijna onafgebroken bombardementen uit op de Palestijnse bevolking in de Gaza-Strook, veel ervan vastgelegd door

onafhankelijke journalisten die sociale media gebruiken om de brute realiteit te tonen aan de rest van de wereld. Satelliet en dronebeelden laten geheel kapotgeschoten districten zien, met name in Gaza Stad - woonhuizen, ziekenhuizen, moskeeën en landbouwgrond in puin. Bijna 1,9 miljoen mensen - ongeveer 90% van de bevolking van Gaza - zijn verdrongen. Huidige schattingen van het aantal Palestijnse slachtoffers (door bombardementen, schietpartijen of verhongering) sinds oktober 2023 lopen uiteen van 50.000 tot 100.000.

Boeddhistische extremisten

De Abrahamitische stromingen zijn niet de enige georganiseerde religies die verantwoordelijk waren voor geweld. Zelfs Boeddhisten, die bekend staan om vrede en geweldloosheid, namen deel aan geweld tegen mensen die er andere geloven op na houden.

Bijvoorbeeld, in Sri Lanka, Myanmar en Bangladesh hebben zich de afgelopen jaren Boeddhistische nationalistische groepen gevormd als reactie op verschillen tussen de Boeddhistische meerderheid en Moslim en Christelijke minderheden. Talloze rapporten van tussen 2010 en 2020 laten zien dat sommige Boeddhistische nationalistenvan ervan overtuigd zijn dat ze in hun bestaan worden bedreigd door Moslims. De extremistische Boeddhistische monniken die pacifisme opgegeven hebben proberen nu hun gebruik van geweld tegen de etnische Moslim-minderheid in Myanmar te rechtvaardigen. En er zijn inderdaad ook een aantal Moslim-sekten die zich vijandig opstellen tegen Boeddhisten. Die conflicten ontbrandden soms in gewelddadige incidenten.

Ondertussen werden in Bangladesh dorpelingen die bijna twintig jaar eerder bekeerden van Boeddhisme naar Christendom aangevallen door Boeddhistische extremisten nadat ze hadden geweigerd zich terug te laten bekeren tot het Boeddhisme. Hun Christelijke kerk werd vernield en hun Christelijke kruizen gebroken als vergelding voor hun overtuigingen.

In al deze conflicten - van de religieuze oorlogen die duizenden jaren geleden werden gevoerd tot de huidige voortdurende strijd, begaan door religieuze fanatici - was religie een centrale component van de misleide rechtvaardiging voor eindeloos geweld, diefstal, verkrachting en moord. Telkens weer, gedurende de gehele menselijke geschiedenis, zagen we oorlogen en geweld, gepleegd in naam van het verdedigen van een god of God - of verbanning van degenen die weigeren te gehoorzamen aan de bevelschriften van de populaire religieuze ideologieën. Vooral in de wereld na 11 September zagen we politici, militaire officials en extremisten die geloven dat we een heilige oorlog voeren en proberen om de voorspellingen uit de Bijbel tot werkelijkheid te maken.

Al meer dan tien jaar bestudeert en bespreekt onderzoeker Adam Green de Abrahamitische religies in zijn podcast, *Know More News*. Toen ik hem interviewde

vertelde hij me dat hij denkt dat de Abrahamitische religies niets meer zijn dan methoden voor het heersen over en manipuleren van de massa's.

De rol van religie - of hoe ik zie dat religie wordt gebruikt - is theologische, psychologische controle. Het is de oorspronkelijke hersenspoeling. De twee grootste religies in de wereld, het Christendom en de Islam, hebben samen ruim 4 miljard gelovigen. Beide kwamen voort uit Thora-messiaans apocalyptisch Jodendom. Nu aanbidt de halve wereld de God van Israël, de God van de Thora, de God van Zion, via de voorzegde Messias (Moshiach in het Hebreeuws) die vanaf het begin bedoeld was alle landen tot zijn aanbidding te brengen in de Eindtijd, een einde te maken aan alle afgoderij en die ervoor zou zorgen dat de hele wereld, alle vlees, elke knie buigt voor de voorspelde Messias en de God van Israël.

Religie is gebruikt zoals "de nobele leugen" van Plato. Ik geloof dat de Thora - en het Christendom in het verlengde daarvan - werden gebouwd op de nobele leugen dat, om te heersen over de massa, er een oorsprongsmythe nodig is om iedereen in het gareel te houden en gehypnotiseerd onder een Joods-Christelijk denkkader van voorspellingen, Eindtijd en een Messias die zal heersen over de hele wereld.

Voorbij het geweld en de oorlogen die duizenden jaren woedden uit naam van religie is er ook ondersteunend bewijs van geleerden die menen dat de Abrahamitische religies simpelweg bestaande spirituele tradities opnamen als dat de heersende elite politiek gezien uitkwam.

Het verhaal van Jezus Christus kent bijvoorbeeld veel parallellen met oude Midden Oosterse mythen over goden die dood gaan en weer opstaan. De culten rond Baäl, Osiris en Adonis overleefden de Hellenistische en Romeinse perioden en waren waarschijnlijk van invloed op het vroege Christendom. Naarmate het Christendom uitgroeide tot een enorme beweging, en na het omarmen van het Christendom door het Romeinse Rijk, werden vele inheemse feesten en vieringen herbenoemd tot Christelijke feestdagen.

Adam Green zet zijn gedachte verder uiteen:

De Christelijke feestdagen tonen vaak overeenkomsten met veel van eerder bestaande heidense mythen van de lijdensweg van een stervende en opgestane godheid. Er is Dionysos, Mithra, Osiris, Romulus en Rome. Verder verwerkten ze allerlei motieven en legden daar bovenop de Hebreeuwse profetieën en het Davidisch-messiaans concept zodat heidenen Jezus, "de Koning van de Joden," makkelijker als hun God zouden aannemen.

Het hele doel van de Messias was om Rome en alle andere landen te veroveren. En dat is precies wat Jezus deed. In de geschriften vind je dit uitdrukkelijk terug, in de Thora en zelfs in het Nieuwe Testament. Paulus zegt in Romeinen 15:12 dat Jezus zal "heersen over alle niet-Joden." Het is het hele doel van de Messias. Alle landen, alle

niet-Joden, alle Goyim. Iedere knie die buigt voor de God van Israël. Dat is het uiteindelijke doel van het “priesterlijke volk”: een licht zijn voor de landen en ervoor zorgen dat de hele wereld hun God aanbidt.

Onderzoeker van het occulte Mark Passio denkt dat één van de doelen van religieus leiders is om af te leiden van fundamentele waarheden die voor de mensheid verborgen zijn gehouden. De fundamentele waarheden noemt hij de Natuurwet. Passio zegt:

Dat is wat Luciferianen uiteindelijk weten. En zoals ik het begrijp is dat wat hen duidelijk onderscheidt van satanisten en andere duistere occultisten. Mensen die zijn geïndoctrineerd in welke religie ook moeten eerst en vooral begrijpen dat die indoctrinatie op zich al een agenda is die de ziel verduistert. En dat is één van de bitterste pillen die iemand kan slikken.

Wat niet wil zeggen dat alle religies geen zaadjes van spirituele waarheid nodig hebben als basis om verder op te bouwen. Het probleem is dat ze in de loop der tijd in bijna ieder opzicht afdwalen van die kern van spirituele waarheid en dogmatisch worden, en dat ze rigide geloofssystemen ontwikkelen waarin mensen mentaal vast komen te zitten binnen een strak omljnd schema van tegenstellingen.

Het doel dat dit dient - en waarom duistere occultisten graag willen dat mensen zich mentaal vastklampen aan religieuze overtuigingen - is om hen weg te leiden van de echte waarheid over de Natuurwet.

Neem bijvoorbeeld de zeven doodzonden uit de Christelijke traditie: hoogmoed, hebzucht, wellust, afgunst, vraatzucht, woede en luiheid. Dit zijn slechte gewoonten, geen feitelijk gedrag dat een ander levend wezen rechtstreeks schade berokkent.

De werkelijke zeven doodzonden, vanuit het perspectief van de Natuurwet - die zonden die echte karmische gevolgen hebben voor degenen die dergelijk immoreel gedrag vertonen (en luister kwalitatief naar de verschillen tussen de zogenaamde doodzonden uit het Christelijke geloof en de echte zeven doodzonden, gezien vanuit de Natuurwet) - zijn: moord, geweldpleging, verkrachting, diefstal, huisvredebreuk, dwang en bedrog. Al dit handelen schendt direct de natuurlijke rechten van levende wezens. Allen komen neer op geweld tegen andere levende bewuste wezens.

Dat is dus wat religie hoort te doen. Ons van het pad van ware moraliteit te brengen, ofwel niet al die dingen te doen. Religie dient ervoor om ons een zogenaamd “begrip” bij te brengen van valse morele principes die sterk verdund zijn - die zijn gebaseerd op ondeugden, niet op daadwerkelijke uitingen van geweld. Als we werkelijke uitingen van geweld zouden begrijpen dan zouden we inzien dat regeringen al die dingen doen. Dat regering geweld en dwang betekent, en uiteindelijk slavernij.

Religie is ontworpen om mensen dit niet te laten begrijpen, door middel van een verwaterde en valse variant van morele principes in plaats van ware morele principes onder Natuurwet. Mensen die religie beoefenen moeten hun wereldbeeld openstellen om te begrijpen dat deze kennis, die deel uitmaakt van wat het occulte of verborgen kennis wordt genoemd, specifiek is ontworpen om hen weg te leiden van het begrijpen van de Natuurwet, die het enige pad is dat de mensheid kan bevrijden, omdat het de ware wetten zijn van de schepper van het universum. Het zijn Gods werkelijke wetten, terwijl religie is ontworpen om mensen valse morele wetten te geven om zich aan vast te klampen zodat ze nooit zullen begrijpen hoe ze werkelijk vrij kunnen zijn.

Gebaseerd op het onderzoek dat ik deed naar dit onderwerp denk ik dat georganiseerde religie een instrument was en zal blijven voor het manipuleren van en heersen over de massa's.

Staatsatheïsme en de vervolging van gelovigen

Nog een laatste punt over conflicten die voortkomen uit naam van religie. Zelfs landen waar de officiële ideologie religie en religieuze praktijken verwerpt - misschien omdat ze alle religies zien als intolerant en gewelddadig - hebben desalniettemin geweld gebruikt tegen degenen die in God of een hogere macht geloven.

Eén illustratie hiervan is de Franse Revolutie en het zogenaamde Terreurbeleid in 1792, dat leidde tot geweld jegens kerkelijk leiders, tot de nationalisering van kerkeigendommen, en tot de uitzetting van tienduizenden priesters onder wat bekend stond als ontchristelijking.

Een ander voorbeeld is de periode van de Mexicaanse Revolutie, begin 20ste eeuw, toen de Mexicaanse regering onder President Plutarco Elías Calles een programma invoerde gericht op het uitroeien van religieuze praktijken.

Je kunt ook denken aan de vele communistische revoluties en regimes door de tijd en over de wereld als voorbeelden waar staatsatheïsme wordt gebruikt om geweldsdaden tegen aanhangers van religies te rechtvaardigen, zoals het stelen van hun privébezit, hen te misbruiken, terroriseren en vermoorden. Communistische revolutionairen zijn meestal atheïst. Ze hebben kerken verbrand, moskeeën en tempels, die zij zien als een bedreiging voor de oppermacht van de niet-kerkelijke staat.

David Icke, een complotonderzoeker sinds de jaren 1990, bestudeert de controletechnieken die worden gebruikt door wat hij "de globale sekte" noemt - zijn term voor de Machtspiramide. Icke gelooft dat de globale sekte religie gebruikt om de bevolking te verdelen. Ook denkt hij dat deze scheiding naar geloofstraditie één

van de krachtigste instrumenten is die door de globale sekte worden ingezet om de geest en ziel van de mens te overheersen.

Tijdens een interview zei Icke tegen me:

Als het je doel is om de mensen onwetend te houden over wat jij weet dan is religie het perfecte middel, omdat religie een gevangenis voor de geest is. Als je met een klein aantal bent en je wilt heersen over de velen dan is het voor het behoud van die controle van cruciaal belang om de velen te verdelen. Zodra zij zich verenigen is het klaar. Afgelopen. Je moet ervoor zorgen dat ze elkaar bestrijden. Religies zijn prachtige breuklijnen, ook al komen ze op veel gebieden overeen.

Je hebt Trump die verdorie de Bijbel citeert. Netanyahu die de Bijbel citeert. Anderen die de Koran aanhalen. Allemaal om hun ziekelijk gedrag goed te praten. Het is het perfecte gereedschap om te heersen door te verdelen - voor het vernauwen van het voorstellingsvermogen van de bevolking. En dat is de reden waarom religie werd geschapen.

Wolven in schaapskleren

Wanneer georganiseerde religie en haar aanhangers doorgaans worden gezien als hypocriet (en terecht) dan is dat vaak omdat er onder politici en andere invloedrijke figuren de neiging bestaat om hun standvastige geloof in de populaire religie van het land te verkondigen maar privé een leven leiden dat haaks staat op de principes en waarden van die religie.

En er zijn inderdaad talloze voorbeelden van politici en religieus leiders - met name pastoors en priesters die leiding geven aan rijke en grote kerken - die verstrikt raken in schandalen nadat ze zijn betrapt op overspel, liegen, stelen, misbruik van de echtgenote, kinderen geweld aandoen - of misschien wel al die dingen. Duidelijk is dat hun misdadige, om maar te zwijgen van “zondige,” handelen niet in lijn is met de populaire religie die ze zeggen aan te hangen.

Nog verontrustender zijn de vele gevallen van invloedrijke personen die tot een georganiseerde religie behoren, die trouw op de aangewezen dag naar de kerk gaan, die worden gezien als fatsoenlijke burgers en dienstbare leiders in de gemeenschap, terwijl ze privé occulte rituelen uitvoeren en occulte bijeenkomsten bijwonen van hun “geheime genootschap” naar keuze.

De ondermijning door geheime genootschappen

Geheime genootschappen hebben op vele manieren invloed gehad op de moderne wereld. De gemiddelde persoon heeft echter geen enkele weet van deze invloed.

Geheime genootschappen bestaan al duizenden jaren. De eerste geheime genootschappen vinden we bij de Pythagorianen in 530 v. Chr., bij de Mysteriën van Eleusis van het oude Griekenland, bij de Mythraïstische Mysteriën van het oude Rome en bij de cultus van Isis in het oude Egypte en Nubië.

Deze geheime, en soms niet zo geheime, genootschappen stegen en daalden in populariteit door de eeuwen heen. Onder de genootschappen die nog steeds bestaan zijn onder meer de Rozenkruisers, de Vrijmetselaars, en een aantal geheime studentensociëteiten aan topuniversiteiten, zoals Skull and Bones, de Scroll and Key Society en Wolf's Head - de "grote drie" van exclusieve clubs voor laatstejaars aan Yale Universiteit in New Haven, Connecticut.

Lidmaatschap van deze geheime genootschappen en van de mysteriereligies waarop ze zijn gebaseerd is niet beperkt tot religieuze fanaten, studentenverenigingen of kleine lokale organisaties waarvan de leden elkaar ontmoeten in private loges. Door de eeuwen heen waren de meeste koningen en keizers, hooggeplaatste staatslieden en politici lid van deze verschillende sekten en geheime clubs.

Het leidt geen twijfel dat geheime organisaties een overmatige invloed hebben gehad op geopolitieke uitkomsten. In het laatste hoofdstuk van dit boek zullen we een diepe duik nemen in de rol die geheime genootschappen als de Vrijmetselaars en de Jezuïeten hebben gespeeld in het ontvouwen van historische gebeurtenissen in de afgelopen paar honderd jaar.

Voor dit moment is het belangrijk te beseffen dat we binnen deze genootschappen mensen aantreffen met een keur aan verschillende achtergronden, politieke partijen en religies. Net zo belangrijk om in te zien is dat er al eeuwenlang een debat woedt of leden van deze geheime genootschappen trouwer zijn aan hun privéclubs dan aan hun geloof, land of familie.

David Icke vertelt hoe hij kijkt naar de rol van geheime genootschappen:

Wat ik de globale sekte noem, hetgeen achter de richting van de wereldwijde gemeenschap, is feitelijk een sterk in hokjes verdeeld netwerk van geheime genootschappen. Kijk je naar de Vrijmetselarij of elke ander geheime groepering, ze zijn opgedeeld in verschillende lagen. Hoe lager, des te minder weten degenen daar van wat de personen aan de top weten. Waar de binnenste kernen van deze genootschappen samenkomen - dat kun je zien als de binnenste kring van de globale sekte.

Er zijn twee werelden. In één wereld is er de wereld van de sekte - de geheime genootschappen - zij geven vergevorderde informatie door aan de binnenste kern in vergelijking met wat zij toestaan dat het gemiddelde publiek weet. Deze informatie betreft de richting waarin de wereld wordt gestuurd. Maar het gaat ook om de aard van realiteit zelf. Als je de aard van de realiteit die we ervaren verborgen

kunt houden voor de doelgroep dan bevind je je al in een enorme positie van macht over hun perceptie van wat er in hemelsnaam aan de hand is. Dus dat is de ene wereld waarin deze informatie wordt doorgegeven via de binnenste kern van het netwerk van de geheime genootschappen.

Waarschijnlijk is er geen beter voorbeeld van hoe leden van de heersende klasse het ene leven in het openbaar leiden en privé een compleet andere fantasie uitleven dan de groep die bekend staat als de Bohemian Club.

De Bohemian Club en de Crematie van Zorgen

De Bohemian Club werd in 1872 opgericht. De Club bezit het beruchte Bohemian Grove, een afgebakend kampeerterrein in Monte Rio, Californië, dat elk jaar in juli gedurende twee weken het verblijf is van honderden van de meest invloedrijke politici en zakenlieden in de Verenigde Staten.

Onder de rijken en machtigen die dit zomerkamp bijwoonden of er een toespraak hielden bevinden zich onder meer William Casey, directeur van de CIA tussen 1981 en 1987; Henry Kissinger, Minister van Buitenlandse Zaken van 1973 tot 1977, diplomaat en oorlogsmisdadiger; Zbigniew Brzezinski, Nationaal Veiligheidsadviseur onder Jimmy Carter en pleitbezorger voor het Technetronische Tijdperk; dr. Werner von Braun, voormalig nazi-wetenschapper binnen het Amerikaanse ruimtevaartprogramma van NASA; astronaut Neil Armstrong; Minister van Justitie Robert F. Kennedy; vice president Nelson Rockefeller; en George H.W. Bush, toen hij diende als vice president onder Ronald Reagan. Generaal Dwight D. Eisenhower nam deel voor hij tot president werd gekozen.

Onder de presidenten die het zomerfeest in Bohemian Grove bijwoonden terwijl ze die functie bekleedden waren onder andere Herbert Hoover, Ronald Reagan, Richard Nixon en Gerald Ford. Er wordt gezegd dat Reagan en Nixon elkaar in de Grove troffen om plannen te smeden zodat Nixon vrij baan had voor de Republikeinse nominatie.

Er gaat al lang het gerucht dat de zaadjes voor het maken van de atoombom werden geplant in Bohemian Grove, tijdens een planningsvergadering voor het Manhattan Project in september 1942. Ernest Orlando Lawrence was een Amerikaanse atoomwetenschapper die in 1939 de Nobelprijs voor Natuurkunde won voor zijn uitvinding van de cyclotron. Hij werkte aan de scheiding van uraniumisotopen voor het Manhattan Project.

Volgens het boek *An American Genius: The Life of Ernest Orlando Lawrence* reisde hij vaak af naar Bohemian Grove, waar hij in contact kwam met de mannen die uiteindelijk zijn onderzoek zouden financieren. Lawrence' lidmaatschap was in 1932 gesponsord door de president van zijn universiteit. Als lid van de Club ontmoette hij William Henry Crocker, Edwin Pauley en John Francis Neylan, die hem hielpen om

geld te krijgen voor zijn onderzoek naar energetische atoomdeeltjes. Lawrence deelde in de Grove ook maaltijden met generaal Eisenhower en voormalig President Hoover.

Zelfs in de jaren 2020 zien we nog steeds machtige lieden uit de Amerikaanse politiek die de bijeenkomsten in Bohemian Grove bijwonen. In april 2023 publiceerde *Pro Publica* een rapport met details over de knusse relatie tussen opperrechter Clarence Thomas en miljardair zakenman Harlan Crow. Volgens het bericht woonde Thomas de retraites in Bohemian Grove bij als gast van Crow.

Het meest beruchte en zorgwekkende aspect van Bohemian Grove is het ritueel dat bekend staat als “de Crematie van Zorgen.”

Bij dit ritueel hullen de gasten zich in rode gewaden, dragen fakkels, zingen en lopen in processie naar de voet van een hol standbeeld van een uil van tien meter hoog dat is opgericht aan de kop van het meer van de Grove. Volgens de literatuur van de Club is de uil hun mascotte - een symbool van wijsheid. De ceremonie van de Crematie van Zorgen wordt jaarlijks uitgevoerd sinds 1888 en gehouden op de eerste dag van het kamp. Gezegd wordt dat de ceremonie de bijwonenden de gelegenheid geeft om hun wereldse zorgen opzij te schuiven. Tijdens het ritueel wordt een beeltenis van “Zware Zorgen” aan de voet van de uil verbrand.

Vanaf de jaren 1980 werd de Grove geïnfiltreerd door een paar journalisten en activisten. In 1981 was Rick Clogher ooggetuige van de bijeenkomst en schreef in *Mother Jones* een artikel getiteld *Inside the Secret Life of the Power Elite* (Binnen het geheime leven van de machtselite) waarin hij schreef over de uil en het openingsritueel. In juli 1981 zond ABC een verslag van vijf minuten uit over de Grove. Hierin werd de uil slechts even getoond en het ritueel van de Crematie van Zorgen werd slechts tussen neus en lippen genoemd. In 1989 schreef Philip Weiss een artikel voor het tijdschrift *Spy* over zijn zeven dagen in het kamp, waar hij zich voordeed als gast. In het artikel, *Inside Bohemian Grove*, zegt Weiss dat hij in de Grove literatuur zag waarin rituelen werden beschreven die afstammen van de Druïdische traditie.

Het duurde echter tot 2000 dat we het ritueel van de Crematie van Zorgen met eigen ogen konden zien. Onafhankelijk journalist en provocateur Alex Jones kwam met zijn documentaire *Dark Secrets Inside the Bohemian Grove* (Duistere geheimen binnen Bohemian Grove). Hierin is te zien hoe Jones en zijn cameraman de Grove binnensluipen en de openingsceremonie filmen. Jones zou het ritueel later beschrijven als “satanisch.” Hoewel de video bewijs leverde van politici die het ritueel bijwoonden waren de beelden zo korrelig dat je geen onderscheid kon maken tussen de figuren.

In december 2023 drong een anonieme YouTuber bekend als Dancer de Grove binnen met een klein bootje. Dat herhaalde hij in mei 2024. Deze keer kwam hij weg

met de helderste beelden van het ritueel tot nu toe. In zijn video zie je duidelijk mannen in rode mantels in processie naar de reusachtige uil lopen.

Klopt het dat de gasten uit de hoogste kringen een neo-Druïdisch ritueel beoefenen waarvan zij geloven dat het hen bevrijdt van hun zorgen over de staat van de wereld van vandaag? Of, omdat we weten dat bij de inwijdingsrituelen van de Druïden ook uilen betrokken waren, zou de Crematie van Zorgen een inwijding kunnen zijn voor de deelnemers die net hun reis binnen de wereld van geheime genootschappen en geheime riten beginnen? Misschien zullen we het nooit weten.

Hoe het ook zit, Bohemian Grove is slechts één bewijsstuk dat machtige lieden nog steeds in het geheim bij elkaar komen en private ceremoniën houden die botsen met hun openbare persona - zoals ze dat deden sinds het begin van de tijd.

Oplossingen voor de invloed van religie en geheim genootschappen

Ik zeg niet dat ik zeker weet dat God, of goden, bestaan. Waar ik niet aan twijfel is dat georganiseerde religies zijn gebruikt om massa's te bewegen om hun steun te geven aan acties die het tegenovergestelde zijn van de intenties van die religies. Voor mij is uit mijn onderzoek en observaties duidelijk geworden dat tirannen en psychopaten door de geschiedenis heen zich steeds hebben beroepen op goddelijk recht of op directe communicatie met God als basis voor het begaan - en rechtvaardigen - van allerlei kwaadaardigheden, van plundering tot misleiding tot pedofilie.

Ik geloof dat georganiseerde religies zelf de grootste hindernissen zijn voor het opbouwen van een persoonlijk relatie met het goddelijke, voor het zien van het leven voorbij de vijf zintuigen, en voor het ontwikkelen van een zuiver, zelfs heilig respect voor de gehele schepping.

Wat je spirituele overtuiging ook is, of je een kerk, synagoge, moskee of tempel bezoekt, sta geen priester of pastor, imam of rabbijn, of welke zelf uitgeroepen spirituele gids of goeroe toe om in de weg te staan van je directe connectie met het goddelijke.

David Icke deelt zijn kijk op de Bijbel:

Wat je doet als je de controle hebt over je eigen geest, over je unieke eigenheid en je eigen perceptie, dan zeg je over de Bijbel "ik neem eruit wat goed voelt en laat wat ik als onzin zie voor wat het is. Ik neem het niet aan als het woord van God. Ik zie het als een verzameling van filosofieën, sommige overduidelijke nonsens en zeer gewelddadig en psychopathisch, en andere die waarde hebben.

Ik bedoel, er staan geweldige dingen in de Bijbel. "Wat je niet wilt dat jou overkomt, doe dat ook een ander niet aan" is een prachtige regel. En zo staan er heel

veel mooie zinnen in. Maar omdat het het woord van God zou zijn, en God het niet mis kan hebben, word je gezegd dat je die hele zooi moet slikken.

Het is een schitterend voorbeeld van het verschil tussen groepsdenken en unieke individuele perceptie. De unieke perceptie is de ergste nachtmerrie van de sekte. Kijk naar tirannie, in welke verschijningsvorm ook, ze willen allemaal uniformiteit in geloof, in structuur. Of het nu een religieus geloof is, of een politieke of culturele overtuiging, dit groepsdenken, waar je hetzelfde moet denken als iedereen, “anders hoor je er niet bij,” in plaats van persoonlijke eigenheid is essentieel voor collectieve uniformiteit van geloof en controle.

We mogen niet toelaten dat degenen die doen alsof ze een monopolie hebben op een relatie met God ons misleiden of geschriften verdraaien om steun te verlenen aan acties waarvan iedereen weet dat ze immoreel en goddeloos zijn. We moeten waken voor kwaadaardige krachten die pogen verschrikkelijke dingen te rechtvaardigen, wangedrag toe te dekken of satanische overtuigingen en praktijken te vergoelijken. We moeten altijd alles in twijfel trekken, inclusief religie en geheime genootschappen.

Tot nu toe hebben we in de zestien hoofdstukken het ontwerp van de Machtspiramide beschreven en veel van de individuele spelers en organisaties voorgesteld die deze Piramide vormen, haar functioneren mogelijk maken en haar voortbestaan verzekeren.

In het laatste hoofdstuk zullen we dieper ingaan op de rol van geheime genootschappen en de geloofssystemen die deze organisaties aansturen. En zullen we de uiteindelijke vraag beantwoorden: Wie (of wat) dient de Machtspiramide?

Om je dieper in dit konijnenhol te begeven van religie en geheime genootschappen zou je kunnen kijken naar deze boeken:

Celsus in His Own Words: A Translation of The True Teaching

Secret Societies: Their Influence and Power from Antiquity to the Present Day
van Michael Howard

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Hoofdstuk 17: De top van de Piramide

Toen ik begon met het onderzoek voor de documentaireserie die uiteindelijk leidde tot dit boek was het mijn doel om uit te vinden of er waarheid schuilt in de complottheorie dat er een overheersende entiteit bestaat - een internationaal kartel van instellingen en personen - wiens missie het is om de hele wereld te manipuleren en zijn monopolie op macht in elke generatie door de menselijke geschiedenis heen te handhaven.

Tijdens mijn jarenlange zoektocht naar het antwoord heb ik ernaar gestreefd om objectief te blijven en me bij de feiten te houden, met zo min mogelijk speculatie en emotie. Ik denk dat ik in mijn doel ben geslaagd.

Ook meen ik dat ik in de zestien voorafgaande hoofdstukken onomstotelijk heb laten zien dat er *inderdaad* een entiteit is die bestaat uit vele individuen, families en organisaties die invloed uitoefent op politiek, populaire cultuur, handel, financiën, industrie, onderwijs, gezondheidszorg, de voedselvoorziening en zelfs, misschien het meest cruciale, onze geestelijke en spirituele werelden.

Er zijn sceptici die, ondanks dat ze erkennen dat zekere personen of instanties bepaalde elementen van de systemen waar we naar keken kunnen corrumperen - onderwijs, de gevestigde media, het medisch kartel, georganiseerde religies, en meer - *ontkennen* dat deze nauw verweven groepen met elkaar samenwerken.

Maar ik denk dat we door het hele boek hebben bewezen dat deze groepen niet alleen alle levenssystemen op onze planeet corrumperen maar ook samenwerken voor het doorvoeren van hun onmenselijke agenda. Deze ogenschijnlijk losse elementen zijn feitelijk met elkaar verweven - soms strak, soms losjes, afhankelijk van welke projecten hun belangen dienen - en grijpen in elkaar in wat ik “de Machtspiramide” noem.

Elk onderdeel van de Piramide dient ertoe ons in zekere mate en op een bepaalde manier te verzwakken, of het nu gaat om onze geest, ons lichaam of onze ziel. Op zichzelf zijn elk van deze delen van de Piramide al gevaarlijk genoeg. Samen functioneren ze als één machine die iedereen plat walst die het lef heeft om weerstand te bieden en eist er vrij van te zijn.

We hebben in elk hoofdstuk onthuld hoe een verschillend deel van de Piramide werkt en welke instrumenten worden gebruikt om over ons te heersen. Maar de vraag blijft: *Wie* bevinden zich in de top van deze controlestructuur?

Om te proberen die vraag te beantwoorden zullen we een aantal onderwerpen moeten bespreken waar een taboe op rust en die sommige lezers misschien ongemakkelijk maken. Houd in je achterhoofd dat we ons bij de feiten en oorspronkelijke bronnen zullen blijven houden. Wanneer er sprake is van speculatie dan zullen we dat duidelijk aangeven. Hoewel precieze details mogelijk soms ontbreken hebben we het beschikbare bewijs en ons kritisch denken gebruikt om conclusies te trekken wie de top van de Piramide vormen.

Laten we beginnen met kijken naar de verschillende verdachten.

De Deep State

In de afgelopen tien jaar heeft de term “deep state” aan populariteit gewonnen als een beschrijving voor de verborgen heersende klasse - vaak ook “schaduwregering” genoemd.

Welke naam je het ook geeft, de deep state bestaat uit degenen die leden van de politieke klasse financieren, controleren en manipuleren. Hoewel al tientallen jaren in gebruik werd de term in 2016 breder bekend door Donald Trump en de “Make America Great Again”-beweging (MAGA). Op dat moment stond een hele beweging op als een politieke kracht, bedoeld als tegengewicht voor de deep state en om “het moeras droog te leggen.”

Maar Trump en de MAGA-beweging misbruiken de term vaak door die te beperken tot lang zittende bureaucraten in de overheid, eerder dan voor het benoemen van de verborgen krachten achter overheden en bedrijven. Ook al kunnen zulke bureaucratische werknemers tot wapen worden gemaakt ten dienste van de deep state, zij zijn niet de deep state zelf.

Trump probeerde ook rechtse Republikeinse partijgetrouwen over te halen om de deep state gelijk te stellen met links - ofwel met Democraten, liberalen en progressieven.

Maar, zoals we zullen zien, vertelt de oorsprong van de woorden “deep state” een ander verhaal.

Het eerste gebruik van de term vinden we in Turkije. De frase “derin devlet” is een ruwe vertaling van “deep state.” In 1996 onthulde het Turkse Susurluk-schandaal banden tussen een sleutelfiguur in de politiek en een maffiafiguur die beiden overleden bij hetzelfde auto-ongeluk. Van daaruit werd een groter netwerk blootgelegd. Het verbond het militaire apparaat van het land, paramilitaire krachten en Inlichtingen met georganiseerde misdaad. Dit netwerk kwam bekend te staan als de “deep state.”

Hoewel het bestaan van de deep state in het Westen onderdeel van debat is hebben velen in Turkije het aanvaard als realiteit die haar weerslag heeft op hun politiek en hun dagelijks leven. In januari 2007 erkende premier Recep Tayyip Erdoğan publiekelijk op de nationale televisie het bestaan van de Turkse deep state:

Ik ben het niet eens met degenen die het bestaan van de deep state ontkennen. Het bestaat. Het bestond altijd al en is niet begonnen bij de Republiek; het gaat terug tot Ottomaanse tijden. Het is gewoon traditie. Het moet tot een minimum worden beperkt en indien mogelijk zelfs worden uitgeroeid.

Volgens historicus Ryan Gingeras verwijst de term “deep state” naar “een soort schaduwregering of parallel systeem van bestuur waarin onofficiële of publiek onbevestigde personen belangrijke rollen vervullen bij het vaststellen en doorvoeren van staatsbeleid.” Gingeras zegt dat het dit parallelle systeem is dat verklaart waarom politici en zogenaamde publieke dienstverleners vaak posities innemen en acties ondernemen die haaks staan op de geest van wetten die de bevolking van een land geacht wordt te volgen.

Lang voordat Trump de term “deep state” zowel verbasterde als populair maakte binnen het mainstream politieke debat werd deze aan de Engels sprekende wereld geïntroduceerd door Peter Dale Scott, een voormalige Canadese diplomaat, schrijver, dichter en emeritus hoogleraar aan de Universiteit van Californië in Berkeley.

Scott schreef voor het eerst over de deep state in zijn boek uit 2007, *Road to 9/11: Wealth, Empire, and the Future of America* (De weg naar 11 September: Rijkdom, imperium, en de toekomst van Amerika). Hij introduceerde ook de termen “diep politiek systeem” en “diepe politieke analyse.” Hij verwijst naar het concept van de “duale staat” van de Noorse onderzoeker Ola Tunander als de inspiratie voor zijn “deep state.”

In wat hij schreef, en in zijn interviews en presentaties, maakt Peter Dale Scott een belangrijk onderscheid tussen zijn betekenis van “deep state” en de manier waarop Trump en zijn aanhangers de term hebben gebruikt. Over dat onderscheid zegt Scott:

Het is een beetje hetzelfde als het zeggen van “nazi” of “fascist.” De term “deep state” is nu zo gecorrumpeerd dat we die net zo goed niet kunnen gebruiken. In technische zin zal ik het blijven gebruiken. Trump heeft de term gekuist. Hij bedoelt er eigenlijk mee iedereen in Washington die hem niet mag. Er waren mensen in Washington die hem mochten en die waren dan geen deep state. Dat was Trumps definitie van “deep state.” Maar het had specifiek betrekking op de CIA en NSA. Zo werd “deep state” een soort strijdkreet in de werkelijke strijd tussen Trump en de krachten in Washington die niets van hem moesten hebben. En toevallig waren die krachten de CIA en NSA. Die spelen zeker een belangrijke rol in mijn opvatting van de deep state, maar mijn concept van de deep state omvat meer dan alleen hen. Wall Street was er bijvoorbeeld bij betrokken, waar het hele idee van een CIA voor het

eerst in 1946 naar voren werd gebracht, toen Truman het niet wilde en het eigenlijk aan Truman werd opgedrongen door de krachten van Machtig Geld en Machtige Olie, aan het werk in Washington.

In zijn boek uit 2014, *The American Deep State: Wall Street, Big Oil, and the Attack on U.S. Democracy* (De Amerikaanse deep state: Wall Street, Machtige Olie en de aanval op de Amerikaanse democratie) gaat Scott verder met het ontwikkelen van zijn denkbbeelden over de invloed van de deep state. Hij wees naar een netwerk van bankiers van Wall Street, machtige oliebedrijven, corrupte politici, particuliere surveillancebedrijven en het Amerikaanse inlichtingenapparaat als de entiteiten die hoofdzakelijk verantwoordelijk waren voor “diepe gebeurtenissen” - zoals de moord op John F. Kennedy en de aanvallen van 11 September.

Zoals ik het zie is de term “deep state” verwant aan “schaduwregering.” Beide verwijzen naar verborgen krachten die betrokken zijn bij zaken als witwassen, het lanceren van oorlogen, het uitvoeren van valse vlag-operaties, het creëren van zogenaamde “pandemieën,” het aanwakkeren van angst en het zorgen voor een algemene chaos - allemaal handelingen die deze verborgen krachten toestaan om de samenleving, de economie en elke politieke bevoegdheidssfeer orde op te leggen.

Om te doorgronden wie mogelijk aan de leiding staat van deze deep state dienen we eerst de spelers te kennen. We zetten onze zoektocht naar de top van de Machtspiramide voort door te kijken naar één van de grootste financiële bedrijven ter wereld: Blackrock.

Blackrock, Vanguard en State Street

In het succesverhaal achter Blackrock, van iemand die zich vanuit het niets opwerkt, staat Larry Fink centraal, een aan lager wal geraakte en in ongenade gevallen bankier die rentetarieven verkeerd berekende en \$100 miljoen verloor voor hij in 1986 werd ontslagen.

In 1988 stelde hij aan Peter Peterson, medeoprichter van de Blackstone Group, het idee voor om een investeringsfirma te beginnen die gericht was op risicomanagement. Peterson ging akkoord en gaf Fink en zijn mensen een krediet van \$5 miljoen om hun onderneming te beginnen die in eerste instantie Blackstone Financial Management heette. Na een tijd werd het zeer succesvol en splitste uiteindelijk af als Blackrock. Nu is het 's werelds grootste vermogensbeheerder en managet ruim \$11 biljoen.

Het publiek werd zich voor het eerst bewust van Blackrock tijdens de wereldwijde financiële crisis van 2007-2008, toen Larry Fink een sleutelrol vervulde bij het scheppen van de eerste door hypotheek gedekte obligatie (CMO), het cruciale element in het bijdragen aan de instorting van de markt voor risicovolle hypotheek. Toen werd Fink gevraagd om een adviseur te worden voor Minister van Financiën

Timothy Geithner. Tegelijkertijd werd zijn firma, Blackrock, gecontracteerd om de Amerikaanse Central Bank te helpen bij het redden van banken die op omvallen stonden als gevolg van de crisis die ze zelf hadden veroorzaakt.

In de bijna twee decennia sinds die financiële crisis is Blackrock alleen maar machtiger geworden en heeft zijn invloed uitgebreid tot in de politieke sfeer. In 2020 haalde de kop van een artikel in *Bloomberg Business Week* een professor in Rechten aan die naar Blackrock verwees als “de vierde tak van de Amerikaanse overheid.”

In 2019, toen Joe Biden een gooi naar het presidentschap overwoog, zou hij naar bericht een ontmoeting hebben gehad met Fink die tegen hem zei “ik ben hier om te helpen.” Ondertussen onderhield Fink zijn nauwe relatie met Bidens rivaal bij de verkiezingen van 2020, Donald Trump, met wie hij ruim veertig jaar eerder in contact kwam in de financiële wereld van Manhattan. In maart 2025 kwam een bericht dat Fink had overlegd met Trump voor hij de aankoop van twee havens zeker stelde voor Blackrock.

Finks relatie met presidenten van beide partijen onderstreept hoe werkelijke macht werkt. Het maakt niet uit welke partij of welk poppetje er in het Witte Huis zit. Fink gaf het zo goed als toe tijdens een conferentie in 2024 van de Securities Industry and Financial Markets Association waar hij klaagde:

Ik ben het beu om te horen dat “dit de belangrijkste verkiezingen in je leven zijn.” De realiteit is dat het er uiteindelijk niet toe doet. We werken met beide regeringen en hebben gesprekken met beide kandidaten.

Blackrocks lijst van adviseurs, consultants, bestuursleden en andere belangrijke posities loopt over van voormalige politici en leden van centrale banken, waaronder Stanley Fischer, eerder hoofd van de Bank van Israël en voormalig vice-voorzitter van de Federal Reserve, en Cheryl Mills, Hillary Clintons voormalige stafchef.

Blackrock was verantwoordelijk voor de weinig bekende “Going Direct” financiële coup in september 2019, die toevalligerwijs werd gepleegd een paar maanden voor de Wereldgezondheidsorganisatie de COVID-19 “pandemie” uitriep. Verder speelde Blackrock ook de centrale rol bij de financiële reddingsoperaties van de overheid tijdens de “pandemie”-paniek.

In een artikel met de titel *A New Take on Voice: The Influence of BlackRock’s ‘Dear CEO’ Letters* (Een nieuwe kijk op inspraak: De invloed van Blackrocks ‘Beste directeur ...’-brieven) leverden de drie auteurs die Finks jaarlijkse brieven analyseerden bewijs dat “portefeuillebedrijven ontvankelijk blijken voor BlackRocks publieke betrokkenheidsinspanningen.” Met andere woorden, Larry Fink en Blackrock hebben hun macht gebruikt om honderden bedrijven te beïnvloeden waarin ze aandelen hebben en die ze hun investeerders aanraden.

Blackrock is de bekendste van de vermogensbeheerders. Maar er zijn nog twee firma's waarmee Blackrock nagenoeg nek aan nek loopt: State Street en Vanguard Group. En vergis je niet, deze twee hebben net zoveel macht als Blackrock.

Zo schreef toenmalig hoofd van Vanguard William McNab in februari 2015 in een brief aan de vijfhonderd grootste belangen in de firma wat Vanguard verwachtte van de bedrijven waarin hij fondsen van zijn aandeelhouders investeert. Hij schreef:

In het verleden hebben sommigen ten onrechte aangenomen dat onze voornamelijk passieve beheerstijl een passieve houding suggereert met betrekking tot bedrijfsbestuur. Niets is minder waar.

Vanzelfsprekend liggen de principes van Vanguard op één lijn met de beleidsaanbevelingen uit Finks "Beste directeuren ..." -brief. Afgezien van kleine verschillen lopen "de grote drie" in gelijke pas en daarmee beïnvloeden ze internationaal bedrijfsbeleid.

Zijn dan de hoofden van Blackrock, de Vanguard Group en State Street degenen die de top van de Machtspiramide vormen?

Ik denk van niet. Het is duidelijk dat ze toegang hebben tot een enorme rijkdom en invloed bij regering en bedrijven. Zij zijn een belangrijk stukje van de puzzel maar ik meen dat zij niet *de* top zijn. Niet *het* toppunt van de macht.

Dus laten we verder zoeken door te kijken naar een organisatie waarmee Fink al lange tijd een vriendelijke relatie onderhoudt: het Wereld Economisch Forum.

Het Wereld Economisch Forum

In 2019 sloot Fink zich aan bij de Raad van Toezicht van het Wereld Economisch Forum (WEF). Ook was hij zeker zo lang lid van de Internationale Bedrijfsraad van het WEF. Het Forum houdt zijn jaarlijkse vergadering in Davos, Zwitserland, waar het wereldleiders samenbrengt uit regeringen, het zakenleven, NGO's en non-profits, de burgermaatschappij, de academische wereld en de media om te praten over de actuele wereldwijde uitdagingen en te zoeken naar oplossingen. De meeste mensen werden bekend met het Forum in 2020, toen de hysterie rond COVID begon en het WEF, toen geleid door Klaus Schwab, hun initiatief The Great Reset aankondigde.

Vreemd genoeg, op 18 oktober 2019 - vijf maanden voor "corona" werd uitgeroepen tot pandemie - organiseerde het WEF, samen met de Bill and Melinda Gates Foundation en het Johns Hopkins Center for Health Security een simulatieoefening voor een pandemie, bekend als Event 201. De aanwezige leiders uit de zakenwereld, overheid en gezondheidszorg die bij elkaar waren gekomen in New York City speelden na hoe de wereld zou reageren op een coronaviruspandemie die over de wereld raasde. Ze stelden zich een scenario voor van 65 miljoen doden -

naast massale lockdowns, quarantaines en censuur van alternatieve standpunten onder het mom van het bestrijden van “desinformatie.” Er werd zelfs voorgesteld om mensen te arresteren die het vertelsel rond de pandemie betwifelden.

De hoofdrolspelers bij de lancering van The Great Reset in juni 2020 waren Klaus Schwab, de oprichter van het Forum en op dat moment het hoofd; toen prins en nu koning Charles van Engeland; de secretaris-generaal van de Verenigde Naties Antonio Guterres; en de directeur van het Internationaal Monetair Fonds Kristalina Georgieva.

In een opiniestuk in de Britse *Globe and Mail* gaf Schwab meer details over The Great Reset. Hij schreef: “We moeten geheel nieuwe fundamenteën bouwen voor onze economische en maatschappelijke systemen.”

Schwab zette de drie belangrijkste componenten uiteen van de agenda van The Great Reset, waaronder het benutten van de vernieuwingen uit wat hij “de vierde industriële revolutie” noemde. Deze visie, voor het eerst aangekondigd in 2015, ziet een toekomst van continue surveillance, waarin technologie het leven van mensen verandert en zou verbeteren. Ook bekend als “het internet der dingen” of “het internet der lichamen” rust de vierde industriële revolutie geheel op 5G of 6G technologie. Schwab schreef in zijn aankondiging in 2015:

Alomtegenwoordige, mobiele supercomputers. Intelligente robots. Zelfrijdende voertuigen. Neuro-technologische hersenverbeteringen. Genetische aanpassing. Het bewijs van dramatische veranderingen is overal om ons heen en het gaat steeds sneller.

Dat is de toekomst waar Schwab en het WEF voor strijden. Om hun motieven te doorgronden moeten we terug naar de oorsprong van het Forum.

De wortels van het WEF vinden we in de tijd waar Schwab Harvard bezocht, waar hij het Internationaal Seminarie bijwoonde en bevriend raakte met de directeur, Henry Kissinger. Schwab zei dat die ervaring zijn interesse in geopolitiek ontwaakte. Tijdens een evenement in zijn eer aan Harvard in 2021 bevestigde Schwab dat het Internationaal Seminarie en Kissinger van grote invloed op hem waren geweest:

Ja. Er was één cursus van Henry Kissinger die mijn ogen opende. Ik was niet aangenomen voor het seminarie maar ik zat er wel. Ik denk dat hij me toeliet omdat ik Duitser was, en het was relatief kort na de oorlog. Er waren in die tijd maar weinig Duitsers hier. Daar begon een vriendschap die tot de dag van vandaag voortduurt. Zoals u weet was Henry verschillende keren in Davos. Ik denk dat het voornamelijk mijn deelname aan zijn cursus was waardoor ik mijn interesse voor geopolitiek ontwikkelde.

Een artikel in *The New York Times* van 16 april 1967 haalde een rapport aan van Universiteit Harvard waarin stond dat de CIA dertien programma's van Harvard had gesubsidieerd, waaronder het Internationaal Seminarie van Kissinger, met een bedrag van \$135.000. Kissinger ontkende te weten van het geld. Maar het was dit door de CIA gefinancierde seminarie dat Schwab hielp contact te maken met de Amerikaanse elite en in 1971 het toneel voorbereidde voor zijn eerste Europees Managementsymposium. Zestien jaar later, in 1987, werd dit Symposium het Wereld Economisch Forum. Tijdens de vergadering van het Symposium in 1973 stelden Schwab en de aanwezigen het Davos Manifest op, dat Schwabs concept van "kapitalisme gericht op belanghebbenden" schetste. Bij deze vergadering was nog een andere sleutelfiguur uit de geschiedenis van de deep state aanwezig: Aurelio Peccei, de oprichter van de Club van Rome.

De Club van Rome

In juni 1965 woonden Henry Kissinger, Raymond Aron en Stanley Hoffmann een college bij aan het Bellagio Center, met het hoofdkwartier in de historische Villa Serbelloni in Bellagio, Italië. De villa was nog maar net eigendom van de Rockefeller Foundation. Het college, getiteld *Voorwaarden voor de wereldorde*, was gesponsord door het Congress for Cultural Freedom, met een toelage van de Ford Foundation. Het jaar daarop werd die sponsor ontmaskerd als een dekmantel van de CIA. Ook werd ontdekt dat de Ford Foundation een uitgebreide relatie had met de CIA.

Tijdens die gelegenheid in 1965 kwamen Kissinger en andere geleerden, schrijvers en wetenschappers samen om de betekenis van "wereldorde" te definiëren en een plan te maken voor het uitdragen van hun visie van één wereldregering. Uit de bijeenkomst kwam een rapport voort waarin een verhandeling van Helio Jaguaribe was opgenomen die het volgende citaat bevatte:

De vestiging van een wereldorde is niet alleen afhankelijk van zijn wezenlijke wenselijkheid en haalbaarheid maar ook van mannen en groepen die zich wijden aan de voltooiing van een dergelijk doel ...

Intellectuelen behoren de sleutelrol te spelen in het tot stand brengen van pressiegroepen die zich inzetten voor wereldorde ... Het vestigen van een wereldorde vereist de mobilisering van groepen die zich toeleggen op internationale druk voor de geleidelijke invoering van die wereldorde.

Later datzelfde jaar hield de Italiaanse industrieel Aurelio Peccei een toespraak voor de eerste vergadering van de Atlantic Development Group, een internationaal consortium van bankiers gericht op het steunen van de industrialisering van Latijns Amerika. Zijn toespraak werd zo goed ontvangen dat Dean Rusk, toen de Amerikaanse Minister van Buitenlandse Zaken, deze in het Engels vertaalde en ronddeelde in Washington, D.C.

In 1967 begon Peccei samen te werken met de Schotse scheikundige Alexander King. De twee spanden zich in voor meer internationale samenwerking en planning voor de toekomst van de mensheid.

Op 7 april 1968 hielden Peccei en Scott hun eerste internationale vergadering aan de Academia dei Lincei in Rome. Bijwonenden waren zo'n dertig Europese economen en wetenschappers. Hoewel deze vergadering niet werd beschreven als een groot succes markeerde de bijeenkomst het formele begin van de Club van Rome.

De Club van Rome stemde om het lidmaatschap te houden op honderd volledige leden. Ze werden gekozen uit huidige en voormalige staatshoofden, bestuurders van de VN, hoog niveau politici en overheidsofficials, diplomaten, wetenschappers, economen en zakenleiders.

Alexander King was verantwoordelijk voor het controversiële rapport van de Club uit 1991, *De eerste globale Revolutie*. Het bevatte een deel dat *De gemeenschappelijke vijand van de mensheid is de mens* heette, dat dit vaak aangehaalde stuk bevat:

Bij het zoeken naar een nieuwe vijand om ons te verenigen kwamen we met het idee dat vervuiling, de dreiging van opwarming van de Aarde, watertekorten, hongersnood en dergelijke daar goed bij zouden passen. Bij elkaar en in hun interactie met elkaar vormen deze verschijnselen inderdaad een gemeenschappelijke bedreiging die vraagt om de solidariteit van alle mensen. Maar door deze te bestempelen als de vijand trappen we in de val waar we al voor hebben gewaarschuwd, namelijk de symptomen aanzien voor oorzaak. Al deze gevaren zijn veroorzaakt door menselijk ingrijpen en kunnen alleen worden overkomen door een veranderde houding en gedrag. Daarom is de mensheid de werkelijke vijand.

Sommigen zien deze paragraaf als de bevestiging door de Club van Rome dat het hun plan is om deze globale noodtoestanden als vervuiling en honger te gebruiken om regeringen te verenigen achter de conclusie dat de mensheid het probleem is. Leden van de Club en hun aanhangers betogen echter dat deze woorden uit hun verband zijn gehaald en dat ze slechts het bewustzijn onderstrepen wat betreft de komende uitdagingen voor het milieu.

Zoals al opgemerkt was Aurelio Peccei aanwezig bij de vergadering van de voorloper van het WEF in 1973. Daar gaf hij een toespraak over het nu beruchte boek van de Club van Rome, *The Limits to Growth* (Grenzen aan Groei). Bij deze bijeenkomst sprak ook Henry Kissinger. Het werd gesponsord door de Nederlandse prins Bernhard, zelf een vooraanstaande speler in de deep state en medeoprichter van een veel geheimzinniger jaarlijkse bijeenkomst die bekend staat als de Bilderberg Groep.

De Bilderberg Groep

De Bilderberg Groep is één van de meest besloten bijeenkomsten van staatshoofden, mediamagnaten en journalisten, academici, leiders in de financiële wereld en bazen van grote bedrijven. De groep is vernoemd naar de plek van de eerste vergadering in 1954, het Bilderberg Hotel in Nederland. De vergaderingen worden georganiseerd door een stuurcomité bestaande uit voormalige politici, topmensen uit de technologiesector, academici en personen uit de media. Eerdere leden van het comité waren onder andere Henry Kissinger en zijn pupil, Klaus Schwab.

De vergaderingen vinden plaats onder de Chatham House-regels, wat betekent dat informatie uit de vergaderingen die wordt gedeeld met het publiek niet mag worden toegeschreven aan individuele deelnemers. Deze regels vinden hun oorsprong bij het Britse Royal Institute of International Affairs (RIIA) en de Amerikaanse Raad voor Internationale Betrekkingen (CFR). Deze geheimzinnigheid heeft bijgedragen aan de verdenking dat de Bilderberg Groep de werkelijke macht achter de schermen vertegenwoordigt die politici manipuleert en het lot van landen stuurt.

Aanwezigen waren onder meer koning Philippe van België, de Britse koning Charles III, voormalig premier van Canada Pierre Elliott Trudeau, verschillende commissarissen van de Europese Unie, WEF-president en hoofd Børge Brende, voormalig directeur van de CIA David Patraeus, de Amerikaanse senator Lindsey Graham en de voormalig gouverneur van Texas Rick Perry, die Minister van Energie was in de eerste regering Trump.

De oprichting van de Bilderberg Groep werd in gang gezet door de Poolse diplomaat Józef Retinger en prins Bernhard. In zijn pogingen om Europa te verenigen was Retinger betrokken bij het scheppen van de Europese Liga voor Europese Samenwerking (ELEC) en de European Movement International.

Het doel van Retinger en Bernhard was het creëren van een naoorlogse trans-Atlantische conferentie van invloedrijke Amerikanen en Europeanen. Ze werven steun in heel Europa, zoals van Denis Healey, een politicus van de Britse partij Labour die later zou dienen als Minister van Defensie voor het VK. Healey werd uitgenodigd voor de eerste vergadering van Bilderberg om te dienen als doorgeefluik voor invloedrijke Britten die Retinger en Bernhard er graag bij wilden hebben. Later werd Retinger benoemd tot lid van het Stuurcomité.

Retinger en Bernhard bespraken het idee voor de oprichting van de groep met CIA-directeur Walter Bedell Smith, die zorgde voor Amerikaanse steun, waaronder een vroege subsidie van David Rockefeller. Deze gesprekken zouden leiden tot de eerste vergadering van Bilderberg in 1954, waar Retinger diende als de permanente secretaris van Bilderberg tot zijn overlijden in 1960.

Helaas negeert deze *officiële* versie van de oprichting van Bilderberg de berg aan bewijs dat hun begin feitelijk werd gefinancierd door Amerikaanse Inlichtingen, de CIA in het bijzonder.

In 1948 werd het Amerikaans Comité voor een Verenigd Europa (ACUE) gelanceerd, met toen toekomstig directeur van de CIA Allen Dulles in de rol van vice-voorzitter en toenmalig directeur van de CIA Walter Bedell Smith in de Raad van Directeuren. Overheidsdocumenten die in 2000 werden geopenbaard laten zien dat de ACUE geld regelde voor Retingers European Movement International, tot wel 53% van het budget voor de organisatie.

In de afgelopen vijftig jaar zijn tal van personen die banden hadden met de CIA gelinkt aan de Bilderberg Groep. De beroemdste is medeoprichter prins Bernhard. In 1976 was hij verwickeld in een omkoopschandaal waar hij naar bericht in de jaren 1960 \$ 1,1 miljoen had aangenomen van de Amerikaanse defensiecontractant die we nu kennen als Lockheed Martin Corp. Een artikel in *The New York Times* wikkelde er geen doekjes om:

Maar misschien wel het meest intrigerende en onverklaarde element in het mysterie rond prins Bernhard zijn de blijkbare banden met het Centraal Inlichtingenbureau (CIA).

Na het uitkomen van dit artikel zei Bernhard tegen de *Times* dat hij niets verkeerd had gedaan met betrekking tot Lockheed, waaraan hij toevoegde:

Als u me zou vragen naar mijn relaties met de CIA, dat is een andere zaak.

Wat de vraag oproept: Waarom zou Amerikaanse Inlichtingen überhaupt de Bilderberg Groep willen financieren en promoten?

Eén verklaring is dat het inlichtingennetwerk anti-Amerikaans sentiment tegen wilde gaan in het Europa van na de Tweede Wereldoorlog terwijl Bilderberg bezig was om het continent te verenigen.

Volgens critici van Bilderberg is dat geen juist verband. Zij wijzen erop dat de oprichters van de groep en leden van hun Stuurcomité niet alleen hebben gesproken van het doel om Europa te verenigen maar ook dat zij een nieuwe internationale orde wilde scheppen - een één-wereldregering.

Laten we om die claim te onderbouwen beginnen bij Bilderbergs David Rockefeller.

Rockefeller woonde niet alleen regelmatig de vergaderingen van Bilderberg bij, hij diende ook een tijd in het Stuurcomité. In zijn boek *Memoirs* uit 2002 erkent hij zijn

inspanningen om te werken met groepen als Bilderberg in het belang van het creëren van een internationale orde. Hij schreef:

Al meer dan honderd jaar hebben ideologische extremisten aan beide zijden van het spectrum breed uitgemeten incidenten aangegrepen, zoals mijn ontmoeting met Fidel Castro, om de familie Rockefeller aan te vallen wegens de overmatige invloed die wij volgens hun zeggen uitoefenen op Amerikaanse politieke en economische instellingen. Sommigen denken zelfs dat wij deel uitmaken van een geheime klik die werkt tegen de belangen van de Verenigde Staten en karakteriseren mijn familie als “internationalisten,” en dat we samenspannen met anderen wereldwijd om te bouwen aan een meer geïntegreerde wereldwijde politieke en economische structuur - één wereld, zo u wilt. Als dat de aanklacht is dan beken ik schuld, en ik ben er trots op.

In het boek noemt Rockefeller specifiek zijn betrokkenheid bij de Bilderberg Groep en vertelt hoe die organisatie in een kwaad daglicht is gesteld door zogenaamde complotdenkers.

Als de Raad voor Internationale Betrekkingen de complotdenkers al doet huiveren dan moeten de vergaderingen van de Bilderbergers wel apocalyptische beelden oproepen van almachtige bankiers die samenzweren met gewetenloze regeringen om sluwe plannen op te leggen aan een onwetende en nietsvermoedende wereld. Met het risico de complotzaaiers teleur te stellen, de waarheid is dat Bilderberg in werkelijkheid een intens interessante jaarlijkse discussiegroep is die praat over kwesties die zowel Europa als de Verenigde Staten aangaan - zonder dat we komen tot overeenstemming.

De auteur Jon Ronson schreef in zijn boek uit 2001, *Them: Adventures With Extremists* (Zij: Avonturen met extremisten) over een interview dat hij had met Denis Healey, het Britse doorgeefluik van Bilderberg, over hoe de groep werkt. Healey was ongebruikelijk open over hun doelen:

Om te zeggen dat we streven naar een één wereld-regering is overdreven maar niet helemaal oneerlijk. Wij in Bilderberg voelden dat we niet eeuwig door kunnen gaan met elkaar bestrijden over niets, mensen doden en het onthemen van miljoenen. Dus meenden we dat een enkele wereldwijde gemeenschap iets goeds zou zijn..

Healey legde verder uit:

Bilderberg is een manier om politici, industriëlen, financiers en journalisten bij elkaar te brengen. Politici zouden mensen moeten betrekken die geen politicus zijn. We maken er een punt van goed om te gaan met jongere politici die duidelijk in opkomst zijn, om hen samen te brengen met financiers en industriëlen die hen wijze woorden bieden. Het vergroot de kans op het hebben van een zinnig wereldwijd beleid.

Hoewel de Bilderberg Groep beweert dat er geen beslissingen worden genomen wijzen veel onderzoekers erop dat het scheppen van een Europese Unie één van de oorspronkelijke doelen was die bij Bilderberg werden besproken door Retinger en Bernhard.

Ondanks een groeiend bewustzijn voor het bestaan van Bilderberg is wat over de afgelopen tachtig jaar werd besproken grotendeels ondoorzichtig. Na jaren van activisten die naar de vergaderingen komen om de deelnemers te confronteren lanceerde de Bilderberg Groep in de jaren 2010 een website en geeft nu - zij het vaag - een lijst van onderwerpen waarover gepraat zal worden. De uitkomsten van de vergaderingen blijven echter onbekend.

Leden van het Stuurcomité zijn machtige en invloedrijke spelers in geopolitiek. Onder de huidige leden bevinden zich mensen als José Manuel Barroso, voorzitter van Goldman Sachs International; Børge Brende, president en CEO van het WEF; Alex Karp en Peter Thiel van Palantir; John Micklethwait, hoofdredacteur van *Bloomberg News*; Satya Nadella, hoofd van Microsoft; en Eric Schmidt, voormalig hoofd van Google.

Zoals we weten hebben Peter Thiel en Eric Schmidt beide een belangrijke rol gespeeld in de regeringen van Joe Biden en Donald Trump.

Het ontvangen van geld van inlichtingennetwerken en het houden van geheime vergaderingen waar achter gesloten deuren beslissingen worden genomen zijn twee tekenen dat de Bilderberg deel uitmaakt van de verborgen heersende klasse. Maar Bilderberg zelf is niet de top van de Machtspiramide. Het beste dat we kunnen zeggen is dat Bilderberg degenen *vertegenwoordigen* die *wel* aan de top staan.

Misschien moeten we dan kijken naar nog een andere aan Bilderberg gelieerde creatie uit de koker van Rockefeller om te zoeken naar de ongrijpbare kopstukken van de heersende klasse.

De Trilaterale Commissie

In 1973 richtte David Rockefeller de Trilaterale Commissie op, voortbouwend op de doelen van de Bilderbergers. Waar het focus bij Bilderberg gewoonweg lag bij het verenigen van de VS en Europa, wilde de Trilaterale Commissie Japan, West Europa en Noord Amerika bij elkaar brengen om de economische uitdagingen van de jaren 1970 het hoofd te bieden. Sindsdien heeft de Commissie haar werkterrein verbreed door de landen van de wereld aan te moedigen “terug te keren naar hun wortels” als “landen die dezelfde waarden delen en zich verbinden aan de rechtsstaat, open economieën en samenlevingen, en democratische principes.”

De Trilateralen kwamen voor het eerst onder de aandacht tijdens het presidentschap van Jimmy Carter. Er zaten veel Trilateralen op hoge posities in de regering Carter, waaronder Cyrus Vance, Minister van BuZa; Harold Brown, Minister van Defensie; W. Michael Blumenthal, op Financiën; Brock Adams, Minister voor Transport; Andrew Young, ambassadeur bij de Verenigde Naties; en verschillende anderen.

Ondanks dat ze zeggen democratische principes te steunen is de Trilaterale Commissie vaak bekritiseerd voor het ondermijnen van nationale soevereiniteit en het openlijk promoten van een zogenaamde “nieuwe wereldorde.” Het concept van een “nieuwe wereldorde” komt overeen met de nieuwe internationale orde en met de technocratische staat die we in hoofdstuk 13 bespraken.

David Rockefeller kreeg hulp voor zijn nieuwe groep van Zbigniew Brzezinski, de agent van de deep state die vele Amerikaanse presidenten adviseerde, onder hen Barack Obama en Jimmy Carter. Tot zijn overlijden in 2018 was Brzezinski ook lid van de Atlantic Council, het National Endowment for Democracy en de Raad voor Internationale Betrekkingen. Begin jaren 1970 verliet hij Columbia Universiteit om David Rockefeller te helpen bij het organiseren van de Trilaterale Commissie.

Het verband met Columbia doet ertoe omdat daar in de jaren 1930 de Technocratische Beweging begon. Feitelijk kan het begin van de Technocratische Beweging worden herleid naar “een groep technici en sociale sleutelaars die het Comité voor Technocratie hadden gevormd aan Columbia Universiteit,” volgens het boek *Technocracy and the American Dream*. Howard Scott, een schrijver die in 1919 de Technische Alliantie oprichtte, betoogde dat ingenieurs industrieën zouden moeten leiden, niet de eigenaren. Samen met Walter Rautenstrauch richtte hij in 1932 het Comité voor Technocratie op aan Columbia.

In veel opzichten was Brzezinski's werk met de Trilateral Commission een voortzetting van zijn aan Columbia ontstane inspanningen om Technocratie te bevorderen. Slechts drie jaar voor de formatie van de Trilaterale Commissie gaf hij zijn boek uit, *Between Two Ages: America's Role in the Technetronic Era*.

Hierin erkende hij zijn geloof dat nationale soevereiniteit “niet meer verenigbaar is met deze tijd omdat een opkomend globaal bewustzijn het loslaten van de fixatie op nationale superioriteit veroorzaakt, ten gunste van wereldwijde onderlinge afhankelijkheid.”

Deze visie van “wereldwijde onderlinge afhankelijkheid” leeft nog steeds voort, zoals aanwezig bij de plenaire vergadering van de Trilaterale Commissie in New Delhi konden vernemen op 12 maart 2023, de datum die het 50-jarig bestaan van de organisatie markeerde. Bij die gelegenheid herhaalde een spreker steun voor een nieuwe wereldorde:

Drie decennia van globalisering - omschreven als geïntegreerd, vrije-markt-economisch en deflatie-bevorderend - zijn ingeruild voor wat een periode van tientallen jaren zal zijn, gekenmerkt door fragmentatie, niet gebaseerd op de vrije markt maar op industriebeleid, en structureel inflatoir. Dit jaar, 2023, is Jaar Eén van deze nieuwe wereldwijde orde.

De nieuwsbron die dit citaat vermeldde kon de naam van die spreker niet achterhalen omdat de Trilaterale Commissie dezelfde regels hanteert als de Bilderbergers. Citaten kunnen niet in het openbaar worden toegeschreven aan personen.

Onder de voormalige en huidige leden van de Trilaterale Commissie bevinden zich onder meer Anthony Blinken, eerder Minister van BuZa; Michael Bloomberg, medeoprichter met een meerderheidsbelang in Bloomberg L.P. en ooit burgemeester van New York City; George H.W. Bush, voormalig President van de VS en een jaar directeur van de CIA onder Gerald Ford; Keir Starmer, de huidige premier van het VK; Mark Carney, de huidige, ongekozen premier van Canada; Henry Kissinger, Minister van BuZa onder Richard Nixon en Gerald Ford; Larry Fink, voorzitter en CEO van Blackrock; Eric Schmidt, voormalig hoofd van Google; en zelfs Jeffrey Epstein.

Expert in technocratie Patrick Wood meent dat zich onder de leden van de Trilaterale Commissie zeker een aantal personen uit de hoogste laag van de Machtspiramide bevinden.

In 1973 werden degenen die zich toen in de top van de Machtspiramide bevonden eigenlijk vertegenwoordigd door leden van de Trilaterale Commissie. Ze waren een zeer elitair type lieden uit verschillende industrieën, uit de media, uit rechtsgemeenschappen, grote bankiers, van multinationale bedrijven, enzovoort. Een aantal was gewoon rijk. Er was toen een breed spectrum aan mensen, hoewel de groep klein was. In eerste instantie zaten er 180 mensen in de Commissie toen het begon. Het bestaat nog steeds en is nog steeds actief. Nu zijn er meer leden, ergens tussen 280 en 300, op permanente basis. Maar zij hebben in de loop der jaren buitensporig veel regie gevoerd om deze beleidsmaatregelen werkelijkheid te laten worden.”

Wood waarschuwt ervoor niet alleen maar te kijken naar de Trilaterale Commissie:

Ik zou niet gewoon maar een lijst maken met vijfhonderd namen en zeggen “goed, dit is het dan.” Dat zou niet kunnen. Die lijst zou zeker verkeerd zijn. Maar je kunt naar die groep mensen kijken en dan zou je een netwerk zien opduiken dat zou zeggen “ja, dit zijn degenen die aan de touwtjes trekken en ze hebben het geld om dat te blijven doen.

Dat is het belangrijkste, dat ze de middelen hebben om dat te doen. Als jij en ik daar in een achterkamertje over zouden praten bij een kop koffie of wat sterkers, dan is dat gewoon praat. Maar als we biljonairs of multi-miljardairs zijn, en we zitten in een achterkamertje te praten en we denken “weet je wat, we zouden dit voor elkaar kunnen krijgen. Laten we gewoon ons geld bij elkaar leggen. Laten we eropuit gaan en beginnen aan wat draadjes te trekken en het gewoon doen.”

Dat is heel andere koek. Plotseling wordt een praatje een samenzwering, omdat ze de middelen hebben om het te doen. En daarna wordt het mogelijk een misdadig gebeuren. Misschien niet, maar het wordt daarna wél een gebeurtenis wanneer ze daadwerkelijk stappen beginnen te zetten om die dingen te doen, omdat ze de middelen en het geld hebben om het te realiseren.

Ondanks de economische macht van Blackrock, Vanguard en State Street en de invloed van groepen als het WEF, de Bilderbergers en de Trilaterale Commissie zijn deze organisaties nog steeds slechts vertegenwoordigers van de werkelijke macht. Ze maken deel uit van een ingewikkelde structuur die bekend staat als de Ronde Tafel-groepen.

Ronde Tafel-groepen

In 1966 publiceerde hoogleraar aan Georgetown Carroll Quigley *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*, een 1.300 bladzijden tellende geschiedenis van de Westerse wereld tussen 1880 en 1963. Het boek is in complotkringen zeer bekend vanwege de onthulling van een geheim genootschap dat vorm gaf aan het buitenlandbeleid van de Verenigde Staten en Groot Brittannië.

Quigley's informatie en indrukken kwamen voort uit zijn zeldzame toegang tot de archieven van de al eerder genoemde Raad voor Internationale Betrekkingen (CFR), een machtige denktank die in 1921 werd opgezet en gedurende hun bestaan zwaar werd gefinancierd door de stichtingen van Rockefeller en Ford. De leden worden gekozen uit hoge posities in politiek, inlichtingendiensten, de zakenwereld en de media.

Tijdens het bestuderen van de CFR-archieven stuitte Quigley op een geheim genootschap dat werd gevormd door twee Britse groepen die geïnspireerd waren door John Ruskin en zich richtten op uitbreiding van het Britse Rijk. De ene groep was van Cambridge Universiteit, de andere van Oxford Universiteit. Bij de laatste zat Alfred Milner, ook bekend als Lord Milner. Milner was een Britse politicus die was betrokken bij binnen en buitenlandbeleid aan het einde van de 19de en het begin van de 20ste eeuw.

Quigley schreef in *Tragedy and Hope*:

Er bestaat, en dat is al een generatie zo, een internationaal Anglofiel netwerk dat tot op zekere hoogte opereert op de manier waarop radicaal rechts denkt dat de Communisten werken. In feite heeft dit netwerk, dat we mogen identificeren als de Ronde Tafel-groepen, geen weerzin tegen samenwerking met de Communisten, of welke andere groep ook, en doet dat ook regelmatig. Ik weet van de werking van dit netwerk omdat ik het twintig jaar lang bestudeerde en gedurende twee jaar, begin jaren 1960, toestemming had om hun documenten en geheime archieven te onderzoeken. Ik heb niets tegen hen of de meeste van hun doelen en ben een groot deel van mijn leven nauw bij hen betrokken geweest, en bij vele van hun instrumenten. Ik heb zowel in het verleden als recent bezwaar gemaakt tegen bepaalde delen van hun beleid ... maar over het algemeen is mijn grootste meningsverschil met hen dat zij onbekend willen blijven en ik geloof dat hun rol in de geschiedenis belangrijk genoeg is om bekend te zijn.

Volgens Quigley was de Britse journalist William T. Stead de schakel tussen tussen deze groepen en Cecil Rhodes, de beruchte oprichter van het mijnbouwbedrijf DeBeers en koloniaal politicus in Zuid Afrika die zijn enorme rijkdom verwierf door in 1871 in te stappen in de diamantmarkt van dat land. Rhodes ontving financiële steun van Rothschild & Co. die hem in staat stelde diamantmijnen op te kopen en nagenoeg een monopolie op de industrie te creëren.

Op 5 februari 1891 vestigden Rhodes en Stead formeel hun geheim genootschap. Rhodes leidde het en Stead, Milner en de Britse politicus Reginald Brett, beter bekend als Lord Esher, gaven leiding aan het uitvoerend comité. Na zijn overlijden in 1902 en onder één van zijn testamenten werden de Rhodes-beurzen opgezet om jonge, beïnvloedbare en mogelijk invloedrijke mannen (en later ook vrouwen) binnen de Ronde Tafel-groep te halen. Onder de ontvangers waren studenten die later premier van het VK of president van de VS zouden worden - zoals Bill Clinton.

Rhodes liet zeven testamenten schrijven om na zijn dood te worden vervuld. Onder het eerste testament moest een deel van zijn rijkdom worden gebruikt voor het “oprichten van een geheim genootschap naar het patroon van de Jezuïeten (ook bekend als het Genootschap van Jezus).

Lord Milner was Rhodes’ gekozen opvolger. Hij maakte het model populair van discussiegroepen die naar buiten traden via een tijdschrift dat de meningen weergaf van schimmige groepen achter de schermen. Dit model kwam bekend te staan als de Ronde Tafel-groepen.

Het Ronde Tafel-model leidde in 1920 tot het begin van het Britse Koninklijk Instituut voor Buitenlandse Aangelegenheden (RIIA) en de Amerikaanse tegenhanger, de Raad voor Internationale Betrekkingen (CFR) in 1921.

Quigley noemde het RIIA het “echtelijke kind van de Ronde Tafel-organisatie.” Hij merkte op dat het Instituut was “gevormd door het blok van Cecil en de groep van

Milner die samenwerkten, en de echte beslissingen werden genomen door leden van de laatste.” Hij beweerde dat de CFR in de VS “een voorgevel” was voor het bankenhuis “JP Morgan and Company.”

Quigley ontrafelde hoe deze in het “Oosters establishment” gevestigde Ronde Tafel-groepen de controle hadden over politieke uitkomsten in de Verenigde Staten:

Het argument dat de twee partijen tegengestelde idealen en beleid zouden moeten vertegenwoordigen - één voor Rechts en één voor Links - is voor het Oosters establishment een dwaas idee dat alleen acceptabel is voor doctrinaire en academische denkers. In tegenstelling menen zij dat de twee partijen bijna hetzelfde moeten zijn zodat ze de verkiezingen kunnen controleren ... zonder dat dit leidt tot uitgebreide verschuivingen in beleid.

Ondanks de stellige beweringen besprak Quigley het boek *The Naked Capitalist* (De naakte kapitalist) van voormalig FBI-agent Cleon Skousen in een debat dat werd gepubliceerd in het tijdschrift *Dialogue: A Journal of Mormon Thought* (Dialoog: Een tijdschrift van de Mormoonse Gedachte). *The Naked Capitalist* werd zeer populair in rechtse kringen toen het in 1970 werd uitgegeven, grotendeels omdat Skousen Quigley neerzette als klokkenluider. Het boek bevat veel citaten uit *Tragedy and Hope*.

Quigley zegt dat zijn woorden zijn verdraaid om te passen bij een samenzweerderige agenda. In het debat zegt hij dat Skousen “blijft volhouden dat deze organisaties nog steeds alles aansturen,” maar, zoals Quigley zei, ondanks dat de Ronde Tafel-groepen veel macht hadden “konden ze niet de situatie compleet beheersen en konden sommige zaken die hen niet aanstonden niet voorkomen.” Hij zei ook dat de controle door de bankiers was vervangen door “zelf-financierende of door de overheid gefinancierde bedrijven” uit de olie- en luchtvaartindustrie.

Ook ontkende Quigley dat hij een insider was voor het “Oosters Establishment.” Hij verklaarde: Ik heb simpelweg gezegd dat ik sommige van die mensen kende en hen over het algemeen mocht, hoewel ik het met sommig beleid niet eens was.”

Quigley zette zijn kritiek op Skousen voort in een interview uit 1974 met journalist voor *The Washington Post* Rudy Maxa, waarin Quigley klaagde dat zijn boek aan populariteit won in rechtse kringen. In 1975 publiceerde Maxa het artikel *The Professor Who Knew Too Much* (De hoogleraar die teveel wist). Het ventileerde Quigley's zorg dat zijn woorden uit hun verband waren gehaald, met name door “politieke onruststokers.” Een audio-opname van het interview onthult dat Quigley niet alleen kritisch was op Skousen maar ook op Gary Allen, coauteur van *None Dare Call It Conspiracy* (Niemand durft het een complot te noemen) uit 1971.

In zijn gesprek met Maxa erkende Quigley dat de groep waarover hij schreef in *Tragedy and Hope* “nauw verwant was aan internationale bankiers” en een poging

was om “de Engels sprekende wereld te verenigen” in het bredere Gemenebest van het Britse Rijk.

Quigley bekritiseerde Skousen en Allen omdat ze zijn beweringen verkeerd hadden geïnterpreteerd. Hij legde uit dat hun theorie van “werelddominantie” feitelijk een “vereniging was van het Atlantisch Blok” van landen. Hij betreurde de pogingen van zogenaamde complotdenkers om de groep van Rhodes te verbinden met Joodse samenzweringen of met de Beierse Illuminati. En hij zei dat de groep van Rhodes zijn relevantie had verloren na de Tweede Wereldoorlog.

Quigley gaf toe dat er “waarschijnlijk een opeenvolging was van geheime genootschappen,” met name in Italiaanse revolutionaire bewegingen van 1794 tot de eenwording van Italië in de jaren 1860:

Mogelijk bestaat het. Ik heb er niet echt naar gekeken. Ik zie geen verband tussen de Vrijmetselaars en de Illuminati.

Sommige onderzoekers menen dat Quigley’s terughoudendheid om achter zijn krachtig geformuleerde uitspraken in *Tragedy and Hope* te blijven staan, voortkomt uit zijn overtuiging dat de mainstream samenleving nooit van zijn boek zou vernemen. En dat was ook zo, tot *Tragedy and Hope* populair werd in complotdenkerskringen en later uitgroeide tot een underground bestseller.

Quigley waarschuwde Maxa meer dan eens dat hij bepaalde elementen van deze historische gebeurtenissen niet in het openbaar moest bevestigen. De audio-opname van hun gesprek legde deze uitwisseling vast:

Carroll Quigley: Ik weet niet of je dit wilt opnemen of niet. Maar ik zal het in de opname zeggen. Maar kijk, je moet discreet zijn.

Rudy Maxa: Natuurlijk.

Quigley: Weet je, je moet mijn toekomst beschermen.

Maxa: Tuurlijk.

Quigley: Net zo goed als die van jezelf.

Maxa: Goed.

Quigley: Ik denk dat we hier maar niet te veel over moeten praten.

Quigley vertelde Maxa dat hij over het algemeen de missie van de groep steunt maar dat hij het niet eens is met de geheimhouding. In *Tragedy and Hope* deelt hij

zijn hoop dat de groep zal slagen en vrede zal brengen naar delen van de wereld die hij zag als “achterlijk”:

De hoofddoelen van deze half-geheime organisatie waren grotendeels prijzenswaardig: om de internationale activiteiten en perspectieven van de Engelstalige wereld op elkaar af te stemmen tot één geheel; werken aan behoud van vrede; het helpen van achtergestelde, koloniale en onderontwikkelde gebieden om te groeien naar stabiliteit, recht en orde, en voorspoed (blz. 954).

Maar tegen de tijd dat hij zijn vervolg schreef, *The Anglo-American Establishment*, lijkt het dat Quigley de gevaren van de Ronde Tafel-groepen en hun geheime missie inzag.

The Anglo-American Establishment werd vier jaar na zijn overlijden uitgegeven. Hierin waarschuwt Quigley:

Geen land dat waarde hecht aan zijn veiligheid zou toe moeten staan wat de Milner-groep in Groot-Brittannië voor elkaar kreeg: dat een klein groepje mannen zoveel macht kan hebben in bestuur en politiek, nagenoeg volledige controle heeft over het vrijgeven van documenten met betrekking tot hun handelen, grote invloed uitoefent op de nieuwsstroom die de publieke opinie vormt, en een vrijwel compleet monopolie heeft op het schrijven en onderwijzen van de geschiedenis van hun eigen tijdvak.

Quigley gaf details over het opereren van het geheime genootschap en beschreef de organisatiestructuur als “een reeks van overlappende cirkels of kringen die voor een deel zijn verborgen achter formeel georganiseerde groepen die op het eerste oog politiek niets voorstellen.” Hij onthulde de naam van de binnenste kring van Rhodes’ groep: “Het Genootschap van de Uitverkorenen.” De buitenste kring stond bekend als “De Associatie van Helpers.”

Hoewel Quigley ontkent dat hun doel “werelddominantie” was is het duidelijk dat de acties van de binnenste kring vanaf het begin aanstuurden op een één-wereld-regering. Net zoals we dat zagen bij David Rockefeller en andere invloedrijke leden van de deep state vinden we verklaringen van leden van de Ronde Tafels die steun verlenen aan de afkalving van nationale en lokale soevereiniteit.

Neem Quigley’s verwijzing naar Arnold J Toynbee, een Britse geschiedkundige die tussen 1929 en 1956 Directeur Onderzoek was bij het RIIA (informeel bekend staand als Chatham House). Toynbee’s oom, Arnold Toynbee, een econoom en sociaal hervormer, was lid geweest van de groep intellectuelen die Lord Milner zou gaan domineren. In 1931 gaf Toynbee het neefje een toespraak voor leden van Chatham House in Kopenhagen met de titel *De trend van internationale aangelegenheden sinds de oorlog*. In die toespraak verklaarde hij:

Als we eerlijk zijn tegenover onszelf dan zullen we naar onszelf toegeven dat we bezig zijn met een doelbewuste, voortdurende en gerichte poging om beperkingen op te leggen aan de soevereiniteit van de vijftig of zestig onafhankelijke staten die op dit moment het bewoonbare deel van de Aarde verdelen en de politieke loyaliteit van de mensheid opsplitsen.

Ik ga geen voorspelling doen. Ik wil slechts herhalen dat we op dit moment werken, discreet maar uit alle macht, om deze mysterieuze politieke kracht genaamd “soevereiniteit” te bevrijden uit de klauwen van lokale nationale staten in onze wereld. En de hele tijd ontkennen we met onze mond wat onze handen aan het doen zijn.

Misschien is er geen rechtstreeks verband tussen de binnenste kringen van Rhodes en Milner, “Het Genootschap van de Uitverkorenen,” met enige van de huidige geheime organisaties. Maar er bestaat zeker een ideologische schakel die de oorspronkelijke Ronde Tafel-groepen verbindt met de huidige deep state.

Als de CFR, de Trilateralen, Bilderbergers, het Mont Pelerin Genootschap en een nog exclusievere geheime club, Le Cercle, slechts de buitenste kring vormen dan moeten we ons de vraag stellen: Wie zitten er dan in de binnenste kring?

In deze hoofdstukken gebruikte ik de term “roofdierklasse” als tijdelijke aanduiding voor de verborgen binnenste cirkel van de Ronde Tafel-groepen.

Maar de tijd voor die beschrijving is voorbij. Het is tijd om namen te gaan noemen.

Het Comité van 300

Eén theorie over wie er in de top van de Machtspiramide zitten gaat uit van driehonderd vertegenwoordigers van diverse deep state-organisaties die de plannen van deze internationale samenzwering sturen.

De vroegste versie van deze theorie gaat terug naar de Duitse industrieel, intellectueel en politicus Walther Rathenau. Hij vervulde een belangrijke rol in het leger tijdens de Eerste Wereldoorlog. In 1909, vier jaar voor zijn betrokkenheid bij de oorlog, schreef Rathenau een artikel voor de Weense *New Free Press* waarin hij Stelde:

Driehonderd mannen, die elkaar allemaal kennen, sturen het economisch lot van het continent en zoeken hun opvolgers (onder hun volgelingen) binnen de eigen gelederen.

Na WWI werd het citaat van Rathenau over “driehonderd mannen” propaganda voor de Duitsers die geloofden dat het verwees naar Joden. Rathenau, zelf een Duitse

Jood, ontving doodsb bedreigingen werd uiteindelijk in 1922 vermoord door drie mannen die dachten dat hij één van “de driehonderd” was.

Maar was dat zo? In dat artikel uit 1909 *bekritiseerde* Rathenau de oligarchie die over Europa heerste en had manieren voorgesteld om het te ontmantelen. Hij had zelfs het gevaar onderstreept van vriendjespolitiek en voortrekken binnen de elite financiële kringen toen hij schreef:

Het is belangrijk dat de opvolgers niet alleen komen uit een kleine groep maar uit de hele samenleving. Dit is de enige manier om te verzekeren dat de knapste koppen, de beste talenten, de beste karakters de economie binnenstromen. Die opening zal niet makkelijk zijn omdat gebroken zal moeten worden met oude tradities, met oude machtsstructuren.

Vijftien jaar na Rathenau's verklaring over “driehonderd mannen” betoogde majoor-generaal graaf Arthur Cherep-Spiridovich, een Russische diplomaat en politiek activist die tegen de Bolsjewistisch Revolutie was, dat driehonderd personen in het geheim wereldwijd de politieke en economische systemen manipuleerden. Na te zijn geëmigreerd naar New York in 1922 zei Cherep-Spiridovich dat zijn niet uitgegeven boek dat de samenzwering beschreef in beslag werd genomen door gewapende mannen die beweerden dat ze Amerikaanse overheidsagenten waren. Later vormde hij de Anglo-Latino-Slavische Liga om de blanke rassen te verenigen tegen de Joden en gekleurde rassen en waarschuwde voor een op handen zijnde rassenoorlog.

In 1926 publiceerde Cherep-Spiridovich *The Secret World Government Or “The Hidden Hand”* (De geheime wereldregering of “de verborgen hand”) waarin hij beweerde dat “de verborgen hand” werd geleid door de Rothschilds, door de hoofden van nationale banken en door de internationale adel. Hij haalde regelmatig “de 300” aan, waarbij hij ze in verband bracht met Joodse leiders en “Mongolen”. Hij schreef:

En driehonderd van de ergste Joden, satanisten, vormen “de verborgen hand.” De onzichtbare Judeo-Mongoolse wereldregering wordt sinds 1770 geleid door de dynastie van Rothschild.

Cherep-Spiridovich verwees in het bijzonder naar Édouard Alphonse James de Rothschild, ook bekend als Baron Édouard de Rothschild, als “de ongekroonde heerser van de wereld die de driehonderd mannen van ‘de verborgen hand’ en 90% van de wereldwijde pers controleert.”

Kort na de publicatie van het boek werd Cherep-Spiridovich dood aangetroffen in een hotelkamer. Zijn dood werd een zelfmoord of moord genoemd, afhankelijk van de bron.

In 1996 kwam John Coleman met *Conspirators' Hierarchy: The Story of the Committee of 300*, (Rangschikking van de samenzweerders: Het verhaal van het Comité van 300) dat de draad oppakt waar Rathenau en Spiridovich hem hadden laten liggen. Coleman zei een gepensioneerd “professionele inlichtingenofficier” te zijn in het VK. Hoewel die claim nooit werd geverifieerd beweerde hij dat hij “vele malen toegang had gehad tot strikt geheime documenten” en dat dit materiaal hem in staat stelde te beginnen aan zijn reis om “bloot te leggen” welke macht het is die heerst over de Britse en Amerikaanse regeringen.

In een toespraak over zijn onderzoek zei Coleman:

Het kostte me 25 jaar om te komen tot de conclusie die ik bereikte, en ik wil u vertellen dat één van de grootste zaken die ik ontdekte tijdens mijn werk het bestaan was van een supranationaal comité dat bestaat uit driehonderd mannen. Ik ontdekte dit eigenlijk per ongeluk toen ik diende in Afrika, in Angola en mij een stapel documenten gegeven werd die alleen mocht worden gegeven aan de hooggeplaatste lieden. Het waren inlichtingendocumenten die wij “geheim boven topniveau” noemen. Daar ontdekte ik dat, terwijl ik dacht dat ik in Afrika was om te strijden tegen een invasie van communisten, ik feitelijk vocht voor het invoeren van socialistische regimes in zwarte Afrikaanse landen en dat ik eigenlijk werkte voor een groep genaamd “het Comité van 300,” in inlichtingenkringen ook bekend als “de Olympianen.”

In zijn boek noemde Coleman Rathenau of Cherep-Spiridovich en hun verwijzingen naar “driehonderd mannen” en “300 man” niet. Maar tijdens lezingen verwees hij *wel* naar Rathenau.

Dit zijn een aantal beweringen uit zijn boek die Coleman deed over het Comité van 300:

- Het Comité van 300 bestaat uit leiders van “geheime genootschappen, dekmantelorganisaties, overheidsdiensten, banken, verzekeringsmaatschappijen, het internationale zakenleven, de petroleumindustrie en de honderdduizenden entiteiten en stichtingen.”
- Dit Comité is het “ULTIEME heersende orgaan dat de wereld bestuurt en doet dit al zeker een eeuw.”
- Comitéleden worden aangewezen uit de rangen van het Royal Institute for International Affairs, de Council on Foreign Relations, de groep Bilderberg, de Trilaterale Commissie en de Club van Rome, die allemaal dienen als dekmantelorganisaties.

- Het Comité opereert via onderling verweven bestuurslagen binnen deze instellingen die deel zijn van een breder netwerk van denktanks, bedrijven en geheime genootschappen.
- Er zijn minstens veertig bekende nevenkantoren van het Comité.

Ook beweerde Coleman:

De Club van Rome is een samenzwerende paraplu-organisatie, een huwelijk tussen Anglo-Amerikaanse financiers en de families uit de oude Zwarte Adel, met name de zogenaamde “nobelen” uit Londen, Venetië en Genua.

John Colemans theorie van een Comité van 300 bestaande uit vertegenwoordigers van de academische wereld, banken, media en andere industrieën komt overeen met de machtsstructuur die we tot dusverre hebben besproken in *De Machtspiramide*.

Zijn bewering dat de lieden uit de meest binnenste kring van de Ronde Tafels de Olympianen zijn, die gaan over de uiteindelijke beslissingen en die de ultieme macht en autoriteit bezitten, spoort ons aan bij het klimmen naar de top van de Piramide.

Coleman geloofde niet dat “de Joden” de enige kracht aan de top van de Piramide zijn of de leiding hebben over het vermeende Comité van 300 - een theorie die veel mensen desalniettemin aanhangen.

De zionistische invloed

De bewering dat degenen aan de top van de Piramide Joods zijn is om verschillende redenen ingewikkeld. Om te beginnen worden Joden tegelijkertijd beschouwd als een ras, een religieuze groep en een cultuur. Velen die zich zien als Jood identificeren zich ook met de zionistische beweging, de inspanning om Joden van over de hele wereld een thuisland te geven, in overeenstemming met Bijbelse beloften. Echter zijn niet alle Joden zionisten. En niet alle Joden steunen de staat Israël en hun handelen. Om het allemaal nog ingewikkelder te maken, sommige onderzoekers zeggen dat het feitelijk “schijnJoden” zijn in de top van de Machtspiramide.

Hoewel we niet de ruimte hebben om elk van deze draadjes na te lopen zullen we het hebben over de historische claims dat Joden de wereld besturen - en hoe die claims verband houden met de overduidelijke invloed die zionisten en de Israëlische regering wereldwijd hebben.

Dit onderwerp kan wellicht ongemakkelijk zijn voor sommige mensen, gezien de geschiedenis van feitelijk anti-Joods sentiment. Maar als we de vraag willen beantwoorden wie de leiding heeft over de Ronde Tafel-groepen dan moeten we er eerlijk naar kijken.

Zoals al gezegd in hoofdstuk 11 zou de staat Israël niet hebben bestaan zonder de steun van de familie Rothschild. Verschillende Rothschilds die een vooraanstaande rol speelden in de geschiedenis van Israël waren essentieel in het uitdragen van zionisme, de 19de eeuwse beweging gericht op het vestigen van een Joods thuisland in Palestina.

Al in 1917 verbond Lionel Walter Rothschild, 2de baron Rothschild, de Britse regering om steun te verlenen aan Palestina als het nationale thuis voor het Joodse volk. Zijn oom, baron Edmond James de Rothschild, lid van de Franse tak van de bankenfamilie, hielp bij het financieren van de eerste permanente vestiging in Palestina, bij Rishon-LeZion. Hij nam een actieve rol aan bij het Joods Genootschap voor Kolonisering (ICA) en droeg zijn land, plus 15 miljoen franc, over aan de organisatie. In 1924 reorganiseerde Rothschild de ICA tot Joods Genootschap voor Palestijnse Kolonisering en kocht ruim 50.000 hectare aan grond voor zakelijke ondernemingen in de nieuwe Joodse staat.

Deze betrokkenheid van de Rothschilds bij de uiteindelijke stichting van de staat Israël - naast hun talloze verschijnen bij grote geopolitieke gebeurtenissen in de afgelopen paar honderd jaar - is waarom veel onderzoekers, waaronder John Coleman, denken dat de Rothschilds in de top van de Piramide zitten, of in ieder geval heel dicht erbij.

Er zijn echter onderzoekers die deze bewering nog verder trekken en zeggen dat de Rothschilds niet simpelweg een machtige bankiersfamilie zijn die eropuit is om te heersen over de wereld. In plaats daarvan menen deze onderzoekers dat het Joodse erfgoed van de Rothschilds het brandpunt van ons onderzoek zou moeten zijn.

Natuurlijk waren de Rothschilds niet de enige deelnemers bij de vestiging van Israël. Zij waren één familie onder de tientallen Joodse zionisten die met de Britse regering samenwerkten om Palestina te koloniseren.

In feite schetst schrijver Samuel Landman in het pamflet *Great Britain, the Jews and Palestine* uit 1936 het “geheime herenakkoord” dat voorafging aan de publieke aankondiging van de Belfour-declaratie in 1917, tijdens de Eerste Wereldoorlog.

Landman merkt op dat James Malcolm, een Brits-Iraanse journalist en wapenhandelaar, het initiatief nam om sir Mark Sykes, Britse onderminister van het oorlogskabinet, ervan te overtuigen dat “de beste en misschien enige manier” om de Amerikaanse President Woodrow Wilson te bewegen om zich bij WWI te voegen was “om zich te verzekeren van de medewerking van de zionistische Joden, door hen Palestina te beloven en daarmee de tot dan toe onderschatte invloedrijke zionistische Joodse krachten in Amerika en daarbuiten te activeren ten bate van de Geallieerden, op basis van een “voor wat hoort wat”-overeenkomst.

De verhandeling van Landman gaat verder:

Daarom vormde de Balfour-verklaring van 1917, nadat de zionisten hun bijdrage hadden geleverd en aanzienlijk hadden geholpen Amerika erbij te betrekken, slechts de openbare bekrachtiging van het onvermijdelijk “geheime herenakkoord” uit 1916, gesloten met voorafgaande instemming van de Arabieren en van de Britse, Amerikaanse, Franse en overige Geallieerde regeringen.

De Balfour-declaratie was de eerste openlijke steunverklaring voor het idee van een Joods thuisland in Palestina. Het leidde tot het mandaat van de Volkenbond voor Brits bestuur van de Palestijnse gebieden en resulteerde uiteindelijk in de oprichting van de staat Israël.

Joden kregen als etnische en religieuze groep eeuwenlang vaak te maken met vervolging in vele landen. Degenen die denken dat Joden de top van de Machtspiramide uitmaken wijzen erop dat Joden werden verbannen uit tientallen landen om allerlei redenen, waaronder scepsis over hun politieke en maatschappelijke invloed op verschillende overheden en culturen.

Sommige bronnen op internet zeggen dat Joden wel 1.000 keer zijn verbannen uit 109 landen. Een wat nauwkeuriger schatting zou zijn tussen 70 tot 100 verbanningen.

Joden hebben de schuld gekregen van allerlei zaken, van de dood van Jezus Christus tot economische instortingen tot het lanceren van oorlogen. In de afgelopen eeuw is veel van de overtuiging dat Joden deel uitmaken van een wereldwijd complot om te heersen over de wereld en haar hulpbronnen te herleiden naar *De protocollen van de Geleerde Wijzen van Zion*. Van De Protocollen wordt gezegd dat het de notulen zijn van een vergadering van een groep Joden die de controle over de wereld wilden. Volgens één theorie werden de Protocollen geschreven door leden van het Eerste Zionistische Congres, gehouden in Bazel, Zwitserland, in 1897.

De Protocollen verschenen voor het eerst als een reeks artikelen in het Russische dagblad *Znamya*. In 1905 werden ze in hun geheel opgenomen in de tweede druk van het boek *The Great Within the Small* (Het grote binnen het kleine).

Het eerste protocol heet “Recht ligt in macht.” Het roept op tot geweld en bedrog tegen het volk. De auteurs schrijven:

Dit werk wordt makkelijker als de tegenstander zelf al is besmet met het idee van vrijheid, zogeheten liberalisme, en omwille van een idee bereid is om iets van zijn macht af te staan ... Onze macht, in de huidige wankelende staat van alle machtsvormen, zal onoverwinnelijker blijken dan welke andere ook, omdat ze onzichtbaar zal blijven tot ze zo veel aan kracht heeft gewonnen dat geen list of sluwheid het nog kan ondermijnen ... Geweld dient het leidende principe te zijn, en list het masker, voor regeringen die hun kroon niet willen leggen aan de voeten van de nieuwe

machthebbers. Dit kwaad is het enige middel om het doel, het goede, te bereiken. Daarom dienen we omkoping, bedrog en verraad niet te schuwen als ze ons dienen bij het bereiken van ons doel. In politiek moet men weten hoe het bezit van anderen zonder aarzeling in te nemen als we ons daarmee verzekeren van onderwerping en soevereiniteit.

Het tweede protocol heeft de titel “Economische oorlogen - het fundament van het Joodse overwicht,” en bespreekt het gebruik van de pers om “de macht om te beïnvloeden” te verwerven terwijl zij “in de schaduw blijven.” Protocol 4 zegt dat, “om de niet-Joden geen tijd te geven om na te denken en iets op te merken, hun geest moet worden afgeleid richting industrie en handel” zodat alle landen “opgeslokt zullen worden in het najagen van winst en onderlinge strijd, zonder acht te slaan op hun gemeenschappelijke vijand.”

De Protocollen werden oorspronkelijk gedrukt in Rusland voor ze zich verspreidden over het VK en de VS. Ze mochten rekenen op een warm welkom in bepaalde kringen van de samenleving waar al de overtuiging bestond dat Joden verantwoordelijk waren voor maatschappelijke problemen. Maar de Protocollen stuitten ook op weerstand van critici die ze afdeden als de laatste in een lange lijn van zogenaamde antisemitische complotten.

In 1921 schreef journalist Philip Graves een onthullend stuk voor de *London Times* getiteld *De waarheid over “de Protocollen”: een letterlijke vervalsing*. Graves had een kopie ontvangen van een boek uit 1864, *De dialoog in de Hel tussen Machiavelli en Montesquieu*, een fictief gesprek tussen de Italiaanse filosoof Niccolò Machiavelli en de Franse filosoof Montesquieu. Het werd geschreven door de Franse advocaat Maurice Joly als een satire tegen de Franse keizer Napoleon III.

Graves werd verteld dat de Protocollen een direct plagiaat waren uit dit boek van Joly. Met het origineel in de hand vergeleek hij de twee werken en zag dat hele delen en zinnen waren overgenomen uit Joly's boek. In zijn derde artikel over de Protocollen schreef hij:

De schrijver van “de Protocollen” heeft gewoon een aantal passages uit “Dialoog in de Hel” gekopieerd waarin MACHIAVELLI wordt opgevoerd om de doctrines en tactieken van de tirannie uiteen te zetten die in die tijd door NAPOLEON werden gebruikt en ze in de mond te leggen van een denkbeeldige Joodse ouderling. Het lijkt weinig twijfel dat deze vervalsing werd gemaakt door iemand van de Russische Geheime Politie.

De Protocollen werden in 1933 opnieuw beoordeeld als een vervalsing tijdens het “Bern-proces” in Bern, Zwitserland, waar twee mannen van het pro-nazi Zwitsers Nationaal Front terechtstonden door een verbod op het verspreiden van obscene inhoud te schenden na het uitdelen van anti-Joodse pamfletten in een openbaar gebouw. In het pamflet waren de Protocollen afgedrukt. Beide mannen werden

schuldig bevonden en moesten een boete betalen. Toen hun veroordeling in hoger beroep werd vernietigd was dat alleen omdat werd geoordeeld dat de mannen geen wet hadden overtreden, niet als erkenning voor de Protocollen.

Het is zelfs zo dat de meeste onderzoeken naar de Protocollen in de loop der tijd ze beschouwden als vervalsing, voortbouwend op eerdere vervalsingen die allemaal terug leidden naar de oorspronkelijke plagiaatpleger, Maurice Joly.

Het herhaaldelijk bestempelen als vervalsing betekent echter niet dat er *geen* wereldwijde inspanning was van de heersende klassen voor dominantie en controle. En het betekent ook niet dat zionisten *niet* betrokken waren bij deze wereldwijde onderneming.

Konrad Heiden, een tijdgenoot van Hitler en anti-nazi, kwam tot eenzelfde conclusie - namelijk dat de Protocollen niet echt waren maar dat ze toch een zweem hadden van "historische waarheid." Heiden schreef het boek *Der Führer: Hitler's Rise to Power* (De Führer: Hitlers klim naar de macht), waarin hij schreef:

Nu is de vervalsing ontegenzeggelijk aangetoond, maar er is iets oneindig belangrijks dat resteert: een handboek voor werelddominantie, zo simpel is het. Het bevat een diepere waarheid; maar de aantoonbare geschiedenis van hun oorsprong laat zien dat dit geen Joodse samenzwering is maar een fascistisch wereldcomplot.

De geest van de Protocollen bevat daarom historische waarheid, hoewel alle erin naar voren gebrachte feiten vervalsingen zijn.

Adam Green, presentator voor *Know More News*, meent dat het de Judeo-Christelijke religies zelf zijn die deel uitmaken van het probleem dat zionisten toelaat om onze wereld te manipuleren. Toen ik hem hierover tijdens een interview vragen stelde antwoordde hij:

Wie ik denk dat er aan de top zit? Ik zou zeggen de meest overheersende religies van de afgelopen 1.700 jaar - de drie takken van Messiaans apocalyptisch Judaïsme: het Jodendom, het Christendom en de Islam. Die willen uiteindelijk allemaal hetzelfde. Ze geloven in dezelfde profetieën, zij het met kleine verschillen. Uit wat we kunnen zien waren de Judeo-Christelijke Islamitische religies de meest dominante op de planeet gedurende de laatste bijna 2.000 jaar.

Er zou een soort verborgen hand kunnen zijn ... die dat heeft opgezet. Maar daar heb ik geen goed bewijs van. En uit wat we kunnen weten en bewijzen is het een messiaanse samenzwering. Het betreft de messiaanse profetieën die bedoeld zijn om in de eindtijd de wereldheerschappij te vestigen.

Ik bedoel, wie heeft de meeste invloed op Amerika? Het komt erop neer dat we worden bestuurd door een Judeo-Christelijke apocalyptische dodencultus. Mike

Pompeo, de voormalig Minister van Buitenlandse Zaken, gelooft in de Opname van gelovigen. Alle hooggeplaatste Republikeinen hebben een nauwe band met John Hagee, de eindtijdfanaticus met een obsessie voor Israël. Beide van deze Christelijke zionisten en de rabbijnen willen een eindtijdoorlog, zodat Jezus terug kan keren en hun profetieën kunnen worden vervuld.

Christenen zijn niet tegen die obsessie. Uiteindelijk willen ze precies hetzelfde. Ze willen ook dat de voorzegde Messias uit de Bijbel de wereld zal besturen. En in de eindtijd zelfs die Christenen en onafhankelijke medialieden die zogezegd strijden tegen de satanische nieuwe wereldorde. Wat ze in werkelijkheid doen onder het mom van bestrijden van de zogenaamde satanische nieuwe wereldorde is dat ze helpen bij het inluiden van de voorspelling uit de Thora, de Joodse nieuwe wereldorde.

Green zegt dat messiaanse overtuigingen onder sommige Joden eeuwenlang dominant zijn geweest en dat deze overtuigingen rechtstreeks zijn verbonden met de machtsstrijd om de controle over de planeet.

Eén voorbeeld van deze messiaanse trend vinden we terug bij de 17de eeuwse Joodse rabbijn en Kabbalistisch mysticus genaamd Sabbatai Zevi. In 1648, hij was toen 22 jaar oud, verklaarde Zevi zich tot de Joodse Messias en verkondigde dat hij kon vliegen en de toekomst voorspellen. Naarmate zijn invloed toenam moedigde hij volgelingen aan om te breken met traditionele Joodse wetten - bijvoorbeeld feesten op een dag dat men geacht werd te vasten. De gemiddelde Jood zag hem als ketter.

In 1666 werd Zevi opgepakt door de sultan van het Ottomaanse Rijk en kreeg een ultimatum: ofwel zich bekeren tot de Islam en ophouden zichzelf de Messias te noemen, of de dood. Zevi koos ervoor zich te laten bekeren. Honderden van zijn volgelingen lieten zich ook bekeren - in ieder geval uiterlijk - en werden kleinerend Dönme genoemd, Turks voor “bekeerling.” Velen van hen zagen Zevi nog steeds als de Messias en behielden heimelijk hun Kabbalistische tradities, gebeden en overtuigingen.

Na het overlijden van Sabbatai Zevi in 1676 zette een beweging genaamd Sabbateïsme zijn ideeën voort.

Eén van de bekendste toegewijden was Jacob Frank, die rond 1726 werd geboren. Tegen 1755 verklaarde Frank zichzelf tot directe opvolger van Zevi. En net als Zevi adviseerde hij zijn volgers om te spotten met Joodse wetten. Zijn Sabbateaanse Frankistische sekte stond bekend om Kabbalistische mystiek, orgies en incest. Hoewel de gemiddelde persoon tegenwoordig niet bekend zal zijn met Sabbatai Zevi, Jacob Frank en de Sabbateaanse Frankisten denken sommige onderzoekers dat de Sabbateanen aan de top van de Machtspiramide staan.

Het lijkt geen twijfel dat midden jaren 2020 de zionistische agenda sterk blijft en meer invloed heeft dan ooit tevoren. Er is geen eerder voorbeeld van een reusachtig

land als de Verenigde Staten dat buigt voor een piepklein land als Israël, het voorziet van een eindeloze stroom geld voor genocidale acties en toestaat dat Amerikaanse politici miljoenen dollars ontvangen van de Israëlische lobby en letterlijk eden van trouw zweren aan Israël.

Daarnaast zijn politiek gemotiveerde pogingen om critici van Israël en zijn beleid weg te zetten als antisemitisch in de afgelopen decennia toegenomen, tot het punt dat Amerikaanse studenten doelwit worden van hun eigen overheid omdat ze protesteren tegen misdaden die worden begaan door de regering en het leger van Israël.

Zionisten zijn fel in het verdedigen van Israëls misdadig handelen en weigeren hun overduidelijke vooringenomenheid met zionisme te erkennen. Zoals we weten zijn zionisten niet alleen Joden en niet alleen Israëliërs. In de VS zijn er Christelijke zionisten, atheïstische zionisten, Democratische zionisten en Republikeinse zionisten. Onder deze trouwe massa's Betar US, een ultra-rechtse, pro-Israëlische groep die sociale media gebruikt om tegenstanders van Israël op te sporen en probeert ze het land uitgezet te krijgen, of proberen hun maatschappelijk aanzien te ruïneren door hen te brandmerken als "antisemit."

Om duidelijk te zijn, er zijn zeker bevooroordeelde mensen die alle Joden over één kam scheren en de schuld geven van alle problemen in de wereld. Ze zijn streng in hun oordeel over iedereen van Joodse afkomst. Ik denk dat zij er helemaal naast zitten. Ja, ik ben het met hen eens dat er duidelijk een zionistische invloed is op geopolitiek, maar om te zeggen dat alle Joden betrokken zijn bij een eeuwenoude wereldwijde samenzwering is te simplistisch.

Adam Green is één van de felste critici op Israël en Joodse invloed. Maar ook hij meent dat dit nauwe antisemitische standpunt fout is.

Hij noemt Joden "de ultieme slachtoffers van een Joodse psychologische operatie" en legt uit:

Hoewel het Jodendom misschien enige baat heeft gehad bij de zionistische agenda hebben individuele Joden door de geschiedenis heen geleden. Zij zijn net zo goed slachtoffer van deze samenzwering. En de meeste Joden weten niet eens van deze overkoepelende agenda, ook al staat die recht voor hun neus.

Het is duidelijk dat deze messiaanse denkbeelden bestaan, en die religies die duizenden jaren geleden ontwikkelden. De mensen van nu zijn erdoor betoverd. Het zijn zeker niet alle Joden. Niet iedere Jood. Het zijn zeker niet alle Joden, het is de Joodse religie. De enige mensen die wachtten op de Messias en geloofden in de Thora voor het Christendom en de Islam bestonden werden Joden genoemd.

Dit zijn denkbeelden die hun eigen leven leiden. Het waren niet eens alle Joden die het Christendom schiepen. Het was een deelgroep van mystieke messiaanse Joden. Er

was geen eensluidend Jodendom. Net als nu. Er bestaan verschillende opvattingen bij sekten binnen het Jodendom.

Zoals ik al zei leidt het verwerpen van antisemitisch vooroordeel niet tot de slotsom dat zich *geen* Joden bevinden in de top van de Machtspiramide. Integendeel, in de zestien voorafgaande hoofdstukken hebben we een groot aantal instellingen, overheden en organisaties onderzocht.

Voor wat het waard is zijn dit de spelers met een Joodse achtergrond die we eerder noemden:

- Grote mediamagnaten; Michael Bloomberg, medeoprichter van Bloomberg, een bedrijf in financiën, software, data en media; Donald en Samuel Newhouse van Advance Publication; en Brian Roberts van Comcast
- Agent van de deep state Henry Kissinger
- Oligarchen uit Machtige Tech; Mark Zuckerberg van Meta; Sergey Brin, medeoprichter van Google; Alex Karp van Palantir
- De bazen van de vijf grote studio's in Hollywood; Alan Bergman en Bob Iger van Disney; David Zaslav, directeur bij Warner Bros. Discovery, en Michael De Luca, medevoorzitter en directeur bij Warner Bros. Motion Picture Group; Tom Rothman, voorzitter en directeur bij Sony Pictures Motion Picture Group; Brian Robbin, voormalig president en directeur bij Paramount Pictures; David Ellison, voorzitter en directeur bij het net gefuseerde Paramount Skydance (Opmerking: Hollywood is een industrie die sinds het begin inderdaad voornamelijk is gerund door Joden.)
- Woordvoerder medicijnen bij Rockefeller Western Abraham Flexner, die was ingehuurd voor onderzoek en het schrijven van het beruchte Flexner Rapport, uitgegeven in 1910
- Sleutelfiguren bij de stichting van de Federal Reserve Paul Warburg en Jacob Schiff
- Jeffrey Epstein en zijn netwerk van zionistische contacten, waaronder Robert Maxwell en zijn dochter Ghislaine Maxwell; Les Wexner, van de relatief onbekende Mega-Group, die bestaat uit Joodse miljardairs gewijd aan het vooruit helpen van de zionistische agenda's
- Een belangrijke figuur voor de vroege Technocratie Harold Loeb, zoon van Albert Loeb, partner in Kuhn, Loeb & Co

Veel onderzoekers wijzen exclusief naar Joden of zionisten, maar er was een Franse Katholiek priester in de 19de eeuw, Ernest Jouin, die waarschuwde voor wat hij zag als een Judeo-Maçonnieke samenzwering. Jouin was de eerste persoon die de Franse versie drukte van *De Protocollen*. Zijn belangrijkste inzicht na het lezen ervan was dat Joodse leiders samenzwoeren met Vrijmetselaars om de samenleving te infiltreren en hun eigen versie te scheppen van een nieuwe wereldorde.

Het complot van de Vrijmetselarij

Voor we ingaan op de bewering dat er een Joods-Maçonnieke samenzwering bestaat aan de top van de Machtspiramide kijken we eerst naar de invloed van de Vrijmetselarij zelf. Volgens de Maçonnieke geschiedenis werden de zaadjes voor de moderne loges van de Vrijmetselarij gezaaid in Bijbelse tijden. De meeste onderzoekers plaatsen het begin van de moderne Vrijmetselaarssektes ergens tussen de 16de en 18de eeuw. Sommigen geloven dat de wortels van Vrijmetselarij terug leiden naar de beweging van de Rozenkruisers, begin 17de eeuw, die volgelingen toegang beloofde tot verborgen waarheden op basis van occulte kennis die was doorgegeven uit een “oeroud verleden.”

Onmiskenbaar is dat de Vrijmetselarij is uitgegroeid tot een wereldwijde beweging, met talrijke variaties, plaatselijke loges, Grand Lodges en generaties van complottheorieën betreffende hun bedoelingen. Net als de Joden zijn Vrijmetselaars uit vele landen verbannen naarmate hun invloed toenam en de achterdocht en woede wekten van koningen, kerkleiders en politici. Toen de vrees voor de doelen van de Vrijmetselaars in de Verenigde Staten groeide werd laat jaren 1820 de Anti-Vrijmetselaarspartij een belangrijke derde politieke partij.

De oprichting van de Anti-Vrijmetselaarspartij was grotendeels een reactie op de verdwijning van William Morgan, een metselaar uit Batavia, in de staat New York, die zich bij de Vrijmetselarij had aangesloten toen hij in Canada verbleef. Morgan begon openbaar geheimen van de Vrijmetselaars te delen en kondigde aan dat hij een onthullend stuk zou publiceren, *Illustrations of Freemasonry*, waarin hij details zou prijsgeven over de geheime ceremonieën van de verschillende graden. In 1826 werd hij ontvoerd en werd aangenomen dat hij was vermoord door Vrijmetselaars. In 1842 schreef John Quincy Adams, de zesde president van de VS, een boek met de titel *Letters on the Masonic Institution* (Brieven over het instituut van de Vrijmetselarij) dat kritisch was op de geheime eden en dat de loyaliteit van Vrijmetselaars aan hun land in twijfel trok.

Een groot deel van de reden waarom Vrijmetselaars te maken kregen met weerstand en uitzetting heeft te maken met hun buitenproportioneel aantal leidinggevende posities in verschillende revoluties, burgeroorlogen en regeringen. Talloze koningen waren Vrijmetselaars, inclusief koning Leopold I van België, Pedro I van Brazilië, Wilhelm I van Duitsland, Maximiliaan I van Mexico, Willem II van Nederland en George VI van het Verenigd Koninkrijk.

Geschat wordt dat zeker 68 van de Founding Fathers, de stichters van de Verenigde Staten, lid waren van Vrijmetselaarsloges. Een aardig aantal van hen nam deel aan de Amerikaanse Revolutie en het tekenen van de Onafhankelijkheidsverklaring in 1776. Onder de meest bekende George Washington, een generaal in de Revolutionaire Oorlog, de eerste president van de VS en lid van de loge in Fredericksburg in Virginia; Benjamin Franklin, ondertekenaar van de Onafhankelijkheidsverklaring en lid van de loge St. John's in Philadelphia; John Hancock, president van het Continentaal Congres en lid van de loge van St. Andrew in Boston; en Paul Revere, logebroeder van John Hancock en officier bij de Massachusetts Militia, gevierd om zijn nachtelijke rit te paard om te waarschuwen voor de naderende Britse troepen.

Naast George Washington zijn andere Amerikaanse presidenten die tot Vrijmetselaarsloges behoorden James Monroe, Andrew Jackson, James Polk, James Buchanan, Andrew Johnson, James Garfield, William McKinley, Theodore Roosevelt, William Taft, Warren Harding, Franklin Roosevelt, Harry Truman, Lyndon Johnson en Gerald Ford. En Bill Clinton was lid van de Maçonnieke jeugdgroep de Orde van DeMolay.

De geschiedenis en symboliek van de Vrijmetselarij in de Verenigde Staten zijn gekerfd in vele overheidsgebouwen en monumenten in Washington, D.C. en in Philadelphia. De gedenkstenen van het Washington Monument staan bijvoorbeeld vol met Maçonnieke symbolen.

Interessant is dat George Washington bekend maakte dat hij wist van pogingen om te infiltreren bij Vrijmetselaarsloges door groepen die mogelijk probeerden om de regering van de net gevormde Verenigde Staten te ondermijnen.

In augustus 1798, twee jaar na het einde van zijn tweede termijn als president, begon George Washington een briefwisseling met George W. Snyder, een ambachtsman en uitvinder uit Kentucky. In hun correspondentie wordt een boek genoemd, *Proofs of a Conspiracy Against All the Religions and Governments of Europe* (Bewijzen voor een samenzwering tegen alle religies en regeringen van Europa). De schrijver, John Robison, was een Britse natuurkundige, wiskundige en lid van de Royal Society of Edinburgh die was gaan geloven dat de Franse Revolutie was geïnfiltreerd door de Beierse Illuminati. Robisons boek, voor het eerst uitgegeven in 1797, schetste zijn overtuiging dat dezelfde krachten die werkzaam waren in Frankrijk ook opereerden binnen Vrijmetselaarsloges, met als doel het omverwerpen van de religies en regeringen van de wereld.

Snyder stuurde Washington een kopie van Robisons boek en waarschuwde hem voor pogingen om de VS van binnenuit over te nemen. Hij vertelde Washington dat het boek "een volledig overzicht geeft van een genootschap van Vrijmetselaars dat zich in naam onderscheidt als 'Illuminati,' met het plan om alle regeringen en alle religies onderuit te halen, zelfs natuurreligies; en die streven naar het uitwissen van

ieder idee van een Opperwezen.” Snyder voegde eraan toe dat het misschien nog binnen Washingtons macht lag om te voorkomen dat dit “afgrijselijke plan de broeders van de Engelse Loge,” waarover Washington de leiding zou hebben, zou corrumperen. Waarop Washington reageerde:

Ik heb veel gehoord over het boosaardige en gevaarlijke plan, en over de leerstellingen van de Illuminati. Maar ik had het boek niet gezien tot u zo vriendelijk was me een exemplaar te sturen.

Washington schreef Snyder dat hij geen leiding gaf aan welke loge ook en dat hij in de afgelopen dertig jaar één of twee keer een loge had bezocht. En dat hij meende dat geen van de Amerikaanse loges op dat moment “waren aangetast door de principes die aan het genootschap van de Illuminati worden toegeschreven.”

Na nog een paar brieven heen en weer sloot Washington op 24 oktober 1798 de briefwisseling af met erkennen dat hij nu *wel* dacht dat Amerikaanse loges waren binnengedrongen.

Het was niet mijn bedoeling om eraan te twijfelen dat de doctrines van de Illuminati en de principes van Jakobinisme zich hadden verspreid over de VS. Integendeel, niemand is meer overtuigd van dat feit dan ik.

Na de dood van Washington werd een kopie van *Bewijzen voor een samenzwering tegen alle religies en regeringen van Europa* in zijn bibliotheek aangetroffen.

Het boek van Robison richt zich op de invloed van de Beierse Illuminati en het Genootschap van Jezus, ook bekend als de Jezuïeten. Robison schreef dat “de Jezuïeten nu een actieve rol spelen dan ooit. Ze wisten zich in de Engelse loges binnen te werken.” Ook merkte hij op: “In deze periode werden er wijzigingen aangebracht in sommige Vrijmetselaarssymbolen, vooral in de uittekening van de loge, die duidelijke sporen van jezuïtische inmenging vertonen.” Op de Jezuïeten en de Illuminati komen we zo terug.

Ondertussen is er ook bewijs van de invloed van de Vrijmetselaars bij de Amerikaanse inname van het koninkrijk Hawaïi.

Deze Maçonnieke invloed kan terug worden gevolgd naar een groep van Amerikaanse en Europese zakenlieden, advocaten en suikerboeren die oorspronkelijk allemaal deel uitmaakten van de Missionary Party. Zij stonden bekend als het Comité van Negen tijdens de Hawaïiaanse verkiezingen van 1884 en als het Comité van Dertien bij de verkiezingen in 1886.

In 1887 vormde het Comité van Dertien een geheim genootschap genaamd de Hawaiian League. De Liga hield op papier niets bij over de omverwerping van het Hawaïiaanse koninkrijk.

In januari 1887 drong de Liga de “Bayonat Constitution” op aan koning Kalākaua. Hiermee werd de monarchie ontdaan van haar uitvoerende macht en werd een marionettenregering ingesteld.

Na het overlijden van koning Kalākaua in 1891 werd zijn zus Lili’uokalani koningin. Zij wilde de macht van het koninkrijk en de inheemse bevolking van Hawaï herstellen. Toen de koningin in 1893 een nieuwe Grondwet voorstelde begon de eerder genoemde groep van buitenlandse belangen zich tegen haar te organiseren.

Het Comité van Dertien ontwikkelde zich en werd bekend als het Burgercomité voor Openbare Veiligheid, of kortweg de Veiligheidscommissie. Op 17 januari 1893 voerde de groep hun geplande staatsgreep tegen het koninkrijk Hawaï uit. Eerder dan een bloedige strijd tegemoet te zien gaf de koningin het bevel aan de troepen om zich over te geven.

De nieuw gevormde tijdelijke regering werd binnen 48 uur erkend door landen wereldwijd. Tegen 1898 was het voormalige koninkrijk ingenomen als het nieuwste lid van de Verenigde Staten.

Later zou de koningin opmerken dat de tijdelijke regering die door het Comité was gevormd zijn autoriteit niet had verkregen van de Hawaïaanse kiezers. In plaats daarvan kwam hun vermeende autoriteit van het zogenaamde “Veiligheidscomité” - dat, zo merkte de koningin op, “grotendeels bestond uit personen die aanspraak maakten op Amerikaans burgerschap,” en dat “geen enkele Hawaïiaan lid was.”

Verschillende vooraanstaande deelnemers aan de samenzwering waren Vrijmetselaar. Henry E. Cooper, voorzitter van het Veiligheidscomité, was al Vrijmetselaar in San Diego voor hij in 1890 naar Hawaï kwam. Hij had al in 1881 de hoogste graad van de Schotse Ritus bereikt, de 33ste graad. Hij sloot zich in 1894 aan bij de Hawaïaanse Loge #21 en in 1895 hielp hij bij het organiseren van de Pacific Lodge #22, waar hij diende als eerste Meester.

Andrew Brown was nog een samenzweerder uit de Veiligheidscommissie. Na zijn dood noemde een overlijdensbericht hem een “vooraanstaand lid van de Hawaïaanse Loge #21.” Een derde complotpleger, John McCandless, was een zakenman in mijnbouw en bankieren en diende als directeur van de Bank van Hawaï. Ook hij stond bekend als Vrijmetselaar.

De VS is niet het enige land met politiek leiders die lid zijn van Vrijmetselaarsloges. In Mexico waren verschillende presidenten Vrijmetselaar, Porfirio Díaz, Benito Juárez, en Antonio Santa Anna, net als revolutionaire figuren als Ignacio Allende, José María Morelos, en Miguel Hidalgo y Costilla.

De Vrijmetselaars trokken rond de jaren 1820 naar Mexico. In 1827 kwamen Mexicaanse leiders met “El Plan de Montaña,” dat poogde om geheime genootschappen, met name Vrijmetselarij, te verbieden. Het plan werd geleid door vice President Nicolás Bravo. Het richtte zich vooral op het inperken van de invloed van de Yorkse Ritus, één van de twee takken van Vrijmetselarij, ten gunste van de Schotse Ritus, de conservatievere van de twee takken.

In 1926 voerde Mexicaans President Elías Calles de “Wet Calles” in, die beperkingen oplegde aan de Katholieke Kerk onder Artikel 130 van de Mexicaanse Grondwet uit 1917. Het pleitte voor de scheiding van Kerk en Staat, vereiste dat alle kerken zich bij de overheid registreerden en verbood priesters om een politieke functie te bekleden. Het handhaven van de wet leidde tot de Cristero-oorlog tussen 1926 en 1929, waarin Katholieke boeren in opstand kwamen tegen de Mexicaanse regering.

De handhaving van de Wet Calles kan worden gezien als de strijd tussen de Katholieke Kerk en de poging van de Vrijmetselaars om de invloed van de Kerk in het Katholieke land terug te dringen. Sommige Jezuïtische priesters bleven in het geheim preken en sommigen steunden de oorlogsinspanningen, maar voor het grootste deel hield de Katholieke Kerk zich officieel buiten het conflict. Volgens het boek *Cristero Mexico* sprak President Portes Gil op 27 juli 1929 tijdens een Vrijmetselaarsbanket over de invloed van de Vrijmetselarij op Mexico:

In Mexico zijn in de afgelopen jaren de Staat en de Vrijmetselarij één en hetzelfde geweest: twee entiteiten die schouder aan schouder optrekken, omdat de mannen die de laatste jaren de macht hadden altijd hebben geweten hoe solidair te zijn met de revolutionaire principes van Vrijmetselarij.

In *Cristero Mexico* wordt ook opgemerkt dat Plutarco Elías Calles een 33ste graad Vrijmetselaar van de Schotse Ritus was. Tijdens een ceremonie in mei 1926 kreeg hij de Maçonnieke Medaille van Verdienste, uitgereikt door de Opperste Grootcommandant van de Schotse Ritus, als beloning voor zijn campagne tegen de macht van de Katholieke Kerk in Mexico.

Er waren ook waarschuwingen dat Vrijmetselaars een rol speelden in Frankrijk, met name in de Franse Revolutie. In zijn *Bewijzen van een samenzwering* was John Robison niet de eerste die vragen stelde bij de rol van de Vrijmetselaars in Frankrijk. In feite pakte Robison de draad op die zich al over Europa begon te verspreiden. Zijn boek was voor een groot deel gebaseerd op werk van Alexander Horn, een Schotse Benedictijnse monnik die later een geheim agent zou worden voor het Britse Rijk en de Katholieke Kerk. Horn ging in 1722 het klooster in, toen hij tien was, en tegen zijn 23ste was hij een gewijd Katholiek priester. Hij schreef anoniem over de schadelijke invloed van de Vrijmetselaars.

In dezelfde tijd dat Robison en Horn waarschuwden voor de plaag van Vrijmetselarij in Frankrijk onthulde de Franse journalist en priester Augustin Barruel de invloed van Vrijmetselaars tijdens de Franse Revolutie en het Terreurbewind. In 1797 publiceerde Barruel zijn boek *Memoirs Illustrating the History of Jacobinism* (Herinneringen ter illustratie van de geschiedenis van Jakobinisme) dat het licht schijnt op de relatie tussen de revolutionaire Jakobijnen en de Vrijmetselaarsloges in Frankrijk. Hij zag een verband tussen occulte praktijken (die hij bestempelde als “heidens”), het idealisme van de Verlichting en de Vrijmetselarij - die hij er alle drie van verdacht de Katholieke Kerk en het Christendom in bredere zin te willen ondermijnen.

Zoals al opgemerkt was Ernest Jouin een Franse Katholiek priester en schrijver die de eerste Franse vertaling van *De Protocollen* uitgaf. Jouin meende dat het werk een accurate weergave was van de Joods-Maçonnieke samenzwering om over de wereld te heersen en het Christendom aan te vallen. Jouin publiceerde zijn essays in het blad *International Review of Secret Societies*. Hij voegde er communicaties aan toe die hij had gehad met leiders uit het Vaticaan die hem prezen voor zijn inspanningen. Hij wees erop dat verschillende pausen zich hadden uitgesproken tegen Vrijmetselarij. De Heilige Stoel schreef hem en merkte op dat hij “zorgvuldig en bijzonder duidelijk de identiteit van Vrijmetselarij heeft aangetoond die overal zichtbaar is ... waarvan het meesterplan is om de Katholieke Kerk te vernietigen.” Jouins opvatting was zo’n gemeengoed onder het leiderschap van het Vaticaan dat paus Benedictus XV hem benoemde tot Ereprelaat en paus Pius XI hem prees voor zijn strijd tegen de “dodelijke vijand” van de Katholieke Kerk.

Jouins werk beïnvloedde het denken van de Franse journalist Léon de Poncins, wiens werk focuste op de impact van de Vrijmetselaars en “Joodse krachten” op de Eerste Wereldoorlog, op de stichting van de staat Israël en op de Volkenbond. In zijn boek uit 1928, *The Secret Powers Behind Revolution: Freemasonry and Judaism* (De geheime krachten achter revolutie: Vrijmetselarij en Judaïsme), handhaafde Poncins dat het Joodse volk uniek is uitgerust voor het omverwerpen van tradities met hun “instinctieve oppositie tegen iedere gevestigde orde,” zoals hij het omschreef “een rechtstreeks gevolg van hun eeuwenlange streven om de onveranderlijkheid van hun ideaal en de bestendigheid van hun oorspronkelijke tradities te bewaren.”

In een later boek, *The Occult War: The Judeo-Masonic Plan to Conquer the World* (De occulte oorlog: Het Joods-Maçonnieke plan om de wereld te veroveren), voor het eerst gepubliceerd in 1936, geven Poncins en medeschrijver Emmanuel Malynski de Vrijmetselaars en een vermeend collectief van Joodse financiers, waaronder James de Rothschild en Jacob Schiff, de schuld voor het steunen van de revolutionairen tijdens de Franse Revolutie (1789-1799) en de opstandelingen in de Russische Bolsjewistische Revolutie (1917).

Poncins gebruikte het werk van Katholiek priester Henri Delassus als bron, in het bijzonder diens boek uit 1910, *The Anti-Christian Conspiracy: The Masonic Temple*

Seeking to Rise on the Ruins of the Catholic Church (De anti-Christelijke samenzwering: De Maçonnieke tempel die moet verrijzen op de ruïnes van de Katholieke Kerk). Hierin citeert Delassus direct uit een debat uit 1904 in de Franse Kamer van Afgevaardigden waarin verschillende officials hun overtuiging bevestigden dat Vrijmetselaars “in het geheim hadden gewerkt om de Revolutie voor te bereiden.” Op één punt verklaart ene Marquis de Rosanbo: “We zijn het dus allemaal perfect eens op dit punt, dat Vrijmetselarij de enige auteur was van de Revolutie,” waarop een afgevaardigde genaamd Francois-Henri Jumel reageerde: “We doen meer dan het erkennen. We spreken het openlijk uit.”

Poncins en Delassus stelden allebei dat de Vrijmetselarij betrokken is bij een wereldwijd complot om de Katholieke Kerk te ondermijnen en mensen weg te bewegen van religie. Poncins geeft in *De geheime krachten achter revolutie* de schuld aan materialisme en atheïsme op het spirituele vlak, aan liberalisme, democratie en republiek in het politieke domein en aan collectivisme in de sociale sfeer voor het wegleiden van de gewone mens van de Kerk en weg van steun aan monarchie.

Dit is een terugkerend thema - de gedachte dat Vrijmetselaars traditie aanvielen in de vorm van “de monarchie en het Katholieke geloof.” Hoewel het klopt dat veel van de Franse revolutionairen pleitten voor het inperken van de macht en de invloed van de Kerk op het dagelijkse leven gingen ze nog een stap verder en riepen “de rede” uit tot hun nieuwe god, dit terwijl ze ondertussen religieus leiders vermoordden en kerken afbrandden.

Aan de ene kant is het begrijpelijk dat, naarmate de ideeën van vrijheid van meningsuiting en zelfbeschikking zich over de wereld verspreidden, de mensen van de 18de eeuw ernaar verlangden om vrij te zijn van de ketenen van religieus dogma en de vermeende goddelijkheid van koningen.

Tegelijkertijd zagen degenen die stevig vasthielden aan religie en de monarchie en adel steunden de vrijheidsoptstanden terecht als aanvallen op hun manier van leven en hun machtspositie. Probeerden Vrijmetselaars met deze revoluties de mensheid onderuit te halen om over de wereld te heersen? Of waren deze omwentelingen deel van een organische evolutie van een mensheid die losbreekt uit de ketenen van onderdrukking? Of ligt de waarheid misschien ergens in het midden?

Hoe het ook zit, Delassus, Poncins, Jouin en Barruel wezen allemaal op de aanwezigheid van Joden en Vrijmetselaars onder de intellectuele leiders van de Franse, Russische en zelfs Hongaarse Revolutie. Verder zagen zij in de financiering van de revoluties door Joodse bankiers een bevestiging van hun overtuiging dat het om een Joods-Vrijmetselaarscomplot ging.

Maar zelfs Poncins, met zijn ferme anti-Joodse houding, weigerde om alle Joden en Vrijmetselaars te veroordelen. In *De geheime krachten achter revolutie* schreef hij:

Te concluderen dat het Jodendom een compact revolutionair leger vormt, aangestuurd door één enkele hoogste baas, zou absurd zijn. Hoe groot het aandeel is dat deel uitmaakt van het complot weten we niet. Niet alle Joden zijn Bolsjewieken, niet alle Vrijmetselaars zijn revolutionaire atheïsten, maar desalniettemin is iedere Jood, omwille van zijn Judaïstische mentaliteit, en iedere Vrijmetselaar, vanwege zijn Maçonnieke mentaliteit, in essentie een onbewuste revolutionair.

De Fransen waren niet de enigen die zich zorgen maakten om de invloed van de Vrijmetselaars. Ze waren ook niet de enige onderzoekers die geloofden dat de Vrijmetselaars niet onafhankelijk handelden maar een facet waren van de wereldwijde Joodse samenzwering.

Feitelijk, in 1855 schreef Isaac Mayer Wise, een Amerikaanse rabbijn die “de meest vooraanstaande rabbijn in Amerika” werd genoemd: “Vrijmetselarij is een Joodse instelling waarvan de geschiedenis, graden, voorschriften, wachtwoorden en uitleg Joods zijn van begin tot einde.”

Verder schreef Albert Pike, die diende als Soeverein Groot-commandant van de Opperste Raad, Schotse Ritus, Zuidelijk Rechtsgebied tussen 1859 en 1891, in zijn boek *Morals and Dogma*: “Alle genootschappen van de Vrijmetselarij verwierven hun geheimen en symbolen uit de Joodse mystieke traditie van Kabbala.”

Of deze verklaringen betekenen dat Vrijmetselarij een “Joodse creatie” is of simpelweg geïnspireerd door Joodse symboliek en geschiedenis hangt af van je persoonlijk perspectief. Het moet worden opgemerkt dat vele van deze schrijvers de onkrachte *Protocollen van de wijze ouderen van Zion* zien als een bron voor hun overtuiging. Linksom of rechtsom, duidelijk is dat Vrijmetselaars een enorme invloed hadden op grote geopolitieke gebeurtenissen in de afgelopen paar honderd jaar, zo niet veel verder terug in de geschiedenis.

Wat betreft de spelers uit de Piramide die we in dit boek noemden zien we duidelijke sporen van Vrijmetselaarsinvloed.

Een paar voorbeelden:

- De Amerikaanse senator Nelson Aldrich, die een sleutelrol speelde bij het opzetten van het Federal Reserve System, was lid van de Vrijmetselaarsloge in Rhode Island en diende een jaar als penningmeester van de Grand Lodge van die staat (1877-1878)
- Cecil Rhodes, de architect van de Rhodes Studiebeurzen en de Ronde Tafel-groepen, werd in 1877 ingewijd in de Apollo Universiteitsloge No. 357 in Oxford

- Verschillende stichtende leden van King's College, dat later Columbia Universiteit werd - de geboorteplaats van Technocratie en de Trilaterale Commissie - waren Vrijmetselaars in loges in New York, onder hen Philip Livingstone, een ondertekenaar van de Onafhankelijkheidsverklaring, en zijn broer William, ondertekenaar van de Amerikaanse Grondwet en de eerste gouverneur van New Jersey (1776-1790)
- Adam Weishaupt, die in 1776 de Beierse Illuminati oprichtte (waar John Robison en Alexander Horn voor waarschuwd), werd in 1777 opgenomen in de Vrijmetselaarsloge Saint Theodore Good Council in München

Zoals we verderop zullen zien had Weishaupt contacten met de Vrijmetselaars en de Jezuïeten.

Het Genootschap van Jezus, ook bekend als de Jezuïeten

Het Genootschap van Jezus, ook wel de Jezuïeten genoemd, begon in 1535 met een gesprek onder een handvol Rooms Katholieke studenten aan de Universiteit van Parijs. Ze besloten om geloften af te leggen van armoede, kuisheid en gehoorzaamheid en een organisatie te vormen die bekend werd als het "Gezelschap van Jezus." Ze verwezen ook naar zichzelf als "Vrienden in de Heer." De naam "Genootschap van Jezus" kwam later.

In 1537 trokken deze Parijse studenten naar Italië om de goedkeuring voor hun organisatie te krijgen van paus Paulus III. Drie jaar later, in september 1540, werd hun nieuw genaamde Genootschap van Jezus formeel als orde gevestigd onder pauselijk decreet. Met die erkenning ontvingen de jonge mannen, informeel bekend als Jezuïeten, toestemming van de paus om gewijde priesters te worden. Dit gaf hen de vrijheid om nieuwe colleges te bouwen, seminaries te houden en nieuwe leden te werven voor de Katholieke Kerk.

De groep koos Sint Ignatius van Loyola als eerste Superieur Generaal. Ignatius was een Spanjaard - een Katholiek priester en voormalig soldaat die tien jaar in het Spaanse leger had gediend. Zijn militaire ervaring was te zien in de manier waarop hij de Jezuïeten net zo goed behandelde als een militaire orde als een religieuze.

De Jezuïeten kregen de opdracht om het Rooms Katholieke geloof te verspreiden in wat bekend kwam te staan als de Contra-reformatie, toen het Vaticaan pogingen ondernam om de opkomst van Protestantisme te bestrijden. Tegen de tijd dat de Raad van Trent bij elkaar kwam in 1545 brachten de Jezuïeten de boodschap van de Katholieke Kerk naar gekoloniseerde landen en bouwden scholen en kerken om hun ontluikende beweging te laten groeien.

In de tweehonderd jaar die volgden werden koningen en regeringsorganen wantrouwig tegenover de macht en invloed van de Jezuïeten. Ze maakten zich zorgen

dat de Jezuïeten en de Katholieke Kerk te veel autonomie hadden in een tijd waar landen zaken als individuele vrijheid en vrije gedachte begonnen te omarmen.

De Jezuïeten werden in 1759 verbannen uit het Portugese Rijk en in 1764 uit het Franse Rijk, gevolgd door uitzetting uit het Spaanse Rijk, en uit de koninkrijken van Sicilië en Napels, Malta, en tot slot Oostenrijk en Hongarije in 1782.

Paus Clemens XIV maakte in 1773 formeel een einde aan de Orde van de Jezuïeten in alle Katholieke gebieden, hoewel hij dit in 1814 terugdraaide. Van zijn dood kort daarna wordt gedacht dat hij door Jezuïeten werd vergiftigd, hoewel hij op het moment van overlijden al 71 was.

Tsaar Alexander I verbande de Jezuïeten uit het Russische Rijk in 1820. De eerste Grondwet van Zwitserland, ingevoerd in 1848, verbood Jezuïeten een positie in de overheid of de Kerk te bekleden.

Ondanks deze pogingen om de Jezuïeten te onderdrukken verspreidde hun boodschap zich over China, Rusland, Pruisen en de Verenigde Staten. Tegen het begin van de 19de eeuw leidde angst voor de Jezuïeten tot de publicatie van essays en boeken die waarschuwden voor hun vermeende geheime plannen voor wereldoverheersing.

In 1835 gaf Samuel B. Morse, de bedenker van de Morse-code, een boek uit, *Foreign Conspiracy Against the Liberties of the United States* (Buitenlands complot tegen de vrijheden van de Verenigde Staten), waarin hij de Jezuïeten beschuldigde van het in het geheim beramen van de ondermijning van het Amerikaanse experiment van vrijheid en een beperkte overheid. Volgens Morse handelden de Jezuïeten in opdracht van het Vaticaan en de St. Leopold-stichting (ook bekend als de Leopoldsorde), die in 1829 was gevormd in Wenen, Oostenrijk, ter ondersteuning van Katholieke missies in de VS. Morse geloofde dat ook het Oostenrijkse koningshuis bij deze inspanning betrokken was.

Tien jaar na het boek van Morse kwam Jacopo Leone, eerder in opleiding bij de Jezuïeten, met het boek *The Jesuit Conspiracy: The Secret Plan of the Order* (Het complot van de Jezuïeten: Het geheime plan van de Orde). Hierin vertelt Leone het verhaal van hoe hij in 1824 werd toegelaten tot het Genootschap van Jezus, toen hij 19 was. Hij zei dat de Jezuïtische rector die hij ontmoette hem ondervroeg en hem leidde tot het opbiechten van zijn hele leven. Daarna werd hij opgenomen in de Jezuïtische Orde in het klooster Santa Margherita Chieri in Italië.

In september van dat jaar, terwijl Leone nog steeds wende aan zijn nieuwe leven, vroeg hij de Jezuïet Vader of hij in de tuin mocht wandelen. Hij dwaalde het huis van de Vader binnen om toestemming te vragen en ontdekte een bibliotheek. Hij begon de boeken te bekijken en zag een tweede rij boeken achter de eerste - en een derde achter de tweede rij. In deze derde rij vond hij geheime documenten - specifiek de

Bekentenissen van de Novieten en de Bekentenissen van Vreemdelingen. Leone zei dat hij zijn eigen biecht vond, en die van alle andere Jezuïeten, zelfs biechten van andere vooraanstaande personen.

Terwijl hij de papieren bekeek hoorde hij de stemmen van verschillende bewoners van het klooster naderen en wist zich te verstoppen voor ze de bibliotheek binnenkwamen. Vanuit zijn schuilplaats hoorde hij de discussie tussen acht of tien hooggeplaatste Jezuïeten die spraken over geheime eden en hun plannen voor werelddominantie. Na te hebben geluisterd naar het hele gesprek schreef hij op wat hij zich herinnerde. Kort daarna verliet hij de orde en werd een uitgesproken criticus van het Genootschap.

Later schreef hij:

Het Genootschap van Jezus onthulde zich plotseling in duisterder en verwerpelijker kleuren dan mij eerder was voorgehouden.

En:

Nooit had men durven vermoeden dat zo veel ambassadeurs, ministers, prinsen en kardinalen zouden samenkomen om zonder de minste schaamte de ergste heiligschennis te begaan.

Leone geloofde dat de Jezuïeten de bekentenissen zouden gebruiken om te leren over het verleden - inclusief geheime en gevoelige informatie - van zowel hun collega's als hun vijanden.

Over deze bekentenissen schreef hij:

Deze kunstgreep schenkt hem de onfeilbare macht om de boetelingen die naast hem knielen te verrassen, te verwarren en te onderwerpen; hij dringt op de meest onverwachte wijze tot hen door.

Interessant is Leone's korte verwijzing naar de "Monita Secreta" (geheime monitor), ook bekend als *De geheime instructies van de Jezuïeten*. Dit vermeende geheime plan van de Jezuïeten verscheen voor het eerst als manuscript in het Spaans in 1612 en werd twee jaar later gedrukt. Over het document is sindsdien bericht dat het een ontkrachte vervalsing was, geschreven door een verbolgen Jezuïet. Degenen die erin geloven houden echter vol dat de geheime code van instructies feitelijk werd geschreven door Claudio Acquaviva, de vijfde Superieur Generaal van het Genootschap van Jezus, en dat de instructies het schijnbare plan van de Jezuïeten om te heersen over de wereld schetsten.

Het vermeende document dook opnieuw op in 1883, toen Edwin Allen Sherman zijn boek uitgaf, *Engineer Corps of Hell* (De bouwers van de Hel), waarvan hij

beweerde dat het een herdruk was van de *Monita Secreta*. Hij vertelt het verhaal van hoe hij werkte bij een loge van de Oude en Aangenomen Schotse Ritus van de Vrijmetselarij in San Francisco, Californië, toen in augustus 1870 een oudere man verscheen. Nadat de vreemdeling had bevestigd dat hij lid was van de Schotse Ritus begon hij te bidden bij een altaar. Volgens Sherman bood de man toen aan om zijn vreemde manieren uit te leggen.

Hij vertelde Sherman dat hij lid was geweest van het Frans Archeologisch Genootschap en door Peru, Bolivia en Chili had gereisd. Hij zei dat hij een lemen vesting had ontdekt, misschien eerder gebruikt als militair fort maar nu bewoond door de lokale bevolking. De oude man vertelde dat hij er tijdens zijn reizen af en toe verbleef en er aan zijn studies werkte.

Op een avond, terwijl hij zich klaarmaakte om in bed te gaan zitten om te schrijven, ontdekte hij onder het bed een pakje. Hij zei dat, toen hij het pakje opende en uitrolde, dit het “Geheime Handboek van Instructies” bevatte, “samen met de inwijdingsceremonies van leden van het Genootschap van Jezus.” Hij zei dat de instructies in het Latijn waren en het zegel droegen van de Generaal en de Secretaris van de Orde in Rome.

De man zei tegen Sherman dat hij snel het boek kopieerde van Latijn naar Frans, het pakje weer terug onder het bed legde en de volgende dag vertrok op een nieuwe reis. Toen hij een week later terugkwam werd hem verteld dat een bisschop en zijn dienaar terug waren gekomen - zeer bezorgd en gespannen - die naar het pakje zochten.

Deze rondreizende Vrijmetselaar drukte uiteindelijk het boek in het Spaans en verspreidde het onder zijn broeders in de Spaanse gebieden van de Amerika's. Hij beweerde dat zijn leven op dat moment gevaar liep en dat hij het land moest verlaten voor te worden vermoord. Hij zei dat hij bij zijn vluchtpoging was gestoken en beschoten.

De man vroeg Sherman om het document af te drukken zodat het “een waardevol wapen in handen van de Maçonnieke Broederschap” kon zijn. Sherman beweert dat dit document dezelfde *Geheime Monitor* was die de Jezuïeten hadden in de 17de eeuw. Of dat zo is of niet is onbekend.

Wat wel bekend is, is dat Shermans boek naar hij beweert geheime eden bevat die Jezuïeten achter gesloten deuren afleggen. Volgens het document dat in Shermans boek wordt aangehaald, als een Jezuïet zijn geheime eed aflegt dan bevestigt de Superieur Generaal, die de kandidaat “Mijn Geestelijk Vader” noemt, dat het de rol van de Jezuïet is om “de zaden van haat en jaloezie tussen gemeenschappen te planten” en om “revoluties en burgeroorlogen te creëren in landen die onafhankelijk en welvarend zijn.” Jezuïeten worden er ook aan herinnerd dat het hun taak is om “in

de gunst en het vertrouwen te komen van de bankier, de advocaat, bij scholen en universiteiten, in parlementen, rechtbanken en staatsraden.”

Wanneer hij zijn geheime eed aflegt richt de kandidaat Jezuïet de punt van een mes op zijn hart en zweert:

Ik doe hierbij afstand van en ontken elke loyaliteit aan welke ketterse koning, prins of staat dan ook die Protestants of Liberaal wordt genoemd, evenals elke gehoorzaamheid aan hun wetten, bestuurders of functionarissen.

De vermeende geheime eed vraagt Jezuïeten te beloven “meedogenloos oorlog te veroorzaken en te voeren”; om Protestanten en Liberalen van de aardbodem te vegen en niemand te sparen, ongeacht leeftijd, geslacht of gesteldheid. Wie de eed aflegt belooft “deze schandelijke ketteren op te hangen, te verbranden, te vernietigen, te koken en levend te begraven, de magen en de baarmoeders van hun vrouwen open te scheuren en de hoofden van hun kinderen stuk te slaan tegen een muur om voor eens en altijd dit afschuwelijke ras te vernietigen.”

Tot slot erkent hij dat, mocht hij niet gehoorzamen, “medesoldaten van de Militie van de Paus” zijn handen en voeten zullen afhakken, zijn keel zullen doorsnijden van oor tot oor, zijn buik zullen openrijten en zwavel in de wonden zullen gieten.

Er moet opgemerkt worden dat de versie van de *Geheime Instructies* in Shermans boek anders is dan in de beschikbare gedrukte exemplaren van de vermeende *Monita Secreta*. Hoe dan ook, beide documenten dragen bij aan het wantrouwen jegens de Jezuïeten.

Voor hun deel hebben Jezuïtische onderzoekers geprobeerd de verhalen rond de mysterieuze *Monita Secreta* te ontkrachten. Volgens Thomas J. Campbell, een Jezuïtisch geschiedkundige en schrijver van *The Jesuits, 1534-1921*, beweren sommigen die geloven in de *Monita* dat het was gevonden in de geheime archieven van het Jezuïetengenootschap in Padua, Italië.

Campbell voert ook aan dat de term “Monita Secreta” niets meer is dan een “slimme imitatie” van officiële administratieve en spirituele instructies, uitgegeven door de Orde van Jezuïeten en bekend als de *Monita Generalia*.

Met nog andere Jezuïtische historici stelt Campbell dat het anonieme document te herleiden is naar Jerome Zahorowski, een verbolgen Jezuïtische priester die in 1613 “was weggestuurd uit de gemeenschap” voor het overtreden van de regels. Hij schrijft de onvrede van Zahorowski toe aan het zakken voor een examen waardoor hij niet de vierde gelofte van de Jezuïeten mocht afleggen. Zahorowski werd naar bericht aangeklaagd door de Inquisitie voor de vervalsing. Na in eerste instantie zijn rol te hebben ontkend zou hij op zijn sterfbed hebben toegegeven de schrijver te zijn.

Maar in een gloednieuw boek uit juni 2025, getiteld *Monita privata (Secreta) Societatis Iesu: The Critical Edition of the Latin and Polish Texts* (de uitgebreide editie van de Latijnse en Poolse teksten), geven de schrijvers tegengas en zeggen dat er geen direct bewijs is die het schrijverschap van de *Monita* verbindt met Zahorowski. Feitelijk ontkennen ze de hele theorie dat de *Monita* “simpelweg een uitvloeisel was van interne Jezuïtische conflicten” en schrijven in plaats daarvan de uitgave van de *Monita* toe aan “een bredere, berekende anti-Jezuïtische campagne die weerklonk over de Katholieke en Protestante gebieden in Europa. Zoals zij het zagen paste de *Monita* “binnen een omvangrijkere campagne die waarschijnlijk is verbonden met Venetiaanse kringen” van oppositie tegen de Jezuïeten. Deze verwijzing naar de macht van de Venetiaanse adel is een onderwerp dat we nog zullen aansnijden voor het einde van dit hoofdstuk.

De Jezuïeten hebben ook de schuld gekregen van een aantal geopolitieke gebeurtenissen. Eén van de critici was Charles Chiniquy, een Canadese activist, voormalig Katholiek priester, uitgesproken tegenstander van de Jezuïeten, en de man aan wie Edwin Allen Sherman zijn boek *De bouwers van de Hel* opdroeg.

In 1886, slechts drie jaar na het uitkomen van Shermans boek, publiceerde Chiniquy zijn autobiografie, *Fifty Years in the Church of Rome* (Vijftig jaar in de Kerk van Rome). Hierin zette hij in detail uiteen wat hij zag als “heidense” invloeden in Katholicisme. Chiniquy waarschuwde ook dat het Vaticaan probeerde de VS te overspoelen met Katholieke immigranten uit Ierland, Duitsland en Frankrijk. Hij ging zelfs zover te beweren dat het Vaticaan en de Jezuïeten betrokken waren bij de moord op de Amerikaanse President Abraham Lincoln.

Chiniquy en Lincoln ontmoetten elkaar toen Lincoln Chiniquy verdedigde in een rechtszaak wegens laster. Dat kan worden aangetoond op basis van historische archieven. Wat echter minder zeker is, is of Lincoln wel of niet bang was dat de Jezuïeten zijn leven bedreigden, zoals Chiniquy later in zijn autobiografie zou beweren.

Chiniquy was niet de enige auteur die de Jezuïeten ervan beschuldigde nationale en geopolitiek te sturen. Ook de Italiaanse geschiedkundige Avro Manhattan beschuldigde de Jezuïeten van zware misdaden, zoals het beginnen van de oorlog in Vietnam, naast andere gebeurtenissen die een wereldwijde weerslag hadden.

Het tot de bodem uitzoeken of de Jezuïeten en het Vaticaan wel of niet betrokken waren - en nog steeds zijn - bij een wereldwijd complot voor heerschappij is moeilijk. Aanhangers van deze theorie beweren dat de Superieur Generaal van de Jezuïeten, die som wel “de Zwarte Paus” of “de Grijze Paus” wordt genoemd, aan de top van de Machtspiramide staat.

Het Vaticaan was zeker betrokken bij talrijke wandaden, onder andere het toedekken van kindermisbruik en het financieren van de nazi's. De Jezuïeten hebben

vele, vele studenten opgeleid via hun systeem van universiteiten in tientallen landen, waaronder de VS, het VK, Argentinië, Brazilië, Canada, India, Indonesië en zelfs China. Hoewel niet iedere afgestudeerde aan een universiteit van de Jezuïeten ook Jezuïet is, of zelfs Katholiek, zouden vele geslaagden invloedrijke en machtige posities gaan bekleden in de bankenwereld, het militaire apparaat, Inlichtingen en overheden. Onder zulke afgestudeerden die tot de “elite” van Inlichtingen zouden gaan behoren waren gewezen CIA-directeuren George Tenet, Leon Panetta en John Brennan. Zelfs President Trump bracht twee jaar door aan Fordham University, een Jezuïtische instelling.

Hier moet nog aan worden toegevoegd dat Cecil Rhodes de Jezuïeten specifiek noemde als model voor het vormen van zijn Ronde Tafel-groepen.

Voor wat betreft het bewijs dat het Genootschap van Jezus zich aan de top van de Machtspiramide bevindt hebben we net twee afzonderlijke gevallen bekeken van personen die toegang kregen tot vermeende geheime documenten met details van de plannen van de Jezuïeten. Natuurlijk heeft het Genootschap van Jezus elk verband ontkend met deze documenten en eden en noemen ze gewoonweg tekenen van anti-Katholieke gevoelens.

Het verband tussen de Jezuïeten en de Vrijmetselaars

Wat duidelijk wordt als we de relatie tussen de Jezuïeten en de Vrijmetselaars onderzoeken is dat beide kanten vaak elkaar beschuldigen van samenzwering met werelddominantie als doel. Augustin Barruel, de anti-Vrijmetselaar die *Herinneringen ter illustratie van de Jakobijnse geschiedenis* schreef was bijvoorbeeld een Jezuïtische priester. Ernest Jouin, een uitgesproken criticus van Vrijmetselarij, was een Katholiek priester. En Léon de Poncins, schrijver van *De geheime krachten achter revolutie*, was een Katholieke journalist die nauw samenwerkte met het Vaticaan.

En evenzo, kijken we naar de anti-Jezuïtische werken van Edwin Allen Sherman in *De bouwers van de Hel* dan zien we dat hij Groot-griffier van het Groot-consistorie van de 32e graad van de Oude en Aangenomen Schotse Ritus in Californië was, naast secretaris van het Maçonnieke Veteranengenootschap van de Amerikaanse westkust.

Dit zijn maar een paar voorbeelden van Jezuïeten die Vrijmetselaars beschuldigen, en andersom. Simpel gesteld, geen van deze beschrijvingen zijn vrij van vooroordelen.

Eén manier om deze ogenschijnlijke rivaliteit te begrijpen is om mee te nemen dat, toen de ideeën van de Verlichting zich in de 18de eeuw begonnen te verspreiden, de Katholieke Kerk, en daarmee de Jezuïeten, bezorgd waren over de impact van de Verlichting op hun religie. Het is daarom begrijpelijk dat de Jezuïeten anti-Vrijmetselaarscomplotten gingen verspreiden om hun kudde weg te houden van anti-

religieuze, anti-monarchistische thema's. Tegelijkertijd is het logisch dat de Vrijmetselaars een einde wilden aan heerschappij van koningen en religieus bijgeloof. Het volk afwenden van de Kerk via anti-Jezuïtische samenzweringen was één manier om dat doel te bereiken.

Een andere theorie is dat de Jezuïeten de Vrijmetselaars infiltreerden om in de Vrijmetselarij de symbolen en mythologie te introduceren die verband houden met een oude orde, de Arme Medesoldaten van Christus en van de Tempel van Salomo, beter bekend als de Tempeliers. Deze theorie werd naar voren gebracht door Nicholas Bonneville, een Franse journalist, drukker en activistisch politiek figuur in de Franse Revolutie. Bonneville was een Jakobijnse revolutionair die zijn geloof in die ideologie had verloren na de Slachtingen in September 1792 tijdens de Franse Revolutie, waar naar bericht 1.000 gevangenen binnen twintig uur werden afgeslacht door een gewelddadige meute. Bonneville was ook bevriend met de Amerikaanse revolutionair Thomas Paine, die een essay schreef over Vrijmetselarij dat na het overlijden van Paine werd uitgegeven door de vrouw van Bonneville in 1810.

In 1788 publiceerde Bonneville twee boeken over zijn theorieën van een Jezuïtische infiltratie in de Vrijmetselarij. Eén heette gewoonweg *Schotse Vrijmetselarij* en het andere droeg de titel *Jesuits Expelled from Masonry and Dagger Shattered by the Masons* (Jezuïeten uit de Vrijmetselarij verwijderd en hun dolk door de Vrijmetselaars vernietigd). Bonneville's opvatting was dat de Jezuïeten de vier geloften van de Tempeliers hadden opgenomen in de hogere graden van bepaalde Vrijmetselaarsloges. Door het begrijpen van de door de Jezuïeten verborgen symbolen en codes, zo hield hij vol, komt men in het bezit van "een Jezuïtische universele sleutel" die een "verborgen betekenis onder heel gewone woorden" onthult. Bonneville schreef ook over boektitels van de Vrijmetselarij die verborgen boodschappen bevatten, daar geplaatst door Jezuïeten. Een citaat van Bonneville:

Mijn doel hier is niet om alles te vertellen wat er over Vrijmetselarij te weten valt. Het is slechts om de intriges te laten zien die door de Jezuïeten werden gebruikt om de symbolische voorstellingen en de inwijdingen van de militaire orde van de Jezuïeten te buigen naar de vier geloften van hun onverwoestbare compagnie; om hun eigenwijze pogingen te tonen om te overtuigen dat Vrije en Aanvaarde Vrijmetselarij niets anders is dan de vroegere orde van de Tempeliers. Dan zouden hun ingewijden hopelijk worden misleid te geloven dat de orde van de Tempeliers zelf slechts een Jezuïtische instelling was.

Bonneville zelf is een interessant en ingewikkeld karakter. Hij werd in 1786 in Vrijmetselarij ingewijd, voor de publicatie van zijn boeken. In 1790 stichtten hij en eerwaarde Claude Fauchet de Cercle Social (Sociale Kring), ook bekend als het Genootschap van de Vrienden van de Waarheid. De organisatie was voor een deel uitgeverij (om radicale ideeën te verspreiden) en voor een deel een revolutionaire politieke club. Op zijn hoogtepunt had de groep duizenden leden en een invloedrijk

blad, *La Bouche de Fer* (De ijzeren mond), dat maar kort bestond (oktober 1790-juli 1791).

De Cercle Social is beschreven als Vrijmetselaarsloge met een publiek gezicht om de massa's te onderwijzen in de ideeën van de Verlichting. Andere onderzoekers hebben echter beweerd dat de Cercle Social een volwaardige Vrijmetselaarsloge was. Over of het wel of geen Vrijmetselaarsloge was kan worden gediscussieerd, maar één ding is zeker: Bonneville bleef ervan overtuigd dat de Jezuïeten de Vrijmetselarij hadden geïnfiltrerd, met name wat bekend staat als Stuart Vrijmetselarij. Die tak van Vrijmetselarij zou zijn ontwikkeld door aanhangers van het verbannen Huis Stuart als een manier om James II en zijn nakomelingen terug op de Britse troon te krijgen.

Sommige onderzoekers suggereren dat de vermeende oorlog tussen Jezuïeten en Vrijmetselaars er niet toe doet omdat beiden naar hun mening worden gefinancierd door Joodse geldschieters. Zij wijzen naar de intieme relatie tussen de lening verstreckende Franse Rothschilds en het geld lenende Vaticaan als een voorbeeld van Joodse manipulatie.

Adam Green denkt dat dit debat een groter en belangrijker punt uit het oog verliest:

Veel complotonderzoekers richten zich graag op geheime genootschappen, Vrijmetselaars, Sabbateanen, de vermeende Kathaarse samenzweringen. Maar ik zie de Judeo-Yahweh Messiaanse ideeën als het complot waar al die andere in geworteld zijn. De Vrijmetselarij en de Sabbateanen zijn allebei gewoon manifestaties van het Jodendom. Ik denk dat de grootste samenzwering in het volle zicht is verborgen.

Het geweldigste boek ooit gedrukt ... het mooiste boek ooit verkocht ... is de Bijbel. Iedereen heeft het in huis. Het is de blauwdruk voor samenzwering.

Misschien heeft Green het bij het juiste einde. Misschien missen de debatten rond de Jezuïeten, de Vrijmetselaars en zelfs de zionistische Joden het belangrijkere punt. Misschien bestaat er een nog geheimer groep achter hen, een gezelschap dat de wereld al eeuwen manipuleert vanuit de top van de Machtspiramide.

Mogelijk werkte Bonneville voor deze groep. Dan verwijs ik naar de Beierse Illuminati, waar Bonneville zich in 1787 bij aansloot. Hij zou een nauwe band hebben gehad met Johann Christoph Bode, de nummer twee van de Illuminati, na oprichter Adam Weishaupt. Bode en Bonneville zouden naar verluidt elkaar hebben ontmoet in Parijs en dikke vrienden worden. Bode werd verantwoordelijk voor de Duitse vertaling van Bonneville's boeken.

Het blijkbare verleden van Bonneville met de Illuminati werd uitgebreid besproken in het boek *Fire in the Minds of Men: Origins of the Revolutionary Faith* (Vuur in de geest van de mens: Oorsprong van de revolutionaire overtuiging), geschreven door James Billington, de dertiende bibliothecaris van het Congres onder Ronald Reagan.

Billington schreef dat de “moderne revolutionaire traditie” die begon in Frankrijk “voortkwam uit occulte Vrijmetselarij.” Volgens Billington waren deze ideeën ontstaan “uit Pythagorische mystiek,” en de mannen achter deze revolutionaire geestdrift waren zeer geïnspireerd door “Beiers Illuminisme.”

Waren dan de Illuminati de werkelijke kracht achter de beschuldigingen dat de Jezuïeten de Vrijmetselaars hadden geïnfiltreerd? En is “Illuminati” niet gewoon weer een naam voor Joodse financiers? Zoals we zullen zien blijft de geschiedenis van deze relatie tot op de dag van vandaag onzeker.

De Illuminati

Er zijn duizenden boeken geschreven en podcasts gemaakt over de Beierse Illuminati. Sommigen van deze verkenningen richtten zich op de historische feiten rond de schepping van de Illuminati door Adam Weishaupt in 1776. Anderen speculeerden over complottheorieën betreffende of de Illuminati nu nog steeds in één of andere vorm bestaan.

We zullen kort kijken naar zowel de geschiedenis als de speculatie om te zien of de hoogste rangen van de Machtspiramide wellicht bezet worden door de beruchte Illuminati, of zij de afgelopen 250 jaar de Ronde Tafels, de Jezuïeten, de Vrijmetselaars en zelfs de zionisten aanstuurden.

Het fascinerende verhaal van de oprichting van de Illuminati zal ondertussen welbekend zijn bij veel lezers van dit boek. In 1775 was Adam Weishaupt hoogleraar aan de Universiteit van Ingolstadt, een Jezuïtische universiteit die in 1472 was opgericht in Ingolstadt, Beieren, in Duitsland. Hij kreeg genoeg van de Jezuïtische leringen in de jaren na het pauselijk decreet van Clemens XIV uit 1773 dat de Jezuïtische Orde ontbond. In het licht van zijn anti-Jezuïtische gevoelens wilde Weishaupt een eigen groep oprichten met als doel het verspreiden van rede en het denken van de Verlichting, gebaseerd op de graden van Vrijmetselarij. Op 1 mei 1776 vormde Weishaupt het Convenant van Perfectibiliteit, of de Perfectibilisten. Ze namen de Uil van Minerva, die wijsheid vertegenwoordigt, aan als hun symbool. En omdat ze historische bijnamen gebruikten voor de leden nam Weishaupt de naam “Spartacus” aan.

Weishaupt werd toegelaten tot de Vrijmetselaarsloge van de Ritus van Strikte Naleving in februari 1777. Hij ging geloven dat de loges de sleutel waren tot het verspreiden van de geheime missie van de Perfectibilisten. In april 1778 werden de Perfectibilisten bekend als de Orde van Illuminati (Orde van de Verlichten) en begonnen met werven onder de professionals van die tijd - kerkelijke ambtenaren, academici, artsen en advocaten.

De Illuminati verspreidden zich over Duitsland. Ze hadden enig succes in het zich aansluiten bij of overnemen van loges, naast dat ze zelf loges begonnen. Maar door

interne verdeeldheid binnen de Illuminati en de toenemende druk van de Katholieke Kerk werden de Illuminati, de Vrijmetselarij en andere geheime genootschappen verboden onder een edict dat in 1784 werd uitgevaardigd door Charles Theodore, Elector van Beieren. In de jaren die volgden werden deze geheime organisaties nog verschillende keren meer verboden. De reden die meestal werd gegeven is dat toezichthouders vermoedden dat ze nooit *echt* waren ontbonden maar gewijd waren gebleven aan hun geheime missie om monarchie en religie omver te werpen.

De Elector van Beieren nam documenten met betrekking tot de Beierse Illuminati in beslag en publiceerde deze later. Weishaupt werd van zijn positie aan de universiteit verwijderd en hij werd verbannen uit Beieren, wat effectief het einde betekende voor de Illuminati - in ieder geval in Duitsland.

Weinig verrassend echter, bijna meteen na het verbod op de Illuminati doken er in Frankrijk en elders theorieën op dat de Illuminati nog steeds bestonden en de geopolitiek al beïnvloedden via de Franse Revolutie. Eén van de vroegste strijdschriften tegen de Beierse Illuminati was een verhandeling getiteld *Essay on the Illuminati Sect* (Verhandeling over de sekte van Illuminati). De schrijver, Jean-Pierre-Louis de Luchet, beschuldigde de leiders van de sekte van het controleren van Vrijmetselarij over heel Europa, met name in Frankrijk. Acht jaar later, in 1797, publiceerde de eerder genoemde John Robison *Proofs of a Conspiracy Against All Religions and Governments of Europe*, dat beweerde dat de Illuminati waren geïnfiltreerd in de Franse Revolutie via de Jakobijnen en Vrijmetselaarslogen. Bij het beschrijven van de groep die in het geheim de richting van de revolutie had beïnvloed maakte Robison nadrukkelijk duidelijk: “Het Genootschap waarover ik sprak is de Orde van de Illuminati.”

In zijn boek beschrijft Robison ook de stormachtige relatie tussen Weishaupt en de Jezuïeten. Hij zag dat Weishaupt tegen 1777 al bezig was met het “beramen van de oprichting van een genootschap of orde die uiteindelijk de wereld zou moeten besturen.” Weishaupt zou voormalig Jezuïeten - die net verboden waren - hebben gezegd dat ze onder een andere naam hun invloed konden herwinnen door “het sturen van het onderwijs aan de jeugd.” Weishaupt wist slechts twee Jezuïeten ervan te overtuigen zich bij zijn ontluikende geheime genootschap aan te sluiten. Na te zijn afgewezen door de rest van de Jezuïeten die hij benaderde ging Weishaupt hen zien als vijand.

Hier begint het een beetje ingewikkeld te worden. Weet je nog dat schrijver Nicholas Bonneville in zijn boek *The Jesuits Driven Away from Masonry* betoogde dat de Jezuïeten waren geïnfiltreerd in de Vrijmetselarij? En dat hij bevriend was geraakt met Johann Bode, de Duitse vertaler die zich in 1783 bij de Illuminati aansloot? Bode zelf was ingewijd in de Illuminati door Adolph Freiherr von Knigge, toen de tweede man na Adam Weishaupt.

Knigge had zich in 1780 bij Weishaupt gevoegd en was invloedrijk bij het vooruit helpen van de boodschap van de Illuminati binnen Vrijmetselaarslogen. Echter, tegen 1783 begon de relatie tussen beide mannen te verzuren vanwege meningsverschillen over de richting die de orde zou moeten nemen. Op 1 juli 1784 trok Knigge zich officieel terug uit de Illuminati. Hij beschuldigde zelfs Weishaupt van autoritair leiderschap en noemde hem “een latente Jezuïet.”

Zou het dan kunnen dat Knigge, na teleurgesteld te zijn geraakt in Weishaupt en de Illuminati, het verhaal - misschien een leugen - van Jezuïtische infiltratie had doorverteld aan zijn ingewijde, Johann Bode, die later aan Nicholas Bonneville vertelde dat de Jezuïeten de Vrijmetselarij waren binnengedrongen? Daar lijkt het zeker wel op.

En zo werden de beschuldigingen over en weer geboren tussen Vrijmetselaars, Jezuïeten en Illuminati die voortduren tot de dag van vandaag.

En hoe zit het met de vraag of de Illuminati al dan niet rituelen uitvoerden - en dat misschien nog steeds doen - die verbonden zijn met de mysteriereligies zoals onderwezen door de oude geheime genootschappen? Is er bewijs voor een lijn van overdracht over generaties die begon bij de Tempeliers en de Tempel van Salomo en uitmondde in de rituelen van de hedendaagse geheime genootschappen?

Ondanks de verschillende theorieën die proberen de Vrijmetselaarslogen en de Illuminati uit de 19de eeuw te verbinden met de oeroude geheime genootschappen blijft blijft het pad dat de schakel tussen hen zou vormen gehuld in mist. Het is zeker zo dat de Vrijmetselaars en Illuminati inspiratie opdeden uit verhalen over de Tempeliers, de Rozenkruisers (Orde van het Rozenkruis) en verschillende cultussen uit het oude Griekenland en Rome. Er loopt zeker een ideologische, zo niet spirituele draad tussen de oude genootschappen, gebaseerd op de mysteriereligies, en hun moderne tegenhangers. Maar bepalen of er een letterlijke lijn loopt die duizenden jaren teruggaat naar die oude geheime genootschappen is moeilijker dan veel complotonderzoekers denken.

Wat *wel* bewezen kan worden is dat de Beierse Illuminati niet het eerste geheime genootschap was dat zich richtte op wereldrevolutie - zelfs niet de eerste die de naam “Illuminati” of “Verlichten” gebruikte.

In 1527 werd Ignatius van Loyola, de Spaanse oprichter van de Jezuïeten, er door de Inquisitie van verdacht betrokken te zijn bij een mystieke Christelijke sekte genaamd de “Alumbrados” - wat je kunt vertalen als “de Verlichten” - en kreeg een berisping, maar werd niet formeel aangeklaagd voor zijn misstap. De Alumbrados hadden hun wortels in Italië. Ze vonden hun weg naar Spanje waar ze actief waren eind 15de en begin 16de eeuw. De sekte geloofde in het ketterse idee dat individuen direct in contact konden komen met God door middel van meditaties en visioenen.

In 1525 - twee jaar *voor* Loyola een standje kreeg - vaardigde de Inquisiteur Generaal een geloofsdecreet uit gericht tegen iedereen “die zich verlicht, los van het geloof of volmaakt” noemde. Loyola zou toen kennis hebben gemaakt met verdachte leden van de Alumbrados. Mogelijk leidde hij ook een groep die zocht naar een spirituele leidraad. Er is bericht dat tijdens bijeenkomsten van de groep sommige vrouwen toevallen kregen, overgaven, flauwvielen en beweerden visioenen te hebben van de Duivel. Geen wonder dus dat Loyola de aandacht van de Inquisitie had getrokken. Tenminste, dat is de aanklacht van de Dominicaanse theoloog Melchor Cano, die beweerde dat de Jezuïet Ignatius niet alleen deel uitmaakte van de Alumbrados maar dat de Jezuïeten een ketterse macht waren waarvan de “oefeningen” Kerk en Staat ondermijnden.

Hoewel ‘Illuminati’ vaak wordt gebruikt als standaardnaam voor de werkelijke heersende klasse zijn zowel de naam als het concept van de Illuminati verworpen tot een karikatuur van de top van de Machtspiramide. Dit zie je terug in muziek, films, popcultuur, sciencefiction en complottheorieën. Het concept van zo’n Machtspiramide is een soort schietschijf geworden voor wie probeert de entiteit te identificeren die onze wereld naar zijn hand zet.

Zou het kunnen dat de leiders van de Vrijmetselarij, de Jezuïeten en/of de zionisten de *echte* Illuminati zijn? Hebben de Illuminati de leiding over het vermeende Comité van 300? Is het mogelijk dat de top van de Piramide soms naar zichzelf verwijst als “de Verlichten?” Hier moet ik erkennen dat er weinig geloofwaardig bewijs is dat de historische Beierse Illuminati verbindt met de huidige heersende klasse.

Misschien moeten we om de top van de Machtspiramide te vinden nog verder teruggaan in de geschiedenis en inzoomen op de zeer oude huizen van adel en koningen.

De Venetiaanse Zwarte Adel

De Venetiaanse Zwarte Adel, of gewoonweg Zwarte Adel, werd kort besproken door John Coleman in zijn boek over het Comité van 300. Hij schreef:

Amerika wordt niet bestuurd door 60 families maar door 300 families, en Engeland wordt bestuurd door 100 families ... Deze families zijn met elkaar verweven door huwelijken, bedrijven, banken, om maar te zwijgen van de Zwarte Adel, Vrijmetselarij, de Orde van Sint Johannes van Jeruzalem, en ga zo maar door.

Door zijn boek geeft Coleman meer verwijzingen naar de “Zwarte Adel.” Hij noemt ook de namen van families waarvan hij gelooft dat zij deze machtsstructuur vormen - ofwel de families die deel uitmaken van het Comité van 300 in de top van de Machtspiramide. Voor we namen gaan noemen kijken we eerst naar de geschiedenis van de entiteit die we de Venetiaanse Zwarte Adel noemen.

Eén oorsprong voor de term “Zwarte Adel” stamt uit 1870, toen het leger van het koninkrijk Italië Rome binnentrok op 20 september van dat jaar. Ze namen de gebieden over die bekend stonden als de “Paapse Staten,” toen onder controle van het Vaticaan, en namen het Quirinaal-paleis in Rome in. Ze probeerden ook paus Pius IX te dwingen om af te treden, maar die weigerde. In plaats daarvan koos hij ervoor zich af te zonderen binnen de muren van Vaticaanstad - een symbolische daad van protest en een bevestiging van zijn spirituele autoriteit. De volgende 59 jaar zou de Italiaanse regering hem toestaan zijn spiritueel leiderschap uit te oefenen.

De aristocratische families van Rome die de paus steunden sloten de voordeuren van hun paleizen als protest tegen zijn lot - een daad van solidariteit die mogelijk de regering bewoog een toontje lager te zingen. De adellijke families die trouw waren aan koning Victor Emanuel II bestempelden de families die loyaal aan de paus bleven als “de Zwarte Adel.”

In 1929 werd het Verdrag van Lateranen getekend door de koning en premier Benito Mussolini en Paus Pius. Binnen het Verdrag was de overeenkomst die Vaticaanstad vestigde als onafhankelijke soevereine staat onder de controle van de Heilige Stoel. Het verdrag voorzag ook in dubbele nationaliteit voor de Zwarte Adel in zowel het koninkrijk Italië als Vaticaanstad. Verder stemde het koninkrijk Italië ermee in om alle adellijke titels te erkennen die door de paus waren verleend.

Deze erkenning van de Zwarte Adel duurde bijna 40 jaar. In 1968 gaf Paus Paulus VI een document uit, “Het Paapse huishouden,” dat de voordelen en voorrechten afschafte die de Zwarte Adel waren toegekend. De adellijke families werden hun kentekenplaat van Vaticaanstad ontnomen, die hen toestond belastingvrij auto's en benzine te kopen, en hun Vaticaan commissiekaarten waarmee ze tegen korting voedsel konden kopen. Volgens de gevestigde geschiedenis betekende het bevel van de paus het einde van de macht en invloed van de Zwarte Adel.

Het concept van een Venetiaanse Adel strekt echter verder terug dan de 20ste eeuw. De machtige adellijke families van Italië neigden in de richting van Rome om een band met het Vaticaan te onderhouden. Sommige van de mannen die tot paus werden gekozen kwamen rechtstreeks uit deze adellijke families. Onder hen de families Colonna, Massimo, Orsini, Ruspoli, Pallavicini, Theodoli en Borghese, naast andere.

Er waren andere machtige families die zich verzamelden in Venetië en Genua en hun rijkdom opbouwden met monopolies op handelsroutes. Hun fortuin en aanzien groeiden naarmate de haven van Venetië de toegangspoort werd voor handel naar Europa, de Adriatische Zee, het Midden Oosten en Azië. Deze families leverden militaire steun aan de Kruisvaarders en hielpen Venetië uitgroeien tot een economische en militaire grootmacht.

Sommige onderzoekers menen dat tegen 1172 de adellijke families de volledige controle hadden over Venetië. Voor dat jaar was de controle over de Republiek

Venetië in handen van een gekozen Doge. Deze Doge was meer dan duizend jaar het hoogste ambt in de republiek. Maar vanaf 1172 werd het kiezen van de Doge de verantwoordelijkheid van het Comité van Veertig, dat bestond uit dezelfde machtige adellijke families. De theorie is dat deze machtige families gedurende de volgende eeuwen de macht behielden.

Ook al wordt deze groep soms de Venetiaanse Zwarte Adel wordt genoemd vanwege hun oorsprong in Venetië, hun macht en invloed strekte tot voorbij het Italiaanse schiereiland naar het Europese vasteland en zelfs over het Kanaal naar Londen, thuishaven van het financiële district dat we kennen als de City of London. Veel onderzoekers denken dat deze families nu te vinden zijn in Italië, Griekenland, Duitsland, Zwitserland, Nederland en het Verenigd Koninkrijk.

Wie onderzoek doet naar de Zwarte Adel of de Venetiaanse Zwarte Adel zal verschillende lijsten tegenkomen waarvan de samenstellers zeggen dat ze alle dynastieke families bevatten die samen de Zwarte Adel vormen. Het doel van de onderzoekers is om de familiegeschiedenissen van eeuwen terug tot nu in kaart te brengen. In zijn boek *Conspirators' Hierarchy: The Story of the Committee of 300* (Rangschikking van samenzweerders: Het verhaal van het Comité van 300) noemt John Coleman verschillende families die volgens hem deel uitmaakten - en misschien nog steeds deel uitmaken - van de Zwarte Adel. Onder hen:

- De Zwitserse familie Oltramaire
- De familie Giustiniani uit Rome en Venetië
- Pierpalo Luzzatti Fequiz van de Venetiaanse Zwarte Adel
- Umberto Ortolani, berucht vanwege zijn betrokkenheid bij de Vrijmetselaarsloge P2
- De familie Orsini
- De familie Doria, financiers van de Spaanse Habsburgs
- Elie de Rothschild van de Franse tak van de Rothschilds
- De familie Alba in Spanje
- Koningin Elizabeth II van Engeland van de Zwarte Adel Guelphs
- Sir Moses Montefiore, die de eerste nederzetting in Palestina vestigde

Andere lijsten van de Zwarte Adel op internet die zeggen compleet te zijn bevatten onder meer:

- Het Italiaanse huis Medici
- Het Italiaanse huis Corsini
- Het Zweedse huis Bernadotte
- Het huis Bourbon, van oorsprong Frans met momenteel vorsten in Spanje en Luxemburg
- Het huis Grimaldi, de heersende familie in Monaco
- Het huis Guelph in het VK, dat verbonden is met het huis Windsor, de huidige heersers over het VK, via het huis Hanover

- Het huis Oldenburg in Denemarken, en eerder in Griekenland en Noorwegen
- Het huis Oranje-Nassau in Nederland

Ik wil één ding duidelijk maken: Het is buitengewoon moeilijk om met volledige zekerheid vast te stellen dat deze families en hun nakomelingen daadwerkelijk de ware heersende klasse vormen. Ondanks die onzekerheid zijn sommige onderzoekers er niettemin van overtuigd dat deze koninklijke en adellijke families de werkelijke top zijn van de Machtspiramide en het zogenaamde Comité van 300 vormen. Ze baseren deze overtuiging op het feit dat veel van deze families de feitelijke landeigenaren zijn in Europa.

Nog iets: We weten dat Cecil Rhodes en de Ronde Tafel-groepen, samen met de Rothschilds, hun invloed wilden verspreiden over de hele wereld, met name in de VS om Amerika terug te brengen onder de invloed van het Britse Rijk.

Zou het dan kunnen dat de leden van deze Ronde Tafels rechtstreeks hebben samengewerkt met de Zwarte Adel om in de afgelopen tweehonderd jaar wereldgebeurtenissen te manipuleren? Zonder meer.

Ik denk dat in ieder geval een aantal van deze families, en het Vaticaan en leden van de Jezuïeten, samenwerken met de zionisten, Joodse bankiers en de Vrijmetselaars en andere geheime genootschappen om hun ijzeren greep op de bestemming van de mensheid te behouden.

Tot op dit moment hebben we specifieke systemen, organisaties, individuen en families uitgelicht die mogelijk verantwoordelijk zijn voor pogingen om de hele mensheid te overheersen. Maar vele onderzoekers en hun aanhang geloven dat waar we mee te maken hebben niet slechts psychopaten en corrupte instellingen zijn, maar eerder een spirituele strijd is om de ziel van onze soort.

De duistere occultisten

Onderzoeker van het occulte Mark Passio is een voormalig lid van de Kerk van Satan die zegt kennis te hebben van de verborgen doelen van een wereldwijde beweging van Satanisten die hij “de duistere occultisten” noemt. Toen Passio er deel van uitmaakte verkreeg hij inzicht in de manieren waarop deze duistere occultisten opereren.

Ik raakte in mijn jeugd teleurgesteld in georganiseerde religie. Ons gezin was van het soort dat maar meedeed voor de lieve vrede en geloofde om het even wat - het populaire aspect van de cultuur van Zuid Philadelphia, geworteld in een Rooms Katholieke traditie.

Ik had het helemaal gehad met georganiseerde religie en zocht in mijn boosheid en angst naar het tegendeel ervan. Ik stuitte op het werk van Anton LaVey, toen de

hoogste priester van de Kerk van Satan. Ik verslond alle leesvoer over formeel Satanisme in de stijl van LaVey.

Daarna werd ik een gewoon lid van de Kerk van Satan. Ik sloot me bij hen aan en begon een band die de satanische ideologie uitdroeg. Ik schreef voor kleine "fanzines," zoals dat in de jaren 1980 en 1990 werd genoemd, over LaVey en Satanisme. LaVey persoonlijk kreeg weet van mijn werk. Hij bood me een priesterschap aan in de Satanskerk, en de leiding over wat een "grotto" wordt genoemd.

Dat is hun versie van een heksenkring in het gebied van Philadelphia. Ik aanvaardde het priesterschap en werd een gewone priester in de Kerk van Satan, dan sta je net boven een gewoon lid. Ik bedankte voor het leiderschap over een grotto omdat ik in die tijd meende dat Satanisme en duister occultisme in algemeenheid zaken zijn die je puur als individu beoefent.

Ik raakte toen wat dieper betrokken omdat me wat mensen en organisaties werden toegewezen uit mijn regio die hun eigen grotto's hadden. Ik woonde wat bijeenkomsten en rituelen van die grotto's bij. Toen werd ik me er volledig van bewust dat Satanisme en occultisme - duister occultisme in algemeenheid - niet waren wat ik er eerder van dacht - gewoon een manier om een psychologisch voordeel te hebben ten opzichte van anderen door kennis te bezitten die zij niet hadden en die onwetendheid uit te buiten als machtsvoordeel. Maar in plaats daarvan bleek dit iets te zijn dat op grote schaal in onze wereld, in onze cultuur voorkwam. En het werd door deze uiteenlopende groep mensen en netwerken gebruikt om macht te grijpen, om al onze institutionele organisaties te infiltreren.

Ik realiseerde me toen dat er bij iedere instelling mensen op hoge posities zaten die betrokken waren bij Satanisme en het duistere occulte. Dit zag ik zelf tijdens het bijwonen van sommige rituelen. Ik besepte dat er meer aan de hand was dan op het eerste oog te zien was. Deze lieden werkten samen om uiteindelijk ieder mens tot slaaf te maken. Toen ik dat eenmaal besepte verbrak ik mijn band en begon de klok te luiden over hoe dit allemaal werkt.

Het is deze groep waarvan Passio denkt dat ze de top van de Machtspiramide vormen.

Vanuit mijn optiek eindigt de Machtspiramide, voor zover het het mensdom betreft, bij degenen die ik in mijn werk de duistere occultisten van de wereld noem. Die heb ik verdeeld in twee groepen. De lagere groep zijn de Satanisten. Naar de hogere verwijs ik als Luciferianen. Degenen die werkelijke kennis hebben van de Natuurwet maar deze verwerpen uit puur egoïsme en zelfzucht. Ze willen God worden. En dat willen ze doen door anderen hun in hokjes verdeelde systeem van menselijke slavernij te laten bouwen - hun vuile werk te laten opknappen, bloed aan hun handen krijgen,

iets dat de Luciferianen niet zelf zouden doen. Zij geven slechts de bevelen en betalen.

Dit zijn degenen die de zaken runnen vanuit het perspectief van het menselijk domein. Ik heb er mijn eigen overtuigingen over - dan komen we in het spirituele, niet-Aardse, buiten-dimensionale domein. Dat is echter moeilijker te staven, dus dat blijft tot dusverre een vermoeden. Maar ik zou zeggen dat het zich uitstrekt tot in de spirituele, buiten-dimensionale sfeer. Uiteindelijk krijgen zelfs de mensen op deze hoogste niveaus van het menselijke machtsdomein hun bevelen van anderen. Zij zijn slechts marionetten.

Invloed van buiten deze wereld

Complotonderzoeker David Icke heeft naar de heersende klasse aan de top van de Machtspiramide verwezen als “de wereldwijde sekte.” Voor wat betreft wie hij denkt dat deze sekte leidt, in het verleden deed hij de opmerkelijke uitspraak dat hij denkt dat van vorm veranderende reptielen aan de top staan. Hij heeft afwisselend naar deze reptielen verwezen als Archons en Anunnaki.

In zijn boek uit 1999, *The Biggest Secret: The Book That Will Change the World* (Het grootste geheim: Het boek dat de wereld zal veranderen) schreef hij: “Door het samenbrengen van massa’s bewijs, inzichten, onderzoek en meningen die ik in de afgelopen paar jaar bijna dagelijks heb gehoord of gelezen meen ik dat de Anunnaki een ras is dat voortkomt uit een reptielachtige genetische lijn.”

Icke wijst naar de Bijbel en andere historische verslagen over slangen en serpente als bewijs voor de interactie tussen mensheid en dit reptielachtige ras. Hij beweert dat de reptielen de “Slangenmensen waren uit de oude teksten, waaronder de Bijbel, waar de slang een terugkerend thema is.”

Tijdens een interview dat ik in 2024 had met Icke vroeg ik hem of hij nog steeds achter die uitspraken staat en zo ja, om uit te wijden over zijn theorie. Hij vertelde me:

Je gedrag volgt altijd uit de manier waarop je de werkelijkheid waarneemt. Waar komt die perceptie vandaan? Die komt voort uit je staat van bewustzijn. Je bewustzijnsstaat bepaalt hoe je dingen ziet, en dat bepaalt weer je gedrag. En kijk je naar religie dan is één gemeenschappelijk thema dat er een niet-menselijke, hoogst negatieve, psychopathische kracht bestaat.

Ik heb deze gemeenschappelijke thema's overal ter wereld gehoord - over een zeer negatieve macht waarvan ik zeg dat het een staat van omgekeerd bewustzijn is die de menselijke samenleving manipuleert.

Dus als we beginnen bij de top van de Piramide dan is het die staat van bewustzijn. Het is omgekeerd, het is chaotisch, het is psychotisch, maar het werkt door eindeloze niveaus van wat je “vorm” zou kunnen noemen. Het werkt via vormen die een reptielachtige gedaante aannemen en andere niet-menselijke vormen.

De niveaus waar ik het tot nu toe over had bevinden zich allemaal buiten het menselijk zicht. Om werkelijk te kunnen begrijpen van wat er gebeurt moeten we de illusoire aard begrijpen van de realiteit die we ervaren. Wat mij betreft zou ieder kind dit zo vroeg mogelijk moeten leren, vanaf het moment dat het dit kan bevatten.

Het simpele feit is dat, wanneer je met je ogen in welke ruimte ook kijkt, je niet alles ziet wat er in die ruimte aanwezig is. Je ziet maar een heel klein deel frequenties, wat we zichtbaar licht noemen. Mensen vragen me: “Maar waarom kunnen we ze dan niet zien?” “Omdat je bijna niets ziet, vriend. Daarom” En dan hebben dit bewustzijn en deze entiteiten die opereren buiten de voor de mens zichtbare frequentieband een middel nodig om de menselijk wereld te manipuleren.

En daar komt de “wereldwijde sekte” om de hoek kijken. Het bewustzijn vormt de top van de Piramide en alles, in welke vorm ook, of het een meer etherische vorm is, zoals de entiteiten buiten het menselijk zicht, of een dichtere fysiek vorm, die mensen wel kunnen zien, zij zijn allemaal bezeten. Inderdaad, hun perceptie, en daarmee hun gedrag, wordt hen opgelegd. Vandaar hun gebrek aan empathie, hun gebrek aan mededogen. Het zijn allemaal uitdrukkingen van dit bewustzijn.

Catherine Austin Fitts, oprichter van [Solari Report](#) en voormalig onderminister voor Huisvesting en Stedelijke Ontwikkeling in de regering van George H.W. Bush, gebruikt de term “Mr. Global” om te beschrijven wie - of wat - zij gelooft dat zich in de top van de Piramide bevindt. Ik vroeg haar wat ze met die term bedoelt.

Wie Mr. Global is? Het is mijn bijnaam voor het geheime overheidssysteem. We leven op een planeet, planeet Aarde, waarvan het systeem van bestuur geheim is. Proberen te begrijpen hoe het werkt is als het schillen van de vele lagen van een ui. Het helpt als je het financiële systeem begrijpt, en hoe dit in verhouding staat tot de middelen die Mr. Global beheert of financiert.

Net als David Icke gelooft Fitts in de mogelijkheid dat wat zich aan de top van de Piramide bevindt te maken heeft met leven van een andere planeet.

We hebben die groep in de Verenigde Staten die jaarlijks bij elkaar komt in Bohemian Grove. Dan zijn er de Bilderbergers, dat beslaat de hele Westerse wereld. Er is de Council on Foreign Relations in New York. De Trilaterale Commissie. En dan natuurlijk nog een keur aan geheime genootschappen.

Achter al deze groepen schuilen vermogensfondsen die al vele generaties bestaan, waar wordt gedacht in zeer lange termijnen, en zeer strategisch, omdat ze enorme

hoeveelheden kapitaal aansturen en voortdurend het bijbehorende risico moeten beheersen. Dus één van de dingen die je ziet naarmate je hoger gaat in het financiële systeem of in het eraan gerelateerde politieke systeem, of in die overlappende groepen, is dat veel van hun focus ligt op risico.

Een aantal van de grootste bedreigingen zijn geofysische risico's en natuurlijk zaken als oorlog. Maar grote veranderingen die buiten de invloedssfeer van de mens liggen zijn moeilijk aan te pakken.

Nog een andere sleutel is technologie, vooral omdat technologie tegenwoordig zo snel verandert. En hieronder valt natuurlijk de krachtige technologie die gebruikt wordt voor surveillance en als wapen. Controle wordt bepaald door wie het meeste militair vermogen heeft, en hoe die groepen hun strategie afstemmen op de wapens van anderen - met name wanneer die wapens geheim zijn, onzichtbaar. Er bestaat een ongelofelijke hoeveelheid onzichtbare wapens op planeet Aarde. De vraag is wie ze heeft en hoe ze worden gebruikt.

Veel van mijn vragen betreffen of we te maken hebben met de interactie tussen onze beschaving en één of meerdere wat ik noem "afgesplitste beschavingen" van groepen die veel hoogstaander technologie hebben dan doorgaans wordt begrepen door de meeste mensen op de planeet. Is die afgesplitste beschaving een groep mensen? Wie zijn ze? Waar komen ze vandaan?

Of zijn ze niet-menselijk? Er zijn mensen die geloven dat ze niet menselijk zijn. Maar dat is ook weer een onbeantwoorde vraag. Ik heb een heleboel vragen. Ik denk dat we worden beïnvloed door een inter-dimensionale intelligentie. Christenen zouden hen "engelen" en "demonen" noemen. Andere religies hebben er andere namen voor. Maar we hebben te maken met intelligentie uit andere dimensies. Dat speelt ook een rol, naar mijn mening.

*Aan de andere kant van het spectrum denkt Adam Green van de podcast *Know More News* dat theorieën over Satanisten, Luciferianen en buitenaards kwaad alleen maar dienen om de Joods-Christelijke mythen te versterken waarvan hij zegt dat ze de kern zijn van onze problemen.*

Satan in Judaïsme is een Joods concept, en in het Jodendom is Satan de tegenstander van God. God schiep Satan. Hij geeft Satan ruimte om te werken en kent hem een goddelijke taak toe: het verleiden, testen en aanklagen van zondaars, als de belichaming van de slechte neiging. Iedereen die Satanische sekten en Satanisme de schuld van alles geven maakt uiteindelijk mensen alleen maar bang en drijft ze naar de God van Israël, de God van de Bijbel, en Jezus als de oplossing.

Ik zie dus al die paniek rond Satanisme gewoon als angst zaaien om mensen terug de kerk in te krijgen.

Persoonlijk zit ik ergens in het midden. Ik geloof niet in de Abrahamitische religies als waarheid en ik ga niet mee in het idee dat waar we getuige van zijn het verhaal van Openbaringen uit de Bijbel is dat zich voor onze neus ontvouwt. Wat ik echter wel geloof is dat we getuige zijn van een spirituele strijd. En wat mij betreft speelt die strijd zich af in ieders hart en geest.

Wanneer een individu wordt verteerd door hun trauma, hun angsten, onzekerheden en twijfels dan wint de roofdierklasse. Wanneer we niet in staat zijn onze persoonlijke trauma's te overkomen en zoeken naar bronnen buiten ons om ons te helpen - dat kunnen drugs zijn, alcohol, seks, gokken, of de overheid - dan geven we belangrijk werk aan onszelf uit handen dat de mens zelf hoort te doen om onze uitdagingen te overstijgen.

Dit is een spirituele strijd om de ziel van de mensheid. En het is aan ieder van ons om het nodige werk te doen zodat we een voorbeeld kunnen zijn voor onze broeders en zusters op hun eigen reis naar heling. Door onszelf heel te maken dragen we bij aan het heel maken van de mensheid. En zo kunnen we de Machtspiramide neerhalen.

Er is geen top

Waar sommige onderzoekers die we interviewden er sterk van overtuigd zijn dat er één groep of organisatie is om naar te wijzen zijn er anderen die menen dat de waarheid omtrent de Machtspiramide een beetje ingewikkelder is.

Richard Grove is een forensisch geschiedkundige die twintig jaar onderzoek deed naar de Ronde Tafel-groepen. Hij gelooft niet dat er uiteindelijk één slechterik aan de top van de rangschikking staat.

Ik denk dat het een piramide is zonder deksteen. Ik denk dat er een groep van groepen is, en die groepen bestaan uit personen, en sommige van die personen hebben heel veel macht, maar ze kunnen niet afzonderlijk naast elkaar bestaan. Ze hebben zich gegroepeerd in een veiligheidsverbond, hebben zich ontdaan van alle onnodige delen en voegen de overige verbonden elementen samen. Nu heb je alleen nog Amazon en Costco. Dus ze beperken onze keuzemogelijkheden terwijl ze het technische kunnen dat ze nastreven al hebben bereikt, en ze laten de westerse samenleving bewust instorten om hun nieuwe wereldorde te creëren.

Richard Spence is een historicus, emeritus hoogleraar aan de Universiteit van Idaho en schrijver van *Wall Street and the Russian Revolution*. Hij studeerde decennia lang om de rol die geheime genootschappen en samenzweringen speelden bij historische gebeurtenissen te begrijpen. Ook hij is sceptisch dat we de vinger kunnen wijzen naar één boosdoener.

Wie bevindt zich in de top van de Piramide? Of, om het simpeler te zeggen, wie heerst er over de wereld? Is het de internationale oligarchie? Zijn het de Illuminati?

De grote banken? Ik ben er niet zeker van of die namen er iets toe doen. Wat voor naam zou je moeten hebben? Waarom zou je überhaupt een naam nodig hebben?

Waarom niet gewoon je bewust zijn van de macht die je hebt? Wat mij betreft, ik ben er niet bepaald van overtuigd dat zo'n heersende groep bestaat. Ik zeg niet dat ze niet bestaan. Ik ben er aardig van overtuigd dat er één of meer, misschien heel veel, groepen zijn die denken dat die rol hen toekomt en mogelijk met elkaar concurreren.

Dat is weer een ander griezelig idee: dat er niet één groep is van elitisten die menen het recht te hebben om de boel te sturen. Dat er groepen zijn die elkaar bestrijden. Gezien de aard van menselijke wezens is dat waarschijnlijker. Ik snap dat dit een heel onbevredigende manier is om ernaar te kijken omdat ik niet precies heb gezegd waar je naar moet kijken, maar ze zijn er, in één of andere vorm.

Hoeveel macht ze daadwerkelijk hebben, of zij werkelijk de meesters van het universum zijn, of een groep verwende en misleide lieden die denken dat ze dat zouden moeten zijn ... is niet bekend. Maar iets is er gaande.

G. Edward Griffin, schrijver van *The Creature From Jekyll Island* en onderzoeker van de Piramide sinds de jaren 1950 denkt dat het geen persoon is aan de top, maar een ideologie.

Eigenlijk komt het neer op twee dingen waar de mensheid zich al heel lang in de greep van bevindt: een oorlog tussen een ideologie genaamd collectivisme, en zijn tegenhanger, individualisme. Al die dingen waar we proberen uit te kiezen - communisme, fascisme, nazisme, enzovoort - zijn varianten, slechts varianten van dit ding dat "collectivisme" heet.

Mij maakt het niet uit wat iemands geslacht is of hoeveel geld ze verdienen. Dat kan me allemaal niet schelen. Zijn ze collectivisten of individualisten? We dienen te leren wat dat betekent. Ik vind het zodanig belangrijk dat ik er verschillende jaren van mijn leven aan heb gewijd om hier helderheid in te brengen.

Ik denk dat mensen bezwijken voor de truc van het argument van collectivisme versus individualisme, vooral omdat sommige collectivisten er bewust op uit zijn om hen te verwarren. Alle grote misdaden in de wereld worden gepleegd omdat ze zogenaamd in jouw belang zouden zijn. Jij moet alles doen wat de overheid van je wil.

Waarom? Omdat dat het beste voor je is - voor het grotere goed, het grotere aantal. En als je er niet in meegaat dan ben je een slecht persoon, want dan geef je niet om andere mensen. Dat is het argument dat ze altijd gebruiken. Waarom trappen mensen erin? Omdat het hen continue wordt voorgehouden en vereerd als ware het de absolute waarheid.

Maar heb je eenmaal het licht gezien, als je het eenmaal begrijpt dan werkt de truc natuurlijk niet meer. Weet je eenmaal wat de goochelaar doet, proberen je af te leiden terwijl hij de sleutel van zijn ene naar zijn andere hand brengt - zie je het eenmaal dan ben je eindelijk uit de gevarenzone. Zoals de uitdrukking luidt: Als de bel is geluid dan kun je hem niet ontluiden.

We kunnen misschien precies vaststellen wie of wat erbij betrokken is, maar zelfs dan lopen we het risico een enorm belangrijk onderdeel van de Machtspiramide over het hoofd te zien.

Het valse geloof in autoriteit

Tot nu toe hebben we in dit boek onze aandacht gericht op krachten buiten ons die proberen controle te hebben over de bestemming van de mensheid. We beschreven bijvoorbeeld hoe inlichtingenorganisaties de macht hebben om onze meest persoonlijke geheimen te bespioneren en het vermogen hebben om ons te indoctrineren. En wanneer zij samenwerken met het gevestigde media-apparaat en de gecontroleerde “gevestigde alternatieve media,” het non-onderwijssysteem en Hollywood, dan kunnen ze zonder meer ons beeld van de realiteit vormgeven. We onderzochten ook de gevaren die Machtige Farma en het Medisch Kartel vormen, de giftigheid van de pesticiden van Machtige Landbouw, het bedrog dat ons bankensysteem is en de zeer werkelijke en verontrustende invloeden van “liefdadige” stichtingen en de pedoklasse. Maar ondanks de druk die op ons wordt uitgeoefend door de zogenaamde machthebbers kunnen we leren om meer verantwoordelijkheid te nemen voor ons leven en stappen zetten die leiden tot meer persoonlijke soevereiniteit - en daarmee tot meer vrijwillige collectieve soevereiniteit.

De anarchist Larken Rose heeft zich ingespannen om meer bewustzijn te kweken voor de macht die uitgaat van het herkennen van je eigen ingeboren kracht. Hij stelt de vraag:

Wie zijn dan die ultieme figuren in de schaduw? Wie is de hoogste baas in deze rangschikking van het kwaad? Ik weet het niet precies en het interesseert me ook niet echt. Ja, er zijn zeker organisaties en individuen die de rest van ons al heel lang zien en behandelen als vee.

Maar zelfs de machtigste mensen ter wereld, mensen van het ergste soort, zijn nog steeds maar de symptomen van het echte probleem. Ze zijn er niet de oorzaak van. Zolang wij, het volk, geloven dat overheid legitiem en noodzakelijk is dan zullen de ergste lieden in deze wereld altijd voorop staan om dat geloof uit te buiten in hun eigen voordeel, of het nu gaat om banken die beide kanten in elke oorlog financieren, of geheime organisaties die constant hun verdeel-en-heers-spelletjes spelen, of politici die allemaal het spel spelen om te zien hoezeer ze zichzelf rijker en machtiger kunnen maken - en dat doet zowel links als rechts - tot aan de sadistische sukkel met een penning die zijn eigen kleine machtswaan beleeft. Dat alles - het hele

spel - is allemaal het onvermijdelijke resultaat van geloof in politieke autoriteit, het idee dat we daadwerkelijk bestuurders nodig hebben, dat dit legitiem is.

Wie is de uiteindelijke oorzaak? Op een bepaalde manier zijn wij dat - "wij, het volk"- als we denken en ons gedragen als gehoorzame onderdanen en macht en rijkdom geven aan mensen die beweren het recht te hebben om over ons te heersen, en meegaan in alles wat ze zeggen.

Natuurlijk staan er psychopaten te trappelen om in de rol van slavenmeester te duiken. Maar wij zijn nog steeds degenen die hen die macht geven. Zonder onze medewerking en zonder dat wij voor alles betalen met belastingen en onze gehoorzaamheid zou zelfs de meest verachtelijke psychopaat ter wereld geen enkele macht hebben.

Ondertussen denkt onderzoeker James Corbett dat we de verkeerde vraag stellen.

De vraag "wie bevindt zich in de top van de piramide?" is de verkeerde vraag omdat ik denk dat het niet om personen gaat. Natuurlijk zijn er mensen met macht, en er zijn allerlei manieren om hen te herkennen.

David Rothkopf, die jarenlang leiding gaf aan Kissinger and Associates en een belangrijk lid van de wereldwijde kliek was, schreef in 2007 over de "superklasse" die hij identificeerde als 6.000 personen die in staat waren om internationaal te opereren en eigenlijk iedere agenda konden doorvoeren, voorbij nationale grenzen. Het waren niet per se mensen uit de overheid. Het waren mensen bij bedrijven, in financiën of op internationale posities. Rothkopf zag dat als iets geweldigs. Ja, er bestaat een superklasse die dat soort macht bezit maar het zijn niet die mensen die de echte top van de Piramide vormen.

Wat aan de top van de Piramide staat is in de basis een ideologie. Het is de ideologie van centralisering van macht in handen van een paar machtige mensen. Als we de vraag juist formuleren, in plaats van ons af te vragen wie aan de top van de Piramide staat, of wat, dan denk ik dat we uitkomen bij een beter antwoord hoe dit probleem op te lossen.

Want als de vraag is "wie zit er in de top van de Piramide?" en we identificeren de individuele namen van de individuele mensen die op bepaalde machtsposities zitten dan zou de logische oplossing zijn om van die mensen af te komen. Dus we zorgen dat die lui vertrekken en dan zal alles beter zijn omdat we de top van de Piramide hebben verwijderd.

Maar in werkelijkheid, en dat zal iedereen begrijpen, als je die mensen verwijdert uit hun machtsposities dan staan er een miljoen mensen te wachten om zo snel mogelijk in dat gat te springen om die macht voor zichzelf te grijpen - omdat ze

geloven in gecentraliseerde autoriteit. Zij geloven in het idee dat een paar mensen de massa's zouden moeten besturen, managen, begeleiden.

Dus waar we feitelijk tegen zijn is die opvatting. En als we dat idee kunnen ontkrachten in de hoofden van mensen dan maakt het niet uit wie zich op die posities bevindt. Want dan zal macht niet bestaan. Het kan niet werken in een samenleving die de legitimiteit van die macht niet erkent.

De documentaireserie die de inspiratie was voor dit boek was gericht op uitzoeken of er een internationaal kartel bestaat dat in het geheim de wereld manipuleert ten behoeve van henzelf. Na meer dan 1.000 uur onderzoek naar deze onderwerpen en een investering van vijf jaar van mijn leven om 17 minidocumentaires te maken die voortkwamen uit dat onderzoek kan ik met stellige zekerheid zeggen dat er zonder meer een netwerk is dat bestaat uit inlichtingendiensten, geheime genootschappen, NGO's, denktanks, Ronde Tafel-groepen, staatshoofden, technocraten en zionisten die in het geheim samenwerken en samenzweren om hun doelen te bereiken. Ik ben ervan overtuigd dat hun doelen haaks staan op die van ons en van de mensheid als geheel. In feite, zoals we in de documentaireserie en in de hoofdstukken van dit boek lieten zien, kunnen de collectieve acties van de diverse elementen van de Machtspiramide worden aangemerkt als anti-menselijk. Op de hoogste niveaus hebben we te maken met een tegen-menselijke, eugenetische agenda. Die agenda is zeker honderd jaar oud en zeer waarschijnlijk eeuwen, zo niet millennia.

Dus wat, als er al iets is, kunnen we werkelijk doen tegen een agenda die wordt nagejaagd door de verschillende leden van de Machtspiramide?

Oplossingen

Ik zei het in elk hoofdstuk van De Machtspiramide: De mensen zelf zijn het antwoord. En dat bedoel ik niet in een abstracte, Utopische, los-van-de-realiteit zin. Ik bedoel echt dat wat “wij, het volk” besluiten te doen of te laten een directe invloed zal hebben op de wereld die we de komende generaties nalaten.

Zelf zie ik niet hoe welk van onze problemen ook opgelost zullen worden door middel van politiek en verkiezingen. De machine is gewoon te groot en heeft te veel controle over het politieke apparaat dat er voor het volk geen hoop is op een werkelijke evolutie voor de mensheid via de weg van de stembus. Dat betekent natuurlijk niet dat alles verloren is of dat onze inspanningen nutteloos zijn. Het betekent simpelweg dat het tijd is om te ontwaken en volwassen te worden, en dat we op moeten houden de spelletjes mee te spelen die de roofdierklasse ons voorschotelt.

In plaats daarvan kunnen we politiek via verkiezingen afwijzen, met name op landelijk en staatsniveau, en ons concentreren op het bouwen aan vrijheid op lokaal niveau. Ik denk dat het antwoord is om ons te richten op lokale organisatie in onze buurten, dorpen en steden. Ik noemde al het concept van Freedom Cells in de

documentaireserie en in dit boek, en ik geloof er sterk in dat een gedecentraliseerde organisatiestrategie als Freedom Cells en Freedom Pods het antwoord is op onze problemen.

Met deze strategie van gedecentraliseerde organisatie kunnen we onze inspanningen kanaliseren om te bouwen aan lokale voedselsystemen in de vorm van gemeenschapstuinen, stadsboerderijen en gemeenschappen op basis van permacultuur. Ook kunnen we ons losmaken van de apps van Machtige Tech, hun besturingssystemen, telefoons en computers. We kunnen elkaar verantwoordelijk houden terwijl we concrete stappen zetten om ons los te maken van het opkomende technocratische controlesysteem dat om ons heen wordt opgebouwd.

Die strategie noem ik “Eruit stappen en bouwen.” Eerder dan onze energie te storten in pogingen om de oude systemen te herstellen, waarvan we weten dat ze corrupt zijn en gestuurd worden, zouden we die moeite moeten stoppen in het bouwen van de systemen die wij in ons leven willen. Het is een beetje als “stemmen met je portemonnee,” maar het kan toegepast worden op elk gebied van je leven, niet alleen op de economie. Als je geen steun wilt geven aan een bepaald systeem - laat zeggen de niet houdbare en verspillende systemen voor voedselproductie - dan kun je daar uitstappen en in plaats ervan lokale boeren steunen. Of je kunt alleen kopen van bedrijven die hun voedsel produceren op een manier die overeenstemt met jouw waarden en geen schade toebrengen aan de planeet en de dieren.

Naast het vermijden van Machtige Tech en je uit de gevestigde voedselsystemen terug te trekken kun je ook stappen zetten om je los te maken van het financiële controleraamwerk. Je kunt weigeren om gezichtsherkenning te gebruiken op het vliegveld, in stadions en op je elektronische toestellen. Je kunt een streep in het zand trekken en zeggen dat je niet akkoord gaat met digitale identificatiesystemen die in hoog tempo worden ingevoerd. Al deze acties zijn enorm belangrijk als we een toekomst willen behouden waar de nadruk ligt op vrijheid voor de mensheid.

Natuurlijk is ergens niet meer aan mee doen maar één aspect. Als we alleen ergens uitstappen maar geen parallelle systemen bouwen die tegengesteld zijn aan de gevestigde, overheersende cultuur dan zullen we tekortschieten in het behouden van vrijheid voor de komende generaties. Ik moedig iedereen aan om meer te leren over de strategie van “eruit stappen en bouwen,” Freedom Cells en de filosofie van agorisme, waar de nadruk ligt op het vestigen van parallelle systemen.

Je kunt een bezoek brengen aan het tabblad [Solutions](#) van onze website om je geheugen op te frissen over alle ideeën die we in dit boek hebben gepresenteerd.

Het is ook belangrijk om op te merken dat mijn oproep om eruit te stappen en parallelle systemen te bouwen niet bedoeld is om te zeggen dat we weg moeten rennen of ons verstoppen voor de opkomende Nieuwe Wereldorde. We zouden zonder meer, waar we maar kunnen, ook de tijd moeten nemen om te protesteren

tegen de tirannie. Tijdens de paniek rond COVID-19 zagen we hoe massabewegingen wereldwijd mensen bij elkaar brachten, hen hielpen beseffen dat ze niet alleen stonden en in sommige gevallen beleid tegen vrijheid wisten te keren.

Natuurlijk konden de protesten op veel plekken de opmars van tirannie niet stuiten. Niettemin, terwijl we uitstappen en bouwen, zouden we ook onze stem moeten laten horen tegen beleid en acties die haaks staan op onze pogingen om de betere wereld te bouwen waarvan we weten dat die mogelijk is. Laat het niet toe dat tirannen hun wereldwijde politiestaat optrekken zonder weerstand te bieden waar je maar kunt, maar wel zo veilig mogelijk.

Mark Passio herinnert ons aan een eenvoudige oplossing:

De oplossing is hetzelfde, ongeacht wie de uiteindelijke controle heeft over die machtsstructuur. De oplossing is “nee” te zeggen tegen kwaad. “Nee” is het vergeten woord. Het woord met de meeste kracht.

We moeten ons inderdaad makkelijker gaan voelen bij “nee!” zeggen en het ook te menen. Als we niet bereid zijn om “nee!” te zeggen tegen tirannen en een voorbeeld stellen voor toekomstige generaties dan moeten we niet raar opkijken als autoritarisme toeneemt en vrijheid verloren gaat. Wij zijn de laatste verdedigingslinie voor een vrije mensheid.

Als je ziet wat er om je heen gebeurt, als dit boek je heeft geholpen om de wereld beter te begrijpen, vertel het dan verder. Je kunt de serie downloaden en op Dvd's branden of kopiëren op een USB-stick om te delen of weg te geven. De informatieoorlog raast voort en jullie zijn de enige hoop om overal ter wereld harten en geesten te openen voor deze waarheid.

Larken Rose hoopt dat meer mensen hun eigen kracht in zullen zien, zelfs ten overstaan van deze ogenschijnlijk onoverkomelijke machine:

Als je daar staat, als één persoon tegenover dat enorme monster van autoriteit dat al zo lang bestaat en eigenlijk beschikt over eindeloos geld, middelen en macht, dan is het niet gek dat je je hopeloos en machteloos voelt. Het is niet alleen jij tegen dat reusachtige ding. Het aantal slachtoffers van autoritarisme is altijd veel groter dan het aantal plegers. Dat is de enige manier waarop het werkt en waarom de controlefreaks constant proberen ons tegen elkaar op te zetten. Mannen tegen vrouwen, zwart tegen blank, rijk tegen arm. Mensen verdelen door religie of nationaliteit, of wat ze maar kunnen bedenken. Wat ze maar kunnen vinden om ons bang voor elkaar te houden en elkaar te laten haten.

Zolang wij maar naar elkaar blijven schreeuwen en sneren weten de controlefreaks met de macht, die ons allemaal beroven, dat ze niets te vrezen hebben. Maar zodra het moment aanbreekt dat wij simpele, gewone mensen ophouden ons tegen elkaar uit

te laten spelen en ophouden met bekvechten over voor welke meester we zouden moeten buigen, stoppen met gehoorzamen en weerstand bieden aan iedereen die beweert het recht te hebben om over ons te heersen, dan zal er een einde komen aan tirannie en corruptie. Niet door verkiezingen, niet door wetgeving, maar door mensen die denken en handelen als mensen die hun eigen meester zijn. Dan zullen mensen het zien en zich bewust worden van de macht die ze altijd al hadden.

Mark Passio meent dat erkenning van de Natuurwet cruciaal is om de Machtspiramide omver te werpen:

De ultieme oplossing voor het verslaan van de machtsstructuur van onze wereld die de mens tot slaaf heeft gemaakt is dat ieder individu zijn bewustzijnsniveau zodanig verhoogt tot het punt dat ze objectieve moraliteit en de Natuurwet volledig begrijpen, hoe het werkt en hoe het zich in de wereld uit, en dat te onderwijzen aan anderen, zo breed mogelijk, liefst gratis, door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen om die informatie naar een zo groot mogelijk publiek te brengen zodat anderen er van kunnen leren.

Tot slot wil ik onderkennen dat we het hadden over zware onderwerpen. Over valse vlaggen, het omverwerpen van regeringen, over moord, kindermisbruik en psychologische manipulatie. Ook al geloof ik dat het essentieel is dat ieder van ons de tijd neemt om de werkelijke aard van onze wereld te begrijpen, als het doen van je eigen onderzoek je ellendig doet voelen, of als je je hopeloos voelt na het lezen van dit boek, dan hebben zij al gewonnen. Sta *niet* toe dat je in een put van nihilisme wordt gezogen, in het geloof dat alle hoop is verloren.

Zolang we in leven zijn, zolang we ademen, is er hoop. Niet de nutteloze hoop die valse politieke helden en schijnhervormingen bieden maar oprechte hoop in wat een ontwaakte mensheid kan bereiken zodra ze in beweging komt. Het is niet genoeg om wakker, alert en bewust te zijn. Wat heb je eraan om wakker te zijn maar niets met die informatie doet behalve rondhangen en je klote voelen? Ik denk dat we door moeten gaan met het onderwijzen en bekrachtigen van mensen, uit de slavernijsystemen moeten stappen en het licht moeten schijnen op onrechtmatige macht waar nodig.

Maar bovenal geloof ik dat we iets moeten ondernemen voorbij alleen maar het onthullen. We dienen verder te gaan dan wakker zijn en actief worden - actief werken aan het bevrijden van de mensheid. Wat je ook doet, geef niet op. Onthoud dat je niet alleen bent. De komende zeven generaties rekenen op ons, en onze voorouders staan ons bij. We kunnen dit overkomen. We zullen bloeien, ondanks het kwaad dat van generatie op generatie probeert de menselijke schoonheid en het menselijke potentieel aan te tasten.

Om nog meer te weten te komen over de top van de Machtspiramide kun je de boeken lezen waar in dit hoofdstuk naar werd verwezen, naast deze boeken:

The Secret Team: The CIA and Its Allies in Control of the United States and the World door L. Fletcher Prouty

The Devil's Chessboard: Allen Dulles, the CIA, and the Rise of America's Secret Government van David Talbot

Inside the Company: CIA Diary door Philip Agee

The French Revolution: A Study in Democracy van Nesta Webster

Boeken van Avro Manhattan, waaronder *The Vatican Moscow Washington Alliance*

De Engelstalige transcriptie van dit hoofdstuk, inclusief alle links naar het bronmateriaal, vind je op ThePyramidOfPower.net

[Je kunt de afzonderlijke delen van de documentaireserie met Nederlandse ondertitels bekijken op Bitchute.](#)

Erkenning

De serie en het boek zouden niet mogelijk zijn geweest zonder het diepgravende onderzoek van de pioniers die me voorgingen en op wiens schouders ik mag staan. Zonder deze mannen en vrouwen die dapper vragen stelden in een tijd waar je daardoor uit de beschaafde samenleving kon worden geweerd had ik geen onderzoek gehad om op te bouwen. Hoewel ik niet kan zeggen dat ik het eens ben met elk boek, verhaal, radio-uitzending of film die deze onvermoeibare verkenners ooit hebben geproduceerd weet ik dat hun bereidheid om de moeilijke vragen te stellen de weg heeft geplaveid voor onderzoekers als ik.

Een kleine greep uit een incomplete lijst: Eustace Mullins, Mae Brussells, Lyndon LaRouche, William "Bill" Cooper, G. Edward Griffin, Jim Marrs, Erich Von Däniken, David Icke, Aaron Russo, en te vele anderen om op te noemen. Natuurlijk ben ik enorme dank verschuldigd, niet alleen aan hen maar ook aan alle huidige onderzoekers die ik voor de serie, en nu dit boek, interviewde.

Ik bedank ook Jay, mijn vroegere redacteur bij ActivistPost.com, voor het geweldige advies om me te richten op het maken van "evergreen" content, die in de

komende jaren net zo relevant zal zijn als vandaag. Jouw suggestie, Jay, was deel van de inspiratie om *De Machtspiramide* te maken.

Dit boek was nooit mogelijk geweest zonder mijn moeder, die me een diepgaand wantrouwen jegens autoriteit meegaf. Ik betwijfel of dat je opzet was, mam, maar dat je me als kind leerde altijd het goede te doen, ongeacht wat mensen op posities van autoriteit ook zeiden, is wat me heeft geholpen om te beginnen met het aanvechten van de vertelsels die me werden voorgeschoteld in de kerk, op school en in de bredere samenleving.

Dank aan mijn geliefde, Miriam, voor je geduld en steun gedurende de vijf lange jaren die ik aan dit project werkte. Je aanmoedigingen, warme maaltijden en overheerlijke smoothies hielden me gaande om mijn grootste project toe nu toe te realiseren.

Ik wil mijn dank uitspreken voor mijn oude vriend John Vibes voor het opmaken van dit boek. Ik heb noch het geduld noch de kunde voor dat nauwkeurige priegelwerk, dus ik stel je bijdrage enorm op prijs.

En een groot dankjewel voor mijn oude vriend Neil Rademaker voor het maken van de prachtige kaft. Bedankt dat ik altijd op je kon rekenen.

En tot slot een dankwoord aan mijn redacteur, Susan, voor het opnieuw nemen van mijn ruwe werk en gedachten en het te verfijnen tot een boek dat heel veel mensen in de komende jaren kracht zal geven. Je oog voor detail heeft dit werk zo veel beter gemaakt, en zonder jou was het niet hetzelfde geweest.